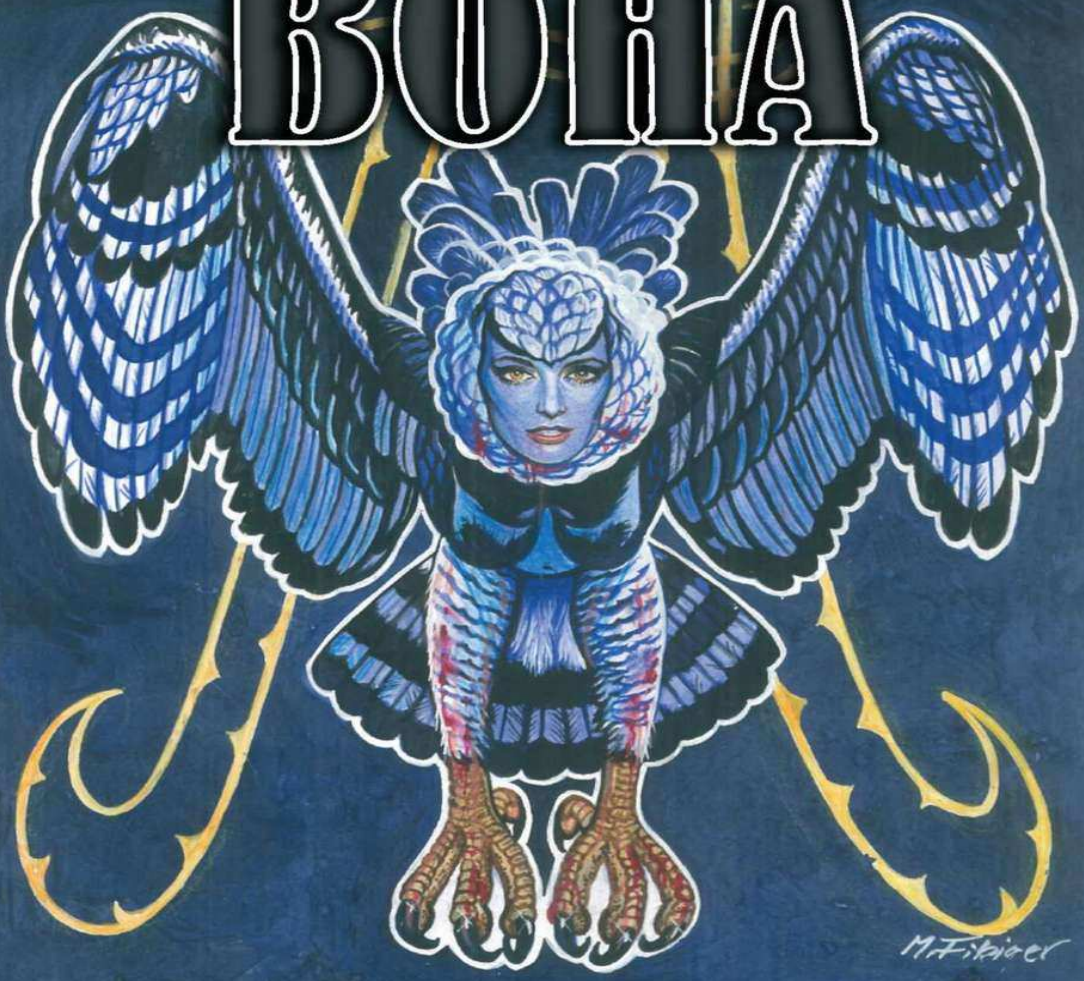
ZLOBA ŠÍLENÉHO BOHA

R.E.FEIST

R.E.FEIST

WRATH of a MAD GOD

ZLOBA ŠÍLENÉHO BOHA

V posledním dílu trilogie Válka Temných již nejsou v ohrožení jen životy obyvatel Midkemie a Kelewanu, ale následky krvavého střetu mohou zasáhnout i do rovnováhy všech ostatních existujících světů. Přiblížil se čas zkázy, kterému svou magii i ostří nabroušených čepelí nastaví hrdinové, jimž nezbývá než se vlastními silami pokusit zvrátit běh událostí.

Tak se členové Konkláve, Magnus se svým otcem mágem Pugem, v doprovodu Isalánce Nakora vydávají na velmi riskantní a zdánlivě šílenou misi na území obsazená a obydlená přisluhovači Temného boha, neboť je to jediná možnost, jak se v posledním zoufalém vzepětí sil pokusit zachránit sebe, Midkemii, Kelewan a nakonec i celý vesmír…

ZÁVĚREČNÝ DÍL TRILOGIE VÁLKA TEMNÝCH

9 788086 939704

Doporučená cena
včetně DPH: 349,- Kč

Internetové knihkupectví Wales
http://www.wales.cz

Přispěchal sluha. V patách mu byl válečník v barvách Sadharinu. „Mistře," začal sluha. „Něco…"

Voják ho přerušil. „Vzkaz od Martucha. Musíš utéct. Do hodiny dorazí oznámení z paláce. Při západu slunce začne Velká čistka."

Macros se vztyčil v celé své výšce. Silou vůle přemáhal slábnoucí tělo. „Víš, co máš dělat," obrátil se na sluhu. „Vezmi jen to nejnutnější a doveď naše lidi do nejbližšího útočiště."

„Mistře," uklonil se sluha a odběhl.

„Vrať se k Martuchovi," sdělil Macros vojákovi, „a řekni mu, že se setkáme v sadu Delmat-Ama, co nejdříve bude moci. Je-li to možné, ať přivede Valka a všechny, o nichž si myslí, že se budou hodit. Myslím, že nastal čas."

Mladý válečník uctivě přikývl a pospíchal pryč. Macros si pro sebe zašeptal: „Prosím bohy, aby přežili."

„Co je?" zeptal se Pug.

„Vezměte si věci," vyzval je Macros. „Za několik minut odcházíme. Tekarana vyhlásil Velkou čistku. Každý v dasatské říši bude mít po západu slunce povolení zabít toho, koho se mu zachce. Všechna příměří jsou zrušena, všechny dohody odloženy, vražda je vůlí Jeho Temnosti."

„Co to znamená?" zajímal se Magnus.

Macros vypadal znepokojeně. „Znamená to, že Temný bůh má hlad. Znamená to, že obvyklé krveprolévání jeho poddaných nestačí, aby se najedl. Mám strach, že to znamená, že je připraven zahájit invazi do následující roviny…"

MIDKEMIE RAYMONDA E. FEISTA

Sága trhlinové války

Mág – Učedník
Mág – Mistr
Stříbrný trn Zlo v Sethanonu

R.E. Feist & J. Wurtsová – sága Impérium

Dcera impéria
Ochránce impéria – Otrok
Ochránce impéria – Milenec
Správce impéria – Vrah
Správce impéria – Císař

Odkaz trhlinové války

Zrada v Kondoru
Vrazi z Kondoru
Slza bohů
Plazivec *
Temný mág *

romány navazující na trhlinovou válku

Královská krev
Královský bukanýr – Crydee
Královský bukanýr – Novindus

Hadí sága

Stín temné královny – Vrazi
Stín temné královny – Žoldáci
Vzestup magnáta – Risk
Vzestup magnáta – Zisk
Hněv krále démonů – Ústup
Hněv krále démonů – Boj
Střepy rozbité koruny – Chaos
Střepy rozbité koruny – Střet

Konkláve stínů

Spár stříbrného sokola
Král lišáků
Návrat vyhnance

Válka temných

Let nočních dravců
Do temného království
Zloba šíleného boha

Legendy trhlinové války

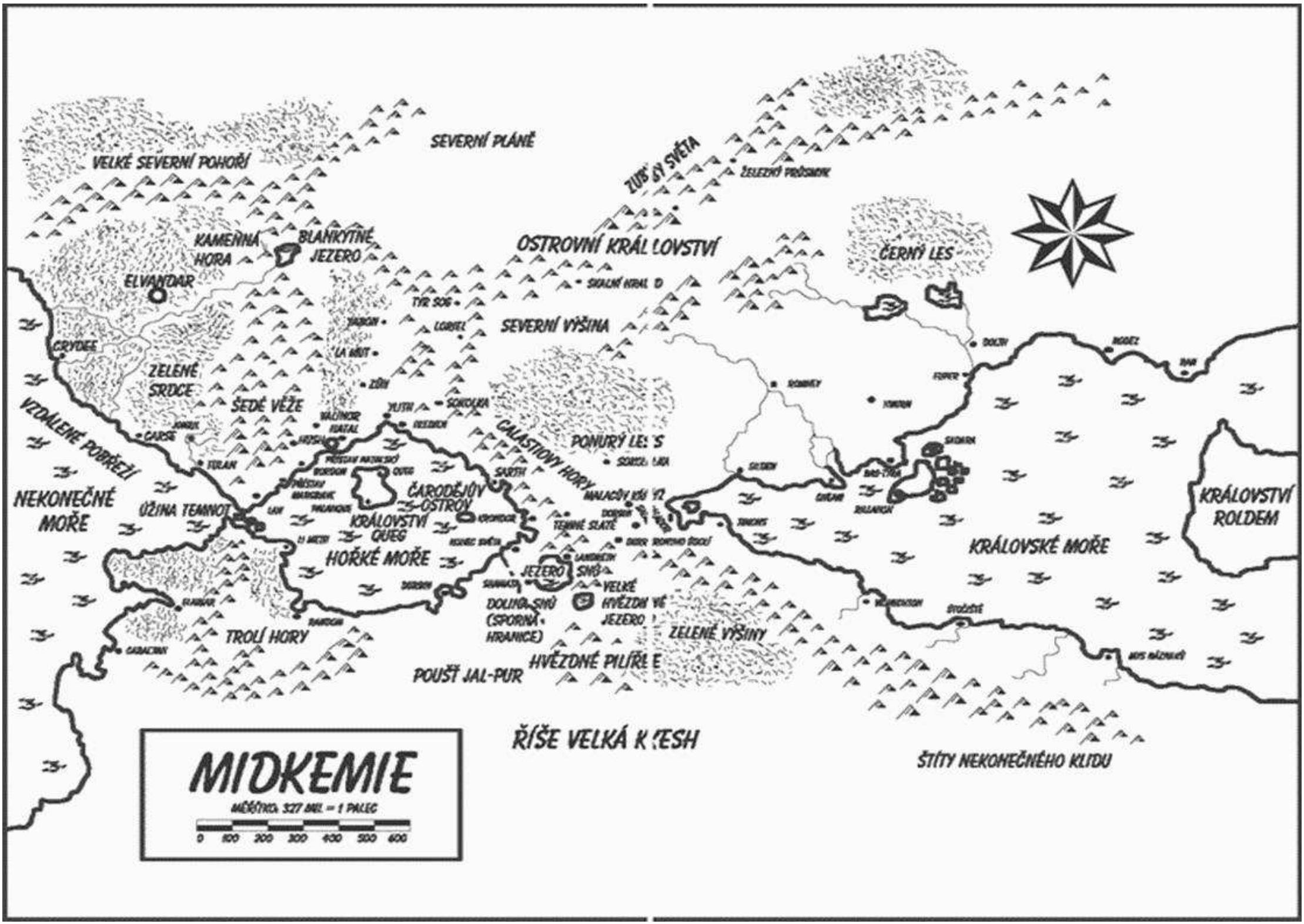
R. E. Feist & W. Forstchen – Čestný nepřítel
R. E. Feist & J. Rosenberg – Vražda v La Mutu
R. E. Feist & S. M. Stirling – Jimmy Ručka

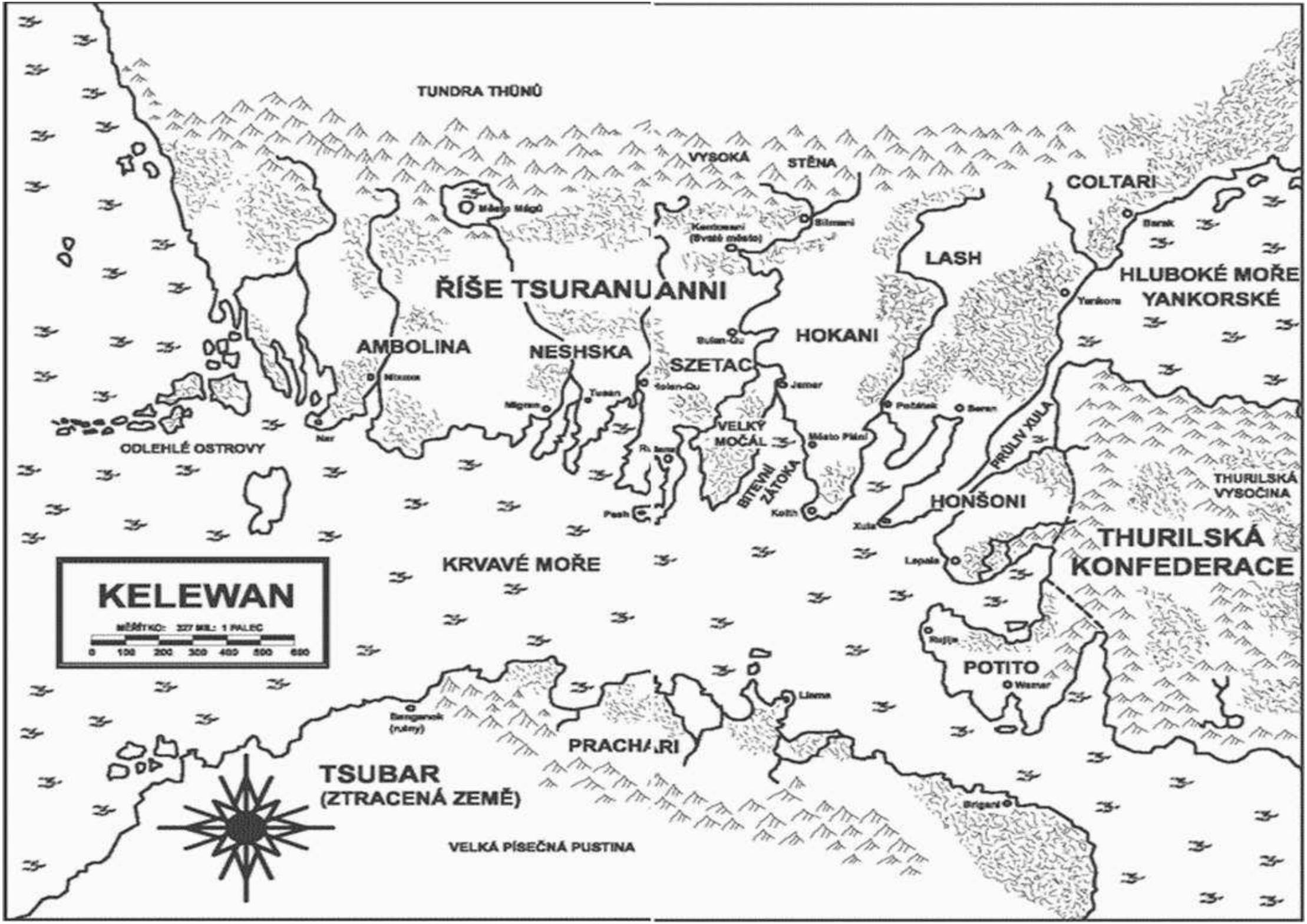
** autor plánuje*

R. E. FEIST

ZLOBA

ŠÍLENÉHO BOHA

SEVERNÍ PLÁNĚ
VELKÉ SEVERNÍ POHOŘÍ
ZUBY SVĚTA
ŽELEZNÝ PRŮSMYK
KAMENNÁ HORA
BLANKYTNÉ JEZERO
ELVANDAR
OSTROVNÍ KRÁLOVSTVÍ
ČERNÝ LES
SEVERNÍ VÝŠINA
CRYDEE
ZELENÉ SRDCE
ŠEDÉ VĚŽE
VZDÁLENÉ POBŘEŽÍ
PONURÝ LES
CALASTIOVY HORY
NEKONEČNÉ MOŘE
ÚŽINA TEMNOT
ČARODĚJŮV OSTROV
KRÁLOVSTVÍ QUEG
HOŘKÉ MOŘE
KRÁLOVSKÉ MOŘE
KRÁLOVSTVÍ ROLDEM
JEZERO SNŮ
VELKÉ HVĚZDNÉ JEZERO
DOLINA SNŮ (SPORNÁ HRANICE)
TROLÍ HORY
ZELENÉ VÝŠINY
HVĚZDNÉ PILÍŘE
POUŠŤ JAL-PUR
ŘÍŠE VELKÁ KLESH
ŠTÍTY NEKONEČNÉHO KLIDU
MIDKEMIE
MĚŘÍTKO: 327 MIL = 1 PALEC
0 100 200 300 400 500 600

TUNDRA THÜNŮ
VYSOKÁ STĚNA
COLTARI
Město Mágů
Kentowani (Svaté město)
Bilmani
Barak
LASH
HLUBOKÉ MOŘE YANKORSKÉ
ŘÍŠE TSURANUANNI
Yankora
AMBOLINA
NESHSKA
SZETAC
HOKANI
Bulan-Qu
Nexxxx
Tusan
Jamar
Migran
Počátek
Baran
Nar
ODLEHLÉ OSTROVY
VELKÝ MOČÁL
Město Plání
PRŮLIV XULA
THURILSKÁ VYSOČINA
BITEVNÍ ZÁTOKA
Kolín
Xula
HONŠONI
KRVAVÉ MOŘE
THURILSKÁ KONFEDERACE
Lapala
KELEWAN
MĚŘÍTKO: 327 MIL.: 1 PALEC
0 100 200 300 400 500 600
Rojjin
POTITO
Wazmar
Lisma
Bengarsk (ruiny)
PRACHARI
TSUBAR
(ZTRACENÁ ZEMĚ)
Brigant
VELKÁ PÍSEČNÁ PUSTINA

RAYMOND E. FEIST

WRATH OF A MAD GOD

Published by agreement with the author
and the author's agents.
Copyright © 2007 by Raymond E. Feist
Czech translation © 2009 by Simona Holubcová
from author's unpublished manuskript
Cover © 2009 by Milan Fibiger
Czech Edition © 2009 by Václav Soukup – Wales
1st Czech printing
All Rights Reserved
ISBN 978-80-86939-70-4
distribuce tel.: 241 741 952
e-mail: info@wales.cz
web: http://www.wales.cz

Pro Lacey,
s díky, že je tady a zlepšuje náladu.

Věnování

Jako vždy bych nemohl dokončit tuto knihu, další kapitolu velké ságy trhlinové války, kdyby nebylo základů, které mi poskytli původní tvůrci Midkemie.

Opět děkuji své rodině a přátelům, že mi poskytují tak potřebnou rovnováhu v životě a udržují mou mysl zdravou, nebo alespoň tak blízkou tomuto stavu, jakého se mi dostane.

Jonathanu Matsonovi, který byl skálou, na níž jsem zbudoval svoji kariéru, a bez jehož moudré rady a trpělivé pozornosti bych nedošel ani z poloviny tak daleko.

A obzvláště rád bych poděkoval svým editorkám v HarperCollins, Jane Johnsonové, Jennifer Brehlové, Katherine Nintzelové a Emmě Coodeové, že vždy chápaly – zvláště v těžkých časech – že jde o práci, a že prokazovaly vůli přidat se k chaotickým časům a poskytovaly mi zásadní podporu. Doufám, že vaše důvěra ve mne je oprávněná a že vaše pracovní vášeň nikdy neochabne. Rozhodně bych tuto knihu nedokázal napsat bez vás.

Raymond E. Feist
San Diego, CA 2007

I

Útěk

Miranda zaječela.

Pronikavá muka, která se zmocnila její mysli, na kratičký okamžik ochabla, a ona v tu chvíli našla, co neustále hledala. Převážná část jejího vědomí byla zaneprázdněna bojem s vůlí jejích věznitelů, avšak maličký kousek – disciplinovaná část jejího vědomí – byl přečten. Během dní výslechů a zkoumání využila Miranda každou chvilku oddechu k oddělení této jedné stopy svého vědomí, aby nějak přečkala a překonala slepou bolest. Při posledních čtyřech setkáních s dasatskými kněži smrti dosáhla Miranda takového stupně lhostejnosti, že donutila své tělo onu bolest vydržet. Věděla, že bolest tam je. Podněcovala nervy k protestu proti cizím energiím pulsujícím po povrchu její mysli, kterou prozkoumávala a v jejímž nitru pátrala. Miranda se však už před staletími naučila nevšímat si fyzické bolesti. Útoky na mysl bylo těžší zvládnout, protože napadaly jádro její síly, Mirandin jedinečný rozum, jenž z ní činil jednoho z největších mágů na jejím domovském světě.

Dasatští kněží ani nedokázali předstírat bystrost. Nejprve její myšlenky rozpárali, jako když medvěd při hledání medu rozerve pahýl stromu. Po prvním útoku by se slabší mysl nebyla schopna zotavit. Třetí takový útok dohnal Mirandu téměř na hranici idiocie. Přesto odrážela rány, a protože věděla, že bez přežití není vítězství, zaměřila veškeré své schopnosti na výdrž, a pak se ponořila do svého nitra.

Při smyslech ji držela schopnost odrazit hrozivý útok a zaměřit se na ten jediný drobeček znalostí, které získala. Odhodlání překonat zajetí a vrátit se s těmito znalostmi jí dodávalo sílu.

Teď právě předstírala bezvědomí, nový úskok v boji proti věznitelům. Pokud neovládají jemnější dovednosti, než které jí dosud předvedli, její hru neodhalí. Pro ně byla Miranda nekvalifikovaná. To předstírané bezvědomí bylo jejím prvním úspěšným kouzlem od chvíle, kdy padla do zajetí. Dovolila tělu jen tolik vědomí, aby se ujistila, že pomalu a mělce dýchá, přestože měla podezření, že kněží smrti, kteří ji studovali, vědí o lidech stále dost málo na to, aby pochopili, které fyzické projevy sledovat. Ne, její boj byl v mysli a v tom by snad mohla zvítězit. Byla si jistá, že se toho zatím o svých věznitelích dozvěděla víc, než oni zjistili o ní.

Jako jednotlivci pro ni nebyli Dasatové rovnocennými partnery – nebyli by ani pro žádného z jejích pokročilejších studentů u nich doma. Miranda nepochybovala, že nebýt léčky zosnované Leso Varenem, kterou ji zmátl, snadno by se zbavila těch dvou kněží smrti, kteří ji zajali. Varen však byl silou, s níž bylo nutné počítat, nekromant se staletou zkušeností, a pro osamocenou Mirandu by bylo těžké ho zkrotit. Pokud věděla, bylo některé z jeho těl četnými nepřáteli s využitím okamžiku překvapení třikrát zabito, a přesto stále žil. Varen a kněží smrti by ji rychle přemohli.

Teď věděla o kněžích smrti, co jsou zač. Určitý druh nekromantů. Během života se Miranda naučila nevšímat si kněžské magie, což dělala většina mágů na Midkemii. Kněžská magie byla jistým druhem projevu božích sil. Miranda teď litovala, že ji přehlížela. Její manžel Pug byl jediný mág, kterého dobře znala a který kněžské magii nějak rozuměl. Zaměřil se na tuto magii a snažil se o ní navzdory snaze jednotlivých řádů o utajení dozvědět co nejvíc. Pug se toho o jedné z nejtemnějších magií naučil hodně, protože se setkával s pantathianskými hadími kněžími, což byl kult smrti s vlastní šílenou ctižádostivostí. Postavil se proti několika jejich pokusům, při nichž se snažili zpustošit celý svět. Miranda si na toto téma vyslechla několik diskusí a teď si přála, aby jim věnovala větší pozornost.

Nyní se však učila s každou minutou. Kněží smrti byli ve vyšetřování neohrabaní a nepřesní. Často toho odhalili o své vlastní magické přirozenosti tolik, kolik se sami dozvěděli o Mirandině. Jejich nedostatek důvtipu pracoval v její prospěch.

Slyšela, jak věznitel odchází, měla však oči pevně zavřené a pomalu dovolila své mysli vrátit se na vyšší úroveň vědomí. Pokaždé setrvala na úrovni, jíž právě dosáhla. Pak se vrátila jasná mysl a s ní i bolest. Miranda v sobě potlačila nutkání vykřiknout a díky hlubokému dýchání a sebeovládání bolest překonala.

Ležela na plochém kameni. Ten kámen však v sobě měl zlou podstatu. Miranda v něm cítila neznámou energii. I dotýkat se toho kamene bylo nepříjemné a ona k němu byla připoutána bez šatů, jež by ji chránily. Miranda byla zalita potem a chtělo se jí zvracet. Cítila, že její svaly jsou na hranici křeče. Roztažené končetiny ji nesnesitelně bolely. Použila všechny triky, které znala, aby zvracení potlačila a zklidnila se. Nechala bolest odplout.

Už téměř týden byla Miranda podrobována dasatskému výslechu. Protrpěla ponížení a rovněž i bolest, když se Dasatové snažili co nejvíce dozvědět o ní a o lidské rase. Tajně byla vděčná za jejich těžkopádný přístup, neboť jí poskytoval dvě výhody. Neměli zkušenosti s lidskou úskočností a hodně Mirandu podcenili.

Odložila stranou úvahy o Dasatech a soustředila se na útěk. Když ji Leso Varen a kněží smrti chytili do pasti, rychle si uvědomila, že nejlepší reakcí bude poskytnout tazatelům jen tolik pravdy, aby věřili všemu, co jim řekne. Varen – či spíše jeho zlomyslné vědomí, které právě okupovalo tělo tsuranského mága Wyntakaty – se neukázal od chvíle, kdy ji zajali. Za tuto skutečnost byla vděčná, protože s Varenem by Dasatové měli mnohem větší výhodu.

Věděli by, jak s ní zacházet. Mirandě bylo jasné, že Varen sleduje svůj vlastní šílený cíl a že je ve spojení s Dasaty jen na tak dlouho, jak se mu to bude hodit. Varen se nestaral o úspěch šílených ambicí Dasatů, staral se jen o svůj.

Miranda otevřela oči. Jak čekala, dasatští věznitelé byli pryč. Na okamžik měla strach, jestli s ní třeba jeden nezůstal, aby ji pozoroval. Někdy s ní mluvili konverzačním tónem, jako by hovořili s hostem, jindy ji podrobovali fyzickému násilí. Zdálo se, že v tom není žádný

systém ani smysl. Nejdříve Mirandě dovolili uchovat si sílu, neboť kněží smrti si byli nanejvýš jisti a vypadalo to, že chtějí poznat rozsah jejích schopností. Ale čtvrtý den zajetí plna vzteku šlehla Miranda kouzlem po knězi smrti, když se opovážil dotknout jejího nahého těla. Poté její moc spoutali kouzlem, jež mařilo jakýkoli její pokus o použití magie.

Nervová zakončení v každičkém kousku jejího těla jí připomněla, že ji stále mučí. Dlouze a zhluboka se nadechla a použila veškerý svůj um, aby bolest zmenšila na úroveň, kdy ji dokázala ignorovat.

Miranda se ještě jednou zhluboka nadechla a snažila si ujasnit, jestli to, co se právě dozvěděla od svých věznitelů, je pravda nebo jen záchvěv plané naděje. Donutila svou mysl pracovat novým způsobem, použila menší kouzlo, které vyslovila tak slabě, že bylo stěží slyšet. A bolest pomalu odplula! Konečně našla, co hledala.

Zavřela oči a znovu si přivolala obraz, který získala, když ji mučili. Intuice jí napovídala, že našla něco kriticky důležitého, stále si však nebyla jistá, co přesně to je. Na okamžik si přála, aby nějak dokázala komunikovat s Pugem či jeho společníkem Nakorem, protože oba uměli proniknout do přirozenosti magie, a to až do samých základů energie používané mágy. Nakor trval na označení »látka«. Miranda se slabě usmála a ještě jednou se zhluboka nadechla. Kdyby nebyla v tak strašně nepohodlné pozici, bývala by se i smála.

Nakora by to potěšilo. To, že Miranda v říši Dasatů získala nové informace, by ho velmi potěšilo. »Látka« v této říši byla podobná energii známé všem mágům na Čarodějově ostrově, ale přitom… Přemýšlela, jak by to Nakor označil. Byla… ohnutá. Jako kdyby se energie chtěla pohybovat v pravých úhlech vůči tomu, co Miranda znala. Měla pocit, jako by se znovu učila chodit, jenže tentokrát musela myslet »bokem«, aby se pohnula dopředu.

Miranda vyslala svoji mysl a nechala mentální »prsty« dotýkat se přezek na poutech. Ani nebylo třeba žádného úsilí, aby je rozepnula. Rychle se osvobodila.

Vsedě se protáhla a uvolnila ramena, záda a nohy. Cítila přitom, jak se jí v žilách obnovuje krevní oběh a tělem jí projela bolest až do morku kostí. Miranda už žila celá staletí, nevypadala však více než

na čtyřicet. Byla útlá, ale překvapivě silná, neboť nacházela potěšení v procházkách po kopcích na Čarodějově ostrově a v dlouhém plavání v moři. Tmavé vlasy měla lehce prokvetlé šedí, tmavé oči jasné a zrak mladistvý. Už dávno se přesvědčila, že účinky magie dávají některým jejím uživatelům dlouhý život.

Ještě jednou se zhluboka nadechla. Kručení v břiše polevilo. Aspoň že Dasatové nepoužili rozžhavené železo nebo ostré nástroje. Spokojili se jen bitím, když mysleli, že z ní možná dostanou lepší informace.

Pokud ještě někdy uvidí Nakora, políbí ho, protože kdyby netrval na tom, že je magie nějak složena ze základní energie, nikdy by neporozuměla, proč to tady v dasatské říši funguje odlišně…

Miranda si byla jistá, že je stále ještě na Kelewanu, v černé kouli energie, kterou studovala krátce předtím, než ji zajali. Tato »místnost« nebyla nic jiného než malá komůrka. Vysoko nahoře se klenul inkoustově černý prázdný prostor, nebo byl strop tak vysoko, že mizel ve tmě. Miranda se rozhlédla kolem sebe a pátrala, co si teď, kdy není připoutána ke kameni, může prohlédnout důkladněji. Komůrka byla oddělena záclonou, přes niž však byla vidět stoupající křivka dómu, neboť podpěry a tyče držící záclony se nacházely jen asi deset stop vysoko. Materiál byl jednotně tmavě šedomodrý, pokud Miranda dokázala rozlišit vzhledem k osvětlení v místnosti, které představoval jen pulsující plamen vycházející z podivně vyhlížejícího šedého kamene umístěného na stole hned vedle ní. Miranda zavřela oči a uvolnila mysl. Po několika vteřinách narazila na to, co mohla být schránka koule.

Jak tedy nahradili, říkala si, známá pravidla magie dasatskými pravidly? Jako by si s sebou vzali svůj vlastní svět…

Postavila se. Náhle pochopila. Oni se nechystají Kelewan jen napadnout, oni chtějí Kelewan změnit, předělat na svět, v němž by mohli pohodlně žít. Chtějí ho kolonizovat!

Nyní se pro ni stalo zcela nezbytné dostat se z tohoto vězení, okamžitě najít Shromáždění a vrátit se, aby mohla varovat Ctihodné. Dasatům stačí tuto kouli jen zvětšovat. Sice to nebude snadné, ale bylo to jasné. Při dostatečném množství energie pohltí tato koule celý svět a přemění jej ve stejný, jaké jsou světy v druhé rovině reality.

Nebo jej alespoň přemění v takový, jakým je Delecordia. Svět, o němž Pug zjistil, že nějakým způsobem existuje mezi dvěma rovinami.

Miranda vysílala myšlenky na průzkum. Udržovala je tenoučké a slabounké a byla připravena je okamžitě stáhnout, jakmile se dotknou něčeho vnímavého. Nechtěla upozornit kněze smrti či některého jiného Dasata, že se osvobodila z pout.

Přejela pohledem místnost. Uviděla svoje šaty pohozené v koutě a rychle se oblékla. I když v sálech Shromáždění mágů neměla žádný problém ukazovat se nahá, a i když se Tsurané mnohem méně zajímali o nahotu než řada kultur na Midkemii, tady bylo na nahotě cosi nedůstojného.

Miranda zaváhala. Čas ji tlačil, ale přesto si přála, aby se mohla zdržet déle, vše podrobně prozkoumat a vrátit se ke Shromáždění s více poznatky. Na okamžik jí prolétlo hlavou, jestli by dokázala provést kouzlo neviditelnosti, aby se mohla plížit v této… bublině. Ne, raději doručí varování a vrátí se s mocným Shromážděním za zády.

Zavřela oči a zkoumala schránku nad sebou. Zabolelo to a ona se rychle stáhla. Dozvěděla se však, co potřebovala vědět. Byla to hranice mezi její a dasatskou říší, nebo alespoň tou částí, kterou s sebou Dasatové vzali na Kelewan. Měla by být schopna přes ni projít, ale potřebovala více času na přípravu.

Uvažovala, kolik věznitelů je s ní, a zároveň vyslala tenoučké vlákno vnímání, miniaturní tykadlo k zachycení životní energie. Pokud to dokáže provést správně, neměla by vzbudit žádnou pozornost. Ucítila dotek energie lehoučké jako chmýří pampelišky nesené větrem, když se dotkne tváře. Ihned odskočila, aby si jí nevšimli. Jeden tam byl. Opakovaně pátrala, dokud si nebyla jistá, že jsou v kopuli přítomni pouze dva kněží smrti.

Zhluboka se nadechla a připravila. Pak zaváhala. Věděla, že by bylo moudré uprchnout, co nejrychleji najít cestu ke Shromáždění a potom se vrátit s houfem černých hábitů a rozdrtit tento vpád na Kelewan. Ale jiná část jejího já si přála dozvědět se o těchto vetřelcích víc, lépe porozumět těm, kterým teď stála tváří v tvář.

Napadla ji děsivá myšlenka: pro případ, kdyby se Pug nevrátil z dasatského světa.

Miranda si věřila, že by dokázala přemoci oba kněží smrti a možná jednoho z nich vzít s sebou jako zajatce. Uvítala by příležitost oplatit pohostinnost, které se jí dostalo. Věděla však, že se Varen s největší pravděpodobností vrátil ke Shromáždění a že když se ho zeptají, co je s Mirandou, odpoví jednoduše, že se nečekaně vrátila na Midkemii. Trvalo by týdny, než by se na Kelewan dostala zpráva, že se nevrátila domů. A až pak by se Shromáždění začalo dotazovat na její zmizení. Jedna z nevýhod pro ni jako pro agentku konkláve byla, že vše, co dělala, bylo tajné. Mohlo trvat i déle než měsíc, než by Mirandu začali postrádat.

Prozkoumávala nejbližší »zeď«. Smysly se jemně pokusila vycítit rytmus energie. Bude to tvrdý oříšek, jelikož o okolním terénu věděla jen málo, nehledě na to, že i skok skrz hustou magickou kouli na velkou vzdálenost na známé místo – řekněme ve Shromáždění – představoval velkou neznámou.

Rozhodla se, že je moudřejší skočit na krátkou vzdálenost.

Na vrcholek, který si pamatovala díky kvetoucímu ptačímu zobu, jehož si všimla těsně předtím, než přešla vršek a spatřila kouli.

Pak vycítila něčí přítomnost. Okamžitě se otočila. Spatřila dasatského kněze smrti, jak zvedá jakýsi přístroj a míří jím na ni. Zkusila použít to nejlepší, co se o zdejší magii naučila, a vyslala kouzlo, které ho mělo jen srazit. Místo toho z ní energie vyšlehla, jako kdyby ji její tělo vystřelilo. Miranda zahlédla šokovaný obličej cizince, jehož neviditelná síla zasáhla a prohodila záclonou.

Za záclonou byla stěna postavená z jakéhosi neznámého dřeva. Když stěnu zasáhlo tělo kněze smrti, explodovala. Bezduché tělo zanechalo na zemi krvavou skvrnu a Miranda s překvapením zaznamenala, že dasatská krev není červená, ale spíše oranžová.

Nečekaná zuřivost útoku měla jednu nečekanou výhodu. Druhý dasatský kněz smrti zůstal ležet na podlaze úplně omráčený, sražený svým společníkem, který proletěl mezerou mezi nimi.

Miranda rychle zkontrolovala oba Dasaty a ujistila se, že první je mrtvý a druhý v bezvědomí. Rozhlédla se na všechny strany, jestli třeba někdo další neunikl její pozornosti. Po chvíli však došla k

závěru, že se teď nachází sama s mrtvým tělem a jedním potenciálním zajatcem.

Díky jedné stěně rozbité a druhé srovnané se zemí Miranda konečně spatřila své vězení v celé jeho kráse. Koule neměla víc než sto stop v průměru. Byla rozdělena dřevěnými stěnami a záclonami, a uvnitř se nacházely dva slamníky s prostěradly, stůl s psacími potřebami, další z těch podivných kamenných lamp, bedna a velká vlněná rohož na hliněné podlaze. Miranda rychle prohlédla další prostory a našla řadu téměř nepochopitelných předmětů. Jediná věc, kterou se jí objevit nepodařilo, byl přístroj umožňující cestovat z dasatské říše na Kelewan. Předpokládala něco obrovského, něco na způsob trhlinových zařízení Tsuranů, nebo alespoň něco jako podstavec, na němž se stojí, ale nic zde se tomu nepodobalo.

Už tak byla rozzlobená a chvilkové zklamání ji posunulo na hranici zuřivosti. Jak si ti cizinci mohli dovolit přijít do této říše a zajmout ji?! Celý život bojovala Miranda se vznětlivou povahou, zděděnou po matce, a přestože většinou zachovávala relativně chladnou rozvahu, její rodina se už kdysi dávno usnesla, že pokud Miranda rozvahu nakonec ztratí, je jediným možným řešením klidit se jí z cesty.

Stoh podivně voskovaných papírů ležel rozházený po zemi. Miranda si klekla, aby jich hrst sebrala. Kdo ví, co je na nich v tom cizím jazyce napsáno? Nahlédnout trochu do těchto stvoření by se možná hodilo.

Miranda zaslechla tiché zasténání a zahlédla, jak sebou dosud žijící kněz smrti začíná škubat. Aniž by o tom uvažovala, stoupla si, udělala jeden krok a co největší silou ho nakopla do brady. „Au!“ Dasatova čelist byla z boční strany jako žula. „Zatraceně!“ zaklela Miranda, protože si myslela, že má zlomenou nohu. S papíry v jedné ruce si klekla vedle bezduché hromady a popadla Dasata zepředu za oblečení. „Půjdeš se mnou!“ sykla.

Zavřela oči a zcela se soustředila na stěny koule. Zkoumala je, dokud neucítila zvláštní proud energie. Pak se s ní sladila, jako když otočíte kolíčkem na loutně při ladění strun.

Když Miranda usoudila, že je připravená, přála si být venku kousek od opačné strany stěny. Zakřičela, protože jí vodopád energie

na okamžik zkroutil tělo, jako kdyby se jí do nervů zařezával led. Potom zjistila, že klečí na suché trávě v kopcích provincie Lash. Z jakéhosi důvodu ji překvapilo, že je ráno. Ztěžka překonávala bolest, kterou jí způsobovalo už pouhé nadechnutí.

Celé její tělo protestovalo proti návratu do jejího přirozeného prostředí. Ať Dasatové udělali cokoli, co jí umožnilo žít v jejich rovině či v jejím kousku pod dómem, přechod zpět byla muka.

Ukázalo se, že kněz smrti také přechod přežil. Klekla si vedle něj. Svírala pevně jeho oděv, jako kdyby to bylo jediné spojení s vědomím. Uběhla chvilka a bolest se zmenšila. Po další chvilce Miranda cítila, že se začíná přizpůsobovat. Zhluboka nabrala dech a zamrkala, aby zaostřila. Pak oči opět ihned zavřela. „To není dobré."

Ještě jednou se zhluboka nadechla. Nevšímala si při tom palčivé bolesti, kterou jí působilo otevření očí, a přála si, aby byla ve Vyzdobené místnosti ve Shromáždění.

Když se tam ocitla, nacházeli se v místnosti dva mágové. Miranda hodila zajatce na zem před ně. „Svažte ho. Je to dasatský kněz smrti." Nevěděla, jestli ti dva jsou seznámeni s informacemi, které Pug předal Shromáždění od doby, kdy za účelem studia vzali talnoye na Kelewan, ale každý žijící Ctihodný už o Dasatech slyšel. Když spatřili jednoho z nich ležet v bezvědomí u svých nohou, na chvíli zaváhali. Pak však ti dva v černých hábitech rychle splnili Mirandin rozkaz. Stres ze zajetí a přeprava zajatce přivedly Mirandu až na pokraj sil. Po dvou krocích se zapotácela a pak se v bezvědomí zhroutila na zem.

*

Miranda otevřela oči a zjistila, že se nachází v komnatách, které jí a Pugovi byly přiděleny, když dorazili na návštěvu. Alenca, nejstarší člen Shromáždění mágů, seděl na židli vedle její postele. Vypadal soustředěně a klidně jako prarodič, který trpělivě čeká, až se dítě uzdraví z nemoci.

Miranda zamrkala a pak zaskřehotala: „Jak dlouho?"

„Jedno odpoledne, noc a teď celé dopoledne. Jak je ti?"

Bleskově se posadila a zjistila, že má na sobě jednoduchou bílou lněnou košili. Alenca se usmál. „Věřím, že nemáš nic proti tomu, že jsme tě umyli. Vypadala jsi dost hrozně, když ses u nás objevila.“

Miranda přehodila nohy přes hranu postele a opatrně vstala. Její vyčištěné poskládané šaty na ni čekaly na pohovce pod oknem, z něhož byl výhled na jezero. Odpolední slunce jiskřilo na hladině. Aniž by jí vadilo, že ji starý muž pozoruje, vyklouzla z noční košile a oblékla se. „Co je s Dasatem?“ zeptala se, zatímco se prohlížela v malém zrcadle na zdi.

„Je stále v bezvědomí a zdá se, že umírá.“

„Opravdu?“ podivila se Miranda. „Netušila jsem, že jsou jeho zranění tak vážná.“ Podívala se na starého mága. „Musím ho vidět a musíme svolat co nejvíce členů Shromáždění.“

„Už se stalo,“ pravil stařík a spokojeně se usmíval. „Zpráva o zajatci se rychle rozšířila a chybějí jen ti členové, kteří jsou na cestování příliš nemocní.“

„Wyntakata?“ zajímala se Miranda.

„Samozřejmě chybí.“ Mág nasměroval Mirandu ke dveřím do chodby a následoval ji. Srovnal s ní krok. „Předpokládáme, že je buď mrtvý, nebo že v tom měl prsty.“

„To není Wyntakata,“ upozornila ho Miranda. „Je to Leso Varen, nekromant.“

„Aha,“ reagoval stařík, „to vysvětluje mnohé.“ Když zahnuli za roh, povzdechl si. „To je opravdu škoda. Měl jsem Wyntakatu rád, přestože míval tendenci mluvit nesouvisle. Byl však chytrý a vždy dobrý společník.“

Miranda věděla, že je těžké oddělit hostitele od parazita, který ho okupuje. Usoudila však, že starý muž myslí svou lítost upřímně. „Je mi líto, že jsi ztratil přítele,“ pravila, „ale obávám se, že než se vše přežene, ztratíme jich asi mnohem víc.“

Zastavila se na velkém rozcestí a pohlédla na společníka, který ukázal, že by se měli dát dlouhou chodbou. „Máme Dasata v hlídané místnosti.“

„Dobrá,“ řekla Miranda.

Dva učedníci magie v šedých šatech stáli na stráži u dveří. Uvnitř místnosti stála dvojice Ctihodných vedle ležícího dasatského kněze smrti.

Jeden ze Ctihodných, muž jménem Hostan, Mirandu pozdravil, zatímco druhý neustále sledoval bezvědomou postavu na slamníku. „Cubai a já jsme přesvědčeni, že tomuto… muži je velmi špatně."

Mág, neustále sledující kněze smrti, přikývl. „Nevykazuje žádné známky zotavení a zdá se, že dýchá namáhavěji. Kdyby to byl člověk, řekl bych, že má horečku." Vyděšeně zavrtěl hlavou. „Ale u tohoto stvoření nemám nejmenší ponětí, co máme očekávat."

Cubai byl mág, kterého zajímaly lékařské vědy mnohem více, než tomu bylo u většiny mužů v černých hábitech. Snaha totiž byla, aby takové věci byly záležitostí léčitelů nižší stezky magie a mnichů některých řádů. Miranda považovala volbu Cubaie jako dozoru nad knězem smrti za ideální.

„Jako vězeň jsem ohledně těchto stvoření došla k jistým závěrům," prohlásila Miranda. „Dasatové se od lidí zase tak moc neliší. Aspoň ne v tom smyslu, že by byli stejně odlišní jako jsou elfové, trpaslíci a skřeti. Podobu mají zhruba lidskou, stojí zpříma na dvou nohou, oči mají vpředu na rozpoznatelném obličeji – i vše ostatní, jak vidíte. Vím, že jsou dvojího pohlaví, samci a samice. Ženy nosí mladé ve svém těle. To vše jsem nashromáždila, zatímco mě kněží smrti pečlivě zkoumali. Neumím jejich jazyk, ale přesto jsem cestou pochytila pár slov. Teď mám určité ponětí, co oni soudí o lidech."

Obrátila se k hrstce mágů, kteří vstoupili do místnosti, když se rozkřiklo, že je Miranda vzhůru a s knězem smrti. Přidala na hlase, aby všichni slyšeli. „Fyzicky jsou o dost silnější než my. Přisuzuji to povaze jejich přirozenosti umocněné jejich přítomností na tomto světě. Ale myslím si, že mají jisté potíže s rozdíly mezi dvěma rovinami. Proto ten dóm energie, který si vytvořili jako obydlí. Jeden z jejich průměrných válečníků však dokáže přemoci nejsilnějšího člověka, ať je to tsuranský válečník, nebo voják z Království." Pomyslela si, že teď není čas začít vnucovat nápad s midkemijskou pomocí.

Miranda pohlédla dolů na kněze smrti a snažila se uvést v soulad to, co vidí, s tím, co viděla, když na ní on a jeho společník prováděli pokusy. „Nevypadá dobře, to je jasné.“ Naklonila se nad něj a zaznamenala na jeho čele lesknoucí se pot. „Myslím, že máš ohledně horečky pravdu, Cubai. Zdá se, že je bledý, ale to může být rozdílem ve světle ve dvou…“ Hlas se jí vytratil, když spatřila záchvěv víček. Ustoupila o krok. „Myslím, že se probouzí!“

Dva mágové začali okamžitě budovat magickou ochranu, zatímco ostatní se chystali provést omezovací kouzla. Dasat se však neprobral ani nevstal. Místo toho se slabým naříkáním prohnul tělo a začal se zmítat v křeči. Miranda zaváhala se ho dotknout a toto zaváhání jí nedovolilo, aby zabránila Dasatovi spadnout ze slamníku na zem.

Protože se teď divoce zmítal, kůže se mu začala lesknout. Aniž by Miranda zcela věděla proč, vykřikla: „Ustupte!“

Mágové se stáhli. Z těla kněze smrti náhle vyšlehl plamen. Poté ohromný výron žáru a světla téměř oslepil ty, kteří stáli nejblíž. Ožehl jim vlasy a přinutil všechny v dosahu, aby se stáhli.

Byl to zápach, jako když se vaří síra a zkažené maso. Mnozí se z toho puchu pozvraceli. Miranda ustupovala od oběti a upřeně hleděla na slabý obrys těla v bílém popelu na podlaze.

„Co se to stalo?“ zeptal se Alenca, očividně otřesený tím zážitkem.

„Nevím,“ odvětila Miranda. „Myslím, že mimo dóm nejsou schopni vyrovnat se s nadbytkem energie, kterou my bereme za danou. Tuším, že se na něm projevila příliš, a že… no, viděl jsi sám, co se stalo.“

„Co teď?“ otázal se starý mág.

„Půjdeme zpátky k dómu a prozkoumáme ho,“ rozhodla Miranda. Aniž by ji o to požádali, předpokládala, že za této situace velí. „Tento vpád je hrozbou pro říši.“

To samo o sobě bylo dostatečným důvodem pro mobilizaci Ctihodných v celé říši. Alenca přikývl. „Musíme ten dóm nejen prozkoumat, ale také ho zničit.“ Obrátil se na jednoho mága a pravil: „Hočako, byl bys tak hodný a dal vědět Světlu nebes ve Svatém městě? Císař musí být zpraven o tom, co se děje. Vyřiď mu naše

záměry a ujistil ho, že mu poskytneme podrobné hlášení, jakmile skončíme.“

Mirandu pobavil drsný tón, který starý mág použil. V mládí musel být impozantní postavou. Byl typem muže, jenž často překvapí ostatní tím, že převezme kontrolu. Zcela autoritativní osobnost, schopná získat si pozornost, když se jí dožadují jiné, silnější hlasy, které jsou ignorovány.

Miranda uposlechla jeho velení. Tiše řekla: „Musela jsem… cítit svou cestu uvnitř toho dómu, než jsem dokázala uprchnout.“ Než pokračovala, odmlčela se, aby si získala pozornost. „Žádám vás, abyste mi dovolili vás v této věci vést.“

Oba Ctihodní v místnosti vypadali, že jsou touto žádostí zaskočeni. Žena, a zároveň cizák, je má vést? Ale ostatní pohlédli na Alencu, který tiše řekl: „Je to jen logické.“ S těmito čtyřmi slovy předal Mirandě moc Shromáždění mágů, jedinečného nejsilnějšího shromáždění magie na obou světech.

Miranda kývla. „Prosím, požádej co nejvíce členů, aby se během hodiny sešli ve velké síni mágů. Povím, co vím, a navrhnu, co si myslím, že by se mělo udělat.“

Mágové rychle odešli, aby za použití svých dovedností svolali co nejvíce členů Shromáždění, kteří byli v dosahu. Miranda věděla, že ať je pravda jakákoli, jakmile slovo o ohrožení říše dostihne i toho nejvzdálenějšího člena, všichni se vrátí, aby si vyslechli její varování. Pouze ti, kdo jsou mimo dosah, nebo ti, kdo jsou na cestování příliš nemocní, nebudou v síni, když bude vysvětlovat, že tsuranská říše a celý svět na Kelewanu nyní stojí tváří v tvář nejvážnější a dosud nevídané hrozbě.

Miranda se uchýlila do svých komnat. Sesula se na měkkou pohovku. Neodvážila se ulehnout do postele, protože věděla, že by okamžitě znovu usnula. Jedna noc odpočinku a jídlo nenapravilo škody, kterými se na ní Dasatové podepsali. Neustále se musela soustředit na blízký úkol s pomocí strachu, bolesti a potřeby rychle jednat, jako kdyby byly potravou a pitím, jelikož věděla, že čas pracuje proti nim.

Ať už učinili Dasatové jakékoli kroky, bylo by postupem času stále obtížnější je zastavit. Klepání na dveře ohlásilo příchod

učednice v šedém hábitu, jedné z mála mladých žen, jež nyní byly studentkami magie. Nesla tác a na něm porcelánový džbán, pohárek, dřevěnou mísu s ovocem a chleba. „Ctihodná, Ctihodný Alenca předpokládal, že by ti třeba přišlo vhod nějaké občerstvení."

„Děkuji," odvětila Miranda. Pokynula dívce, aby tác položila. Jakmile dívka odešla, Miranda si uvědomila, že umírá hladem. Dala se do jídla a rychle ucítila, jak se jí do bolavého, rozlámaného těla vrací energie. To byla jedna z oněch chvil, kdy si přála, aby kdysi mnohem ochotněji studovala kněžskou magii, jako to dělal její manžel. Pug se už k tomuto umění obrátil několikrát a Miranda věděla, že by se s pomocí zaklínání či nějakého hnusně nechutného, ale účinného elixíru brzy cítil jako ona, kdyby spala týden a neprošla si oněmi dny ponížení a mučení.

Myšlenka na Puga ji přivedla ke snění. Nedokázala si představit jiné tři lidi, kteří by lépe dokázali vydržet cestu do dasatské říše – druhé úrovně reality, jak ji označoval Pug. Přesto si Miranda dělala starosti. Coby komplikovaná žena s komplexem citů svého manžela hluboce milovala. Ne vášnivou bezstarostností mládí. Z té vyrostla, když byl Pug ještě dítě. Milovala ho spíše hlubokým díkem za jeho jedinečné kvality, kvůli nimž se pro ni tak skvěle hodil jako životní partner. Její synové byli nečekaným nádavkem mocné životní magie a prokazatelným požehnáním, které nikdy neočekávala. Dle mínění lidí možná nebyla zrovna nejlepší matkou, ale užívala si toho, že matkou je.

Caleb byl výzvou, když se ukázalo, že ani trochu nesdílí talent pro magická umění, zvláště poté, co Magnus prokázal, že on ano. Miranda milovala oba syny. Magnuse zvláštním způsobem jako prvorozeného a jiným zvláštním způsobem milovala Caleba jako dítě z obyčejné rodiny. City ke Calebovi byly znásobeny vědomím, jak těžké dětství měl v komunitě uživatelů magie. Ostatní malí rošťáci byli obzvlášť krutí, a to, že měl mladší bratr v Magnusovi zastání, bylo zároveň požehnáním i prokletím. Přesto obě děti vyrostly v muže výjimečných kvalit, muže, na které Miranda hleděla s hrdostí a láskou.

Chvíli tiše seděla a pak vstala. Ti tři muži – Pug, Magnus a Caleb – představovali hlavní důvod, proč zničit dasatský svět, neboť pro ni

byli důležitější než kterékoli tři jiné bytosti. Cítila, jak v ní narůstá hněv, a věděla, že kdyby tu byl Pug, řekl by jí, aby svou zlost držela na uzdě, protože jen zamlžuje úsudek.

Miranda se protáhla. Nevšímala si protestujících svalů a bolavých kloubů. Najde si čas později, aby se vypořádala se svým vlastním nepohodlím. Teď se musí vypořádat s oním vpádem.

Klepání na dveře ohlásilo Alencův příchod. „Jsou tu," oznámil.

Miranda přikývla. „Děkuji, starý příteli." Vydala se s ním do velké síně Shromáždění mágů.

Jak předpokládala, téměř všechna sedadla byla obsazena. Jakmile Alenca zaujal pozici na pódiu, tiché mumlání hlasů utichlo.

„Bratři… a sestry," dodal, když si uvědomil, že je nyní v místnosti i několik Ctihodných žen. „Jsme zde na příkaz dlouholeté přítelkyně Mirandy." Udělal krok stranou, aby jí uvolnil místo. Nikomu ve velké síni nebylo potřeba říkat, kdo je Miranda. Pugův status jednoho ze Ctihodných byl ustanoven ještě dříve, než se Alenca narodil. Miranda těžila z postavení svého manžela, ale také z toho, že byla sama mocným uživatelem magie.

„Napadli Kelewan," oznámila Miranda bez okolků. „Právě teď se v údolí daleko na severu rozrůstá dóm černé energie. Nejdříve jsem ho považovala za předsunutou hlídku podobnou trhlinám, které vaši předkové používali při vpádu do mého domovského světa." Na trhlinovou válku se Miranda odvolávala záměrně. Věděla, že všichni studenti v tomto shromáždění se učili o celé tragické historii této osudné invaze, v níž bylo ve jménu obrovské politické moci obětováno tolik životů. Smrtelná »Hra Nejvyšší rady« se dívala na tisíce mrtvých midkemijských a tsuranských vojáků jako na úskok politické frakce Nejvyšší rady. Několik mágů bylo součástí onoho vražedného komplotu, jelikož dosadili tehdejšího válečného lorda a jeho frakci do pozice neochvějné moci. Jen zásah Puga a vzrůst moci pozoruhodné ženy, Mary z Acoma, tuto smrtelnou hru překazily.

Miranda pokračovala. „Každý z přítomných ví, proč byla vedena trhlinová válka, takže vám nebudu přednášet, co už víte. Toto není invaze pro politický prospěch, pro ukořistění bohatství, pro výsady vítězství či jiný druh běžného válečného tažení. Toto není jen invaze,

ale počátek kolonizace. Proces, který skončí úplným vyhlazením všech živých forem na tomto světě.“

Její řeč vyvolala hromadný nádech a nevěřícné mumlání. Miranda zvedla ruce a dodala: „Vybízím ty, kdo studovali talnoye a vězněného dasatského kněze smrti, aby to, co vědí, rozšířili mezi co nejvíce ostatních členů.“

Odmlčela se, rozhlédla se po sále a postupně se zahleděla do očí co největšímu počtu členů shromáždění. Potom pravila: „Tady je to, co vím. Dasatové si přejí přebudovat váš svět. Změní jej naprosto a úplně, aby připomínal ten jejich. Každý čtvereční palec země obsadí stvořeními dopravenými z jejich vlastního světa, od nejmenšího hmyzu až po největší zvířata. Voda se stane jedovatou, vzduch vám spálí plíce a dotek i toho nejmenšího zvířete z jejich světa z vašich těl vysaje život. Toto není pohádka ke strašení dětí, Ctihodní. Tohle je to, co Dasatové právě teď dělají pod černým dómem, z něhož jsem utekla.“

„Musíme jednat!“ zvolal jeden z mladších členů.

„Ano,“ souhlasila Miranda. „Rychle a jistě, ale ne ve spěchu. Navrhuji, aby skupina těch z nás, kteří nejlépe ovládají umění světel, žáru a dalších možností energie, společně s těmi, kdo jsou mistři v umění živých bytostí, ihned odešla do toho údolí posoudit a prostudovat tu hrozbu. Možná také budeme potřebovat nejmocnější mágy nižší stezky, které dokážeme kontaktovat. Pak musíme zničit dóm.“

„Kdy?“ zeptal se mladý mág, který se ozval už předtím.

„Co nejrychleji to dokážeme,“ odvětila Miranda. „Musíme informovat císaře a budeme potřebovat vojáky. Obávám se, že Dasatové nebudou sedět se založenýma rukama a přihlížet, jak jim ničíme jejich dóm. Pravděpodobně čelíme bytostem, které se nebojí zemřít, bytostem, jež jsou schopny odolat naší magii, a budeme potřebovat silné paže a meče, abychom se s nimi vypořádali.“

„Navrhuji,“ prohlásil Alenca, „abyste se rozdělili na menší skupiny a prodiskutovali, co bylo právě řečeno. Dnes po večeři se tu znovu sejdeme, probereme Mirandino varování a zvolíme směr, jak nejlépe čelit této hrozbě.“ Udeřil holí o kamennou podlahu, aby tak zdůraznil, že je schůze u konce.

Miranda se otočila k východu a zašeptala Alencovi: „Požádal jsi toho mladíka, aby se do toho míchal?“

„Myslím, že jeho načasování bylo dokonalé.“

„Jsi velmi nebezpečný muž, starý příteli.“

„Nyní vyčkáme,“ pravil Alenca. „Ale myslím, že dnes večer získáme plný souhlas. Nevidím žádnou jinou možnost, jak jednat, než kterou jsi navrhla ty.“

Když vykročili zpátky k Mirandiným komnatám, Miranda prohlásila: „V to doufám. A také doufám, že můj plán bude fungovat. Jinak budeme muset císaře připravit na válku s nejagresivnějším válečníkem ve vašich dějinách.“

*

Čestné gardy čtyř nejbližších statků provincie v počtu dvou set mužů stály připraveny. Válečníci bez váhání zareagovali na výzvu tsuranských Ctihodných. Byli uspořádáni do dvou skupin, každá pod velením Ctihodného čekajícího na Mirandiny rozkazy. I když po více než generaci vládl v císařství mír, tsuranská disciplína a výcvik se nezměnily. Byli to houževnatí muži připravení zemřít za čest domu svých pánů.

Miranda a tucet Ctihodných pomalu kráčeli na hřeben, kde si Miranda poprvé všimla dasatského dómu. „Všichni připraveni?“ zašeptala.

Muži přikývli a podívali se jeden na druhého. Ani jeden z žijících Ctihodných v císařství dosud nezažil žádný druh konfliktu. Poslední Ctihodný, který zemřel v souboji, padl v trhlinové válce před více než sto lety. Toto byli učení muži, ne válečníci. Tito mágové však byli nejschopnější dodat neuvěřitelnou sílu, kdyby bylo zapotřebí.

Třináct uživatelů magie, pravděpodobně nejmocnějších zástupců tajemných věd, pomalu stoupalo do kopce. Pod vrcholkem se Miranda postavila na špičky, aby vykoukla. Pak prohlásila: „Zatraceně!“

Před nimi bylo prázdné údolí. Jediným svědectvím dasatského vpádu byl velký kruh zčernalé země v místě, kde se dříve nacházela koule.

„Jsou pryč,“ vydechl jeden z mladších mágů.

„Oni se vrátí,“ pravila Miranda a otočila se zády. Nadechla se a pokračovala: „Navrhuji, abyste do všech domů říše rozhlásili, že každá vesnice a statek, každé údolí a kotlina, každý izolovaný koutek a skulina budou zkontrolovány a opakovaně prohledány.“ Pohlédla postupně všem do tváře. „Oni se vrátí a příště tu nebudou jen v malém dómu. Myslím, že příště dorazí, aby už zůstali.“

II

Gambit

Jommy se zamračil.

Seděl pod plachtou narychlo nataženou tak, aby vytvořila útočiště před nelítostným deštěm. Přitáhl si kolena k bradě a řekl: „Co ale nechápu, je proč?“

Servan, schoulený hned vedle mladého důstojníka, odpověděl: „My se neptáme proč, my jen posloucháme rozkazy.“ Seděli na úbočí kopce s výhledem na vzdálenou zátoku. Výhodné postavení, které umožňovalo zahlédnout kohokoli, kdo připlul. V tu chvíli spočíval problém v tom, že déšť zahalil oblast a snížil viditelnost, takže bylo potřeba, aby někdo seděl blíže k zátoce. V tomto případě byl onen někdo Servan a Jommyho vybrali, aby se k němu připojil.

Jommy pohlédl na svého společníka. Tmavé vlasy měl Servan přilepené deštěm k čelu. V posledních několika měsících v hubeném obličeji nápadně zestárl. Namáhavý život na pochodu odčerpal z jeho mladistvého vzezření celá kila, zatímco dny na slunci a spaní na zemi dodaly jeho kůži ztuhlý kožený vzhled. Šlechtického synka, kterého Jommy během těch několika posledních měsíců dobře poznal, nahradil mladý veterán, který měl na svém kontě už třetí válečné tažení během několika měsíců.

Ti dva nikdy nebyli přátelé. Společně s dalšími čtyřmi společníky – Tadem, Zanem, Grandym a Geoffrym – dospěli k bodu, kdy si cenili jeden druhého jako spolehlivého kolegy. Od okamžiku, kdy je bez okolků odvolali z univerzity v Roldemu a přidělili jim role mladých vojáků s hodností, se jim v relativně krátkém čase dostalo

intenzivní individuální výuky skutečného vojenského života. Jommyho neustále dráždilo, že byl Servan pro toto tažení ustanoven velitelem, což znamenalo, že se od Jommyho očekávalo bezpodmínečné poslouchání rozkazů. Dosud se neukázal ani náznak odplaty za škodu, kterou Jommy Servanovi způsobil během poslední operace, kdy byl jmenován velitelem. Jommy však věděl, že to přijde.

Dva mladí důstojníci byli přiděleni na pozici u úpatí kopců v oblasti známé jako Vrcholky Quoru. Šlo o drsný, kopcovitý poloostrov, vyčnívající k severu z východní strany císařství Velká Kesh. Zhruba stovka mužů, včetně dvou mladých důstojníků, se usadila na této pláži před týdnem. Jommy jen věděl, že se tu očekává vylodění, i když přesnou totožnost nájezdníků mladým důstojníkům nesdělili. Jommy pouze věděl, že nebudou přátelští.

Jommy také zestárl, ale jako mladík z farmy a dělník v karavaně už byl, na rozdíl od svého společníka, na krušnější život zvyklý. Známky nedávných dramatických zážitků se na něm projevily méně. Jeho už tak sebejistá drzost se spíše rozvinula do tiché odvahy, a čas strávený s ostatními mladými důstojníky z univerzity v Roldemu ho naučil velké dávce pokory. Každý z nich byl v něčem lepší, než on. I tak jedna část jeho povahy zůstala nezměněna – téměř jedinečná schopnost zachovávat si humor ve většině situací. Tentokrát to však byla pro jeho veselí zatěžkávací zkouška. Liják nepřestával už čtyři dny. Jediným zdrojem tepla byl oheň udržovaný ve velké jeskyni míli nahoře na příkrém úbočí, a nepřítel, o kterém jim řekli, že na něj mají čekat, neprojevil ani snahu připlout podle plánu.

„Ne," namítl Jommy, „nemám na mysli, proč jsme tady my. Chci říci, proč jsme zde?"

„Spal jsi, když kapitán dával rozkazy?" ozvalo se za nimi.

Jommy se otočil a spatřil postavu ve stínu, jež se mezitím nepozorovaně připlížila. „Kéž bys tohle nedělal," postěžoval si Jommy.

Muž si sedl vedle něj a pranic si nevšímal, že má polovinu těla stále venku bez chabé ochrany, kterou skýtal provizorní přístřešek. „Co bych to byl za zloděje, kdybych se za vámi dvěma nedokázal připlížit v zuřivé bouři, ne?" odpověděl nově příchozí.

Byl jen o pár let starší než oni, ale přesto byla jeho tvář poznamenána známkami předčasného zestárnutí. Mohly za to nečekané spršky šedých pramínků v jeho černém kníru a úhledně sestřižené bradce, prozrazující záblesk marnivosti v jinak chronicky zanedbaném a neupraveném vzezření. Byl skoro stejně vysoký jako Jommy, ale ne tak statný. Přesto jeho pohyby a držení těla prozrazovaly sklon k tvrdosti a šlachovité houževnatosti, která Jommyho přesvědčila, že jde o muže, jenž se v přímém boji dá zdolat jen těžko.

Servan přikývl. „Jime," přivítal ho. Mladý zloděj se nějak dokázal chytit do stejné sítě intrik, jež Servanovi a Jommymu zajistily toto osamocené úbočí. Jim se objevil zhruba před týdnem. Připlul na lodi se zásobami, díky nimž začal Jommy uvažovat o »prokleté výpravě«.

Servan a Jommy teď oba sloužili v roldemské armádě, ačkoli Jommy pocházel ze země na druhé straně světa. Servan byl šlechtic, a to dokonce z královského rodu. Byl kdesi v nástupnické linii na královský trůn, pokud by snad deset či jedenáct příbuzných nečekaně zesnulo. Přesto byli nyní oba přiděleni k něčemu, co se dalo obecně označit jako neobvyklá společnost. Vojáci z Roldemu, Ostrovního království, Keshe a dokonce i skupina horníků a ženistů z města trpaslíků Dorginu, všichni pod velením Kašpara, bývalého vévody z Olaska, nynější provincie Roldemského království. Kdysi štvaný psanec, na jehož hlavu byla vypsána odměna, dokázal v průběhu několika let očistit svou pověst. Nyní měl zvláštní postavení jak v Roldemu, tak v říši Velká Kesh. Jeho pobočníkem byl roldemský kapitán jménem Stefan, což byl náhodou Servanův bratranec, a tudíž také další vzdálený bratranec roldemského krále.

Jimův příjezd doplnil skládačku této výpravy. Jim byl jedním z půl tuctu mužů, kteří nebyli vojáky ani náhodou, přestože s vojáky žili, s vojáky je vysílali na mise, a očekávalo se, že bez otázek splní rozkazy, jako kdyby vojáky byli. Jommy a Servan dokázali dostat z obvykle výřečného zloděje jen to, že je součástí zvláštní skupiny »dobrovolníků«, kteří zde byli, aby cvičili se spojenými silami Roldemu, Keshe, Království a různě zařazenými důstojníky z východních království.

Jako vždy zvědavý Jommy byl celý bez sebe, aby zjistil, co se děje. Posledních pár měsíců ve službě rozličných roldemských sil ho však naučilo, že pro mladého důstojníka je nejlepší držet hubu a krok. Servan byl takový už od přírody.

Jommyho zvědavost se však i přesto nedala zarazit. Pomyslel si tedy, že mu mohl odlišný přístup k věci přinést alespoň náznak toho, oč tu běží. „Jime, ty jsi z Království, že jo?“

„Ano,“ potvrdil mladý zloděj. „Narodil jsem se v Krondoru a až doteď jsem tam celý život žil.“

„Tvrdíš o sobě, že jsi zloděj…“ začal Jommy.

Jim změnil polohu, lehce se přitom o Jommyho otřel a pak s úsměvem zvedl Jommyho měšec. „Myslím, že tohle je tvoje.“

Servan se snažil příliš se nesmát. Jommy mezitím chňapl po svém měšci, který měl předtím zastrčený pod tunikou. „Velmi dobře,“ souhlasil, „jsi zloděj.“

„Velmi dobrý zloděj?“

„Velmi dobrý zloděj,“ potvrdil Jommy. „Ale rád bych věděl, jak se velmi dobrý zloděj z Krondoru ocitne tady na konci světa.“

„To je dlouhá historie,“ odpověděl Jim. „Víš, hodně jsem cestoval.“

„Jo?“ pravil Servan, vítaje rozptýlení před nudným deštěm.

„Ano,“ souhlasil zloděj. „Byl jsem na několika velmi podivných místech.“ Usmál se a rázem byl v obličeji o několik let mladší, až vypadal téměř jako chlapec. „To tenkrát, když jsem byl přinucen hledat skrýš právě před takovým protivným deštěm v jeskyni na dalekém ostrově.“

Jommy a Servan si vyměnili pohled. Oba se usmáli a přikývli. V duchu je napadla stejná myšlenka. Ani jedno slovo z toho, co se chystají vyslechnout, nebude pravda, ale příběh to bude zábavný.

„Zrovna jsem se… vydal na výlet z Krondoru.“

„Obchodní záležitost?“ zajímal se Servan.

„Zdravotní,“ opravil ho Jim. Úsměv na tváři se mu rozšířil. „Vypadalo to jako dobrý nápad, vypadnout na chvíli pryč z Krondoru.“

Jommy přemáhal smích. „Takže jsi jel…?“

„Vydal jsem se z Krondoru lodí, která měla namířeno ke Vzdálenému pobřeží, a pak jsem v Carsu našel slibnou partu chlapů, kteří přišli s jakousi informací o… riskantním podniku, jenž by úplně všem zajistil slušné živobytí.“

„Piráti,“ vydechli Jommy a Servan současně.

„Námořní lupiči ze Svobodného přístavu na Ostrovech zapadajícího slunce,“ přisvědčil Jim. „Tehdy kapitán tvrdil, že plují pod vlajkou královského markýze, ačkoli jsem nikdy neviděl pověření. Byl jsem tenkrát důvěřivý chlapík, věřil jsem mu.“

Jommy měl pochybnosti, že by ve zlodějově životě byly vůbec nějaké chvilky, kdy byl »důvěřivým chlapíkem«, ale nechal si poznámku pro sebe.

„No, ocitl jsem se na tom ostrově, v té jeskyni, s elfkou…“

„Nevynechal jsi něco?“ zeptal se Servan.

„Aha, vlastně vynechal, ale mluvím teď o divných místech, kde jsem kdy byl.“

„Nech ho, ať pokračuje,“ pravil Jommy s těžce skrývaným veselím.

„Každopádně ti chlápci, s nimiž jsem se plavil, vyrazili, aby mě našli, protože jsem vpadl do jejich více než čestných záměrů ohledně podílu z pokladu…“

„Z pokladu?“ vydechl Servan, ale Jommy ho zvednutím ruky zarazil. Chtěl slyšet ten příběh.

„No, to je jiná část pohádky,“ vysvětlil Jim. „Každopádně, jak jsem říkal, ukrýval jsem se v té jeskyni, když jsem narazil na elfku jménem Jazebel…“

„Jazebel,“ zahrál si Jommy na ozvěnu.

„Jazebel,“ zopakoval Jim. „A ona mi vyprávěla svůj vlastní příběh o tom, jak se tam dostala. Pokoušela se vyhnout tomu, aby ji zabili medvědi – jen to nebyli přímo medvědi, ale spíš něco jako velké chlupaté sovy.“

„Velké chlupaté sovy,“ řekl Servan nyní s viditelným údivem ve tváři. Jommy sotva zadržoval smích a na chvíli zcela zapomněl na celou tu studenou mokrou mizérii kolem.

„Takže, jak jsem říkal, bylo to podivné místo, daleko od Ostrovů zapadajícího slunce. Ona sbírala vejce pro nějaké elfské kouzlo. Ale

dokázali jsme se, ona a já, ubránit těm stvůrám dostatečně dlouho, abychom nechali mé zatracené společníky projít kolem jeskyně. Pak jsme vyklouzli ven a dostali se na bezpečné místo.“

„Jak ses vůbec dostal domů?“ vyzvídal Jommy.

Jim se zazubil. „Měla kouzelný kámen, nějaký předmět od elfů, a jakmile jsme byli tam, kde mohla trochu kouzlit, přenesla nás do Elvandaru.“

„Do Elvandaru? Je to poblíž Zamračené země?“ otázal se Servan, odvolávaje se na jméno mýtické země z dětských pohádek.

„Elvandar je skutečný, Servane,“ poučil ho Jommy. „Znám lidi, kteří tam byli.“

„Příště mi budeš vyprávět, že znáš také nějaké elfy.“

Jommy se usmál. „Ne osobně, ale znám lidi, kteří je znají.“

„Takže,“ přerušil je Jim, „jelikož jsem pomohl zachránit tu dívku a všechny ostatní, královna a její manžel mě uctili večeří, mnohokrát mi děkovali a řekli, že budu vítán, kdykoli se zastavím. Potom mi pomohli dostat se na základnu v Jonrilu – na tu, co je nahoře ve vévodství Crydee, ne na tu v Keshi, která se po ní jmenuje – a odtamtud jsem zamířil zpátky do Krondoru.“

„Úžasné,“ zhodnotil Jommy. „Více než úžasné,“ doplnil Servan a znovu se roztřásl. „Neuvěřitelné.“ Jim si sáhl za tuniku a vytáhl koženou šňůrku, kterou měl kolem krku a na které visela krásná vyřezávaná ozdoba. „Tohle mi dala sama královna,“ chlubil se, „řekla, že to pozná každý elf a bude mi říkat přítel elfů.“

Jommy i Servan se naklonili dopředu, aby si přívěsek lépe prohlédli. Jednalo se o vzor proplétaných uzlů, vyřezaných do čehosi jako kost či slonovina. Na provedení a tvaru bylo něco, co vypadalo spíše jako lidský výtvor.

Zloděj náhle zvážněl. „Mám mnoho podob, mládenci. Jsem darebák, dobrodruh, zloděj, a když je třeba, tak i vraždím, ale nikdo nikdy nesmí označovat Jimmyho Ručku za lháře.“

„Jimmyho Ručku?“ zeptal se Jommy.

„To bylo mé… umělecké jméno. Podle proslulého starého zloděje z minulosti, Jimmyho Ručky. Někteří říkají, že se mu dost podobám. Jiní tvrdí, že to asi byl můj děda, ale já si myslím, že za to může moje máma. Snažila se, abych se cítil jako něco zvláštního. Takže když

jsem byl maličký prcek, říkával jsem: »Já jsem Jimmy Ručka«, protože jsem to nikdy úplně nechápal. Tak mi to zůstalo. Správně se jmenuju Jim Dasher.“

V době, kterou Jommy strávil s Calebem a jeho rodinou na Čarodějově ostrově, slyšel hezkou řádku »pradávných« historek starých pamětníků. Hodně z nich se točilo kolem pověstného Jimmyho Ručky, zloděje, který se podle legendy stal agentem krondorského prince. Později mu byl udělen šlechtický titul, kterým získal hodnost vévody z Rillanonu i Krondoru, po králi dvou nejmocnějších úřadů v království.

Jommy si zloděje pozorně prohlédl. Sotva ho znal, ale považoval jej za příjemného společníka. Jeho fantastické historky byly vítaným ulehčením od napětí dnů strávených čekáním na nepřítele, který se možná nikdy neobjeví. Jommy nepochyboval, že Jim je každým coulem tak nebezpečný, jak o sobě prohlašuje. Pod povrchem se však skrývala dobrá povaha, kterou se Jommy naučil rozeznat už v raném věku, kdy byl sám na cestách. Instinkt, komu může věřit a komu ne. Přikývl a pak řekl: „Jime, nikdy ti neřeknu, že jsi lhář, dokud tě nenachytám.“

Jim na Jommyho dlouho zíral a pak mu úšklebek vrátil. „Dost dobrý.“

Servan obrátil pozornost zpátky ke vzdálené pláži, kterou měli hlídat. „Jak dlouho ještě?“

„Jak dlouho bude potřeba,“ odvětil Jommy.

„Což už dlouho nebude,“ podotkl Jim a ukázal do deštivé tmy. „Připlouvá loď.“

„Jak můžeš…“ začal Servan, a vtom ji uviděl. Štíhlou tmavou skvrnku, která se každým okamžikem zvětšovala, jak člun vplouval do zátoky.

„Někde tu musí být loď kotvící u pobřeží,“ poznamenal Jommy.

„Řeknu to kapitánovi,“ sápal se Servan zpod plachty. „Vy je sledujte.“

Jommy se také vyhrabal zpod přístřešku. „Pojďme trochu blíž.“

Jim ho zadržel. „Počkej. Je tam další člun.“

Po chvíli Jommy spatřil druhý člun vynořující se ze tmy. Sledoval ten první ze vzdálenosti tuctu yardů. „Takže," zašeptal Jim, ačkoli byli příliš daleko, aby je někdo zaslechl, „co si o tom myslíš?"

„No," uvažoval Jommy, „můžu říct, že informace, kterou kapitán dostal, byla prozatím správná."

„Ne o tom druhém člunu," opravil ho Jim.

„Šťouro," zamumlal Jommy.

Dva čluny doveslovaly ke břehu. Z obou vyskočili muži a vytáhli je na písek. Zajistili je kůly a provazy. „Vypadá to, že mají v plánu tu chvíli pobýt," usoudil Jommy.

„Co je to?" ukázal Jim na druhý člun.

Posádky obou člunů byly oblečeny jako běžní námořníci, i když jinak všichni okázale nosili černý šátek s uzlem za levým uchem. Většina byla bosá, což ukazovalo na lodníky. Někteří ale měli těžké holínky. Poslední muž opouštějící druhou loďku byl však oblečen v tmavě oranžových šatech lemovaných černou. Kápě mu skrývala obličej. Ostatní muži mu projevovali uctivost hraničící se strachem. Nikdo z nich mu při vystupování z plavidla nenabídl pomoc a všichni se drželi opodál, když vystoupil na břeh.

„Mág." Jim to slovo téměř vyplivl. „Nesnáším mágy."

„Potkal jsem pár, kteří se mi líbili," tiše oponoval Jommy.

„Dobrá, já ne. Jednou jsem málem o fous přišel o hlavu v kouzelné pasti v Darindu. Neexistuje past vyrobená rukou smrtelníka, ze které bych se za nějakou dobu nevyvlíkl, ale ta kouzelná…"

„No," trval na svém Jommy, „potkal jsem jich pár, kteří byli v pohodě."

Jim zmlkl, protože se muži z člunů rozptýlili. Bylo jasné, že kontrolují okolí, aby viděli, jestli nejsou sledováni. Jommy a Jim natáhli ruce, tiše rozebrali spěšně postavený přístřešek a schovali plachtu za strom. Pak se oba přesunuli k hustšímu křoví napravo. Aniž by řekli jediné slovo, mysleli si totéž. Za několik minut přejde přes vrcholek za nimi ozbrojená skupina mužů převyšující počtem dvojnásobek těch na pláži, ale do té doby bude dobré, aby je ti muži nezahlédli.

Jommy ucítil, jak mu Jim svírá rameno. Jim ukázal na sebe, na Jommyho a pak nahoru za sebe na kopec. Jommy mávl rukou na malý odkryv sto stop zpátky na stezce a Jim přikývl. Vyrazili deštěm, který trochu ustával, což Jommyho donutilo tiše klít pod nosem. Chtěl větší krytí, ne menší, a počasí si po dnech, kdy ho trápilo, vybralo ke shovívavosti velmi nevhodný čas.

Když dorazili k odkryvu, oba zalehli. Na to, že se válejí v blátě, nehleděli. Muži z člunů se rozestoupili do kruhu a několik z nich začalo něco vykládat. Nejspíš zásoby.

„Zdá se, že mají v plánu tu chvíli pobýt," zopakoval Jommy.

„Třetí člun!" zašeptal Jim.

Třetí člun přistál vpravo od předchozích. Vyskočili z něj další námořníci, vytáhli ho na pláž a rychle začali vykládat náklad. Vyskládali další bedny a Jim usoudil: „Jsou to možná vražední psi, ale rozhodně jsou ukáznění."

Jommy sledoval jejich výkon bez poznámek.

Jim zašeptal: „Ti ošátkovaní. Na několika mrtvolách na jižních Ostrovech zapadajícího slunce asi týden plavby od Svobodného přístavu jsem viděl něco podobného."

„Co jsou zač?"

„Přesně to nevím. Tihle jsou první, které vidím živé. Přecházeli jsme čedičový masiv, zanořeni na úroveň moře na pláži ostrova, který ani neměl jméno. Tu loď můj kapitán znal, ale těla v šátcích nepoznával nikdo z námořníků na palubě. Menší záhada, protože žádný živý muž tam nebyl, aby nám řekl, co se stalo. Můžeme jen předpokládat, že kapitána a posádku spálené lodi odvlekli jako otroky."

Šramot za nimi oba muže donutil, aby se otočili. Z kopce sestupoval přikrčený Kašpar s kapitánem Stefanem. Pohyb křovin prozrazoval, že se muži přesouvají na pozice, aby obklíčili společnost, která právě připlula.

„Kolik?" zeptal se Kašpar. Očima zkoumal záliv.

„Asi třicet," odpověděl Jommy. „A mají mezi sebou nějakého zaklínače. Zdá se, že se ho posádka bojí."

„Vypadají jako nějací piráti z Ostrovů zapadajícího slunce, generále," poznamenal Jim.

„Co tady dělají?“ zamumlal Kašpar.

„Když pluješ přímo na západ od Ostrovů zapadajícího slunce…“ šeptal Jim.

„…skončíš v Královském moři,“ dokončil Kašpar. „Já vím, jak se sem dostali. Co chci vědět, je proč.“ Obrátil se ke kapitánu Stefanovi. „Vyřiď všem, že chci vězně. Zvlášť toho mága, pokud to dokážeme.“

„Mágové,“ odplivl si Jim, jako kdyby zaklel.

Jommy si vyměnil pohled s Kašparem. „Říkal jsem, že znám pár dobrých.“

Kašpar se smutně usmál. „A já jsem poznal pár, kteří byli odpornými zrůdami,“ vrátil mu. „Kapitáne?“

„Pane?“

„Jsou muži na svých místech?“

Kapitán se otočil a dal drobné znamení rukou. Ať se Jommy podíval na kopec kamkoli, nedokázal postřehnout signál jako odpověď. Přesto kapitán řekl: „Na místech, pane.“

Kašpar přikývl. „Kapitáne, až budete připraveni…“

„Co je to?“ ukázal Jim prstem.

Ani nemusel ostatním vysvětlovat, co má na mysli, protože to viděli také. Mág držel nad hlavou hůl a kolem něj se objevil sloup světla, který sahal až do oblak. Dutý hlas v jazyce, který neznal nikdo z přihlížejících, zřetelně odpověděl ze vzduchu kolem mága.

Pak se před zaklínačem objevila postava, stín zahalený v kouři. Navzdory neutichajícímu šumění deště slyšeli, jak se vzduch třese energií a praská, jako když od kovu odlétávají jiskry. Stvoření promluvilo a dutý hlas opět ozvěnou zopakoval cizí slova. Mág odpověděl v cizím jazyce a stvoření se zkoumavě rozhlédlo po okolí.

Jommymu se zježily chlupy vzadu na krku, jelikož mu připadalo, že se mu stvoření dívá přímo do očí. Bytost začala získávat lidské obrysy. Na výšku měřila dobrých sedm stop, měla neuvěřitelně široká ramena a zdálo se, že nemá krk. »Kůže«, která byla tmavě šedomodrá a bez poskvrnky, se vlnila a pulsovala, jako by vítr nadouval hedvábnou látku. Obličej neměl rysy, až na dva červené plamínky v místech, kde měly být oči. Kůže získávala tvar a začala připomínat černou skálu.

„Teď, kapitáne,“ zavelel Kašpar tiše.

Kapitán Stefan se zvedl a bílým hadrem, který držel v ruce, jednou mávl.

Vypukl chaos.

Za hřebenem za jejich zády se rozezněly výkřiky. Současně vzduchem prolétly šípy a zasáhly několik mužů na pláži. Ve chvíli, kdy Jommy tasil meč, se staly tři věci. Muži na pláži se v přísném pořádku a bez náznaku paniky rozptýlili. Nevyvedeni z míry hledali útočiště, kde se dalo. Za bedněním člunu, za písečnými dunami i za několika hranicemi naplaveného dříví. Několik lučištníků z pláže střelbu opětovalo, ale stříleli slepě do křoví na svahu, zatímco ti nad nimi měli jasné terče na písku.

Muži proběhli kolem Jommyho. Byli to vojáci s tabardami Keshe a Království. Jommy vyskočil a zahalekal: „Na ně, Jime!“

Vyčarované stvoření zařvalo. Vzdorovitě stálo, ruce rozpažené, jako by se chystalo zaútočit nebo se bránit. Jak se muži blížili, cítili z něj sálat žár, zatímco množství kouře, který stoupal z černé kůže, se zvětšovalo.

Muži, kteří k nestvůře běželi, zaváhali, a ti, kdo čekali na útok, si dodávali odvahu. Jommy napůl padal a napůl běžel ze svahu. Minul několik vojáků, které křik démonického tvora přinutil zastavit. Náhle si uvědomil, že míjí předvoj a že má před sebou zbraně namířené tak, aby ho zabily, a k tomu jakési stvoření z neskutečné noční můry.

Jommy začal couvat. Jeden z nájezdníků však na něj zaútočil, nevšímaje si šípů, jež stále pršely ze svahu. Útočník udělal krok a vzápětí jej propíchl dlouhý oštěp a přibil ho k zemi. Jommy se přikrčil a čekal, až ho ostatní dohoní. Ohlédl se a viděl vojáky, jak buď stojí bez hnutí, nebo jsou na ústupu.

O chvíli později pochopil proč. Vyčarované stvoření rostlo! Tvor byl teď o dobré dvě stopy vyšší než předtím a mnohem širší v místech, kde Jommy odhadoval, že jsou ramena. Ruce se zdály být svalnatější a byly ozdobeny čímsi, co vypadalo jako rozžhavené kovové náramky. Kroutící se pruty jakéhosi žhavého kovu, jenž vydával takový žár, že ho Jommy cítil i přes déšť. Ve zkamenělé »kůži« se teď objevily pukliny, ze kterých šlehaly plameny.

„Jime!“ zvolal Jommy, „vypadněme odsud…“ Ohlédl se, aby zjistil, že Jim Dasher není v dohledu. „Zatraceně,“ zamumlal Jommy a rychle couval. „Buď je to zbabělec, nebo je o dost chytřejší než já!“

Na Jommyho se rozběhl jeden pirát a zlověstně mávl mačetou shora dolů. Ten úder měl buď rozetnout Jommyho čepel, nebo ho rozpárat od ramene k pasu. Výcvik a zkušenosti vypěstovaly v mladíkovi reflex, jímž odrazil čepel doprava, sám uskočil vlevo a vyhnul se tak síle úderu. V písku na pláži se chodilo obtížně, proto Jommy potlačil nutkání otočit se a rozetnout muži páteř. Místo toho se rozhodl pro úder pravým loktem do brady. Při kontaktu mu bolest prolétla paží až k rameni a muž vyvalil oči. Jommy ustoupil, současně vedl ránu čepelí stranou a rozetnul muži krk. Zatímco krev stříkala, Jommy stále ustupoval, neschopen odtrhnout zrak od strašlivého výjevu před sebou.

Vzduch prořízl Kašparův výkřik. „Udeřte na ně pořádně, teď!“

Vojáci byli dobře vycvičení a zaútočili navzdory narůstajícímu děsu z toho, že vyčarovaná bytost před nimi tyčila do výše skoro devíti stop. Ti na pláži byli věci oddáni až fanaticky, nebyli to však dobře vycvičení vojáci. Rázem se jejich obrana na levém křídle zhroutila.

Protože neměli kam ustoupit, bojovali ze všech sil. Během několika vteřin jich však vojáci pod Kašparovým velením půl tuctu zabili a zbytek zahnali přes vodu do skrovného útočiště, které poskytovaly vytažené čluny. Když se vojáci z Království, Roldemu a Keshe připojili k Jommymu při útoku na střed, několik yardů vzdálený od stvoření, narazili na odhodlanější obranu.

Nájezdníci bojovali jako posedlí, jako by se víc obávali ústupu k místu, kde na ně čekal onen doutnající tvor, než že budou muset čelit smrti z rukou smrtelníků. Pak stvoření vyrazilo vpřed a muž vedle Jommyho zavyl v agónii, když ho ďábelský tvor popadl za krk. Křik rázem ustal a nahradil ho zvuk škvařeného masa. Zjevení odhodilo vojáka stranou jako rozbitou hračku. Jommy spatřil plamen vycházející z netvorových rukou a cítil, jak z něj vyzařují žhavé vlny, když se vzhled stvoření dále měnil. Šedě modrá kůže teď byla protkána planoucími rudými prasklinami. V mnohém to připomínalo

tavící se kov pod kamennou krustou. Kam dopadl déšť, ozývalo se syčení a stoupala jemná oblaka páry.

Jommy uskočil a málem přitom upadl, protože narazil do vojáka za sebou. „Pane!“ zakřičel mu voják do ucha. „Další dva čluny právě přistály severně od nás a další várka těch parchantů sestupuje sem k našemu pravému křídlu.“

Jommy zaváhal. Pak si uvědomil, že voják určitě čeká a že on je velící důstojník, aspoň co se mužů v jeho okolí týkalo.

Něco se musí udělat, aby se vyhnuli úplné zkáze. „Za mnou!“ zavelel. „Těsně ke mně!“

Muži pospíchali k němu, zatímco netvor v plamenech popadl dalšího ječícího muže a utrhl mu paži. Torzo těla pohltily plameny.

„Udělejte kruh!“ zvolal Jommy. Muži poblíž ho velmi těsně obklopili. Na vojáka, který přiběhl s varováním o pohybu na jejich křídle, zavolal: „Najdi generála a řekni ostatním, ať ustoupí tam, kde je on. My je tu zdržíme! Běž!“

Posel vyběhl.

„Obrannou zeď!“ zněl další Jommyho povel. Vycvičení vojáci zvedli štíty do jedné řady a Jommy se dvěma záložníky z Krondoru rázem stáli v malé pevnosti ze štítů.

Jommy svým povelům nedůvěřoval. Věděl, že kdyby postupující monstrum udeřilo na čelo štítové stěny, několik z nich by bylo ihned zpopelněno a obranná pozice by se zhroutila. Byla to však jediná věc, kterou dokázal vymyslet, aby získal pár minut pro zbytek mužů, kteří ustupovali k místu, kde čekal Kašpar.

Nestvůra chvíli stála bez hnutí. Mág ukázal holí na muže srocené kolem Jommyho a vykřikl cosi v neznámém jazyce. Stvoření udělalo velký krok směrem k nim a Jommy zařval: „Vydržte!“

Na okamžik se stvoření zastavilo a zvedlo pěst vysoko nad jejich hlavy. Jommy zvolal: „Želva!“ Pustil meč a zprudka dosedl, přičemž stáhl oba muže dolů vedle sebe, aby je ochránil před zraněním.

Muži zvedli štíty nad hlavy a zaujali pevný postoj, jak by to udělali proti palebné cloně padajících šípů. Planoucí pěst monstra, nyní velikosti kovadliny, dopadla na několik štítů. Výsledkem bylo, že jeden muž šel do kolen a další se úplně zhroutil.

„Zatraceně!“ zaklel jeden ze záložníků. Oči měl vytřeštěné hrůzou.

„Rozptylte se!“ zavelel Jommy. Zmatek byl jediný způsob, jak zachránit co nejvíce mužů. Dva záložníci se odplazili, zatímco vojáci provedli rozkaz, jak byli vycvičeni. Všichni vyběhli od středu želvy, nechávajíce mezi sebou a kamarády dostatečnou vzdálenost. Ti v čele uskočili dozadu, pak se otočili a rozběhli se.

Kašparovi lučištníci se pokoušeli nestvůru zranit. Jejich šípy však neměly žádný účinek. Železné hroty sklouzávaly z její kůže a dříky hořely. Přes Jommyho se valily vlny žáru, jako kdyby stál přímo před rozpálenou pecí.

Máchnutím paží, nyní dlouhých jako kopí, odhodila nestvůra muže stranou, jako by si hrála s dětmi. Ať se dotkla čehokoli, vzplálo to. Ječící muži se váleli po zemi a umírali.

Jak se Jommy zastavil, zřejmě si ho nestvůra všimla a vyrazila k němu. Jommy zaujal pevný postoj. Byl si jistý, že během okamžiku ho monstrum buď rozmačká, nebo sežehne na popel. Když zvedal meč na svou obranu, spatřil za nestvůrou postavu vynořující se z příboje. Jim Dasher se zjevil jakoby odnikud. Narovnal se z podřepu a vztyčil se za mágem. Z obličeje mu kapala voda a šaty měl skrz naskrz promočené. Rozhodným pohybem, tak rychlým, že ho Jommy ani nezaznamenal, zvedl zloděj z Krondoru ruce před sebe, zkřížil zápěstí a přehodil něco mágovi přes hlavu. Pak zasáhl mága kolenem do páteře. S čarodějem to škublo a i přes dunění příboje, rachot deště a křik umírajících mužů Jommy slyšel, jak mágovi zlomil vaz. Z krku mu vytryskla krev a na krátký okamžik rozpřáhl ruce, než padl.

Jakmile mág zemřel, nestvůra se zapotácela. Pak se zastavila a rozhlédla se kolem, jako by čekala, až jí někdo řekne, co má dělat. Hlasitě zavyla, až to drásalo uši a Jommymu se rozechvělo celé tělo. Potom nestvůra zuřivě šlehla pažemi nejdříve na jednu a pak i na druhou stranu. Muži se rozprchli. Dokonce i ti, kteří na sobě měli černé šátky, se raději snažili vytvořit prostor mezi sebou a zjevením, než aby pokračovali v boji. Jommy sebou hodil na záda, aby se vyhnul náhlé změně směru planoucí nestvůry, převalil se v písku a s připraveným mečem zase vyskočil do podřepu.

Pak spatřil Servana, jak běží k němu a křičí cosi, čemu Jommy nerozuměl. Ukazoval přitom přímo na něj. Ve stejném okamžiku ucítil Jommy kohosi za sebou a uvědomil si, že Servan neukazuje na něj, ale na to, co je za ním. Svalil se na levý bok, překulil se a otočil. Viděl, jak vzduch proťala čepel. Kdyby ho Servan nevaroval, usekla by mu hlavu.

Jommyho ani na okamžik nenapadlo pokusit se vstát. Místo toho mávl mečem. Zasáhl muže nad patu a přesekl mu šlachu. Muž zaječel a málem dopadl Jommymu na hlavu. Jommy pak zabodl hrot meče útočníkovi do podpaží. Krev se řinula muži po boku, jak se snažil Jommymu oplatit úder kličkou, která mu měla odseknout paži od těla.

Jommy se ještě jednou převalil a zaslechl dopad meče do písku. Teď ležel na zádech. Věděl, že tato pozice je pro boj nejhorší, která může být, a tak válel sudy dál, dokud opět nespatřil svého protivníka. Pak ho někdo překročil a špičkou meče ukončil nájezdníkův život.

Servan natáhl ruku a pomohl Jommymu na nohy. „Musíme ustoupit!“ křičel mladý šlechtic. „To stvoření ještě pořád zabíjí všechno kolem sebe a s každou minutou je rozpálenější.“

To Jommymu jeho společník nemusel říkat. Cítil vlny žáru valící se ze stvůry. Pára stoupala z každé stopy, kterou udělala ve vlhkém písku. Muži na obou stranách byli ještě pořád zaujati bojem, ale nikde nenalezl ani náznak organizace bitvy. Jommy věděl, že neexistuje žádný způsob, jak koordinovat nějaký druh protiútoku nebo aspoň zorganizovat uspořádaný ústup. „Musíme všechny dostat k támhleté velké skále!“ ukázal Jommy mečem.

Servan přikývl. „Nevidím, kde je generál a kapitán.“

Zastavili se a důkladně si prohlédli zátoku, než Jommy zvolal: „Támhle!“

Jommy spatřil Kašpara a kapitána Stefana, jak bojují zády k sobě dvacet yardů na svahu kopce a obklučuje je tucet pirátů. Jommy pohlédl na Servana.

„Co teď?“

Jommy dobře velel v bojové linii a ovládal základní pravidla taktiky. Servan však byl rozený vůdce, prvotřídní stratég, stejně jako

instinktivní taktik. „Ta velká skála je náš opěrný bod a já se pokusím dostat k nim…“

Jommy znovu pohlédl k místu, kde bojovali Kašpar a Stefan. Uviděl Jima Dashera, který se opět vynořil jakoby odnikud, za dvěma muži bojujícími proti Kašparovi. Dýkami v obou rukou bodl oba muže zezadu do krku a oni naráz padli k zemi. Najednou to nebylo šest proti dvěma, ale čtyři proti třem. Když se jeden z mužů otočil, aby se podíval, co se stalo jeho společníkům, Kašpar ho zasáhl. Bylo to tři na tři.

Jommy zakřičel: „Já jdu tudy, ty támhle, rozhýbej muže! Dej vědět generálovi, kde je opěrný bod!“

Servan přikývl a odběhl, vyhýbaje se kruhem monstru vystřelujícímu plameny, jež skučely a šlehaly všemi směry. Jommy zamířil dolů na pláž, kde houf jeho mužů čelil stejnému počtu pirátů. Obě strany byly očividně zaujaty hlavně tím, jak vyváznout, než jak zabít nepřítele. „Ke mně!“ zavelel Jommy.

Jeho muži přerušili boj a stáhli se k němu. Během chvilky zahájili poměrně uspořádaný ústup. Jak se Jommy přesouval k dohodnuté pozici, ukazoval mužům, aby ho následovali. „Opěrný bod u té skály. Dívejte se po generálovi!“

Zraněná nestvůra hořící tak jasně, jak Jommy ještě nikdy nic hořet neviděl, se nyní ztěžka pohybovala směrem k němu. „Dávejte pozor!“ varoval ostatní a naznačoval svým mužům, aby se stáhli a shromáždili kolem opěrného bodu.

Jak muži před planoucím monstrem ustupovali, křičeli, že přistává další člun. „Situace se nám vymyká z rukou,“ řekl si Jommy. Když se rozhlédl, aby se podíval na rozmístění nájezdníků, uvědomil si, že se nachází na křídle. Pokud si nedá pozor, nepřítel, kterého nechal za sebou, použije jeho ustupující muže jako clonu, což mu umožní obklíčit a udeřit na Kašparovy pozice zezadu.

„Ty, ty a ty,“ ukázal Jommy na tři nejbližší vojáky, dva z Roldemu a jednoho z Keshe, „za mnou.“ Vydal hlasitý válečný pokřik a zaútočil na nejbližšího nájezdníka.

Za sebou zaslechl jednoho z vojáků z Roldemu, jak volá: „Zbláznil ses?“

„Chci, aby si to oni mysleli,“ zavolal Jommy v odpověď.

Zbytek Jommyho následoval a on zamířil přímo na piráty. Když nájezdníci viděli, jak se na ně řítí, postavili se mu. Těsně před střetem Jommy zvolal: „Utíkejte!“ Načež se otočil a rozběhl se zpátky ke svahu, kde Kašpar a Stefan organizovali obranu. Rychlý pohled přes rameno vyvolal u Jommyho údiv nad obrazem marnosti. Nestvůra zuřila čím dál víc a mlátila do všech v dosahu. Jedinou výhodou pro Kašparovy síly bylo, že nájezdníci teď museli brát v úvahu monstrum a zároveň i muže, proti nimž bojovali. Rozdíl byl v tom, že Kašpar mohl zorganizovat své síly a v případě potřeby je poslat po svahu vzhůru k základnímu táboru na hřebeni míli odsud. Nájezdníci neměli kam ustoupit, jen se mohli pokusit spustit čluny. Nyní však byly dva z nich v plamenech, protože se jich nestvůra dotkla, a nikdo z mužů nevypadal, že by toužil proklouznout kolem ní ke zbývajícím člunům. Někteří bezpochyby uprchnou podél pobřeží k místu, kde přistál čtvrtý člun. Jommy však pochyboval, že by unesl všechny, kteří chtěli před nestvůrou utéct.

„Za několik okamžiků budou tady,“ zakřičel Jommy. „Dostaňte se ke generálovi a do zákopů!“

Muži, unavení krátkým ale intenzivním bojem na pláži, vyběhli blátem do kopce. Najednou si Jommy uvědomil, že za sebou neslyší zvuky boje. Slyšel jen ozvěnu řevu monstra, déšť ve větvích nad sebou a lapání mužů po dechu, jak se snažili dostat do bezpečí.

Doběhli ke Kašparovým pozicím a spatřili, jak muži zuřivě budují obranný kryt s pomocí keřů i skal a jak svými meči a dýkami vyhrabávají mělké zákopy. Celou tu dobu se lučištníci stále snažili, aby udrželi tětivy dostatečně suché a schopné střelby. Nepřítel byl zcela jistě jen kousek za těmi, kdo právě vybíhali do kopce.

„Tady jsou!“ volal Kašpar.

Jommy se dostal na úroveň první obranné řady a otočil se. Houf nájezdníků se shlukl u začátku stezky a formoval se k útoku. Jommy pohlédl k severu a spatřil další skupinku, jak prchá k poslednímu člunu. Jako by mu Kašpar četl myšlenky, pronesl: „Jestli se z toho dostaneme, pošleme tam četu, aby provedla zátah na všechny opozdilce.“

„Proč bychom se z toho neměli dostat, generále?“ zeptal se Servan, stále ještě lapaje po dechu.

„Útočí směrem do kopce a my jsme připraveni,“ dodal Jommy.

„Nemám obavu z těchhle hrdlořezů,“ odvětil Kašpar. „Jde o tu věc, která je jim v patách. Ta mě znervózňuje. Přestala růst, ale zapaluje všechno, čeho se dotkne.“

„A my jsme na kopci,“ podotkl kapitán Stefan.

„Ach, možná bychom měli ustoupit a dostat se na druhou stranu hřebene…“ navrhl Jommy.

„Není čas,“ namítl Kašpar. „Lučištníci!“ zvolal.

Nad hlavami jim proletělo několik šípů a útočníci se rozptýlili. Vystřelení šípů nemělo žádný účinek. „Zatracený déšť,“ zaklel Servan.

Nájezdníci spěchající do kopce se podívali na ty, kteří na ně čekali, a pokračovali v běhu. Jommy se zhoupl v kolenou, meč připravený k odražení rány či k úderu. Vtom mu to došlo. Jediný bojový křik pocházel od jeho mužů. Ti, kdo se k nim blížili, se lopotili a stěží popadali dech, jak se snažili zvládnout náročný výstup, a nedokázali ani křičet nebo sténat. Ve tvářích měli odevzdaný výraz rezignace. Byli odhodlaní, ale nevykazovali obvyklé známky zanícení, které Jommy vídal při jiných střetnutích. Tito muži věděli, že mají zemřít.

Jommy se probojoval zpátky ke Kašparovi. „Generále, ti muži se od nás chtějí nechat zabít.“

Bývalý olaský vévoda přisvědčil. „Mají ten pohled, že?“ Otočil se a rozkázal: „Chci zajatce!“ Pak tiše dodal se zrakem upřeným na planoucí monstrum za nimi: „Pokud někdo z nás přežije.“

Nestvůra dosud bezcílně bloudila a mlátila do všeho, co měla v cestě, ale najednou to vypadalo, že obrátila svou pozornost ke svahu. „Myslím, že nás zahlédla,“ poznamenal Jommy.

„Nemám ani ponětí, jestli ta stvůra má vůbec oči,“ prohlásil Kašpar, „ale měli bychom ji dostat pod kontrolu, protože už míří k nám.“

První půltucet nájezdníků, kteří dorazili k obráncům, se s maniakální zuřivostí vrhl vpřed. Několik Kašparových mužů bylo raněno, přesto všechny útočníky zlikvidovali. Jommy vyčkával, ale nikdo na něj přímo nezaútočil. Viděl, že těsně pod ním leží na zemi tucet těl a že na úbočí trochu níž přihlíží skupinka zhruba dvou tuctu

mužů. Jeden z nich cosi řekl, ostatní přikývli a pak se pohnuli vpřed. Teď Jommy uslyšel jejich volání a výkřiky. Nedokázal rozpoznat jazyk, úmysl však byl zřejmý. Chystali se zabít co nejvíce Kašparových mužů před tím, než budou sami zabiti.

Jommy spatřil, jak se jeden nájezdník otáčí, běží ze svahu a posmívá se nestvůře. Jommy netušil, jak to dokázal zvládnout. Na tom však příliš nezáleželo – hlavně že muž upoutal její pozornost. Muž pomalu naváděl zlou bytost vzhůru do kopce a pak se zastavil. Jommy údivem vytřeštil oči, když uviděl, jak nájezdník upustil meč a dovolil nestvůře, aby ho rozmáčkla, jako by to byl hmyz. Krátce na to muž vysokým hlasem zavřískl a vzápětí ztichl. Jeho tělo zachvátily plameny vteřinu předtím, než se ho dotkla ohnivá ruka. I z této vzdálenosti lidé na kopci cítili žár.

Druhý muž běžel dolů do poloviny cesty mezi Kašparovými pozicemi a nestvůrou, zrovna když útočníci dosáhli obranných pozic. Tentokrát však místo zuřivého napadení připomínalo tempo spíše pokus o útok, něco, čemu Jommy dokázal rozumět a co vojáci občas dělali, když se pokoušeli odhadnout sílu nepřítele.

Náhle Jommy pochopil. „Generále!“ zakřičel.

„Ano?“ odvětil Kašpar, když lehce srazil na stranu poměrně dobře mířený úder nájezdníka, který se dostal mezi dva vojáky. Generál mávl čepelí a útočník padl jako podťatý. Z hrdla mu vytryskla rudá krev.

„Vedou to stvoření k nám nahoru! Umírají, aby ho dostali sem!“ zvolal Jommy.

„Hlupáci,“ prohlásil Servan, ale ve skutečnosti vypadal znepokojeně.

Jommy musel připustit, že je jejich taktika účinná, pokud člověku nevadilo, že zemře, aby něco fungovalo. Teď se bestii obětoval třetí nájezdník a horko už skoro nebylo k vydržení.

Jako kdyby pochopili svou beznadějnou situaci, předstírala hrstka nepřátel útok a cíleně se nechávala zabíjet.

„Zajatce!“ křičel Kašpar. „Nechte jednoho naživu!“

Jommy nedokázal udržet svou pozici. Všichni začali ustupovat před žárem připomínajícím kovářskou pec. Nájezdníci zároveň postoupili a Jommy byl nucen během ústupu do kopce bojovat. Pod

nohama mu to klouzalo. Zabil jen jednoho muže a málem zemřel, když druhý útočník nastrčil svého kolegu na Jommyho čepel. Jen rychlý švih nad Jommyho ramenem, který provedl další voják, mu poskytl potřebný okamžik, aby svou čepel vytáhl.

Jommy málem ztratil rovnováhu, když se mu pata zachytila o kámen. Tak tak se vyhnul úderu protivníkova meče. Útočník prudce švihl a i když si přál zemřít, bezmyšlenkovitě se zarazil. Když se znovu napřáhl, Jommy už byl připraven a muž tiše zemřel.

Následoval zoufalý boj, v němž se muži, kteří chtěli žít, snažili uvolnit místo mužům, kteří chtěli zemřít. Jommy cítil, jak se tempo boje mění a rozeznával rozdíly v bitvě kolem sebe. Hrozila bezprostřední panika. Kašparovi muži začínali být zoufalí, jelikož se pokoušeli zorganizovat téměř nemožný ústup, a útočníci byli čím dál šílenější, jak se snažili nepadnout do zajetí ve snaze přivést monstrum až k nim.

Zatímco se pokoušeli ustupovat do kopce, vzduch naplnilo hlasité dunění.

Když sloup bílé záře udeřil z oblaků, stvoření bylo rázem ozářeno světlem. Ochromilo ho to, nebylo schopné pohybu. Několik mužů bylo zraněno, protože ustali v boji, aby sledovali, co se děje.

Jommy zabil muže před sebou a zadíval se přes jeho rameno. Jako by nepřítel cítil, že je tento den ztracen. Začal se stahovat.

Najednou se obě strany od sebe odpoutaly. „Generále?“ ozval se Jommy.

„Vyčkejte,“ zněla odpověď a Jommy poslechl. Sledoval nestvůru pod sebou, jak se k ní nájezdníci stahují a nespouštějí přitom zrak z Kašparových mužů. Déšť jako by najednou vše ochlazoval, když záhadný oheň z nestvůry ztratil svou sílu. Syčivý zvuk páry vybuchující z jejího povrchu se ztišil a její barva přešla z jasně rozžhavené žluté v rudě černý odstín tající skály. Jommy se ohlédl na Kašpara a spatřil další postavu vysoko na skále za ním. „Podívej, generále,“ ukázal.

Stála tam bytost oděná v jelení kůži s dlouhými vlajícími zlatými vlasy a nad hlavou držela hůl. Zdálo se, že čaruje. Jommymu i Kašparovi bylo jasné, že jde o původce podivného světla.

Nestvůra se s chvěním rozpustila jako rozžhavená tající hora. Vzduch byl rázem plný oblaků kouře.

„Zajatce!“ zvolal Kašpar. Příliš pozdě. Když nájezdníci viděli, že není úniku, obrátili své meče jeden proti druhému.

Jommy už viděl v boji umírat dost mužů, aby na první pohled poznal vražedné údery. Otočil se na Kašpara a zavrtěl hlavou. V generálově obličeji se zračila směs znechucení nad ztrátou zajatců a zjevné úlevy ze zásahu nově příchozího, který byl očividně mágem. Kašpar si povzdechl: „Musí to být někdo od Puga. Přišel, aby na nás dával pozor. Taky dobře…“

Jommy zavrtěl hlavou. „To si nemyslím, generále.“

Kapitán Stefan i Servan přišli a postavili se ke svému veliteli. Postava na skále sklonila hůl. „Je to elf,“ řekl Servan. „Co jsem živ…“

„Myslím, že máš pravdu, poručíku,“ přisvědčil Kašpar.

Elf řekl něco, co znělo jako otázka.

„Mluvím více než tuctem jazyků, ale tento nepoznávám,“ poznamenal Kašpar.

Elf pomalu kráčel dolů k nim. Pak se několik kroků nad Kašparem zastavil a chvíli si je prohlížel. „Říkal jsem, kdo jste, že jste překročili Vrcholky Quoru?“ Hovořil jazykem Keshe, ale s podivným přízvukem a intonací.

„Já jsem Kašpar, bývalý vévoda z Olaska a velitel této skupiny. Co se týká přechodu, jsem zde se svolením krále Roldemu a císaře Velké Keshe, kteří si oba činí nároky na toto území.“

Elf na sobě nedal nic znát. Ve vteřině se jeho výraz změnil v trpké pobavení. „Malichernosti vašich pánů se mě netýkají. Tato země patří Quoru.“

Kašpar se snažil zůstat zdvořilý. „Chci ti poděkovat…“

„Než mi vůbec za něco poděkuješ, člověče, uvědom si, že jsem vás před tím primitivním stvořením nezachránil. Šlo o magii tak odpornou, že jsem se jí musel zbavit, než se vypořádám s vámi.“

„Vypořádáš s námi?“ podivil se Kašpar.

„Ano,“ přisvědčil elf. „Jste všichni mými zajatci.“

Muži okamžitě zaujali bojové postavení, protože i když šlo jen o jednoho elfa, právě ho viděli, jak bez jakékoli námahy zatočil s

monstrem. „A ty sám,“ zeptal se Kašpar, „nás všechny hodláš zajmout?“ Ještě stále za ním stálo třicet bojeschopných mužů.

„Ne,“ odvětil elf. Pak zvýšil hlas a řekl něco cizím jazykem.

Jako kouzlem se zpoza skal a stromů vynořilo nejméně dvakrát tolik elfů, než měl Kašpar mužů. Nejvýraznější byl na nich jejich vzhled. Všichni byli světlovlasí, dohněda opálení a měli stejně blankytně modré oči jako mág. A všichni byli oděni do stejných jeleních kůží, které vypadaly jako uniforma, až na trochu odlišný střih tunik a lemování rukávů. Několik elfů mělo péra či broušené kameny vpletené do copů či válečnických uzlů. Řada z nich měla rozpuštěné vlasy, dlouhé až po ramena. Většina držela luky namířené proti nim a další půltucet měl hole. Kašpar si byl jistý, že ovládají magii stejně jako první elf. Po chvíli promluvil: „Skloňte zbraně.“ Muži váhavě uposlechli. Kašpar řekl elfovi: „Vzdáváme se.“ Elf přikývl. „Shromážděte raněné, kteří zvládnou přesun, a pojďte s námi.“

Zabralo pár minut, než našli ty, kdo byli schopni se hýbat a dokázali se s pomocí přemisťovat. Dvanáct mužů bylo příliš zraněno, než aby se mohli hýbat, a elf prohlásil: „Nechte je. Postaráme se o ně.“

Kašpar přikývl. Když byli jeho muži připraveni, elfové je začali eskortovat vzhůru po svahu, po stejné stezce, jež vedla z jeskyně, kterou Kašpar předtím použil jako základnu pro svou operaci. Jakmile dosáhli místa, kde se elf poprvé zjevil, přidušený výkřik zezadu donutil Jommyho sebou škubnout. Když se začal otáčet, ucítil, jak mu někdo pevně stiskl paži. „Nedívej se,“ varoval ho Jim Dasher, „raději to nedělej.“

Jommy přikývl. Elfové rychle zabíjeli muže, kteří byli příliš těžce ranění a neschopní pohybu, a ačkoli Jommy věděl, že je to pravděpodobně milosrdnější, než je nechat pomalu umírat s roztrhanými střevy, přesto nenáviděl i pouhou myšlenku na to.

Zajatci se pomalu vlekli po úbočí vzhůru do hor.

A déšť stále padal.

III

Hnutí

Pug se zahleděl na slunce.

Jeho vnímání se posunulo z viditelného spektra do dalších energetických stavů, které teď uměl rozpoznat. Ať se snažil sebevíc, nedokázal najít správná slova, která by vyjádřila, co právě vidí. Už dva týdny byl v dasatském světě. Skrýval se v komplexu místností pod ochranou Martucha, dasatského válečníka a tajného vyznavače Bílého. Pug přijal příležitost vyladit kontrolu nad svými schopnostmi v tomto světě.

Isalánec Nakor, Pugův společník a dlouholetý přítel, seděl na vedlejší lavičce v malé zahradě a pozoroval ho. Jeho svěřenec, silný mladý bojovník Ralan Bek, byl s Martuchem. Hrál svou roli Martuchova chráněnce a osvojoval si přitom jemné detaily, jak se stát dasatským válečníkem.

Magnus, Pugův starší syn, seděl na lavičce vedle otce, pohlcen vlastními myšlenkami na to, jak oni jako tři mágové naplňují svou misi. Slepě svému otci věřil, stále však neměl ponětí, co je přivedlo do této temné říše, na místo, které zatím žádný člověk nenavštívil, aby hledali cosi, o čem věděl jen jeho otec. Magnus rozpoznával hrozbu, kterou představovali Dasatové, ale přesto neměl žádnou představu, čeho by tady, na světě v tak nepředstavitelné vzdálenosti od jejich domova, asi mohli dosáhnout. Vzdálenost, opravil se, neměla při debatě o tom, kde se právě nacházeli, žádný význam. Existovala celá řada důkazů, že tento svět by měl mít dvojče v jejich vlastním vesmíru, možná i svět, který Magnus znal, ale jak se

dostanou domů, do své vlastní roviny reality, bylo za hranicí Magnusovy představivosti.

Poslední úvaha vyvolala v mysli mladého mága obavy. Kromě své matky a svého otce, a možná i kromě Nakora, byl Magnus nejmocnějším provozovatelem magie na midkemijském světě, a jednoho dne všechny zmíněné s velkou pravděpodobností překoná. Přes všechny své schopnosti, talent a znalosti však neměl ani ponětí, jak se vrátí. Pokoušel se porozumět povaze magie zapojené do jejich přesunu sem, a kousky z ní mu byly… povědomé. Připomínaly to, co znal o přesunu těla z místa na místo, stejně jako připomínaly něco z magie trhlin, ale nedávalo mu smysl, jak to vše skloubit dohromady. Martuch už naznačil, že se to dá provést v podstatě jednoduše, byl však skoupý na detaily.

Magnus jen věděl, že musí tomu dasatskému odpadlíkovi věřit, a to hluboce a bez veškerých pochybností. I když se zdálo, že v hrubých obrysech slouží stejné věci, jejich cíle nebyly úplně totožné. Magnus nepochyboval, že by Martuch dal přednost potřebám svého lidu před životy čtyř lidí z Midkemie.

Do maličké zahrady právě vstoupil další důvod Magnusova znepokojení. Pokud měl věřit tomu, co mu právě otec řekl, byl to jeho dědeček, legendární Macros Černý. Muž, který před ním stál, však nebyl člověk, ale Dasat. Přesto onen muž vlastnil vzpomínky, jež mohly patřit pouze Macrosovi. Mluvil plynně královským jazykem, tsuransky a keshansky, a rovněž nesčetnými dalšími jazyky Midkemie a Kelewanu. Tím vším prokazoval, že má mysl člověka ze svého domovského světa. Přesto Macrosova přítomnost na tomto světě a v této podobě vyvolávala otázky, jež byly více než problematické. Ve skrytu duše byl Magnus vyděšený.

Macros byl pryč po většinu doby, kdy Pug a ostatní dorazili, a tak měli on a Pug jen pár minut, aby si promluvili. Vysoký Dasat kývl na pozdrav a postavil se před Puga s Magnusem. „Smím si sednout?“ zeptal se.

Magnus přisvědčil a posunul se na kamenné lavičce, aby dasatskému mágovi udělal místo.

„I po několika týdnech se mi točí hlava,“ podotkl Pug. „Uvědomuji si, že ses… změnil, přesto vidím… že jsi to pořád ty.“

Zkoumal rysy Dasata sedícího vedle něj. „Myslím, že budeš souhlasit, že jsem podle všech dostupných měřítek byl zatím trpělivý.“ Zadíval se na své dva společníky. „Z jednotlivých útržků jsme si poskládali, že jsi vůdce skupiny, která je neustále v ohrožení, a že máš spoustu odpovědnosti. Ale teď jsi tady, takže když máme čas, nechceš nám povědět celý příběh?“

Nakor se zvedl z lavičky a šel se posadit před Puga. „I když si rád vyslechnu dobrou historku, bylo by užitečné, kdybychom tentokrát slyšeli jen čistou pravdu, Macrosi.“

Macros se usmál. „Lhaní bylo možná mým největším hříchem. Tenkrát…“ Zahleděl se do dálky, jako by to byly bolestné vzpomínky. Zhluboka se nadechl. „Je to už tak dávno, přátelé. Byl jsem arogantní muž, který odmítal věřit druhým dost na to, aby jim jednoduše řekl – a v některých případech ne tak jednoduše – pravdu a nechal je zvolit si, jestli udělat či neudělat správnou věc. Manipuloval jsem s lidmi lží, abych se ujistil…“ Zavrtěl hlavou. „Musím přiznat, že dalším mým hříchem byla ješitnost. Býval jsem si tak jistý, když… když jsem byl mladý, když jsem byl člověkem.“ Udělal rukou obyčejný kruh. „Tato zkušenost byla ponižující, Pugu.“ Podíval se na Magnuse. „Mám dospělého vnuka a promeškal jsem každý den jeho života.“

„Máš dva vnuky,“ opravil ho Magnus. „Mám mladšího bratra.“

„Caleba,“ doplnil Macros. „Já vím.“

Pug ještě stále zápasil se svou cizí existencí. Nutil mysl přijmout to, co viděl na vlastní oči. Jakmile překonal ohromení, musel přijmout ještě další věc. Že ten muž před ním je Macros Černý, otec jeho ženy.

Jak právě Macros otevřeně přiznal, byl to člověk, který zacházel s lidmi, jako se používají nástroje, a beze studu lhal, aby získal co chtěl. Dostával lidi do nesnází bez jejich souhlasu a volil z možností místo nich, což mělo za následek bolest, utrpení a smrt. Výsledkem bylo, že se Macrosovi dalo jen těžko věřit. Na druhou stranu viděl Pug Macrose umírat, když bránil ostatní před Maargem, králem démonů. Byl to nejvyšší stupeň sebeobětování a Macros zcela jistě zachránil Midkemii před hrůzami, vedle nichž by Hadí válka byla jen

jemnou předehrou. Kdyby měl Maarg dostatek času, jistě by úplně zničil celý svět.

Macros tiše promluvil. „Čas pro neupřímnost je pryč.“ Podíval se na Magnuse a natáhl ruku, aby se něžně dotkl jeho tváře.

„V tomto těle jsem mladší než ty,“ usmál se trpce, „navzdory tomu, že mé vzpomínky jsou stovky let staré. Podle dasatského měření času je mi pouhých třicet.“ Stáhl ruku z Magnusova obličeje. „Tvé oči mi připomínají tvoji matku.“ Magnus lehce kývl. Usmívající se Macros přeskočil pohledem z vnuka na Nakora a pak na Puga.

„Začni od začátku,“ vyzval ho Pug.

Macros se zasmál. „V tomto příběhu je začátek mým koncem. Jak jsem ti říkal, zahynul jsem rukou Maarga, krále démonů.“ Zahleděl se do zahrady s pohledem upřeným do dáli. Soustředil se na své vzpomínky. „Když jsem umřel…“ Zavřel oči. „Nějak těžko se mi vzpomíná… čím déle žiji jako Dasat, tím… vzdálenější jsou mé lidské vzpomínky, a obzvláště ty citové, Pugu.“ Podíval se na vnuka. „Odpusť mi, chlapče, ale rodinné vazby, které bych měl cítit, jsou pryč.“ Sklopil zrak. „Ani jsem se nezeptal na tvou matku, že?“

„V podstatě ses zeptal,“ odpověděl Magnus.

Macros kývl. „Pak se tedy bojím, že se mi paměť velice rychle vytrácí. Ironií je, že člověku, který žil více než devět set let, by mělo připadat, že právě umírám.“

Pug nedokázal zakrýt šok. „Umíráš?“

„Nemoc, u Dasatů řídká, ale ne neznámá. Kdyby měl někdo mimo naši skupinu a našich přívrženců podezření, zabil by mě vlastní rukou kvůli slabosti. Lidské nemoci stáří jsou Dasatům cizí. Pokud někomu selže zrak či paměť, je takto postižený bez váhání zabit.“

„Existuje něco…“ začal Magnus.

„Ne, neexistuje,“ odvětil Macros. „Tato kultura je postavená na smrti, ne na životě. Narueen řekla, že Oranžové kouzelnice by snad ve své pevnosti něco udělat mohly, ale ta je odsud daleko a tlačí nás čas.“ Usmál se. „Kromě toho, když už jednou umřeš, smrti se už těžko budeš bát, že? A mě zajímá, co pro mě na skladě mají bohové tentokrát.“ Lehce mrkl, když změnil polohu. „Ne, smrt je snadná.

Umírání je těžké.“ Rozhlédl se kolem sebe. „Tak, jak jsem říkal, paměť mi pomalu slábne, takže vám povím, co potřebujete vědět, a pak uvidíme, jestli můžeme sloužit společné věci.“ S pohledem na Nakora Macros dodal: „Hráč. Ten, který mě obehrál! Teď si vzpomínám.“

Nakor se usmál. „Říkal jsem ti, jak jsem tě obehrál, když jsi znovu ožil ze svého nanebevstoupení k božství.“

„Ano… podstrčil jsi mi cinknuté karty!“ Macrose ta vzpomínka pobavila. Pak přimhouřil oči a chvíli Nakora podrobněji studoval. „Je v tobě víc, než se na první pohled zdá, příteli.“ Ukázal palcem přes rameno na Martuchův dům. „Stejně jako ve tvém mladém příteli. Má v sobě cosi nebezpečného, velmi nebezpečného.“

„Já vím,“ souhlasil Nakor. „Myslím, že Ralan Bek má v sobě maličký kousek Bezejmenného.“

Macros uvažoval a pak řekl: „Při svém jednání s bohy a bohyněmi jsem pochopil trochu z jejich schopností i trochu z jejich nedostatků. Co víš ty?“

Nakor se zadíval na Puga.

„Věříme, že bohové jsou přirozené bytosti, mnoha způsoby určené formou lidského uctívání. Pokud věříme, že bůh ohně je válečník s loučí, je takový,“ odpověděl Pug.

„Přesně tak,“ souhlasil Macros. „Takže když jiný národ vidí tuto bytost jako ženu s plameny ve vlasech, pak tím dochází ke zbožšťování.“ Přelétl je pohledem. „Za starých časů měli Dasatové boha nebo bohyni pro téměř všechny součásti přírody, které si dokážeš představit. Existovali obvyklí větší bohové jako bůh ohně, smrti, vzduchu, přírody, a ti ostatní. Dokonce existoval i bůh a bohyně lásky či aspoň základního mužského a ženského nutkání plodit potomstvo. Také tu však bylo tolik menších bohů, že by učenci hučelo v hlavě, kdyby je měl jen roztřídit. Byla tu bohyně krbu a bůh stromů, a bůh vody byl rozdělen postupně na boha moře, boha řek a bohyni vln, a jiného boha pro déšť. Byl tu bůh cestování a bůh stavitelů, a další pro ty, kdo pracují pod zemí v dolech. Pokud tomu rozumím, byly schránky na každém rohu ulice a podél cest a na ně byly umisťovány obětiny zbožným obyvatelstvem, které se povinně účastnilo předepsaných obřadů, slavností a svěcení.“ Zhluboka se

nadechl. „Dasatové byli rasa věřících. Měli smysl pro povinnost, který by zahanbil i tsuranskou jeptišku. Vytvořili panteon tisíců bohů a bohyň, a každý z nich měl svůj určený den oslav, i kdyby to mělo být jen položení květiny na oltář nebo pozvednutí číše v krčmě na bohovo zdraví. Je důležité si pamatovat, že tito bohové a bohyně byli stejně skuteční jako ti, na které jste narazili v Midkemii, i kdyby jejich říše byly nepatrné. Měli v sobě jiskru božství, i kdyby měli za úkol postarat se každé jaro jen o krásné květy v polích."

Obrátil se na Puga. „Co ses dozvěděl o Válkách Chaosu od té doby, kdy jsme se naposledy viděli?"

„Málo. Tomas si vybavil několik dalších Ashen-Shugarových vzpomínek a já našel jeden nebo dva podivné svazky mýtů a legend. Ale ne příliš podstatných."

„Pak tedy poslouchejte," vyzval je Macros. Zahleděl se přímo na Nakora. „Pravdu."

Nakor jednou důrazně přikývl, nic však neříkal.

„Než na Midkemii přišli lidé," začal Macros, „existovaly starobylé rasy. O některých z nich víte. Třeba Valheru, vládci toho světa a páni draků a elfů. Zároveň však existovaly i jiné rasy. Jejich jména a podstata byly ztraceny dávno před lidskými záznamy. Byla tu rasa letců, kteří se vznášeli nad nejvyššími vrcholky, a rasa bytostí žijících v hlubinách oceánů. Mírumilovní či válek chtiví, nikdy to nezjistíme, protože je Valheru vyhladili. Nad všechny ostatní však vyrostly dvě bytosti. Rathar, Pán pořádku, a Mythar, Pán chaosu. Byli to Dva slepí bohové počátku. Velmi jemná síť vesmíru kolem nich byla jejich sférou – Rathar spřádal vlákna prostoru a času, zatímco Mythar je trhal vedví, aby je Rathar znovu a znovu splétal. Uběhly věky. Midkemie byla světem v rovnováze, jádro v dané oblasti prostoru a času, a vše bylo víceméně dobré."

Nakor se ušklíbl. „Pokud jsi byl bytost neuvěřitelné moci."

„Ano, pro slabost to nebyl dobrý čas, protože šlo o vládu moci a neexistoval ani náznak spravedlnosti či slitování," souhlasil Macros. „Valheru byli daleko více zosobněním doby, než že by byli zlem. Dokonce se můžeme přít, že za těch časů neměly dobro a zlo žádný význam. Něco se však změnilo. Řád světa se posunul. Nic jiného si nepřeji, než znát důvod tohoto posunu, i když se časem ztratil.

Odehrálo se zásadní přeskupení věcí. Není možné říci, jaká časový horizont v tom hrál roli, ale rasám žijícím v té době na Midkemii připadalo to přeskupení náhlé. Zničehonic se objevily ohromné trhliny v prostoru a čase a na Midkemii najednou vstoupily bytosti, které byly v tomto světě neznámé. Lidé, trpaslíci, obři, skřítci, trollové a také všichni další. A stejně tak i rasy, které přišly, ale nepřežily. V celém vesmíru celé roky zuřila válka a my, obyčejní lidé…“ Macros se zarazil a pousmál. „*Vy*, obyčejní lidé jste mohli vnímat jen její nejméně patrnou část. Známe pouze legendy, mýty a příběhy. Asi jsou do nich zapleteny kousky historie, ale nikdo se z nich ve skutečnosti nedozví pravdu.“

Nakor se zasmál. „Na člověka, který dokáže cestovat v čase, jsi měl dost jednoduchých prostředků, jak tu pravdu odhalit.“

Macros se ušklíbl. „To by sis myslel, že? Ale pravda je, že skutečně nemám schopnost cestovat v čase, aspoň ne způsobem, který by sis představoval.“ S pohledem upřeným na Puga dodal: „Vzpomínám si, jak jste ty a Tomas přišli a našli mě v Zahradě na okraji Věčného města.“

To si Pug pamatoval. Bylo to jeho první setkání se Síní světů.

„Kdybych měl schopnost cestovat časem, nikdy bych nedopustil, aby pantathianští hadí kněží nastražili léčku, která nás přesunula zpátky v čase.“

„Přesto jsi mi mnohokrát dal instrukce, jak urychlit rozložení času, dokud jsme nedosáhli bodu, kdy čas neměl smysl,“ poznamenal Pug.

„Pravda, a i když mi v tomto ohledu chybí *tvé* nadání, postrádám i umění manipulace časem, jako to umějí Pantathiané.“

„Při všech našich střetnutích s hadími kněžími,“ pravil Pug, „jsme o nich soudili, že jsou chytří, ale stěží skvělí. Jsou nebezpeční jako celek, ale ne jako jednotlivci.“ Na okamžik se zamyslel a pak dodal: „Nikdy mě nenapadlo, že časová past je vlastně velmi spletité kouzlo a vyžaduje dovednosti mimo schopnosti kněží. Přinejmenším jeden z nich byl nadaný.“

„Všechno ukazuje na Bezejmenného,“ zhodnotil Nakor. „Když ovlivnil Leso Varena, musel zapůsobit i na nejvyššího pantathianského kněze. Zde máme tvého nadaného génia.“

Macros mávl rukou. „Ano. Kdyby všichni měli nadání takové úrovně, vyvíjela by se válka dost odlišně. Spíše než ten jeden poučený by oni byli vždy nanejvýš na obtíž…“

„Na obtíž?“ přerušil ho Pug. „Během dvou válek kvůli této *obtíži* zemřely desítky tisíc lidí.“

„Nechápeš, co chci říct,“ ohradil se Macros. „Oni vytvořili chaos, ale jak Nakor poznamenal, byl za tím vším Bezejmenný.“

Macros vstal a udělal krok. Otočil se. „Je toho tolik k povídání. Je těžké se rozhodnout, kde začít.“ Všechny si je postupně prohlédl. „Pokud byste měli nějaké otázky, asi by bylo nejlepší, kdybyste s nimi počkali, dokud neudělám následující tečku.“ Mávl rukou ve vzduchu a objevila se koule. Tu iluzi Pug okamžitě poznal, neboť byl zvyklý podobné věci učit studenty ve Shromáždění na Kelewanu, na Akademii ve Hvězdně a na Čarodějově ostrově.

„Představte si, že tato koule je jediné, co existuje,“ začal Macros. „Obklopena prázdnotou představuje vše, co chápeme.“ Mávl rukou a koule byla nyní ovinuta šedými stíny, od téměř černé pásky uprostřed až po špinavě bílou na povrchu. „Každá vrstva představuje rovinu reality, přičemž uprostřed je ta naše… ta *vaše*,“ opravil se. „Jak jste si všimli na Kosridi, je pro Midkemii jejím fyzickým protějškem, stejně jako je tento svět protějškem pro Kelewan.“

„Kelewan,“ zopakoval Pug. „Neměl jsem tušení.“

Macros přikývl. „Sedíte v zahradě, která je přibližně ve středu velké síně císařského paláce ve Svatém městě Kentosani, pokud si dobře pamatuji tsuranský zeměpis. Mezi fyzickými výtvory existuje spřízněnost. Nebudu předstírat, že jí rozumím. Dokonce se můžeme dohadovat, jestli existuje pouze jediný fyzikální výraz a zda se roviny překrývají. Virtuální říše, které v podstatě existují ve stejném prostoru. Vše je velmi složité a na hranicích abstraktní debaty obzvláště vhodné pro studenty fyziky. Ale dovedu pochopit, že jste nepoznali Omadrabar jako dvojče Kelewanu, protože tento svět Dasatové obsadili mnohem dříve, než se na Kelewanu usadilo lidstvo. Kdybyste se mohli vznést do velké výšky, zjistili byste, že i když oceány vypadají povědomě, větší část tohoto světa je zastavěna domy.“ Odmlčel se. „Věděli jste, že kvůli způsobu farmaření byli

Dasatové nuceni zahrnout gigantické oblasti farem do měst, takže mohou zásobovat obyvatelstvo?“

Macros pokrčil rameny. „To jen mimochodem. Tyto úrovně či roviny reality, jak je vidíte, byly ustanoveny od… no, hádám, že od počátku věků.“ Mávl rukou a náhle se koule zdeformovala, jako kdyby do ní někdo zespodu zarazil dlouhou jehlu a odtlačil každou z vrstev vzhůru, až přesáhla vrstvu nad sebou. „Pak přišlo něco, co můžu označit jen jako Porucha.“

Pug se podíval na své společníky. Nic však neříkal.

„Stejně jako příčinu převratu, který přivedl na Midkemii lidstvo, nebudeme nikdy znát ani příčinu Poruchy.“

Nakor se usmál. „Jsou tímtéž?“

Macros se zamračil jako nespokojený učitel ve škole. „Až to zjistíš, dej mi, prosím, vědět. Tato Porucha je… nerovnováha, tlak směrem nahoru od nejnižších po nejvyšší rovinu reality. Stejně jako se teď Dasatové snaží propašovat sebe do naší… *vaší* říše, tak se stvoření ze třetí roviny pokoušejí proniknout do této.“

„Právě popisuješ zkázu nevídaných rozměrů,“ zašeptal Pug.

Macros přikývl. „Ano, příteli. Celá struktura vesmíru se zrovna trhá na kousky a my to musíme zastavit, než se situace zhorší.“

„Jak?“ zeptal se Magnus tiše.

Macros si povzdechl. Na Dasata to byl velice lidský povzdech. „Doopravdy nemám ani ponětí, jen intuici, a dokonce i ta… teď není přesvědčivá.“ Mávl rukou a čarovná koule zmizela. „Války Chaosu zřejmě byly pokusem o opětovné ustanovení rovnováhy mezi jednotlivými realitami, od nejvyšší po nejnižší rovinu. Můžeme si jen domýšlet, co se dělo v jiných rovinách reality, ale mé podezření je, že rovnováha byla nastolena. Jinak by krize, jíž čelíme, byla ještě větší katastrofou. Nemáme žádný důkaz o vzájemném působení vaší rodné říše, v níž jsem i já kdysi žil, a té nad ní, prvním nebem.“

„Protože je Bezejmenný uvězněn?“ navrhl Nakor.

„Pravděpodobně,“ řekl Macros. „Takže chaos přichází z nižších rovin. Jeho Temnost, Temný bůh Dasatů, má tak velkou autoritu, že ať už zespodu pronikly jakékoli hrozby pro tuto rovinu, zcela jistě už se s nimi vypořádal.“

„Mohl bych se na něco zeptat?“ dožadoval se Magnus.

„Na co?“ zeptal se jeho dědeček. Stěží přitom zakrýval rozladění, že byl přerušen.

„Proč zde? Proč Kelewan a Midkemie?“

Macros se zarazil a pak odvětil: „To není špatná otázka.“ Usmál se. „Mám podezření, že někde tady musí existovat místo nebo místa, kde se proniknutí z jedné roviny do druhé projeví nejdříve, obdobně jako první tsuranská trhlina v Midkemii v pohoří Šedých věží. Pamatujete? Bohové všech říší jsou místním vyjádřením mnohem rozsáhlejšího celku, propojují vesmíry. Bezejmenný je projevem zla nepředstavitelného rozsahu. Zla, jež překlenuje celý vesmír a jehož součástí je i Midkemie. Vesmír s miliardami světů s nespočetnými bytostmi na nich. Davy mající vizi toho zla mu propůjčují velký počet podob. Přesto můžeme s určitou mírou jistoty předpokládat, že tak jako je Bezejmenný uvězněn na Midkemii, je uvězněn i na mnoha dalších místech. To je výsledek konfliktu, který se zřejmě soustředil na tento svět. Očekávám, že čím dále byste cestovali z Midkemie, tím méně pravděpodobné by bylo, že by historie Válek Chaosu zůstala nezměněna. Pamatujete na kouli? Kdybyste byli na pólech, rozmístění rovin existence vypadá normálně, beze změn. Ale kdybyste byli v bodě narušení, ocitli byste se uprostřed chaosu.“

„Argumentuješ přesvědčivě,“ ocenil Pug. „Ale já bych rád věděl, co to má společného s tím, že se nacházíme zde?“

Macros přikývl a usmál se. „K jádru věci.“ Zahleděl se Pugovi přímo do očí. „Bezejmenný je uvězněn, ale jak jste se přesvědčili, není bez vlivu. Dokonce má i nějakou sílu, i když ho omezují ostatní přeživší vyšší Vládnoucí bohové. On si neváží proniknutí »zespodu« Temným bohem Dasatů. On pracuje v co největším souladu s ostatními midkemijskými bohy, aby opět nastolil pravý řád věcí.“

„My teď pracujeme ve prospěch Bezejmenného?“ podivil se Nakor.

„V podstatě ano,“ odpověděl Macros. „Já věřím, že ve skutečnosti my všichni hrajeme role v plánech Bezejmenného.“

„To plánování bytostí?“ zeptal se Nakor.

Macros se ušklíbl ještě víc. „Věřím, že právě sledujeme zápas mezi bohy, přátelé. A věřím, že jsme určitým způsobem zbraněmi.“

„Zbraněmi?“ zopakoval Magnus. „My jsme jen tři mágové a…?“ Ohlédl se na Nakora.

„Bek asi zbraní je. Je na něm jen málo přirozeného.“

„Existuje proroctví,“ pravil Macros. „Dasatský pán se vzbouří proti tekaranovi a připraví cestu pro Zabíječe boha.“

„Ty myslíš, že Bek…“ skočil mu do řeči Pug.

„Je zbraň,“ dokončil Nakor. „To je skoro jisté.“

„Já ale nevím, jestli je *tou* zbraní.“ Macros se rozkašlal. Bojoval s kašlem tak, že i Pug viděl, jak se mu zužuje hrudník a chytá ho křeč. Když dokašlal, pokračoval: „I ten nejnižší z nejnižších by na mě zaútočil, kdyby viděl tak očividný příznak slabosti.“

Přispěchal sluha. V patách mu byl válečník v barvách Sadharinu. „Mistře,“ začal sluha. „Něco…“

Voják ho přerušil. „Vzkaz od Martucha. Musíš utéct. Do hodiny dorazí oznámení z paláce. Při západu slunce začne Velká čistka.“

Macros se vztyčil v celé své výšce. Silou vůle přemáhal slábnoucí tělo. „Víš, co máš dělat,“ obrátil se na sluhu. „Vezmi jen to nejnutnější a doveď naše lidi do nejbližšího útočiště.“

„Mistře,“ uklonil se sluha a odběhl.

„Vrať se k Martuchovi,“ sdělil Macros vojákovi, „a řekni mu, že se setkáme v sadu Delmat-Ama, co nejdříve bude moci. Je-li to možné, ať přivede Valka a všechny, o nichž si myslí, že se budou hodit. Myslím, že nastal čas.“

Mladý válečník uctivě přikývl a pospíchal pryč. Macros si pro sebe zašeptal: „Prosím bohy, aby přežili.“

„Co je?“ zeptal se Pug.

„Vezměte si věci,“ vyzval je Macros. „Za několik minut odcházíme. Tekarana vyhlásil Velkou čistku. Každý v dasatské říši bude mít po západu slunce povolení zabít toho, koho se mu zachce. Všechna příměří jsou zrušena, všechny dohody odloženy, vražda je vůlí Jeho Temnosti.“

„Co to znamená?“ zajímal se Magnus.

Macros vypadal znepokojeně. „Znamená to, že Temný bůh má hlad. Znamená to, že obvyklé krveprolévání jeho poddaných nestačí, aby se najedl. Mám strach, že to znamená, že je připraven zahájit invazi do následující roviny.“

Pug, Nakor a Magnus si vyměnili pohledy. „A co s Bekem?“ zeptal se Nakor.

„Je mu dobře s Martuchem,“ odpověděl Macros. „V některých věcech je víc Dasat než kterýkoli z dasatských rytířů smrti, které jsem potkal. Zítřejší noc a den pro něj budou pravděpodobně nejzábavnější, jaké kdy v životě zažil. Jen doufám, že nechá Martucha naživu.“

„Proč by neměl?“ zeptal se Pug.

„Neexistují ani spojenci, ani přátelé, kromě dohod učiněných v daný okamžik. Martuch a ostatní lordi z Langradinu zabezpečí své domy a zásoby uskladní blízko velkého domu Langradinů. Když ne kvůli něčemu jinému, tak aspoň ze zvyku. Ale pro mnoho obyčejných lidí bude dnešní noc krvavou loterií, v níž je výhrou přežití. Pokud dokážeš přežít od dnešního západu slunce do zítřejšího, navrátí se obvyklý pořádek. Jsou to možná krvavá pravidla, ale jsou to pravidla. Pro jeden den však žádná pravidla existovat nebudou. Chceš něco, co patří sousedovi? Vezmi si to. Chceš odplatit starou křivdu někomu, kdo je příliš dobře chráněn, abys ho napadl? Teď nastal čas. Nebo jestli jsi jen snaživý a smrt několika lépe postavených jedinců ve tvé klice, ve tvém bojovém spolku či dokonce ve tvé vlastní rodině by ti byla ku prospěchu? Naostři čepel. Na každou smrt se bude hledět jako na dar Jeho Temnosti a každá vražda bude požehnáním. Skupiny kněží smrti a věštců budou na ulicích v každém městečku a městě. Všichni jsou divá zvěř. Tlupy plenitelů se budou potulovat po krajině. Všichni majetní budou spěšně zabedňovat všechny dveře a okna, nebo hledat díru, kam se schovat. My však budeme na cestě a budeme se snažit dostat do pastýřské samoty vzdálené den jízdy na jih od města. Než se dostaneme na hranice města, zabere nám to skoro celou noc a den.“ Všechny přejel pohledem. „Trochu se bojím o naše bezpečí. Každý z nás by měl mít dost schopností, aby se ubránil všem, které snad cestou potkáme.“

„Ale bojíš se prozrazení,“ dodal Nakor.

„Ano,“ potvrdil Macros. „Jestli totiž zpráva o naší existenci dorazí k těm, kteří vědí, kdo jsem, nebo k těm, kdo by mohli

uhádnout, kdo jste vy, pak úplně celá říše, všechny zdroje tekarany a Temného boha budou vyslány, aby nás zničily.“

„Pak tedy pojďme,“ pravil Pug. Macros se usmál. „Ano, pojďme. A jestli po tom všem, co jste viděli, v sobě máte modlitbu, nastal čas ji použít.“

IV

Císařství

Miranda se tvářila vyzývavě.

Dva členové Shromáždění, Alenca a mág jménem Delkama, právě vykouzlili iluzi koule, průsvitnou bublinu s mihotajícími se plochami energie, jež se převalovaly po jejím povrchu, a s prskajícími políčky zlatavého světla a jasně ocelové modři. Koule se pomalu zvětšovala a zcela zjevně přiměla nejednoho obvykle neústupného tsuranského šlechtice ucouvnout. Toto kouzlo mělo zajistit, aby žádná kouzelná křišťálová koule nemohla špehovat jednání, jež mělo začít. A co víc, kdyby snad někdo měl snahu sledovat jednání z dálky, viděl by jen tři mágy, jak se obracejí na císaře v záležitostech nevztahujících se k tomu, co bylo ve skutečnosti projednáváno. Toto vypracované utajení bylo zavedeno kvůli Leso Varenovi, kdyby se snad nacházel poblíž a byl schopen použít svou značnou moc k tajnému odposlechu sněmu.

Ostatní členové Shromáždění mágů, kteří doprovázeli Mirandu, vypadali znepokojeně. Navzdory tomu, že patřili k nejvyšší vrstvě v císařství, i oni byli vázáni tradicí projevovat císaři uctivý respekt. Přesto Miranda stála před Světlem nebes zpříma. Zrak měla upřený na mladého muže a ve tváři se jí usídlil výraz očekávání. Právě vůdce tsuranské říše poučila – ne, málem mu nařídila – aby nic neříkal, dokud nebude umístěno ochranné opatření.

Zřídkakdy v historii říše stál cizinec před císařem. Sněmovna císařské Nejvyšší rady byla posvátná, stejně jako celé Svaté město Kentosani. Ti, kdo se v ní kdy ocitli, byli buď vyslanci nebo zajatí

vůdci. Ani tehdy nebývalo zvykem, aby se císař účastnil osobně, neboť on byl božskou přítomností, vtělením nebeského daru a milostí pro tsuranský lid. Tak hrozivá byla zpráva od Shromáždění pro císařský trůn, že i Sezu I., vládce tsuranského národa, se uráčil poctít přítomné a osobně vyslechnout varování této ženy-cizinky.

Ohromná síň Nejvyšší rady byla naplněna k prasknutí, protože každý šlechtic, který něco znamenal, muži a několik žen jako vládnoucí lordi stovek mocných rodů v císařství, přispěchali, aby si vyslechli Mirandino varování. Byli oblečeni v šatech nápadných barev, jež představovaly barvy jejich rodů. Jeden ve žlutém oděvu s karmínovým lemem, další v černém s bleděmodrým, všichni pokryti prýmky a stužkami a ozdobeni drahými kameny a sponami ze vzácného kovu. Podle tsuranské tradice se shlukovali do skupin podle klanů, bylo však hodně těch, kteří seděli tiše a čekali na císařův projev. Po očku přitom sledovali společníky v dalších částech síně, členy svých vlastních politických stran. Tsuranská politika byla nejen smrtící, ale také spletitá a intrikánská. Rovnováha se neustále přesouvala mezi jednotlivými vládci, kteří zvažovali pokrevní loajalitu na jedné straně a osobní prospěch a příležitosti na straně druhé.

„Veličenstvo," promluvila Miranda, „pánové a dámy Nejvyšší rady, přicházíme dnes s varováním, neboť si nedovedete představit strašnou hrozbu, jež se nyní žene na tento svět."

Když Miranda a Ctihodní čekali na shromáždění rady, Miranda si opakovala vše, co se chystala říci. Rychle teď přešla od talnoye, objeveného na jejím světě Kašparem z Olaska, k nedávné invazi Dasatů do tohoto světa. Nic nedodávala a ani neměla potřebu nic přikrášlovat. Holá pravda byla dostatečně děsivá. Když Miranda skončila, viděla, jak císař mlčky sedí, a uvědomila si, že nevypadá překvapeně. Pohlédla na Alencu, který slabě kývl hlavou na znamení, že ani on nechápe, proč císař nijak nereaguje. Miranda věděla, že byl Světlo nebes průběžně informován o všem, co Shromáždění provádí s talnoyem, kterého měli v moci, nevěděla však nic o tom, co se stalo po dobu jejího zajetí. Trvání dasatské invaze muselo být pro mladého císaře šokující, ale přesto seděl klidně, jako by uvažoval o tom, co chce dnes večeřet. Císař Sezu se ujal úřadu

poměrně nedávno, před čtyřmi roky, a stejně jako před ním jeho otec vládl říši v období relativního míru.

Miranda obrátila pozornost od Světla nebes k Nejvyšší radě. Zase jednou ji udivil tsuranský způsob myšlení, protože i když právě vyslovila nejděsivější možné varování, podezírala přítomné lordy, že nejméně třetina z nich přemýšlí o tom, jak získat výhodu z nastávajícího zmatku, a podle výrazu tváří druhé třetiny byla tato část neschopná plně chápat, co právě slyšeli. Až poslední třetina skutečně rozuměla ohrožení, o němž Miranda mluvila, a uvědomovala si, že jsou všichni v nebezpečí. Na této třetině byla vidět patřičná úzkost, to ona mlčky čekala na milost Světla nebes. Protikladem ticha bylo netrpělivé šustění hedvábí a nervózní šoupání kožených sandálů na podlaze. Všichni čekali, až císař promluví.

Vedle mladičkého vladaře stál další z černě oděných mágů jménem Finda, starší kouzelník, jehož Miranda znala jen od vidění. Byl to rádce, kterého Shromáždění přidělilo císařskému trůnu, a z výrazu jeho tváře se zdálo, že by byl v tuto chvíli nejraději kdekoli jinde v rozlehlé tsuranské říši, než tady.

Miranda nebyla odborníkem na tsuranskou společnost jako její manžel. On mezi nimi léta žil. Ale přesto jí rozuměla dost, aby vycítila, jaká asi bude reakce vládnoucích rodin. V politice říše ještě stále převládala tsuranská vojenská tradice. Říkalo se tomu »Vysoká hra«, ale spíše než ozbrojené střetnutí se teď používaly nové prostředky dominance a vlivu. Moc, ovlivňování a společenské postavení. Spojené s příležitostnými vraždami, nočními přepady a únosy, pomyslela si Miranda. Občas jí tsuranská politika nepřipomínala nic jiného než války kriminálních živlů ve Velké Keshi. Jízlivci z Krondoru by sem bez obtíží zapadli.

Pět velkých rodin – Keda, Minwanabi, Oaxatucan, Xacatecas a Anasati – mělo stále převahu nad řadou klanů a politických stran a určovalo vládu císařství. Bývaly podle tradice jedinými rody, jež se mohly ucházet o titul válečného lorda, dokud prababička současného císaře nezískala trůn pro svého syna. Nad vším ostatním zůstala jediná jistota – císař. Světlo nebes mohl zrušit jakýkoli rozsudek Nejvyšší rady. Z rozmaru mohl vypovědět válku či poručit klanům vyvolávajícím sváry, aby složili zbraně. Taková byla jeho moc.

Všichni čekali, až císař na zlatém trůnu, symbolu moci dvoutisícileté historie říše, zváží svou odpověď. Shromáždění lordi z vysokých i méně urozených rodin mlčeli jako jeden muž. Nikdo se neodvážil před Světlem nebes promluvit.

Miranda zaznamenala, že na pódiu po císařově boku o stupeň níž je prázdné křeslo. Nechala je tam umístit Sezuova prababička, legendární lady Mara z Acoma, paní říše, jediná osoba v dlouhé historii tsuranského lidu, která nosila tento titul. Aby uchránila svůj rod před zlými nepřáteli, uskutečnila reformu a osvobodila trpící miliony od beznadějného života. Výsledkem jejích činů bylo, že se národ pozvedl a věnoval teď stejně velkou pozornost umění, hudbě a literatuře, jako předtím cti, hrdinství a obětování se ve válce. Za vlády posledních tří císařů se říše nezbavila bojů a těžkostí, ale přerodila se – navzdory pokusům tradicionalistů stáhnout říši zpátky ke starým hodnotám a způsobům.

Všechny zraky se nyní upíraly k císaři, když se Světlo nebes pohnul.

Sezu První konečně promluvil. Vypadal velmi ztrápeně. Když jeho prababička uskutečnila v říši reformu, změnila také úřad císaře z téměř zcela ceremoniálního k nejvyššímu sídlu moci v rámci císařství. Tíha odpovědnosti už teď činila císaře starším, než jakým coby šestatřicetiletý byl. „Skutečně strašlivé zprávy," řekl císař tiše, „lady Mirando. Více než dvě generace už jsme relativně mírumilovný národ. Několik nepříjemností s našimi sousedy v thurilské vysočině a na jihu za Krvavým mořem udržovaly naše mladé muže zaměstnané slávou a hromaděním cti jejich rodů. Ale od naší invaze do vašeho světa jsme ve větší válce nebojovali."

Miranda přikývla. Císař v sobě měl midkemijskou krev. Kevin, Mařin midkemijský milenec, byl uznán otcem císaře Justina. A i když tato skutečnost z mladíka činila vzdáleného příbuzného, ve skutečnosti to byl pravý Tsuran. Přesto v jeho další otázce bylo cosi navíc, něco skoro nacvičeného. „Nebylo by užitečné odstranit toho talnoye z naší země a vrátit ho na váš svět?"

Miranda se podívala na Alencu, nejstaršího ze Ctihodných, který řekl: „Světlo nebes, to jsme zvážili a považujeme to za bezpředmětné. To odpadlík Leso Varen pomohl Dasatům vybudovat

si zde zázemí. Oni teď vědí, jak se vrátit, a my jsme si jistí, že tak učiní.“ Odmlčel se, jako by zvažoval další slova, a pak dodal: „Na našem světě je cosi… Řada z nás si myslí, že si tihle Dasatové z nějakého důvodu označili tento svět. My jen nevíme, jaký důvod to byl.“ Na dlouhou chvíli se odmlčel. „Myslíme si, že se národy musí připravit na invazi.“

Císař to velmi dlouho tiše zvažoval. Poté začal hovořit způsobem, který Miranda nemohla označit jinak, než jako přesný. Uvědomila si, že tenhle mladý císař není žádný hlupák. On *věděl*, co se ona a Alenca chystají říct, ještě předtím, než to řekli! Její instinkt, že ho to vůbec nevyvedlo z míry, byl správný. Chtěla však zjistit, jak to věděl. A také si byla jistá, že si odpověď nacvičil.

„Slyšte.“ Císař povstal a formálně oslovil shromážděnou radu. Shromáždění lordi říše si okamžitě stoupli, neboť žádné níže postavené bytosti nebylo dovoleno sedět v přítomnosti monarchy, pokud neseděl on. „Naše tradice je starobylá a naše způsoby jsou prověřené časem, ale nyní stojíme tváří v tvář novému nebezpečí, jež jsme dosud nezažili. Připomínáme si posvátný dávnověk, mýtický čas a příchod národů přes Zlatý most. Naši opatrovníci lidových tradic tvrdí, že to, před čím jsme před časem utekli z Domovského světa, bylo příliš nestvůrné, než aby se to dalo uchovat v paměti. Proto ani slovo popisu, ani vyprávění či píseň nevypovídají o tom, co nás přivedlo na tento svět. Je to prostě jen něco, před čím národy uprchly.“ Na okamžik se odmlčel a pak pokračoval. „Obáváme se, že se teď stejná hrůza vrátila, aby zkoušela naše národy.“ Nechal slova doznít. Miranda věděla o tsuranských kronikářích dost, aby poznala, že zahrál do noty lordům Nejvyšší rady, neboť jádrem tsuranské historie byl mýtus o Příchodu. Byl to příběh, který jí Pug mnohokrát vyprávěl. Obraz majestátního Zlatého mostu ze světla skrz masivní trhlinu, přes nějž na Kelewan plynuly tisíce uprchlíků, prchajících před hrůzami Válek Chaosu. Zrození lidí, kteří se později stali Tsurany, bylo základem výcviku všech Ctihodných, jimž byl vštípen hluboký smysl pro společnost, a který byl jádrem slavnostního slibu všech mágů ke službě říši.

„Stalo se tradicí, že když jdou národy do války, je válečnému lordu dána moc řídit válečné záležitosti. Tento úřad byl léta

neobsazen.“ Miranda viděla, jak se půl tuctu vládnoucích šlechticů zatvářilo dychtivě. Podle práva jednomu z nich připadne tento úřad, druhá nejmocnější pozice v říši, občas v historii i významnější než úřad zlatého trůnu. Bylo to nejvyšší ocenění pro každého ambiciózního tsuranského šlechtice. „Obracím se teď na našeho bratrance Tetsu z Minwanabi.“ Císař se podíval směrem k prošedivělému šlechtici, který navzdory špatné fyzické kondici a šedivým vlasům stále ještě vypadal velmi mocně. „Přijmeš toto těžké břímě, lorde?“

Tetsu z Minwanabi sklonil hlavu. Stěží dokázal skrýt dojetí. „S radostí, Veličenstvo. Žiji, abych sloužil. Můj život a čest patří tobě.“

Císař se obrátil ke shromážděným lordům. „Dejte pokyn svým velitelům, pánové. Národy jdou do války. Nyní běžte a navraťte se zítra druhou hodinu po východu slunce. My se připravíme.“ Otočil se k prvnímu rádci, staršímu muži jménem Janain, který dříve býval prvním rádcem jeho otce. „Vzkažte kněžím Jasturova chrámu. Přijedu zítra v poledne, abych zlomil Rudou pečeť.“

Miranda se podívala na Alencu. Nebyla si jistá, co tento zvláštní příkaz znamená. Starý mág lehce zavrtěl hlavou.

Z chování mužů v místnosti však usoudila, že jde o oznámení nejen důležité, ale i znepokojující.

„Poradím se s lady Mirandou,“ pokračoval císař, „se Ctihodnými, s nimiž dorazila, a s válečným lordem.“ Na chvíli se odmlčel a pak formálně ukončil shromáždění: „Čest vašim rodům, pánové.“

Sestoupil z pódia a všichni v sále se uklonili. Sluhové poklekli. Když císař procházel kolem Mirandy, zadíval se jejím směrem a naznačil, že ho má následovat.

Jakmile se nově ustanovený válečný lord zařadil za císaře, Alenca na chvíli Mirandu pozdržel. Bez jakéhokoli úvodu řekl: „Světlo nebes rozlomením pečetě na chrámu Boha války zajišťuje, že všechny ostatní záležitosti se stávají spornými. Žádný boj frakcí, svár klanů či krevní msta nesmějí být, dokud nejsou dveře chrámu opět zapečetěny. To se nestane, dokud nebude dosaženo konečného vítězství.“ Rozhlédl se kolem, jako by měl obavy, že ho někdo poslouchá. „Musíš chápat závažnost situace. Právě jim řekl, že se nepřipravujeme na možnou válku, ale že do ní jdeme.“

Miranda byla zmatená. „Cožpak to není to, co chceme?“

„Tohle jsem vůbec nečekal,“ odpověděl Alenca. „Kromě toho jsem nikdy nevěřil, že by někdo z císařů znovu obnovil úřad válečného lorda. Uvést někoho z Minwanabi do této funkce…“

„Co to znamená?“ zajímala se Miranda. Sice ne poprvé, ale s vroucností větší než kdy předtím si přála, aby tu byl její manžel. Pug by tomu všemu rozuměl.

„Existuje staré rčení, o němž jsem si jistý, že nějaké takové máte i vy: přátele si držte blízko a nepřátele ještě blíž. Rod Minwanabi byl poražen rodem Acoma, císařovými předky. Než aby je velká lady z Acoma, paní říše, jako obvykle zlikvidovala a všechny žijící členy této rodiny nechala setnout či prodala do otroctví, ve slitovném gestu, které je pro všechny tsuranské vládnoucí šlechtice nepředstavitelné, dovolila rodu Minwanabi přežít. To z jednoho z původně pěti velkých rodů učinilo vazala menšího rodu, což pro naše předky navzdory velkorysosti tohoto gesta byla urážka.“

„Nechápu,“ pravila Miranda.

„Obávám se, že bys musela být Tsuran, abys to zcela pochopila,“ řekl Alenca a naznačil Mirandě, aby šla s ním. „Z méně důležitého bratrance, jednoho z posledních přeživších členů posledního opravdového lorda z Minwanabi, se stal vládnoucí lord. Později si vzal sestřenici z Acoma, čímž se oba rody spojily, ale pohana rodu Minwanabi rodem Acoma nebyla nikdy zapomenuta. Dle mého názoru je rozlomení pečetě na chrámu a uvedení nejnebezpečnějšího muže v říši do úřadu války taktikou našeho Světla nebes, aby se ujistil, že jeho největší nepřítel v Nejvyšší radě bude mít v blízké budoucnosti co dělat a že nebude uvažovat o případné královraždě.“

Miranda se zhluboka nadechla, aby se uklidnila. Nebylo to poprvé, kdy si pomyslela, že se Tsurané možná opravdu zbláznili.

*

Miranda neustále pozorovala mladého císaře, když dohlížel na konferenci ve svých soukromých komnatách. Setkali se předtím jen krátce při dvou příležitostech. Poprvé, když byl chlapec, na dvoře jeho otce, a podruhé při jeho nástupu na trůn. Při posledně jmenované události natolik převládla tsuranská tradice, že Miranda

strávila v přítomnosti mladého císaře méně než pět minut a celý rozhovor probíhal mezi císařem a jejím manželem. Mirandě připadalo jako velká ironie, že ji tak očividně ignoruje tradicí svázaný mladík, který za své postavení vděčil ženě, jež tradice rozbíjela. Své prababičce.

Ani teď ji nezahrnuli do rozhovoru, když nově ustanovený válečný lord a císař své množství otázek adresovali Alencovi a dvěma dalším starším mágům ze Shromáždění. V jednu chvíli hodinu trvajícího vyptávání se už chystala nabídnout svůj názor, ale Alenca na ni vrhl varovný pohled a lehce zavrtěl hlavou. Zůstala tedy zticha. Poslechla ho pro náklonnost svého manžela k tomuto starému muži a pro své předchozí jednání s ním. V duchu však přemítala, co má za lubem.

Navzdory šrámu na hrdosti a nezávislé povaze udělalo na Mirandu dojem, jak císař obratně řídí rozhovor směrem, jímž chtěl, aby se ubíral, jak přitom hbitě kontroluje plynulost debaty a jak manipuluje s názory. Po další hodině rozhovoru si byla jistá, že navzdory svému mládí tento Sezu První z Acoma, císař tsuranský a Světlo nebes, není vůbec žádný hlupák. Když se setkání chýlilo ke konci, dokázal dojít ke shodě, aniž by se byť jednou zaštítil svou autoritou.

Když Miranda vstala, císař se ozval: „Lady Mirando, na okamžik, prosím.“

Alenca zaváhal, poté se ještě jednou císaři uklonil a se zvědavým výrazem ve tváři naznačil Mirandě, že na ni počká venku. Jakmile tsuranští šlechtici a mágové odešli, císař se zeptal: „Mohu ti něco nabídnout? Víno? Mám pár velmi dobrých červených vín z vašeho Ostrovního království, a rovněž vína, která byla vypěstována tady, i když se obávám, že naše horké podnebí vinařství příliš nesvědčí.“

Téměř okouzlena si Miranda uvědomila, že se tím snaží rozptýlit její pozornost. „Voda by stačila, Veličenstvo,“ odvětila.

Dal znamení a ještě než gesto dokončil, donesl sluha na podnosu velkou keramickou číši čisté vody. Zatímco Miranda pila, císař propustil sluhy a pokynul ke dvěma křeslům umístěným pod masivním oknem, z něhož byl výhled přes hlavní nádvoří paláce.

„Prosím, jen žádné formality,“ požádal královským jazykem téměř bez přízvuku.

Zatvářila se překvapeně.

„Mé stráže přísahaly, že mě budou chránit a že za mne položí svůj život,“ vysvětlil jí. Ukázal přitom na čtyři zbylé osoby v místnosti, muže oblečené do tradiční zlaté a bílé zbroje císařovy osobní stráže. „Jsou to však lidé a jako takoví mají pravděpodobně lidské chyby. Slovo zde, letmá poznámka tam a jsme zničeni. Takže i když mnozí zde na Kelewanu hovoří některým z jazyků na vašem domovském světě, ujišťuji tě, že nikdo z těchto je neumí.“ Řekl to s humorem, ale oči upřené na Mirandu neprozrazovaly žádné veselí. „Nuže, co si opravdu myslíš?“

„O čem, Veličenstvo?“ odpověděla Miranda, když se usadila do nabídnutého křesla, dobře polstrovaného divanu naproti císaři. Zkoumala jeho tvář. Stejně jako Ostrovní království a císařství Velká Kesh na Midkemii se i tsuranské císařství skládalo z různých národností, takže tu neexistoval pravý tsuranský »vzhled«. Až na to, že ve srovnání s těmi na Midkemii šlo o malé lidi. Sezu byl o něco vyšší než průměr, dosahoval přibližně Mirandiny výšky pěti stop a devíti palců. Většina Tsuranů byla o palec či dva menší a někteří nebyli vyšší než trpaslíci.

Jinak byl tento mladý muž ztělesněním tsuranské vznešenosti. Připravený, vyrovnaný a téměř neodhadnutelný. Pokud obecně na Tsuranech Mirandu něco dráždilo, byla to jejich zdánlivě neotřesitelná vyrovnanost. Člověk zřídkakdy na veřejnosti zaslechl zvýšený hlas či ostrou výměnu názorů.

Císař usedl. „Vedla sis dobře.“

„Děkuji,“ pravila Miranda, „domnívám se, že ano.“

Mladík se usmál a hned vypadal o několik let mladší. „Někdy mám co dělat, abych si vzpomněl, že jsi hodně stará, protože nevypadáš o moc starší, než jsem já. Řekl bych, jako starší sestra nebo velmi mladá tetička.“

„*Velmi* mladá,“ zdůraznila Miranda.

Císař se zachechtal. „Byly mi sděleny jisté věci ohledně záležitostí tvého muže. Jsou tyto zprávy přesné?“

„Tak přesné, jak mohou být, vzhledem k tomu, že je teď můj muž všemi možnými prostředky nedostupný – ať už kouzelnými či světskými," odpověděla.

Císař se zamyšleně opřel. „Podniká nepředstavitelně riskantní cestu."

I když se Miranda snažila zachovat klid, bylo na ní vidět, jaké má obavy. „Pokud vím, vše jde dobře, Veličenstvo."

„Jsou tu věci, které musím vědět."

„Co bys chtěl vědět, Veličenstvo?"

„Pravdu," opáčil mladý monarcha. „Mám za to, že si Alenca a ti druzí z titulu svého pokročilého věku často myslí, že jsem ještě chlapec. Tím určitě jsem, ale tobě musejí připadat jako děti oni."

„Už dávno jsem se naučila, Veličenstvo, že věk má s moudrostí společného jen málo. Člověk může projít celoživotními zkušenostmi během několika let, nebo prožít život ve slastné nevědomosti o potížích okolního světa. Záleží na člověku. Alenca dokáže zhodnotit situaci uprostřed chaosu, což mu mohu jen tiše závidět."

Císař mlčel, jako by zvažoval, co Miranda říká. Pak prohlásil: „Zdá se, že má přesvatá prababička Mara měla dost zkušeností a moudrosti za tucty lidských životů."

Miranda neříkala nic. Přemítala nad zmínkou o zbožňované ženě.

„Věřím, že ji tvůj muž znal."

„Nejsem si jistá, Veličenstvo," odvětila Miranda. „Vím, že se během let minimálně jednou setkali. Musíš vzít v úvahu, že Pug v těchto síních nebyl vždy vítaným hostem."

Císař se usmál. „Císařské hry. Ano, pamatuji se. Moje prababička byla jednou z mnoha urozených při těchto hrách, kdy tvůj muž veřejně zostudil válečného lorda a ukončil jeho moc. Věděla jsi, že trvalo skoro pět let, než byly zcela opraveny škody, které Milamber způsobil na velkém stadiónu?"

Miranda potlačila úsměv. Pug neboli Milamber, jak ho nazývali Tsurané, byl možná ten nejtrpělivější člověk, jakého kdy potkala. Byla to vlastnost, kterou Miranda občas respektovala, zatímco jindy ji rozčilovala. Když mu však někdy došla trpělivost, následky mohly být strašlivé. Dle veškerých měřítek se dala Pugova ukázka na těch hrách před mnoha lety označit jen jako nadpozemská, ne-li božská.

Dštil oheň, vyvolával tornáda a zemětřesení, a přinutil veškerou tsuranskou šlechtu, aby se mu hrůzou třásla u nohou. „Slyšela jsem, že škoda byla nesmírná," promluvila Miranda nakonec.

Císaři zmizel z tváře úsměv. „O tom jsem mluvit nechtěl. Chtěl jsem tím říci, že tvůj manžel a moje prababička způsobili během jednoho života více změn v říši, než bylo k vidění po předcházející staletí." Vypadal přemítavě, jako by pečlivě zvažoval slova. Potom tiše dodal: „Chystám se ti říci něco, co nikdo mimo mou rodinu neví. Ani naši nejbližší spojenci, ani bratranci a strýcové."

Miranda neříkala nic.

„Když byl můj dědeček už nějakou dobu na trůně poté, co se jeho otec vrátil z vašeho světa, velká lady Mara si vzala císaře Justina stranou a prozradila mu tajemství. On se s tímto tajemstvím svěřil jen svému synovi, mému otci. Na prahu dospělosti ho otec sdělil mně." Císař vstal, ale když začala vstávat Miranda, odmávl ji zpátky do křesla. „Není třeba žádných formalit, Mirando. Chystám se ti sdělit jedno z nejstřeženějších tajemství v dějinách Tsuranů." Přešel k truhličce vyrobené ze světlého tvrdého dřeva. Byla složitě zdobená, nablýskaná do lesku a bylo tu cosi, co Miranda okamžitě zaznamenala.

„Je kouzelná," zašeptala.

„Ano," souhlasil císař. „Řekli mi, že kromě mne a mé rodiny přivodí okamžitou smrt každému, kdo se jí dotkne. Dobrá věc na absolutní autoritě je, že žádný sluha se z ní ani neodvážil setřít prach." Na chvilku se odmlčel. „I když se nikdy nezdálo, že by oprašovat potřebovala." Pomalu natáhl ruku, až se prsty dotkl dřeva. „Musím přiznat, že pokaždé, když ji otevírám, mám chvíli obavu." Pak císař uchopil víko a nadzvedl je. Šlo snadno odklopit na jednu stranu. Mladík pak sáhl dovnitř a vytáhl pergamen.

Miranda ucítila chvění v žaludku. Už takový podobný pergamen předtím viděla.

Císař jí beze slova pergamen podal. Rozvinula ho a přečetla. Pak ho upustila na zem, zavřela oči a sesunula se do křesla.

Po chvíli ticha císař Sezu řekl: „Zjevně rozumíš tomu, co to znamená."

Přikývla. „Jestli smím, Veličenstvo,“ zvedala se, „potřebuji to probrat s několika svými kolegy na mém domovském světě. Než poskytnu výklad, musím vyhledat jinou moudrou hlavu. Pravý význam mi teď může unikat.“

„Truhlička je v péči mé rodiny více než století,“ vysvětloval císař. Nedbal na formality a klekl si, aby zvedl pergamen ze země. Rozvinul jej a vrátil Mirandě. „Několik dnů navíc nemá význam pro to, co uděláme dál. Bez ohledu na tvé rozhodnutí, co to vlastně znamená, stejně musíme mobilizovat.“

„Teď chápu, proč jsi vyhlásil válečný stav.“

Mladý muž se zasmušil. „Nikdo nesmí mít podezření, že se chystáme zaútočit, dokud nebudu připraven zavelet národům do boje. To je podstatné. Má Nejvyšší rada se skládá z velmi privilegovaných vládců, kteří jako každý dobrý tsuranský voják okamžitě poslechnou… pokud jim neposkytnu čas přemýšlet. V tu chvíli by vypukla občanská válka.“

„Je třeba varovat Alencu a některé ze Ctihodných.“

„Varuj jich co nejméně. Jen ty, kterým se dá nejvíce věřit, ne nikoho jiného. Ne do chvíle, než vydám rozkaz.“

Miranda přikývla. „Velmi dobře, Veličenstvo. Nejdřív se však ihned musím vrátit domů. Jestli hodláš jednat takto, na mně je, abych se postarala o značnou část příprav, které musí být zahájeny, a taky o některé těžko zvládnutelné lidi, jež bude nutné přesvědčit. Pak se vrátím, abych si promluvila s Alencou a ostatními.“

„Rozhlásím, že ti má být povolen přístup ke mně v kteroukoli denní či noční dobu, lady Mirando. Na této straně trhliny ti poskytnu vše, co mohu.“

„Sbohem, Veličenstvo,“ pravila Miranda. „Dovolím si navrhnout, že je tu jedna věc, kterou můžeme dělat oba. Modlit se.“

Náhle opuštěný císař hleděl na prázdné křeslo, neboť mu Miranda zmizela před očima. Podíval se na čtyři strážné v místnosti, ti však stáli bez hnutí. Zmizení ženy před jejich očima na nich nezanechalo žádný dojem. Sezu První, vládce všech tsuranských národů, usedl do křesla a začal se dávat dohromady. Ať mělo přijít cokoli, musí vládnout říši, dokud to nedorazí.

*

Caleb vzhlédl a pocítil okamžitou úlevu, když spatřil svou matku. „Začínal jsem si dělat starosti…“ Její výraz ho zarazil. „Co je?“

„To zvíře Varen s Dasaty mě zajali,“ vysvětlila Miranda.

„Jsi…?“ zeptal se Caleb. Otázku nedokončil. Uvědomil si, že pokud dobře vidí, matka zraněná není a očividně uprchla.

„Jen moje důstojnost je zraněna. Bolest, jak vidíš, je pryč.“ Usedla do druhého křesla. Na kolenou jí ležela rulička pergamenu. „Co je nového?“

„Rosenvar a Joshua drží hlídku u talnoyů. Rosenvar hlásí, že tvoje a Nakorova práce přinesla dobré výsledky. Kontrolní krystaly fungují bez zjevného vedlejšího účinku stejně dobře jako prsten.“ Začal se probírat hromadou pergamenů a papírů. „Mám tu někde jeho zprávu.“

„Přečtu si ji později.“ Vzdychla si. „Vím, že nemá smysl se ptát na tvého otce, bratra a Nakora.“

Caleb přisvědčil. Byla tu určitá naděje, že Pug třeba vymyslí způsob, jak navázat kontakt se synem a ženou, ale všichni měli za to, že je jen velmi slabá.

„Ani žádné zprávy od Kašparovy výpravy.“

„Varování od… jak si říkají?“

„Od Kruhu,“ napověděl Caleb.

„Zajímají se o Vrcholky Quoru… ta zpráva se nezmiňovala o žádném určitém čase, že?“

Caleb zvedl další pergamen. „Prostě máme očekávat, že se objeví v nějaké síle dole na závětrné straně poloostrova před jarní oslavou.“

„To je příští týden, takže by se s nimi mohli vypořádávat teď.“ Podívala se na syna. „Děláš si starosti?“

Tmavovlasý lovec opřel ruce o stůl. „Neustále. Zvlášť když mě tu ty a otec necháte na stráži.“ Vstal a obešel stůl. „Ty víš, že tady jsem jen proto, že jsem tvůj syn. V konkláve jsou jiní, vhodnější pro…“

„Ne,“ skočila mu do řeči. „Vím, že to není tvoje prvořadá volba a že bys raději byl venku v přírodě, v lesích nebo vysoko v horách, ale skutečnost je taková, že ses celý život připravoval, abys převzal velení, kdyby se s námi se všemi něco stalo. Znáš věci, tisíce jemných detailů, které nikdo jiný, dokonce ani Nakor, netuší. Ty jen

prostě nevíš, že víš.“ Zamyslela se. „Já si však myslím, že ti potřebujeme najít pomocníka, mága, možná tu mladou dívku…“

„Lettii?“

„Ano, tu. Není nejlepším studentem, kterého jsme měli, má však zvláštní smysl chápat souvislosti. Ano, pošlu ji sem a ty ji můžeš začít zacvičovat. Až dosud jsem si to neuvědomovala, ale nemáme nikoho připraveného nastoupit, pokud by se něco stalo *tobě*.“

„Co to má všechno znamenat?“ podivil se Caleb. „Obvykle si neděláš takové starosti ohledně… nepředvídatelných skutečností.“

Miranda se zahleděla na svého mladšího syna. Jeho ústa a způsob, jakým skláněl hlavu na stranu, když přemýšlel, jí připomínaly manžela. Jinak byl podobný matce. Od vysokého čela a úzké brady až po způsob, jakým se pohyboval. A svou útlou, štíhlou postavou. Jako mnoho rodičů ji občas nečekaně zaskočilo, jak moc své děti miluje. „V podstatě za to můžou dvě věci,“ řekla. „Kdyby plán šílence Varena fungoval, pravděpodobně bych ještě byla připoutaná k dasatskému stolu a zkoumána jejich kněžími smrti, nebo bych byla mrtvá a rozpitvaná. Kromě mého nepohodlí a úplného zániku se mělo přihodit hodně špatných věcí. Na jejich konci bys byl jediným členem této rodiny, který ještě zbyl.“

„To jsme věděli,“ položil Caleb ruku na matčino rameno. „Je tu ještě něco. Co je to?“

„Tohle.“ Miranda mu podala pergamen, který dostala od císaře.

„Tsuransky,“ vydechl Caleb. „Tátův rukopis.“

„Další z těch zpropadených zpráv!“ Mirandu nerozčilovala skutečnost, že se ony zprávy neustále záhadně objevovaly s nějakým datem z budoucnosti. Zprávy s varováním před výpady a instrukcemi, jak mají jednat. Vadilo jí, že byly vždy šifrované. A nikdy nebylo jasné, jak přesně mají s poskytnutou informací jednat. Ve skutečnosti Mirandě vadilo nejvíc, že jejímu manželovi trvalo roky, než jí o nich řekl, a že to řekl Nakorovi dřív než jí!

Caleb si přečetl zprávu. Šlo o tři řádky textu nad otcovým podpisem:

Poslouchej Mirandu.
Předej jí toto.

Připrav evakuaci.
Milamber

„Připrav evakuaci?“ podivil se Caleb. „On říká císaři, aby se připravil na evakuaci? Čeho? Paláce? Svatého města?“

Miranda zničeně zavrtěla hlavou. Ve skrytu duše věděla, že stojí před velmi reálnou skutečností, že už nikdy nespatří svého muže, a se stejnou jistotou věděla, co ta zpráva znamená. „Ne,“ pravila. Dojetím měla ochraptělý hlas. „On říká, aby připravil evakuaci *světa*. Říká, že tsuranský císař bude muset opustit Kelewan.“

V

Zajatci

Kašpar ležel zkroucený bolestí.

Elf stojící nad ním se ho znovu chystal udeřit, pokud by se Kašpar na jeho rozkaz odmítl hnout. Servan natáhl ruku, aby pomohl generálovi na nohy. Kašparův pohled prozrazoval, že to elfovi jen tak nezapomene. Pokusil se během dlouhého pochodu prodloužit první přestávku, a protože dělal potíže, dostal ránu do břicha silnějším koncem hole.

Ke Kašparovi přistoupil elf, který k nim předtím poprvé mluvil. „Nemáme času nazbyt. Vy lidé jste pomalí. Musíme si pospíšit, ještě nás čeká strmý výstup na Baranor.“

„Na Baranor?“ podivil se Kašpar.

„To je náš domov,“ vysvětlil elf. „Musíme tam být před západem slunce, a proto nesmíte zdržovat.“

Kašpar si třel bolavý bok a vrhl další zamračený pohled na elfa, který ho předtím udeřil. „Tvůj přítel to nemusel zdůrazňovat.“

Elf, který Kašpara udeřil, stál a modrýma očima provrtával bývalého vévodu.

Aniž se vůdce elfů na Kašpara ještě jednou podíval, prohlásil: „Sinda si myslí, že jsme vás na pobřeží měli zabít všechny. Vše by se tím zjednodušilo.“

„Omlouváme se za obtěžování,“ zamumlal Jommy, zatímco pomáhal jednomu ze zraněných vojáků na nohy.

„‚Žádné obtěžování,“ odvětil vůdce. „Když budeme muset, ještě pořád vás můžeme zabít. Mám však instrukce vzít vás na Baranor k výslechu.“

„Instrukce od koho?“ vyzvídal Kašpar, zatímco si stále třel bok, kde ho zasáhl konec hole.

„Od našeho vůdce.“

Kašpar nic neříkal, ale z jeho výrazu mohl Jommy uhodnout, že generál asi přemýšlí o způsobu, jak utéci, i když to Jommy pokládal za nemožné, přestože byli v dvojnásobné přesile. Jommy došel k závěru, že asi půltucet elfů s dlouhými dřevěnými holemi jsou mágové nebo kouzelníci, či jak se vůbec nazývají uživatelé magie z řad elfů.

Ohlédl se a spatřil, jak se Jim Dasher rozhlíží. Jommy nemusel umět číst myšlenky, aby poznal, co má zloděj v úmyslu. Zaznamenával úkryty a únikové cesty. Představa útěku Jommyho příliš nenadchla. Pokud by však někdo dokázal elfům vytřít zrak v jejich vlastním lese, byl by to asi Jim. Jommymu ještě stále vrtalo hlavou, jak se Jim náhle zjevil odnikud a zabil toho mága na pláži.

Upřímně, kdyby dorazil na pláž, trvalo by další týden, než by poslali loď, aby nahradili Kašparovy padlé muže, a kdyby se pokusil obejít záliv k jeskynnímu úkrytu na severu, kde byla zakotvena Kašparova loď, trvalo by to pěšky déle než týden. Pak by musel přeplavat téměř nemožnou vzdálenost k místu, kde kotvila Kašparova loď, divokou vodu plnou skalisek, nemluvě o žralocích a dalších dravcích. Jommyho zajímalo, jestli podnikavý zloděj o takovém šíleném plánu přemítá. A pokud by se tam dostal poté, co by zásobovací loď našla prázdný tábor, pravděpodobně by dorazil ke kotvišti a zahlédl by lodě, jak odplouvají. Tak totiž zněly jejich další rozkazy: pokud se něco stane Kašparovým silám, ihned odplujte.

Zajatci se plahočili do kopce. Ti, kdo mohli, pomáhali raněným. Jak se stíny prodlužovaly, byl na elfech vidět narůstající neklid. Jommy zašeptal Kašparovi: „Generále, nepřipadají ti elfové trochu podrážděni?“

Kašpar přikývl. „Řekl bych, že už dobrou hodinu. Nevím, kolik toho ještě musíme ujít, ale jisté je, že chtějí dorazit do cíle dřív, než padne noc.“

Brzy se Jommyho pozorování potvrdila. Elfové nutili vězně přidat do kroku a neměli slitování se zraněnými. Jak se slunce schovávalo za západními kopci, dvojice schopných mužů byly nuceny nést ty, kdo nedokázali udržet krok.

„Co je to za nebezpečí?“ zavolal Kašpar. Elfové ho však ignorovali a veškerou svou pozornost začali upínat spíše ke stromům, než aby sledovali vězně tak pečlivě jako dosud.

Náhle vůdce varovně zavolal v jejich jazyce. Kašpar viděl, že elfové-válečníci i mágové jsou dobře vycvičeni, jelikož se rozestoupili, aby čelili čemusi, co se zdálo být jakýmsi útokem. Kašpar zavolal na své muže: „K zemi.“ Pak sám zalehl.

Zvuk naplnilo dunění hromu a stíny mezi masivními kmeny stromů se zdánlivě pohnuly, jako kdyby temnota dosáhla hmatatelnosti a mohla se pohybovat.

„Vrhači prázdnoty!“ vysvětlil vůdce elfů Kašparovi. „Ať se vás žádný nedotkne.“

„Pak nám tedy dejte naše zbraně, abychom se mohli sami bránit!“

Elf žádost ignoroval. Oči měl upřené na okraj oddílu. Vtom křik shora před nimi upozornil Kašpara, že byl zahájen útok.

Jako ze špatného snu rozrážely vzduch záchvěvy tmy jako tvary stínů, jež se vzpíraly zraku. Kašpar se pyšnil zrakem lovce, neměl však ani ponětí, na co vlastně hledí.

Obrysy tvaru klínu se pohybovaly spíše jako rejnok, než jako ptáci. Prorážely vzduch rychleji než rorýs, míhaly se na jednu či druhou stranu a neuvěřitelně přitom měnily směr. Byly tak tenké, že když se náhle otočily, zdálo se, jako by na chvíli zmizely, čímž se jako cíl nedaly zaměřit. Kašpar věděl, že tato stvoření bude obtížné zasáhnout mečem a ještě hůře šípem.

Elfští bojovníci měli meče připraveny. Kašparovi však už bylo jasné, že jakýkoli kontakt mezi ocelovou čepelí a mihotajícími se stvořeními je jen dílem náhody. Bývalému vévodovi dávala naději jediná věc – že stvoření vypadají křehce, téměř nehmotně, a on si nedokázal představit, že by některé z nich přežilo zásah mečem. Otázkou však bylo, jak je zasáhnout.

Přesto se zdálo, že kvůli hradbě mečů zjevení váhají. Kašpar slyšel kousek od sebe Jima Dashera, jak křičí: „Tyhle bytosti nesnášejí dotek oceli! Přezky z opasků!“

Vojáci si rychle rozepínali opasky, válejíce se jako přihlouplé hadrové panenky, a zatímco se snažili uvolnit své jediné zbraně, drželi se při zemi. Někteří si klekli nebo se přikrčili, opasky měli smotané a připravené jimi šlehnout. Druzí si omotali opasky kolem ruky se sponou nahoře jako ruční zbraň.

Střemhlav nalétávající letci se odtahovali, aby je nezasáhli. Kašpar však byl dost zkušený lovec, aby pochopil, že svou kořist jen zkoušejí. „Držte se dole!“ zvolal. „Nalétávají… teď!“

Jako kdyby létající tvorové poslechli jeho rozkaz, otočili se k nim a spouštěli se přímo na ty, kdo stáli na stezce. Elfové byli připraveni. Očividně měli s těmito stvořeními zkušenosti, zatímco lidé byli vycvičeni k boji muže proti muži. Vybralo je konkláve pro jejich odhodlání, i pro jejich další schopnosti.

Kašpar se rozhlédl na obě strany a spatřil Jommyho po pravici a Servana po levici. Jim Dasher teď stál kousek vlevo za Servanem. Všichni měli přinejmenším jeden bok krytý. Pak Kašpar uviděl černou hrůzu letící přímo na něj.

V posledním okamžiku Kašpar zahlédl, že stvoření má úzké oči, vypadající jako svítící modré drahokamy se zlatými skvrnami. Na vteřinu otevřelo jako nožem prořízntou tlamu a ukázalo malé a jako břitva ostré zuby jasně karmínové barvy.

Kašpar se rozmáchl, jak nejvíce mohl. Spona jeho opasku zasáhla vrhače prázdnoty přímo pod »bradu«. Kašpar ucítil, jak se mu ruce a nohy dotekem rozechvěly, jako kdyby právě zaťal meč do dubu. Stvoření odlétlo, udělalo kotrmelec a ztratilo svou schopnost létat. Narazilo na zem a s kovovým záblesk šedě modrého světla se rozplynulo. Zanechalo po sobě jen mastný černý kouř.

Jommy se taky rozmáchl. Zasáhl útočící stvůru skoro doprostřed. Odhodilo ji to vpravo. Servan se přikrčil a Jim Dasher mávl pěstí omotanou opaskem se sponou na hřbetě ruky. Zaskučel bolestí, když mu zásah prolétl vzhůru až do paže.

Ve všech třech případech byla odpověď stejná. Stvoření s bolestným zaskučením uprchla.

Kašpar se stačil znovu rychle rozhlédnout a uviděl, že většina jeho mužů je nezraněna. Jen dva leželi na zemi, jakoby zkroucení v agónii. Jeden měl stvůru přilepenou k levé noze a děsivé modré obláčky kouře stoupaly z místa, kde se ho dotýkala. Druhý byl zasažen do hrudi. Prohýbal krk tak zvláštně, až si Kašpar říkal, jestli nemá zlomený vaz.

Jeden elf se rozpřáhl nad nohou prvního muže. Špička meče se nestvůře zakousla do hřbetu. Vyšlehl slabý modrý plamen a Kašpar poprvé spatřil, že meče elfů nejsou vyrobeny z oceli, nýbrž z čehosi, co nikdy předtím neviděl. Nestvůra uvolnila zbitého muže ze sevření. Druhý muž takové štěstí neměl. Elf, který se nad něj postavil, vrazil meč skrz vrhače prázdnoty přímo do vězně. Oba okamžitě zemřeli.

Kašpar se přikrčil, když se další letec pokusil omotat kolem jeho hlavy. Stvoření ho škráblo, takže ucítil bolestivě ledové chvění, jako kdyby mu něco vysávalo teplo z kůže. Omrzlina, pomyslel si. Vzpomněl si, jak byl jako dítě s otcem na lovu v horách a jak se ho dotkla čepel dýky tak zmrzlá, až to loupalo vrstvy kůže, když ji otec odtrhával od jeho ruky.

Náhle oddíl obklopila obrovská energie, kterou jako odpověď na útok vykouzlili elfové. Vrhači prázdnoty se obrátili a prchli. Vůdce elfů zvolal: „Utíkejte! Vrátí se zpátky se svými pány!“

Kašpar si nevšímal mrtvého muže na cestě a zařval: „Popadněte raněné a odneste je!“ Zvedl muže, který byl zasažen do nohy. Zjistil, že je na dotek téměř ledový, a přehodil si ho přes ramena. Nesl ho tak, jak by nesl jelena, zabitého při lovu. Muž slabě naříkal, Kašpar však neměl v úmyslu tady někoho nechávat, když mu mohl pomoci. I na vrcholu svého šílenství, když byl pod vlivem zlého mága Leso Varena, se Kašpar držel určitých principů, které mohly za oddanost jeho mužů. Jeden z oněch principů byl zásadní. Na bitevním poli byl každý voják jeho bratrem. Žádný živý muž nebyl vědomě ponechán svému osudu. Kašpar připouštěl, že možná kdysi býval vražedným bastardem, byl však oddaným vražedným bastardem.

Kašpar upřeně sledoval cestu před sebou. Po dvaceti yardech běhu před sebou v mezeře mezi stromy uviděl dřevěnou palisádu. Krátký pohled mu stačil, aby poznal, že je to slušně vybavená pevnost s cimbuřím dobrých dvacet stop nad základy. Rychle si jako

voják spočítal obtížnost dobytí takového místa. Na kopci, pod ničivým deštěm šípů, které na vás padají, zatímco postupujete k základně stěny… nic, s čím by si rychle nemohl poradit zručný oddíl inženýrů podporovaný poslušnými vojáky. Kašpar však měl podezření, že kromě opevnění, které vidí na vlastní oči, je tu ještě něco dalšího. I přesto by pár želvích formací skrývajících zákopníky mohlo během hodiny vykopat ve stěně základnu pro dva či tři kůly. Při běhu se podíval na cestu a pomyslel si, že chráněný beran správné velikosti s podporou lučištníků by snad dokázal prolomit bránu za polovinu času. Pokud by v tom nebyla magie…

Na vrcholku kopce, chráněná strmým srázem více než sto yardů za sebou, stála skupina dřevěných budov postavených způsobem, který Kašpar nikdy předtím neviděl. Dohromady je obklopovala mohutná dřevěná stěna.

Když se přiblížili, Kašpar ocenil, kolik stovek stromů bylo odstraněno, aby se vytvořilo otevřené vražedné území. Před palisádou byla vztyčena hliněná pevnůstka. Cesta se teď větvila na obě strany tak, aby byli útočníci navedeni před bránu do omezenějšího prostoru, nebo aby byli rozehnáni na jednu či druhou stranu a skončili u zdi pod vražednou střelbou seshora.

Kašpar viděl, že po jeho pravici léta bojů území vyplenily. Je v tom cosi podivného, pomyslel si, když překonával sám sebe, aby dostal zraněného vojáka do bezpečí. Nedokázal to však pojmenovat. Na tom bojišti bylo něco odlišného, co se nedalo spatřit, ale šlo to vycítit.

Za prchajícími muži se náhle ozvalo zaskučení. Kašpar udělal čelem vzad, aby se podíval, co je pronásleduje.

Vrhači prázdnoty nalétávali zezadu, ale těsně za nimi přicházely bytosti, které se daly popsat jen jako démoni z jakéhosi hlubokého koutu pekla. Inkoustově černé bytosti v pláštích z uhelnatých cárů seděly obkročmo na stvořeních, jež se zdály být šíleným výtvorem horečnatého deliria.

Zvířata připomínala protažené vlky, měla však téměř kočičí pohyby. Stejně jako létající stvůry šlo o bytosti tvořené stíny a temnotou. Tyto bytosti však měly bledé, mléčně bílé oči.

Jezdci měli zhruba lidské tvary, jejich obrysy však byly rozmazané. Za nimi se plazila mlha či kouř a zanechávala šedé chomáče, jež se téměř okamžitě ztrácely ve večerní tmě. Vyli a Kašpar v jejich rukou spatřil zbraně, dlouhé čepele, které se leskly a jiskřily zlou energií odstínu nejtemnější rudé barvy.

„Ochraňuj mě, Ban-athe!“ řekl Jim Dasher, když se protáhl blíž ke Kašparovi.

„Utíkejte!“ zakřičel Kašpar, protože se někteří z jeho mužů v němé hrůze zastavili.

Muži porušili nerovnou formaci. Elfové už teď nedbali na svou roli věznitelů, všichni se snažili dostat do bezpečí za hradby. Kašpar očekával, že uvidí lučištníky připravené krýt ústup, ale místo nich zaznamenal jen několik obličejů nad cimbuřím a žádný z nich zjevně luk neměl. Kašpar se probojovával k věži obtěžkaný mužem, jehož nesl na ramenou. Opět nalezl vůli, která z něj udělala nebezpečného nepřítele, než se stal cenným spojencem konkláve stínů. „Kde jsou vaši lučištníci?“ zakřičel.

Vůdce elfů se otočil a odvětil: „Proti jejich pánům šípy nic nezmůžou. Musíme se dostat za brány!“ Otočil se a rozběhl. Očividně ho nezajímalo, zda se Kašpar a vězňové dostanou do bezpečí, nebo jestli padnou zmrzačení.

Kašpar bojoval, aby udržel krok, protože jejich útočiště bylo jen asi sto yardů před ním. První z elfů už tam byli a Kašpar se zděsil, když viděl, že jsou to jeho muži, kdo zaostává vzadu. „Hrom do vás! Pomozte nám!“ křičel.

„Nikdo vám nemůže pomoci!“ zavolal vůdce zpátky. „Musíte se dostat k bráně nebo zahynete.“

„Ať se propadnu, jestli mě ti vlci chytí jako králíka!“ Kašpar se otočil a zařval na jednoho ze svých vojáků: „Vezmi toho muže!“ Se stejnou lehkostí, jako když hází staženého losa svému kuchaři, přehodil Kašpar zraněného muže vojákovi přes ramena. Pod náhlou váhou voják téměř klesl, ale vzchopil se a utíkal, jak nejrychleji mohl.

Kašpar viděl, že nejbližší jezdec bude nahoře u něj už za několik okamžiků. Znovu si připravil opasek jako zbraň. S ironickým úšklebkem si připomněl, jak jen před několika lety stál jako zajatec a

řetězy byly jeho jedinou zbraní, když se na něho řítili nomádi z kopců Novindu.

Z pravé strany zaslechl: „Mám nápad.“

Po Kašparově boku teď stál Jim Dasher a držel dva velké kameny. Kašpar přikývl a jeden si vzal.

Jim počkal, dokud jezdec nebyl skoro na jeho úrovni. Potom se napřáhl a hodil.

Kámen proletěl vzduchem a celou svou váhou zasáhl jezdce do tváře. Propadl skrz, jako kdyby prošel kouřem. Jezdec však ucukl bolestí a překvapením vykřikl.

„Vlk!“ zakřičel Dasher. Zvedl další kámen a hodil jej, zrovna když Kašpar vrhl ten svůj co největší silou, jakou dokázal, přímo do čenichu nestvůry. Oř připomínající vzhledem vlka zavrčel vzdáleně dutým zvukem. Kámen dopadl a stvoření se při jeho odrazu zapotácelo.

Dasher hodil kámen nestvůře na nohu. Nestvůra klopýtla a zhroutila se na stezku. Jezdec byl možná imunní vůči Kašparově zásahu kamenem, ale zřejmě pro něj platily stejné přírodní zákony jako pro každého jiného smrtelníka, když mu oř klopýtne, neboť z nestvůry spadl.

„Utíkej!“ zařval Kašpar.

Získal těm před sebou slabých pár vteřin, ale ty vteřiny byly rozdílem mezi bezpečím a zkázou. Viděl, jak Dasher popadl poslední kámen, otočil se, hodil a utíkal. Bývalý vévoda olaský si uvědomil, že mladý zloděj je rychlejší, a protože nechtěl být tím jediným, kdo nestihne doběhnout k bráně, sáhl si na dno svých sil a našel jejich poslední zbytky pro závod s mladším mužem.

Vpadli na nádvoří pevnosti a uslyšeli vzteklé zaskučení svých pronásledovatelů. Přestože brána zůstávala otevřená, démonické bytosti je nepronásledovaly. Mágové pospíchali po rampách nahoru na cimbuří a jakmile byli na místě, jako jeden muž pozvedli své hole.

Zvuk hromu vyplnil vzduch. Byl mnohem hlasitější, než tomu bylo dole na pláži, když elfové zničili primitivní nestvůru. Ze zdí pulsovalo bílé světlo. Nestvůry na cestě okamžitě ustoupily a jejich vzteklé výkřiky a řev se ztišily ve slabou ozvěnu ve večerním větru.

Kašparovi muži seděli na zemi, mnozí na hranici vyčerpání. Několik z nich bylo v bezvědomí. Byli to ranění, které zmohl ústup. Kašpar se jen silou vůle držel na nohou, ale dokonce i neúnavný Jim Dasher to vzdal a sedl si. Jommy a Servan hleděli na Kašpara s očekáváním. Čekali, že jim jejich generál řekne, co se bude dít dál.

Když k nim přišel vůdce elfů, Kašpar prohlásil: „Takže teď jsme zde. Jsme vaši zajatci. Co s námi bude?“

„Setkáte se s naším vůdcem.“

„Kdy?“

„Teď.“ Elf pokynul Kašparovi, aby ho následoval. „Ostatní počkají zde.“

Když se Kašpar připojil k elfovi, zeptal se: „Jak ti mám říkat?“

Elf se ohlédl přes rameno. „Je to důležité?“

„Jen pokud zůstanu naživu a budu mít důvod tě oslovit.“

Elf se pousmál. „Říkají mi Hengail.“

„Proč nebyli na hradbách lučištníci, aby kryli náš ústup?“

Hengail zaváhal a pak řekl: „Všichni naši lučištníci byli s námi. V pevnosti zůstaly jen ženy a děti.“

Jak stoupali pěšinou k velké budově, jež sídlu dominovala, Kašpar rychle zkoumal okolí. Budovy ho naplňovaly úžasem. Střechy podpíraly spíše nosné linie dřevěných paprsků, než rovné trámy, které by čekal. Dřevěná průčelí budov byla opatřena glazurou a vyleštěna, až se večerní louče odrážely na všech rovných plochách, jako by to byla zrcadla. V mihotavém odrazu Kašpar viděl, že dřevo věkem zestárlo do tmavých odstínů řady barev, většinou tmavě červené a hnědé, ale s nečekanými stíny šedé a dokonce tu a tam i s trochou modré. Byla tu více než desítka budov roztroušených kolem velmi rozlehlé náhorní plošiny, většina z nich však vypadala opuštěně. Všechny vstupní dveře byly otevřené. Když Kašpar procházel do nejvyšší budovy, zadíval se na jeden oblouk vysoko nad sebou.

Podlahy byly také ze dřeva vyleštěného do vysokého lesku. Jejich vzhled svědčil o láskyplné péči. Zdi byly stejné jako zvenčí. Velkolepé ve své jednoduchosti, přesto zároveň elegantní. Ukázalo se, že je budova uspořádána do velkého kříže s ohromným kamenným krbem, který dominoval jejímu středu. Odtah kouře

umožňovala široká díra ve střeše vysoko nad nimi. Ochranná střecha nad ním podepřená velkými paprsky v rohu zároveň chránila díru před vším, kromě nejprudší bouře.

U krbu seděli tři elfové. Jeden z nich byl očividně hodně starý, neboť na rozdíl od prokazatelného mládí ostatních na něm byly patrné stopy mnoha prožitých let. Hluboké vrásky ve tváři, sněhobílé vlasy a shrbená postava. Přesto měl jasný zrak a na Kašpara se díval podezíravě.

Elf pomalu vstal. „Kdo jsi, že přicházíš do země Quoru?“

„Kašpar, bývalý vévoda olaský, nyní ve službách králů Roldemu a Ostrovního království, a císaře Velké Keshe.“

Starý elf dlouho mlčel. Pak se usmál. „Cosi strašného musí být v pohybu, aby tito tři pyšní princové táhli za jeden provaz.“ Zkoumavě si Kašpara prohlédl a pak se zeptal: „Řekni mi, proč tři mocní vládcové lidských zemí posílají vojáky na Vrcholky Quoru – a řekni mi pravdu, neboť vaše životy závisí na tom, co odpovíš.“

Kašpar se rozhlédl po místnosti. Dva další postarší elfové seděli poblíž, soustředěně přihlíželi a elf jménem Hengail stál tiše vpravo od nich. Další dva strážci se nacházeli u dveří, ale jinak byla velká síň tvaru kříže prázdná. „Jak ti mám říkat?“

„Říkají mi Castdanur. Ve vašem jazyce to znamená »ochránce proti temnotě«. Kdysi jsem měl jiné jméno, to však bylo dávno. Obávám se, že si ho už nepamatuji.“

Kašpar si dal s odpovědí na čas. „Třeba vám můžeme být nějak prospěšní. Nebylo by k ničemu vybít ty, kdo by mohli být vašimi přáteli.“ Zahleděl se starému elfovi přímo do očí. „Skutečně vypadáte, že potřebujete přátele.“

Castdanur se usmál. „Proč vlastně navrhuješ, že potřebujeme mít přátele?“

„Pouze slepý,“ pravil Kašpar, „nebo hlupák nevidí, že kdysi tady býval domov pro stovky elfů, a nyní je jich jen hrstka. Potřebujete pomoc. Jako národ vymíráte.“

VI

Krveprolití

Magnus se schoval za zeď.

Tři lidé a tři podřadní se společně krčili za nízkou zdí, spíše ohraničením než bariérou. Jeden z rytířů smrti obrátil svého varnina, křížence velké ještěrky a koně, a vyrazil k jejich úkrytu. Pug také skočil za zeď a přistál vedle Magnuse.

Zariskoval, že bude odhalen, a zvedl se jen tak, aby získal přímý výhled k bodu za přibližujícími se jezdci. Provedl kouzlo a doufal, že bude tady na Omadrabaru fungovat stejně, jako fungovalo v jeho rodné říši. Strávil hodně času učením, jak přizpůsobit magii, aby pro něj byla stejnou přirozeností v těchto cizích podmínkách, jako tomu bylo u něj doma. Většinou byl jeho úsudek správný, ale občas došel k nečekaným výsledkům.

Tentokrát vše probíhalo, jak si přál, a náhlý zmatek za jezdci způsobil, že se ohlédli. Nedaleko za nimi se zjevila zvláště propracovaná iluze. Šlo o ženy a děti prchající opačným směrem, než byl úkryt Puga a jeho společníků. Rytíři smrti reagovali pravým dasatským způsobem. Vydali bojový pokřik a pustili se do pronásledování.

Pug dal všem znamení, aby čekali, než budou rytíři smrti v bezpečné vzdálenosti. Při většině střetů s malou skupinou ozbrojenců, či v tomto případě Dasatů, si Pug dělal jen malé starosti o vlastní bezpečnost. Klidně se mohl zbavit tohoto zhruba tuctu jezdců, který teď právě honil fata morganu. Necítil však potřebu připravit Dasaty o život, dokonce ani ty, kteří dychtili zabít všechny

členy své rasy. Byli to lidé ovládaní temnými silami, jež se nacházely mimo jejich kontrolu. A Pug věděl, že dnešní noc není jen představením náhodného krveprolití, ale ceremoniálem rozšířeným po celé planetě, masivním rituálem krve, a že smrt a každé zabití dává Jeho Temnosti větší sílu. I kdyby mohl Temnému bohu odepřít jen půl tuctu životů, Pug by to udělal.

Pug bral v úvahu toto božstvo, tohoto svrchovaného boha zla. Díky dlouholetému studiu přirozenosti bohů na Midkemii věděl, že jeho domovský svět čeká stejný osud, pokud Bezejmenný získá převahu. Ještě se však neobával oné možnosti tolik, jako toho, že nedokáže udržet Jeho Temnost mimo Pugovu rodnou říši. Kdyby mohl pomoci zničit toho dasatského Temného boha, zachránil by jak Dasaty, tak všechny lidi na Midkemii a Kelewanu.

Pug věděl, že získali jen trochu času a že rytíři smrti brzy lest odhalí a vrátí se. Chtěl se vyhnout střetnutí za každou cenu. Také si z celé duše přál vyhnout se každé příležitosti, při níž by se odhalila jejich pravá podoba. Kdyby ke zničení rytířů smrti použil magii, musel by se ujistit, že nikdo, včetně všech podřadných ukrytých poblíž, nemůže odhalit jejich přítomnost. On, Macros, Magnus a Nakor dohromady by zvládli zadržet početnou armádu rytířů smrti. Kdyby bylo třeba, zabili by jich tisíce, ale i když by každý z nich byl asi rovnocenným partnerem pro dva či tři kněze smrti či věštce, ani oni by nedokázali odolat nájezdu celého houfu z nich, rozhodnutých je zlikvidovat a nedbat přitom na vlastní životy. Léta, jež strávil s Tsurany, Puga naučila vše, co chtěl vědět o nebezpečnosti nepřátel, kteří chtějí zemřít za svoji věc.

Nakor dal znamení, že je čistý vzduch, a uprchlíci pospíchali po pěšině poblíž silnice. Byli ještě uvnitř hranic většího města, v jedné z oblastí, zvaných *raiony* – na míle otevřených správních území zasvěcených zemědělství v rámci hranic města, ale s vlastními zákony. Macros neztrácel drahocenný čas, aby jim vysvětlil jemné nuance dasatské občanské samosprávy, ale zanechal v Pugovi dojem, že i když za normálních okolností jsou *raiony* méně nebezpečným prostředím než zbytek města, teď normální okolnosti nepanovaly.

Protože byl vnější obvod *raionu* obklopen samotným městem, většina běžných divoce žijících zvířat byla už před lety odlovena. To

však neznamenalo, že se zde nenachází jiné nebezpečí. Noční letci sice nebyli v tomto kraji běžní, už se tu vyskytli a občas si cestu dovnitř našli i větší dravci pohybující se po zemi. Kromě toho byl dnes v noci každý Dasat, který nešel s nimi, jejich nepřítel. Tlupy podřadných, jež za normálních podmínek nevykazovaly agresivní chování, se potulovaly po vedlejších cestách a využívaly nepříliš časté příležitosti, aby nasytili dasatský hlad po násilnostech. Hloupý rytíř smrti, který se oddělil od skupiny svých bratří, se mohl dostat do křížku s těmi, kdo normálně žili či umírali z jeho rozmaru. Dokonce i lordi velkých domů museli ty ve své blízkosti omezit pouze na nejvěrnější a nejdůvěryhodnější přívržence.

Požadavkem Temného boha během Velké čistky bylo, že slabí musejí padnout. Každý Dasat neschopný přežít je dle tohoto výkladu slabý a musí být pozdvižen krví a ohněm k Jeho Temnosti.

Běželi po stezce široké stěží pro vozík. Pug se neustále ohlížel přes rameno, aby se ujistil, jestli je někdo nepronásleduje. Jak pospíchali po úzkém pruhu, jenž byl na vzdálenost asi jedné míle chráněn před cizími zraky vysokým obilím zvaným *sellabok*, obloha nad nimi se začala rozjasňovat. Pug požádal o přestávku. „Počkejte.“ Ostatní se obrátili a Pug zašeptal: „Poslouchejte.“ Vzduch před rozedněním byl klidný a ticho rušily jen vzdálené zvuky nočních tvorů. Náhlý výkřik za nimi označil umístění rytířů smrti, které předtím potkali. „Jak daleko?“ zeptal se Pug Macrose.

„Když nás nic nezdrží, tak se za další dvě hodiny dostaneme k hranicím oblasti známé jako Camlad. Tehdy se budeme muset rozhodnout, zda ji obejdeme podél vnějšího dosahu města a přidáme si tak několik hodin cestování, nebo jestli tu oblast projdeme středem. To druhé doporučuji, ale je to mnohem nebezpečnější.“

„Proč?“ zajímal se Nakor.

„K prvnímu velkému krveprolití dochází během prvních hodin po vyhlášení Velké čistky,“ odpověděl Macros. Lapal po dechu více než obvykle a Pug si uvědomil, že se jeho nemoc začíná projevovat – pravděpodobně v důsledku námahy předchozí noci. „Abych to pojmenoval dasatským způsobem, tak tupí, slabí, ukvapení a hloupí během několika hodin zemřou. Léčky budou muset být odhaleny a potyčky vybojovány. Pak asi po hodině či dvou klidu se ti

bezohlednější a smělejší začnou prát mezi sebou. Tlupa rytířů smrti, jíž jsme se právě vyhnuli, byla zakrvácená. S velkou pravděpodobností za sebou měli střet s jí podobnou tlupou, kterou přemohli. Ti, kdo zbývají, jsou nebezpeční, tvrdohlaví zabijáci hledající kořist. Krvavé šílenství je teď na svém vrcholu a bude tímto způsobem pokračovat až do rána. Později během dne," dodal tiše, „se věci uklidní, jakmile i ti nejvíce po krvi lačnící vrazi začnou cítit nadcházející západ slunce a uvědomí si, že tam venku zůstávají pouze jim podobní, jinými slovy ti, kdo jsou určeni k zabíjení, a ti, kdo jsou zase předurčeni, aby se schovávali. V tu chvíli se všichni stáhnou a budou čekat na západ slunce. Každý, kdo se bude pohybovat v některé části města, bude snadným terčem útoku. Takže to znamená, že se v první řadě potřebujeme dostat přes Camlad do dalšího *raionu* před polednem. Jakmile budeme opět venku z města, budou nám zbývat jen hodiny do sadu Delmat-Ama. Bílý má pod kontrolou sad a většinu oblasti kolem. Tam budeme v bezpečí a tam můžeme vyčkat, dokud přesně nezjistíme, co tento poslední masakr znamená."

„Co si myslíš, že znamená?" zeptal se Magnus.

Macros chvíli mlčel a zvažoval otázku. „Počátek," pravil nakonec. „Jeho Temnost je chtivý bůh. Žádá si krev, ale když hladoví hodně, obvykle to ohlašuje velkou změnu." Dasat, který byl kdysi člověkem, si povzdechl. „Neumím si představit, že napadení vyšší úrovně je snadné, dokonce ani pro boha ne. Je možné, že on sám má v úmyslu následovat své vojsko." Postupně se zahleděl všem do tváří. „Pojďte, můžeme to probrat detailněji, až dorazíme do sadu Delmat-Ama."

Jako jeden muž se všichni i se třemi sluhy obrátili a pospíchali opět po stezce, zatímco se obloha na východě s nastupujícím svítáním rozjasňovala.

*

Širá pole *raionu* skončila, jakmile dorazili k široké cestě, jejíž protější stranu ohraničovala zdánlivě nekonečná stěna budov, které se zvedaly do výše deseti až dvanácti pater. Macros ukázal. „Tam. Na druhé straně vpravo je průchod pro sloužící." Rozhlédl se.

„Nenechte se zmást tichem. Za každým oknem jsou oči a každá ruka svírá nůž. Právě teď nejméně desítka podřadných zvažuje, jak nebezpeční jsme. Jsme-li smělí a mocní, nebo hloupí a slabí, a jaké jsou asi jejich šance při útoku. Musíme postupovat obezřetně. Jakmile projdeme Camladem, budeme v sadu Delmat-Ama.“

„Nenavrhoval jsi, abychom tu oblast obešli okolo?“ zeptal se Nakor.

Macros vykročil. „Už jsme ztratili příliš mnoho času.“ Od půlnoci se třikrát ukrývali, jednou více než hodinu, aby se vyhnuli střetnutí s Dasaty.

„Užívá se dnes hodně magie?“ zeptal se Magnus.

Macros zaváhal. „Nejsem si jistý, co tím myslíš.“

„Až dosud jsme skrývali naši moc, abychom se vyhnuli prozrazení.“

„Ano,“ souhlasil Macros. „Mohli jsme cestou zničit každého, ale jen kněží smrti na tomto světě využívají magii – nebo spíše jen ti, které schválila Jeho Temnost. A přítomnost neznámých uživatelů magie by určitě přitáhla pozornost.“

„Ale s kněžími smrti a věštci mezi potulujícími se tlupami by přítomnost samotné magie stěží vzbudila zájem.“

„Co máš v plánu?“ zeptal se Pug.

I když měl Magnus dasatské rysy, otec rozpoznával jeho náladu. Na rozdíl od matky Magnus obratně skrýval své pocity, dokonce více než občas jeho otec, ale když jeho nespokojenost dosáhla určitého bodu, nasadil tón hlasu a výraz obličeje, který Pug dobře znal. Magnus byl nespokojený.

„Neříkám, že máme odložit masky, neohroženě vkráčet do kantonu a cestou všechny provokovat. To by bylo hloupé. Ale nemůžeme použít naše umění, abychom přeletěli tuhle šílenost a schovali se z dohledu?“

Macros se zasmál. „Ten kluk je chytřejší, než jeho otec a dědeček dohromady. Nikdy nám nepřišlo na mysl zkombinovat neviditelnost s létáním…“

„Protože nevíme o žádném mágovi, který to dokáže současně,“ dokončil Nakor. Zazubil se a známý výraz tváře, i když v cizím

obličeji, všechny uklidnil. „Ale v této společnosti máme více než jednoho mága.“

„Mohu nás všechny zvednout,“ pravil Magnus a ukázal na tři další mágy a na tři podřadné sluhy, kteří se všichni vyděsili při pomyšlení, že by měli letět.

„Mohu nás zaštítit před odhalením v křišťálové kouli a dalšími tajemnými prostředky,“ doplnil Macros.

„A já zajistím, aby nás nebylo vidět,“ dodal Pug.

Po krátké diskusi, jak zvládnou tento výkon, následovalo vyslovení kouzel dvěma staršími mágy, a pak Magnus začal se svým kouzlem.

Brzy byli všichni neviditelní. Jen hlasy ozývající se v řídkém vzduchu naznačovaly, že tři sluhové nejsou schopni přečkat výpravu mlčky. Pug si uvědomil, že to pro ně musí být zneklidňující pocit, když je zvedly neviditelné síly a oni teď visí nad zemí.

Magnus s nimi zamířil do míst, která Macros označil za nejlepší cestu. Nad městem začali zrychlovat. Pugovi připadal pohled dolů radostný, jednak jako novinka, ale také kvůli výhledu. Nedokázal si vzpomenout, kdy letěl naposledy bez využití svých schopností. O zážitek mu příliš nešlo, jelikož pak byl vždy vyčerpaný a trochu ho bolela hlava. Ale tentokrát veškerou práci odváděl jeho syn, a Pug si mohl svobodně užívat cestování. Macros měl obtížnější úkol. Musel se soustředit na odhalování magie křišťálových koulí a v případě výskytu je co nejrychleji zneškodnit. S Pugovým kouzlem neviditelnosti však zatím neměl nic na práci.

Scéna pod nimi opět přivedla Puga k úvahám, jak odlišní Dasatové jsou. Za svůj domov označoval řadu míst na Midkemii i na Kelewanu a navštívil už desítky světů zabydlených inteligentními bytostmi exotickými nejen vzhledem, ale i povahou. Jenže i ta nejpodivnější rasa, kterou kdy potkal, vypadala ve srovnání s těmito bytostmi jako rodina.

Město se rozprostíralo na míle všemi směry. Pug si nedokázal ani představit práci, kterou si vyžádala stavba těchto… nemohl jim říkat domy, protože všechny jednotky byly propojené. Vypadaly, jako by byly z jednoho kusu. Byl si jistý, že v průběhu staletí se přistavovaly další části, ale tak, aby vše vypadalo nenápadně, propojeně a bez

hranic. Úplně chyběly nekonečné variace vzorů nacházející se dokonce i v té nejvíce stejnorodé kultuře – tsuranské, jejichž budovy ve městech byly téměř všechny jednotně natřeny na bílo, ale oddávaly se mohutné variabilitě nástěnných maleb a symbolů pro štěstí. Zde, kamkoli oko dohlédlo, se nacházely kamenné stavby, šedočerné vstupní dveře, jež byly téměř dokonale stejné. Jediným odlehčením byla hra jemných energií v kameni, která měla být lidským očím neviditelná. Kdyby se člověk podíval blíže, našel by rudé mihotání a hluboce vibrující nachovou barvu, a také hru zářících záblesků, jež vypadaly jako jemně svítící odrazy slunečního světla na velké perle. Na chvíli se zatřpytí a pak pohasnou. Pug si pomyslel, že by takové doteky byly krásné, kdyby nezdobily tak ponuré okolí. Navíc byla dasatská architektura velmi formovaná. Mezi vchody bylo vždy vsazeno šest oken a mezi každými čtyřmi vchody vedl tunel do nitra budovy. Nahoře nad ulicí mělo každé poschodí plošinu a balkónový ochoz a tento vzorec se neustále opakoval. Monotónnost byla porušena jen mohutnými spojovacími zdmi, které měly na vrcholcích široké ulice, v podstatě dálnice stovky stop nad zemí, na nichž ve velké míře záviselo cestování i obchod dasatské společnosti.

Mezi budovami se nacházela otevřená náměstí a zelené plochy. Každý otevřený prostor, ať to byl park, pásmo honitby, zemědělský *raion* nebo tržiště, se táhl míle do všech stran. Ale i to, co mohl Pug pozorovat, když vystoupili výše, bylo jednotné v umístění i vzoru.

„Dasatové postrádají originalitu," prohlásil Pug nahlas.

„Ne zcela," řekl Macros, „skutečně však mají tendenci k něčemu se upnout, jakmile jednou usoudí, že je to užitečné. Tak husté soustředění obyvatelstva směrem ke středu města, jak jen může být, poskytuje s tímto uspořádáním zelených ploch a zemědělských distriktů výkonný systém, jak dostat zboží na trh. Jediné odlišné prostředí je k vidění podél pobřeží oceánů. Moře se dá přetvářet mnohem hůře než pevnina, takže je nutné dělat kompromisy. Přesto je i ve městech na pobřeží viditelná snaha opakovat tento vzor. Jsou tam mosty a sítě mohutných vorů, dokonce i pilíře zasazené hluboko do dna moře tak, aby se tohle vše dalo vytvořit."

„Proč?" zajímal se Nakor. „Cením si dobrého plánu jako každý člověk, ale člověk se musí přizpůsobit měnícím se podmínkám."

„Dasatové ne," objasnil Magnus. „Pokud jejich plán nevyhovuje podmínkám, změní podmínky."

Puga překvapilo, jak klidně zněl hlas jeho syna. Věděl, že kdyby všechny přepravoval on, nebyl by tak uvolněný. Magnus jako mág právě přicházel do rozkvětu svých sil a ještě byl relativně mladý, ale už byl schopen věcí, které byly obtížné nejen pro jeho matku, ale i pro otce.

Pug se v duchu vrátil do toho příšerného dne před mnoha lety, kdy po hloupém pokusu přemoci démona Jakana stál před Lims-Kragmou. Připomněl si děsivou volbu, kterou mu bohyně dala. Bude dělat, co je třeba, vrátí se k živým dokončit úkoly, jež před něj postavil nelaskavý osud a bohové. Avšak výměnou za tento odklad smrti bude muset zaplatit cenu. Bude se muset dívat, jak všichni, které miluje, umírají dříve než on.

Když ti, kdo byli pokročilého věku, umřeli, bylo to hodně těžké. Pug si připomněl ztrátu svého prvního učitele Kulgana, otce Tullyho, později pak prince Aruthy a jeho dobrého přítele Laurieho. Bylo těžší smířit se s předčasnou smrtí, než s těmi ztracenými ve válce vrtošivým osudem. Ale nic Puga nepřipravilo na předčasnou ztrátu jeho dětí. Ztratil již dvě, Williama, který umřel na hradbách Krondoru před útokem vojska Smaragdové královny, a adoptovanou dceru Gaminu, která padla ve stejné bitvě spolu se svým manželem, lordem Jamesem. Přestože obě děti vedly plný život, jen Gamina se dožila svých vnoučat.

Pug lítostivě uvažoval, že má vzdálenou rodinu, lidi, které sotva znal. Jeho pravnoučata, Jimmy a Dash, se stali otci a Pug si s trpkostí říkal, jestli i oni odejdou dříve než on.

Jeho vzpomínky přerušil Nakor. „Co je to?"

Pugovi trvalo jen vteřinu, než uviděl, co »to« je. V dálce se proti vycházejícímu slunci zvedala černá věž z čehosi, co připomínalo kouř. Jakmile se však přiblížili, viděl Pug, že to kouř není. Byla to jakási energie, a i když to bylo tenké a připomínalo to dým, nestoupalo to, spíše to cosi stahovalo.

„Musíme se hned pohnout," ozval se Macros.

„Co je to?" zopakoval Nakor.

„Chrám černého srdce,“ odvětil Macros. „Nejposvátnější z posvátných na tomto světě. Je to vstup do sídla Temného boha.“

„Co je to za energii?“ zeptal se Pug.

„Život,“ odpověděl Macros. „Vzhledem k vaší nezvyklé perspektivě v této rovině to můžete vidět, stejně jako já, ale pro průměrného Dasata a dokonce i pro kněze smrti a věštce je vzduch nad chrámem čistý. Právě vidíte životní esenci tisíců mrtvých, jak spěchají k té obludné bytosti. Živí se jimi. Stává se silnějším.“

„K jakému účelu?“ zeptal se Magnus.

„To musíme zjistit,“ odpověděl Macros. „Přesuň nás doprava, na úroveň toho blikajícího světla na jihovýchodě. To je jezero v dalším *raionu* a za ním leží sad Delmat-Ama. Tam začneme sbírat informace, zhodnotíme, co se stalo, a uvidíme, jestli najdeme nějaký smysl té duševní choroby.“

Pug zůstal zticha. Říkal si však, jestli vůbec duševní choroba může mít nějaký smysl. Při tom uvažování si uvědomil, že by ho zajímalo, jak probíhá lov na Leso Varena na Kelewanu, a na krátký okamžik zatoužil vidět Mirandu. Zajímalo ho, jestli o ní ještě někdy uslyší. Černé myšlenky odložil stranou a soustředil se na to, aby je udržel neviditelné před zraky tisíců Dasatů ukrytých pod nimi.

Letěli směrem, který určil Macros, dokud se pod nimi zase neobjevila řada zelených ploch a chrámů. Zeleň byla vždy na nižších střechách, jen čtyři či pět pater nad zemí, ne na vrcholcích nejvyšších bloků staveb. Jedinou samostatnou stavbou v centru se zašpičatělými chrámovými věžemi a otočnými věžemi byl chrám Jeho Temnosti.

Z výšky Pug viděl, že jsou parky uspořádány do vzoru. Budovy tvořily kříž a parky zabíraly zbylý prostor mohutného náměstí v severozápadním, jihozápadním, jihovýchodním a severovýchodním kvadrantu. Nejsevernější budova byla gigantická, rozlehlostí předčila i dasatské přebujelé standardy. Masivní základna podpírala šest pilířů, nejvýše čněla centrální věž.

„Podívejte se na velikost toho místa,“ upozornil je Nakor.

„A další životní energie odchází támhle,“ ukázal Macros.

Pug viděl, jak z vrcholku nejvyšší věže prosakuje tisíce jemných cárů černé životní energie a spouští se zpátky k masivnímu vtoku, který pozorovali už dříve.

„Hluboko pod těmito stavbami," řekl Macros, „desítky úrovní pod tímto náměstím se nacházejí rozsáhlé vražedné prostory. Zatímco tento den se dá označit jako mrzačení, o určených svátcích se konají rituální porážky. Jeho Temnost se zjevně neustále potřebuje zásobit dasatskou životní energií, aby rozkvétala, a proto přinutila svůj lid k těmto neuvěřitelným zvykům."

„Jak přežívají?" zeptal se Magnus. „V minulých časech," pravil jeho dědeček, „dobýváním jiných světů. Dvanáct světů bylo kdysi obydleno jinými inteligentními bytostmi a Dasatové všechny zabili mečem nebo na obětním oltáři a vyřízli jim srdce z těla. Během věků jim oběti došly, tak začali honit jeden druhého a rozvinuli tuto kulturu smrti a šílenství do podoby, kterou vidíte dnes." Macros zmlkl a nechal doznít to, co právě řekl. Pak pokračoval: „Pravda o tom, co se stalo, je skrytá. Historie byla překrývána dogmatem, dokud zákon Temného boha a historie nesplynuly. Jen Sesterstvo kouzelnic krve má jakési ponětí, co se skutečně během staletí odehrálo, a to nejsou jejich archívy nic víc než náčrtky."

„Tak proč?" zeptal se Nakor.

„Támhle," ukázal Macros Pugovi, „k té velké věži nás zanes a za ní rovně. Tak se dostaneme k sadu."

Nakorovi odpověděl: „Po staletí bylo Sesterstvo kouzelnic krve součástí víry Temného boha, i když je téměř jisté, že předpověděly jeho vzestup a že byly služebnicemi bohyně života či přírody. Přestože Sesterstvo nakonec rozpoznalo bezpředmětnou hloupost společnosti tak vražedné, že i její mláďata jsou v nebezpečí, nedošly k tomuto poznání, než se mnohé z lidové tradice ztratilo. Kdybych byl studoval déle…" Jeho slova se vytratila.

Pug měl podezření, že Macros je v mnohem horší kondici, než připouští. Zcela jistě bylo cítit naléhavost ve všem, co dělal, a Pug nedokázal uniknout pocitu, že všechno rychle směřuje k bodu obratu.

Válka se blížila, buď k Midkemii či ke Kelewanu, jeho dvojčeti, a jen přípravy prováděné pro síly Temného boha zdržovaly zahájení stavby mostu do další říše. Toto shromažďování energií musí být závěrečnou přípravou na invazi.

Pug cítil logickou potřebu takové války. Právě si začínal tvořit vlastní názor na základní příčinu tohoto společensky pokrouceného

chování, bylo mu však jasné, že zde existuje křehká rovnováha, společenské síly zablokované navzájem svými vlastními tlaky. Jeden zásah ze šikmého úhlu způsobí, že se celá struktura zhroutí. Bude poučné, jak rychle se tato společnost zotaví po tomto dni velké řezničiny, neboť na Midkemii by taková věc zcela jistě srazila na kolena městečko, město, ba i národ.

Pug chápal, že v každé lidské kultuře by příliš mnoho zvratů na jakékoli úrovni, mezi farmáři a dělníky, obchodníky a prodavači, vojenskou či venkovskou šlechtou a společností, vedlo rychle k chaosu.

Západní říši trvalo skoro dvacet let, než se plně zotavila z Hadí války, a to jen proto, že chytří a talentovaní muži a ženy povstali, aby sloužili, a to včetně členů jeho vlastní rodiny.

Obrátil pozornost k ploše parku pod nimi. Viděl skupinu ozbrojených Dasatů, dle oděvu podřadných, jak se krčí v mělké jámě, chráněni před zraky hustým křovím ze všech směrů kromě pohledu shora. Byli zakrvácení, vyčerpaní, a jak si je Pug prohlédl, když letěl nad nimi, právě dobojovali a teď se snažili dožít nadcházejícího dne.

Jakmile dospěli k jihozápadnímu okraji parkové plochy, Pug si pomyslel, že podřadní pravděpodobně tento den nepřežijí, neboť na náměstí se řadila velká skupina těžce ozbrojených rytířů smrti v sedle a s nimi dvojice kněží smrti s jasným záměrem vést organizovaný výpad do oblasti. Kéž by Pug mohl zasáhnout… Ale proč? Jen proto, že za normálního stavu společenského chování jsou rytíři smrti predátory častěji než podřadní, sotva činí posledně jmenované méně krvežíznivými a vražednými. Pug věděl, že kdyby dostali šanci, zničili by bez váhání jeho i jeho společníky.

Pug si s hořkostí uvědomil, že i když by byl schopen se přizpůsobit tsuranské kultuře, protože byl v mládí zajatcem na Kelewanu, a stal by se odborníkem v řízení kulturních vedlejších věd mnoha dalších cizích společností, nikdy by nebyl plně schopen pochopit podstatu Dasatů, stejně jako by nedokázal prozkoumat myšlení mravenců v mraveništi, přestože by uměl ocenit a pojmout jejich společenský řád. Potom připustil, že má lepší šanci porozumět mravencům.

Pokračovali v letu nad městem a pátrali mezi stejnorodými budovami po možném ohrožení. Cestou se však nic nepřihodilo a po dlouhém letu za poměrného ticha uslyšeli Macrose: „Támhle, poblíž té otevřené plochy s jezírkem.“

Magnus změnil jejich směr a nesl je k určenému cíli. Pomalu nad městem sestoupili k okraji *raionu* a Macros prohlásil: „Ta budova na kopečku.“

Byla to prostá budova, přestože stejně jako ostatní i ji Dasatové mocně opevnili. Měla silné zdi s hlubokým příkopem na vnitřním okraji osazeném zašpičatělými dřevěnými kůly. „Někteří místní dravci docela obratně skáčí přes ploty. Měl bys s námi raději přistát za těmi stromy, Magnusi. Když se náhle objevíme před vstupními dveřmi, prošpikují nás asi šípy dřív, než nás někdo stačí poznat.“

Vnuk učinil, co mu dědeček řekl. Když byli na zemi, Pug zrušil kouzlo neviditelnosti. Tři podřadní mlčeli, podobně jako celou cestu. Obličeje měli bledé. Jejich beztak šedá kůže teď byla popelavá a jejich výraz prozrazoval úlevu, že mají opět pod nohama pevnou půdu. Macros jim přikázal: „Běžte a ohlaste náš příchod. Snažte se, aby vás nezabili, než stihnete promluvit. Navrhuji, abyste křičeli už v bezpečné vzdálenosti přede dveřmi.“

Jakmile odešli, dodal: „Je to asi zbytečné opatření, ale jeden nikdy neví. Kontrolujeme celý tento *raion*, ale pokud sám tekarana nepošle svou osobní legii na toto území, naše síly jsou s velkou pravděpodobností schopny udržet oblast v klidu. Než půjdeme dovnitř, měl bych vás varovat, že máme málo času na plánování a ještě méně na akci. Právě se chystá cosi obrovského, jinak by nebyla vyhlášena Velká čistka. Pro průměrného dasatského rytíře smrti či podřadného je historie málo zajímavá, ale já se jí věnuji od doby, kdy jsem znovu získal lidské vzpomínky, abych z ní vypátral co nejvíc. Tato hromadná zabíjení bývají vždy vyhlašována jen ze dvou důvodů. Aby se ulevilo sociálnímu tlaku a potlačil jakýkoli náznak revoluce proti Temnému bohu a jeho služebníkovi, tekaranovi, nebo aby se lid připravil na invazi do jiného světa. Posledním světem, který si Dasatové podmanili, bylo Kosridi, a k tomu došlo před více než třemi staletími. Na tom světě neexistuje ani jedna domorodá forma života z doby, než ho Dasatové našli.“

„Bojíš se, že jsou Dasatové připraveni napadnout naši říši?“ zeptal se Magnus.

„Ještě zcela ne, ale brzy budou. Jestli se budou věci vyvíjet, jak se obávám, Temný bůh během měsíce vyhlásí velké shromáždění a všechny bojové společnosti se na určeném místě připojí k vojskům karanů a tekarany. Bude to nejspíš víc než dva miliony rytířů smrti a několik stovek tisíc kněží smrti. Další čtyři miliony přisluhujících podřadných se k nim přidá. Pamatujte, mají šest světů, z nichž mohou čerpat zdroje.“

Na Pugovi bylo vidět, jak ho ta čísla šokují. „Během dvaceti let jsme nikdy nestanuli proti více než dvaceti tisícům Tsuranů, Macrosi. A i když Smaragdová královna poslala proti Království čtyřicet tisíc lidí, přibližně polovina zemřela na moři nebo v bitvě o Krondor. Méně než dvacet tisíc jich bylo seřazeno podél sta mil Královské cesty. A třetina jejich vojska dezertovala před bitvou u Hřebene záhuby.“

„Dva miliony,“ pravil Nakor. „To je hodně.“

Pug vrhl na přítele rychlý pohled, aby se ujistil, jestli nežertuje, a uviděl, že ne. „Víš, co to znamená?“

„To znamená, že jim musíme zabránit, aby zahájili válku,“ odpověděl Nakor.

„To můžeme?“ zeptal se Magnus.

„To,“ řekl jeho dědeček, „je právě ta otázka, že?“

„Napadá mě jen jediný způsob, kterým bychom toho mohli dosáhnout,“ ozval se Pug.

Macros přikývl, jako kdyby svému zeti četl myšlenky. „Ano, zabijte Temného boha, než vydá rozkaz k invazi.“

VII

Pronásledování

Kašpar přikývl.

Na věznitele se Castdanur ukázal jako hodně srdečný hostitel a nabídl jim občerstvení, i když skrovné. Kašpar snědl v průběhu let dost zvěřiny, aby poznal, že vše, co měli k večeři, bylo buď uloveno nebo sesbíráno. Nic nepocházelo z vlastního chovu či sklizně.

Seděli proti sobě za nízkým stolem na kožešinách, které chránily před studenou dřevěnou podlahou. Zvěřina byla tuhá a s pachutí, nedokázal však určit nádivku, okořeněnou jakýmisi divokými bylinkami. Nepodávalo se ani víno ani pivo, jen voda. Odrůdu vařených tuřínů znal z loveckých výprav do Velké Keshe z dob, kdy byl malý. Byly vařené s živočišným tukem, ne s máslem. Jako jediné koření použili sůl, jež měla hořkou kovovou příchuť, jako kdyby ji získávali z minerálního pramene v horách, než že by pocházela z dolů či přímořských solisek.

Starý vůdce elfů se obratně vyhnul jakémukoli komentáři ke Kašparově poznámce, že tuto pevnost obývá vymírající populace. Také se v konverzaci snažil vyhýbat každé zmínce o svém lidu a jeho historii. Většinu večera tedy strávili mluvením o málo důležitých věcech, ačkoli oba sondovali, co ten druhý ví. Castdanur chtěl vědět, proč Kašpar a jeho jednotka přišli do hor, a na oplátku chtěl Kašpar vědět, co tu tihle elfové dělají a proč žádný keshanský vládce v dějinách dosud neměl tušení, že zabrali hory, které říše tradičně prohlašovala za své vlastnictví.

Jako vládce východního národa neměl Kašpar žádný kontakt s elfy, dokud nevstoupil do řad konkláve stínů, a od té doby jen velmi letmý. Jedno setkání s poslem od dvora královny elfů, jenž dorazil na Čarodějův ostrov, když tam Kašpar zrovna byl a dostával instrukce od Puga. Posla sotva zahlédl a nikdy s ním nemluvil.

Tenhle Castdanur byl tak obratný vyjednavač, jakého Kašpar ještě neviděl. Kašpar rozhodně nepochyboval, že to právě teď dělají – vyjednávají o jeho životě i životě jeho mužů. Tato společnost by nikdy nemohla zůstat neobjevena keshanskou zpravodajskou službou, pobřežními piráty či všemi těmi lidmi, kteří v průběhu let měli šanci zkřížit jí cestu, pokud by to pro ty, kdo objevili Baranor, nemělo smrtelné následky. Kašpar si byl jistý, že jestli se kdy nějaký člověk do této oblasti odvážil a přežil, byl by to někdo, komu bezpodmínečně věřili. A nic z toho, co od svého zajetí zatím spatřil, nenaznačovalo, že elfové mají sklony věřit někomu zvenčí.

Nakonec se Kašpar zeptal: „Jsi obeznámen s karetními hrami lidí?“

„Jen zběžně. Již dlouho žiji bez kontaktu s vnějším světem, vévodo Kašpare, to však neznamená, že během let jsem se neseznámil s vaší rasou a jejími… zvláštnostmi. Karban je něco, s čím by většina elfů měla potíže se bavit. My se vždy sázíme o přežití. Tyto hory dovedou být nepřístupné – dokonce i pro ty z nás, kdo tu strávili staletí. Proč se vlastně ptáš?“

„Je jedno lidské úsloví, »nastal čas vyložit karty na stůl«, což znamená: ukažme, co jsme dosud skrývali.“

Starý elf se usmál. „Ta fráze se mi líbí.“

„Existují mocné síly, které se chystají udeřit na tento svět.“

„Z toho usuzuji, že tyto síly nejsou z tohoto světa.“

„Ano,“ potvrdil Kašpar. Dokázal ocenit, že tento starý elf je zjevně inteligentnější, než by možná člověk z jeho poustevnického prostředí předpokládal. Bylo běžnou chybou ze strany mnoha šlechticů, že dělali závěry z postavení či výchovy dané osoby. Kašpar už dávno před svým vyhnanstvím a návratem ke konkláve zjistil, že i on býval touto domýšlivostí postižen. „Kromě našeho světa existují další světy, které jsou obydleny.“

„To víme,“ řekl Castdanur. „Zvěsti o tsuranské válce k nám dorazily. Příležitostně obchodujeme s těmi za Vrcholky Quoru.“

Kašpar si v duchu poznamenal, že tuto zmínku dále prozkoumá. Pokud existovali lidé, s nimiž tento národ obchodoval, bylo asi možné poslat zprávu těm, kdo čekali na informace o Kašparově výpravě, a odvrátit všechny nečekané potíže. V tuto chvíli Kašpar pochyboval, že by se někdo z jeho mužů nebo on sám vydal v doprovodu elfů přímo k čekajícím lodím. Problém byl, že kdyby zásobovací loď zakotvila u jeskyně a nikoho tam nenašla, obzvlášť kdyby tam nebyly známky boje, měla instrukce nezkoumat, ale udělat čelem vzad, co nejrychleji se vrátit do Roldemu a vyhledat agenty konkláve, kteří by pak poslali zprávu na Čarodějův ostrov, že mise selhala. Výsledkem by byla případná další mise s cílem objasnit, co se stalo. Záleželo by na dalších obtížích, kterým by konkláve čelilo, takže by asi vyslání výpravy trvalo léta, a Kašpar věděl, že tolik času nemají.

„Existují muži, kterým jsem zavázán, muži, kteří zasvětili svůj život záchraně tohoto světa. Nikdo je moc nezná a já pochybuji, že k tobě dorazila zpráva o jejich existenci. Nazývají se však konkláve stínů.“

„Barvité jméno, Kašpare z Olaska. Řekni mi něco o tom konkláve.“

„Už jsi slyšel o muži jménem Pug?“

„Velký čaroděj z řad lidí,“ pravil Castdanur. „Ano, zvěst o jeho činech k nám dorazila. Naposledy jsme slyšeli, že ponížil prince, který se stal králem Ostrovů.“

Kašpar si připomněl, jak ten příběh slyšel od svého otce, když byl chlapcem. „V následujících letech založil organizaci, ne pro Ostrovní království, ne pro Kesh, ale pro celou Midkemii, protože během Hadí války zjistil, že my všichni jsme jeden národ a všichni sdílíme tento svět.“

„Jeden národ,“ zopakoval vůdce elfů. „Zahrnuje to i nás?“

„Ano,“ potvrdil Kašpar. „Jsme spojenci královny elfů a jejího dvora v Elvandaru.“

„Ach,“ vzdychl stařík. „Pak se tedy zdá, že tu máme problém. Protože my jsme ze Slunce. My věrní zde v Baranoru nesloužíme královně elfů ani jejímu dračímu jezdci. My jsme svobodný národ.“

Kašpar věděl, že za tím vším se skrývá něco víc, než být poddaným. „Tak nečiní ani ti, kteří žijí za mořem v zemi, kterou my lidé nazýváme Novindus. A přestože už někteří přišli, aby žili na dvoře královny, jiní ne a zůstávají za mořem. Pro lady Aglarannu je to stejné. Vítá ty, kdo ji vyhledají, ale nevyžaduje to.“

„Přesto válčí s našimi příbuznými na severu, není tomu tak?“

Kašpar litoval, že z elfských tradic zná tak málo. A jen zlomek o lidských elfech zvaných Bratrstvo temné stezky. „O tom jsem slyšel, ale také jsem slyšel, že to oni, které my nazýváme Bratrstvem, vedou válku s královnou a jejím lidem. Nemohu obhajovat to, o čem moc nevím, ale chci říci, že kdyby zvítězili ti, jimž konkláve čelí, jakékoli možné rozdíly mezi tvým národem a královnou se stanou hypotetickými, neboť všechen život na tomto světě bude vyhuben.“

Starý elf neměl slov. „Vyhuben?“ řekl konečně.

„Bylo nám řečeno, že dasatská rasa nepřijde, aby dobývala a brala do otroctví, ale spíše aby vyhladila všechen život na tomto světě v jeho dnešní podobě a nahradila ho životem ze svého domovského světa – od nejmocnějšího až po nejmenší. Od draků, přes hmyz, až po nejmenší rybičku v moři, to vše bude odstraněno, aby Dasatové získali svět, který mohou uzpůsobit svému vkusu.“

Castdanur se zase odmlčel. Po několika dlouhých minutách pravil: „Musím zvážit tvá slova a probrat je s ostatními. Ty teď půjdeš zpět ke svým mužům a já věřím, že si navzdory okolnostem dobře odpočinete.“

„Jsem starý voják a lovec,“ řekl Kašpar. Zvedl se od nízkého stolu a lehce se uklonil. „Vím, jak spát, když se příležitost nabízí, bez ohledu na okolnosti. Doufám, že zvážíš, co jsem právě řekl, a pak si o tom ještě promluvíme.“

„Buď ujištěn, že si promluvíme,“ odvětil starý elf. Vstal a oplatil Kašparovi úklonu. „Záleží na tom mnohé, včetně osudu tvého a tvých mužů. Ty přece věříš v osud, že ano, Kašpare z Olaska?“

„Kdysi jsem věřil,“ odpověděl Kašpar. „Když jsem byl mladý a domýšlivý, věřil jsem, že jsem určen vládnout. Nyní věřím v

příležitost a v to, že člověk obdrží od života to, co do něj vkládá. Byla to tvrdě naučená lekce, byla to však zasloužená bolest, a protože jsem si tím prošel, je ze mě lepší člověk.“

„Jsme trpělivě snášející rasa,“ řekl Castdanur. „Pronásledují nás ti, které jste potkali cestou sem, a já mám za to, že najdeme nějaké spojení mezi těmi, které jste střetli na plážích, a těmi, kdo nás obkličují při každém západu slunce. Ale o tom můžeme dál mluvit za několik dní.“

„Za několik dní?“

„Povedu hon,“ vysvětlil starý elf. „Jak sis právě všiml, čelíme těžkým časům a skutečně nemáme dostatečné zásoby, abychom se postarali o tebe a tvé muže. Neodsoudíme vás k smrti jen proto, že máme hlad. Ani vás nenecháme zemřít hlady. Takže musíme uspořádat hon. Z mnoha důvodů nemůžeme lovit nahoře v těchto kopcích a na vrcholcích, ale musíme se vydat na den či víc na sever nebo na jih, abychom našli zvěř. Proto mi bude trvat tři nebo čtyři dny, než se vrátím. Pak budeme pokračovat v naší diskusi. Ocenil bych, když mi dáš slovo, že nebudeš dělat potíže těm, kdo vás budou hlídat.“

„Povinností vojáka je utéct,“ namítl Kašpar.

Starý elf si povzdechl. „To by bylo hloupé. Nejen, že bychom vás rychle dohonili, ale pravděpodobně bys zahynul, než bychom tě našli. Jak jsem řekl, oblast kolem této pevnosti je nebezpečná.“

Kašpar přikývl. „Já osobně tu zůstanu na znamení dobré vůle. Mohu rozkázat svým mužům, aby udělali totéž, ale nemohu si být jistý, že mě všichni poslechnou.“ Na minutu zaváhal, nebyl si jistý, jestli je nezbytné předkládat svou věc. „Řekl jsem, co jsem musel říct, ale věřím, že jsi tomu porozuměl, protože je nezbytné dosáhnout brzy nějaké dohody o tom, o čem jsme právě mluvili. Ať už přivedlo tu loď k vašemu pobřeží cokoli, jde o část většího plánu zahrnujícího síly, které jsou spolčeny s nájezdníky, o nichž jsem mluvil.“

„Dasatové. Ano, já vím,“ souhlasil Castdanur. „Budeme mít příležitost to všechno probrat. Jak jsem říkal, jsme trpělivě snášející rasa a průběh času hodnotíme odlišně. Nebudeme dělat unáhlené závěry, přesto chceme věnovat pozornost vašemu požadavku na naléhavost.“

„Děkuji, že jsi mě vyslechl,“ pravil Kašpar.

Stráž odvedla Kašpara zpátky do dlouhé síně, která sloužila jako vězení pro jeho muže. Jommy, Servan i další s očekáváním vzhlédli. Kašpar viděl, že jsou po jídle, i když z prázdných nádob a z tváří mužů poznal, že jedl mnohem lépe než oni. Tichých otázek v jejich očích si nevšímal, ale kývl na Jima Dashera, aby s ním šel do vzdáleného kouta. Také naznačil těm poblíž, aby se stáhli a dopřáli jim soukromí.

„Můžeš se dostat ven?“ zeptal se Kašpar.

„Bez problému,“ odpověděl zloděj. „Jen tak tak zvládnou uvěznit těžkopádného nemotoru, jako je Brix.“

Kašpar přikývl. Brix byl jeden z nejhouževnatějších válečníků, dobrý v potyčkách, byl však stálým terčem veselí ostatních mužů, jelikož díky své nemotornosti často zakopával o vlastní nohy. „Dokážeš se dostat k lodím?“

„Ach,“ řekl Jim tiše. „To je ale trochu jiná otázka. Cestu mám v hlavě, ale elfové bezpochyby znají tyto lesy tisíckrát lépe než já. Hodně záleží na tom, jak velký náskok dostanu a koho za mnou pošlou. Od jiných jsem slyšel historky o stopovacích dovednostech elfů, takže pochybuji, že by mi nějak pomohlo nastražit falešné stopy nebo něco podobného. Kromě toho jsem spíše městský člověk a mé znalosti lesa jsou mlhavé. Ne, rychlost je jediná výhoda, kterou asi mám.“

„Kdy bys šel?“

„Ne později než za dvě hodiny,“ odvětil zloděj z Krondoru. „To bude ještě dvě hodiny po půlnoci, a jestli budou předpokládat útěk, myslím, že ho budou očekávat při východu slunce.“

„Hlídky mají sklon těsně před východem slunce usínat,“ poznamenal Kašpar.

Jim souhlasně kývl. „A jsou tady ty bytosti venku na vlcích. Strach z nich nás má všechny udržet zalezlé tady.“ Rozhlédl se kolem sebe. „Když půjdu za dvě hodiny, můžu mít před nimi při východu slunce náskok deset mil. To se dostanu kolem mysu a pryč z pobřeží.“

„Chystáš se doplavat k lodím?“ usmál se Kašpar žalostně. „V těchto vodách jsou pořádní žraloci.“

„Vypadám jako hlupák?“ zeptal se Dasher. „Rozdělám signální oheň. Kapitán ví, že by tam měl jeden být.“

„Kdo mu dal ten rozkaz?“ zajímal se Kašpar.

„Já. O tvém původním plánu jsem neměl velké mínění,“ odvětil Dasher s širokým úsměvem.

Kašpar zavrtěl hlavou. „Ty jsi jen obyčejný zloděj, pamatuješ?“

„Kapitán je jedním z mála na této výpravě, kterým věřím. Princ Grandprey ho na tuto výpravu osobně vybral.“

„Ten chlapec si hraje na vlastním písečku, že?“

„Na mladíka až moc,“ souhlasil Jim. Ztišil hlas a dodal: „Podívej, Kašpare, jen dva lidé tady vědí, co skutečně dělám a pro koho pracuji. Ty a já. My jsme také jediní dva, kteří mohou doručit zprávu těm, kdo se starají a jejichž pomoc bude mít nějaký význam. Uznávám, že se vyznáš v lese a schovávání v křoví a v podobných věcech, ale mám za to, že jsem mnohem lepší znalec v utíkání, než ty. A když dojde na boj zblízka… no, jsi zatraceně skvělý voják, ale já znám víc špinavých triků.“

„Nemám nic proti tomu, že bys měl jít ty,“ pravil Kašpar. „Já jen doufám, že naše hostitele tvůj útěk příliš nenaštve a nepřenesou svůj hněv na nás. A pokud se nenaštvou a hněv nepřenesou, pak se s nimi snad nějak domluvím, a tvůj nadcházející běh nebude k ničemu. Ale jestli se naštvou…“ pokrčil rameny.

„Je lepší nechat mě, abych doručil zprávu našim všemožným lordům a pánům. Ano, já vím. Co víme?“

Dva muži dali hlavy dohromady a začali probírat výpravu a důsledky přítomnosti uživatele magie a jeho vyčarované nestvůry. Dávali je do souvislostí s tím, co pozorovali během svého pochodu k tomuto sídlu. Pokračovali asi hodinu a nechali Jommyho, Servana a ostatní, aby hloubali, jaké pletichy mohou osnovat vůdce výpravy a obyčejný zloděj z Krondoru.

*

Jim Dasher čekal, dokud muži buď nedřímali nebo nezačali šeptat, aby nerušili spící raněné. Pomyslel si, že do rána nebo nejpozději do oběda budou nejméně tři z chlapů mrtví, pokud se jim nedostane odpovídající péče chirurga či kněze-léčitele. Ať tihle

elfové ovládali jakoukoli magii, uzdravování zřejmě nebylo její součástí, nebo aspoň nejevili snahu své vězně uzdravovat. V obou případech to pro tyto mládence bude těžké.

Jim vážil své možnosti a sdílel optimismus s Kašparem, který teď přecházel přes místnost k němu, aby si spolu ještě jednou v soukromí promluvili. „Jsi připraven?“ zeptal se.

„Ještě pár minut,“ odvětil Dasher. „Asi by trochu pomohlo, kdybys přešel támhle, kde se Jommy Killaroo baví s tím starým seržantem a… Já nevím, něco tiše oznámil. Potřebuji jen asi minutu. Pokud dokážeš odvést pozornost od těch dveří, můžu se skrz ně dostat, aniž by mě někdo viděl.“ Jim se rozhlédl. „Nevím, jestli sis všiml, ale hlídky elfů tráví spoustu času sledováním toho, jak se navzájem pozorujeme.“

Kašpar se podíval na dva strážné u dveří a viděl, jak jejich oči neustále přeskakují od jedné skupiny ke druhé. Několikrát spočinuly na Kašparovi a Jimovi na vzdáleném konci síně. „Abych řekl pravdu, nevšiml.“

„Je to dobrý nápad,“ vysvětloval Dasher. „Ty nevíš, co máš čekat, ale odhaduješ, že vězňové ano. Proto je sleduješ, abys viděl, kdo se chová podivně.“ Zahleděl se na muže, kteří spali nebo spolu tiše hovořili. „Až je probudíš, abys jim řekl, že si mají na chvíli lehnout nebo něco jiného, budou asi podrážděni, ale já potřebuji jen minutu. Nad trámem je okno. Nedívej se tam. Vylezu nahoru a budu venku, než si mě někdo vůbec všimne. Nebylo by dobré, kdyby nedovtipní chlapíci vykřikovali: »Jé, podívej! Tam je Dasher!«“

„Přál bych si, abys to nemusel dělat, Jime.“ Kašpar zkřížil ruce a opřel se o zeď. Snažil se vypadat nenuceně.

„Nikdo jiný nemá šanci a oba to víme.“

„Skoro si přeji, abych ti mohl dát rozkaz zůstat.“

Jim Dasher se ušklíbl. Nebylo to poprvé, kdy Kašpara překvapilo, jak jednoduchá změna výrazu tváře dělá člověka mladším. Jim teď vypadal téměř jako chlapec. „Aha, ale nemůžeš, že?“

„Ne, nemůžu,“ přiznal Kašpar a zeširoka se pomalu usmál, jak to uměl jen on. „Dělá mi hodně dobře, když mi říkají »generále«, mám pravdu?“

„Se mnou je to taky tak,“ usmál se Jim ještě víc.

Kašpar zvážněl. Položil ruku Jimovi na rameno. „Zůstaň naživu.“

„To mám v plánu.“

„Kolik myslíš, že jich za tebou pošlou?“ zeptal se Kašpar.

Jim lehce zavrtěl hlavou. „Kolik myslíš ty?“

„Jednoho, možná dva. Zaráží mě, jaká je to namyšlená banda. Nemůžou jich moc postrádat. Takže dostaneš noc a dalších pět dnů, aby ses dostal k jeskyni a dal signál, pokud se nehodláš vrátit do našeho tábora.“

„Nemůžu. To je první místo, kde budou hledat, jestliže ztratí moji stopu.“

„Elf, a ztratí stopu?“

„Znám jeden nebo dva triky, které ještě neviděli. A když mě najdou, zvládnu to. Ne, musím se dostat přes hřeben na severovýchod a pak nějak dolů k pláži, kde jsou lodě. To znamená, že ne za šest dní, ale za dva vytáhneme plachtu na naší cestě do Roldemu.“ Na chvíli se odmlčel a pak dodal: „Doufám, že ten chlapík, který se tě pokusil cestou rozpárat, je jedním z těch, kdo po mně půjdou.“

„Sinda?“ Kašpar přikývl. „Je skutečně okouzlující. Už nás pohřbívá. Jestli se s ním opravdu dostaneš do křížku, pozdravuj ho ode mě.“

Jim kývl. „Teď jdi a potrap mužstvo.“

Kašpar udělal, oč byl žádán. Jim se rozhlédl. Při odzbrojování mužů byli elfové nedůslední. Věděli, že jeden jejich mág by se snadno dokázal vypořádat s každou vzpourou. Vzali jim jen viditelné zbraně – meče, dýky, nože a luky s šípy. Jim však věděl, že několik mužů ukrývá nože v holínkách či v rukávech, a on sám byl chodící zbrojnicí nečekaných zbraní a nástrojů. Sehnul se k levé botě, jako by chtěl seškrábnout něco pevně přilepeného k podrážce, otevřel malou díru v podpatku a vytáhl drobnou křišťálovou nádobku. Nelíbilo se mu pomyšlení, že má rozbít tak drahocenný obal. Cena za sto takových nádobek vyrobených v zemi hodně vzdálených od Krondoru, aby to nebudilo podezření, téměř způsobila lordu Erikovi mrtvici. Tohle však byla právě ta situace, pro kterou onen poklad připravil.

Když Kašpar vzbudil muže, kteří dřímali nebo spali, Jim nehtem levého palce rozlomil nádobku a nechal půl tuctu kapek tekutiny svlažit své rty. Vsál malinký kousek velmi mocného kouzla a čekal.

Chvění po celém povrchu těla mu napovědělo, že je teď pro všechny smrtelníky neviditelný. Pracovat s mocnými mágy je dobré, uvažoval Jim, a to ne poprvé ve svém životě. Věděl, že během půl hodiny bude opět viditelný, a taky věděl, že lektvar nezamaskuje šlápoty ani jiné stopy, které by po něm mohly zůstat. Ve skutečnosti na to spoléhal.

*

Kašpar vzhlédl a zmátlo ho, že je Jim Dasher pryč. Rozhlédl se po místnosti. Když začal mluvit ke svým mužům, jeden z elfů u dveří se díval jeho směrem. Kašpar rychle odvrátil zrak a pokračoval v letmém výkladu o svém rozhovoru s Castdanurem. Pak muže varoval, aby v zajetí zachovávali disciplínu a opustil je se slibem, že bude brzy po všem. Jakmile přešel ke slamníku, ulehl a snažil se usnout. Zajímalo ho, jestli být brzy po všem znamená nevyhnutelně dobrý výsledek.

*

Jim Dasher se narodil ve městě, vyrůstal v něm a nesnášel divokou přírodu. Strávil však měsíce v lesích a horách severně od Krondoru, kde se učil znalostem lesa od dvojice velmi rozhodných, velmi přísných a neodpouštějících královských krondorských zálesáků. Jim neuměl žít z toho, co mu příroda dala, to ani náhodou, ale dokázal několik týdnů neumřít hlady a uměl toho víc, než jen vyhledat úkryt v nějakém doupěti rozzuřeného jeskynního medvěda. Byl také slušný stopař, sice ne takový, jako Kašpar – o elfech nemluvě – ale věděl, jak zamést stopy.

V tuto chvíli si však dělal starosti ohledně vrhačů prázdnoty a jejich pánů jezdících na vlcích. Jim uměl myslet velmi komplexně, což byla vlastnost, díky níž se stal velmi cenným nejen pro Ostrovní království, ale i pro konkláve. Při neustálém hodnocení situace a plánování dalších kroků si zároveň přehrával události velmi

dlouhého dne. Kéž by měl víc informací, které by mohl vzít s sebou, jako třeba kdo jsou vlčí jezdci. Jim věděl, že tato stvoření nejsou vlci, ale dokud je někdo správně nepojmenuje, budou to muset být vlci. A elfové? To byla záhada. O elfech toho věděl stejně, jako každý jiný člověk v Ostrovním království. Jeho příběh o jeskyni a čarodějné elfce byl výmysl, v Elvandaru však byl a ozdoba, kterou nosil kolem krku, byla pravá.

Přečetl všechny dokumenty v krondorském královském archívu týkající se elfů, od několika velmi starých nesmyslů, jež byly sepsány před trhlinovou válkou, až po všechna oficiální hlášení zabývající se aktivitami válečného vůdce Tomase a jeho ženy Aglaranny, královny elfů. Ostrovní království možná mělo mnoho spojenců, Jim si však byl jistý, že nikoho spolehlivějšího než královský dvůr v Elvandaru nemají.

Což ho přivedlo zpátky k tomu, že neví, co si má s tou skupinou elfů počít. Hovořil dost dobře jejich jazykem, aby si poskládal něco z toho, co řekli, ale jen, aby pak byl zvědavější a otrávenější.

Teď se Jim Dasher zastavil a naslouchal rytmu noci. Vánek rozechvíval větve a noční ptáci a zvířata dělali hluk. Když se přiblížil, většina ztichla, neboť jejich smysly přesahovaly jeho schopnost pohybovat se nepozorovaně. Ale zvířata, jež byla těsně mimo dosah oblasti, kterou Jim svým průchodem narušil, pokračovala ve svých aktivitách a prozrazovala, kolik nebezpečí se skrývá poblíž. Úplné ticho za ním bylo stejně hrobové jako zvuk ozbrojených mužů prodírajících se křovím.

Odpovídající množství volání nočních ptáků a houkání, jež mohla vydávat sova, kterou ještě nikdy předtím nepotkal, mu napovídalo, že těsně za patami nemá žádné potíže. Věděl však, že brzy nastanou.

Usoudil, že má před svými pronásledovateli méně než hodinový náskok. I když by mohl použít nějaké triky, aby je zpomalil, nikdy by na ně nenarazili, případně by ho předběhli. Zatímco se Jim soustředil na prvořadý úkol držet se směru, který si předtím v duchu vytyčil cestou k pevnosti elfů, současně pátral po příhodných místech k nastražení léčky. Střetnutí bylo na spadnutí, takže by mohl podmínky diktovat on.

*

Jim Dasher čekal. Věděl, že se rychle blíží nejméně jeden, možná dva elfové. Nevěděl, jak to ví, ale věděl to. Jeho dědeček mu vyprávěl o svém vlastním dědečkovi, legendárním Jimmy Ručkovi, a kdysi se zmínil o jeho prohlášení, že vlastní »pytel potíží«. Intuici, která mu dovolovala předvídat nástrahy, než na ně skutečně narazil. Jim Dasher pro tento pocit v břiše žádné označení neměl, věděl však, že ho tato předvídavost nejednou zachránila před katastrofou.

»Svědění«, jak to jeho dědeček nazýval, začalo před několika minutami a Jim se zastavil, aby naslouchal. Nic neslyšel, přesto nějak vycítil, že se za ním něco změnilo a věděl, že jsou jeho pronásledovatelé blízko.

Nepochyboval, že by jednoho elfa dokázal napadnout ze zálohy a mít naději – no, ve skutečnosti ne příliš velkou – ho přemoci. Ale druhý luk či meč by zcela určitě znamenal Jimovu smrt nebo zajetí. Jen pro případ, že by byli dva, sáhl k opasku a odepjal ho. Bylo v něm všitých pět tajných váčků a proto si Jim jako zbraň zvolil velký balvan, když stál tváří v tvář vlčím jezdcům, než aby použil svůj opasek, jak Kašpar velel. Nehtem na palci obratně zpřetrhal nitě a rozpáral švy, které jistily dvě malé kapsy, a vytáhl nádobky, jež tam ukryl. Potom uvolnil tenkou a velmi smrtící čepel, kterou předtím vyrobil a která byla vsunuta do opasku hned pod přezkou. Přezka mohla být použita jako *cestus*, kouzelný quegský vynález, podobně jako bitevní rukavice. Jim položil čepel na zem vedle nádobek. Usmál se při představě Kašpara, jak se točí kolem něho a myslí si, že by se mohl opravdu dostat ke zvláštní přezce, hodné bývalého vévody. Kašpar býval pro Království celá léta trnem v oku, ačkoli ve skutečnosti spíše představoval problém pro Roldem a Velkou Kesh. To znamenalo, že je pro Ostrovní království hrozbou, která stojí za trpělivost, ale po svém vyhnanství a návratu prokázal, že je pro konkláve cennou silou. Kromě toho ho měl Jim rád. Mohl by být vražedným hrdlořezem stejně jako Jim. Byl to však zajímavý, komplikovaný muž, který si cenil lovu, dobrého jídla a vína i společnosti lehkých žen.

Jim si uvázal řemen kolem pasu, vzal čepel do pravé ruky a levou uchopil první nádobku. Polil čepel jejím obsahem a odhodil prázdnou nádobku stranou. Potom zvedl druhou a čekal.

Bez dalšího varování byli dva elfové u něj. Instinkt mu napověděl, že nastal čas se pohnout. Bez zaváhání tak učinil – a zrovna tím správným směrem.

Čepel meče se zařízla do kmene stromu, kde se Jim chvilku předtím krčil. To bylo vše, co potřeboval. Rozbil nádobku mezi palcem a ukazováčkem a vchrstl obsah elfovi do očí. Ve vteřině byl elf na kolenou, svíral si obličej a řval bolestí.

Druhý elf byl Sinda. Natáhl luk a vystřelil. Jim nepřemýšlel a jednal. Uskočil doleva na Sindovu pravou stranu a donutil elfa mířit v nepřirozené pozici. Toto maličké vychýlení zachránilo Jimovi život, protože mu šíp proletěl kolem krku dost blízko na to, aby ho opeření řízlo hluboko do kůže. Jim se převalil dopředu, nevšímaje si skalisek a větví, jež ho zraňovaly, a zprudka se zvedl, čímž Sindovi zasadil ramenem ránu do břicha.

Nablízko byl luk nepoužitelný a než mohl elf vytáhnout nůž z pouzdra u opasku, Dasher ho srazil k zemi. Pak se rozpřáhl pěstí a silně zasáhl elfa přímo do brady. Na zlomek okamžiku získaly elfovy oči prázdný výraz, to byl však ten čas, který Jim potřeboval. Stiskl koleny elfovu levou ruku, natáhl se a popadl levou rukou zápěstí jeho druhé ruky. Malou čepel přitlačil silně Sindovi ke krku tak, aby ji elf cítil. Pak řekl: „Jestli chceš žít, nehýbej se! Na mé čepeli je jed a jediné říznutí tě bleskově zabije.“

Elf byl omámený, ale vnímal dost, aby ochabl. Po vteřině Jim pokračoval: „Dobrá. Poslouchej. Nemám moc času. Tvůj přítel má v očích jed ropušnice. Víš, co to znamená. Máš asi hodinu, nanejvýš dvě, abys ho dostal k jednomu z vašich léčitelů. Teď se musíš rozhodnout, co je důležitější. Jestli zabít mě a jeho nechat umřít, nebo mu zachránit život. Obojí udělat nemůžeš. A zabít mě nebude snadné. Může si tvůj lid dovolit ztrátu dalších dvou válečníků?“

Jim se rychle zvedl a zanechal zmateného Sindu ležet na zádech. „Proč jsi mě nezabil?“ zeptal se.

Jim Dasher si sáhl kolem krku a cosi vylovil. Hodil to Sindovi a pravil: „Nejsem tvůj nepřítel. Žádný z mužů, které držíte, není váš nepřítel. Když nás necháte, pomůžeme vám přežít. Musím však varovat své lidi před tím, co jsme viděli na pláži, protože to černé čarodějnictví znamená víc bolesti a smrti, přicházející k těmto

břehům, než si umíte představit. Nikdo jiný se nepokusí utéct. Nechte je, aby vám pomohli, zatímco čekají.“

„Čekají na co?“ otázal se Sinda.

„Na vaše vůdce, kteří rozhodnou, jestli je zabijeme nebo jestli je necháme žít. Teď se postarej o svého přítele.“

Téměř stejně rychle jako elf zmizel Jim v šeru. Zanechal zmateného Sindu, aby zvážil, co právě slyšel. Elf se podíval na předmět, který před něj Jim hodil, a vyvalil oči. Ve slabém světle jeho elfský zrak rozpoznal tvar. Nebyl to žádný padělek, ale pravý důkaz daný příteli elfů od jejich královny.

Sinda pomohl příteli na nohy. Nejhorší bolest ustoupila, oba elfové však věděli, že jed z ropušnice bude oběti pomalu ubírat sílu až k zastřenému a ochablému stavu, rychle spějícímu ke smrti. Byl to účinný jed, ale snadno zvládnutelný, pokud jste měli protijed. Sinda položil společníkovi ruku kolem pasu, přehodil si paži vrávorajícího elfa přes ramena a vydal se zpátky k Baranoru.

VIII

Ohrožení

Miranda běžela.

Poplach zazněl téměř současně s výkřiky z chodby. Miranda odpočívala v pokojích, které jí přidělil císař, a čekala na výzvu k setkání se Světlem nebes v císařských komnatách paláce. Desítky sloužících a členů císařské gardy přibíhaly v odpověď na volání polnice. To znamení bylo jedinečné, neboť v říši existovala jen jediná taková kovová trubka a používala se jako varování císaře, pokud by mu hrozilo nebezpečí.

Mirandě nemusel nikdo říkat, že je ve hře temná magie. Cítila, jak se jí vlní kůže a když se blížila ke vchodu do královských komnat, vznášela se ve vzduchu iluze hnilobného zápachu. Obrovské dřevěné dveře byly uzavřeny a na jejich starobylý vyřezávaný povrch marně bušilo tucet strážců. „Postavte se stranou!“ zavelela Miranda.

Několik vojáků zaváhalo, všichni sloužící však ustoupili. Pohled na tmavě šedý oděv a autoritativní přítomnost uživatele magie zapůsobily, takže se několik sloužících uklonilo a řeklo: „Jak si přeješ, Ctihodná.“

Vojáci také ustoupili a Miranda zvedla ruce. Pomyslela si, že není čas na detaily a soustředila se na velké dveřní panty. Poručila kameni, v němž byly zasazeny, aby rozpadl v prach. Potom zároveň s výkřikem soustředila své myšlenky a natáhla ruku, jako by chtěla něco odstrčit. Vzduch před ní se zavlnil, jak skrz něj prošla energie a jako neviditelné beranidlo udeřila do masivních dveří. Dveře spadly

dozadu a s hromovým zaduněním udeřily o kamennou podlahu císařských komnat. Než ozvěna dozněla, byli vojáci za dveřmi.

Miranda se otočila ke sloužícím. „Zůstaňte tady. Pokud vás bude zapotřebí, zavolám vás.“

Pospíchala za vojáky a bez obtíží objevila jejich cíl. Když Miranda vstoupila do dlouhé chodby vedoucí ke kvetoucím zahradám, převalila se přes ni vlna horka ze spáleniště. Vojáci před ní se zapotáceli, když se přes ně převalilo horko, a pak zdvojnásobili své úsilí. Miranda před sebou slyšela řev a výkřiky a pospíchala na místo střetu.

Tento komplex komnat byl největší v paláci. Šlo o řadu propojených místností, což umožňovalo císařské rodině a jejím nejvěrnějším přívržencům žít odděleně a daleko od zbytku správy říše. Pokud jste se přiblížili od středu paláce, byla nádherná zahrada umístěna u vchodu do rezidence. Šlo o oázu klidu v jinak neustále rušném a hlučném prostředí, doplněnou rozlehlým jezírkem obklopeným pavilony s hedvábnými záclonami, v nichž se ztrácela horkost dne. Teď bylo toto drahocenné hedvábí v plamenech, jako by je zapálil nějaký vrtošivý kouzelný blesk energie.

Mirandě trvalo jen chvíli, než zhodnotila situaci. Vedle vodotrysku ležela dvojice mrtvých dasatských kněží smrti. Několik z nich se zhmotnilo uprostřed císařovy zahrady. Aniž by zvážili důkazy krveprolití kolem, začali v náhodných směrech provádět smrtící kouzla na každého vyslíděného člověka. Tsuranští mágové, kteří byli s císařem, okamžitě odpověděli plamennou ohnivou koulí, pravděpodobně aby kryli císařův ústup nebo aby kněžím smrti zabránili císaře zaměřit. V každém případě byl výsledkem velký požár, který si rychle propálil cestu skrz malé jmění v hedvábí a polštářích. Miranda se rozhlédla. Kouř a uhasínající plameny jí zakrývaly výhled. Z toho, co dokázala zahlédnout, mnoho sloužících a členů císařské gardy zahynulo hroznou a bolestivou smrtí. Žádné z těl nebylo oděno dle císařské módy, takže císař musel být v jiné části komplexu. Když si to Miranda uvědomila, pocítila úlevu.

Císař byl mladý a neměl manželku, takže se na jeho život pohlíželo jako dvojnásob drahocenný. Bez dědice koruny by zemřel v nevhodný čas. Říše by byla bez vládce a politický zmatek v tomto

čase velkého neklidu by byl pohromou. Jak bylo tsuranským zvykem, v časech války po formálním rozlomení Červené pečeti na velkých dveřích chrámu boha války byl poblíž umístěn trubač s císařskou polnicí, aby dával znamení o každém nebezpečí, jež by hrozilo Světlu nebes. Před císařovými dveřmi stával také na stráži kněz Jasturova řádu.

Miranda dorazila těsně za první vlnou císařské gardy, která se nacházela mimo rodinný komplex, a to právě včas, aby spatřila mocného kněze Jasturova řádu uvolnit magické válečné kladivo. Prolétlo vzduchem, zasáhlo kněze smrti do hrudi a odhodilo jej dozadu. Z jeho hrudi explodoval vodotrysk oranžové krve, zatímco kněz sklouzl půl desítky yardů po kamenné podlaze Mirandě téměř k nohám.

Miranda se pokusila přehlušit vřavu. „Toho dalšího potřebujeme živého!“

Okamžitě věděla, že je její křik zbytečný. Tsuranští vojáci totiž složili přísahu věrnosti císaři až za hrob, nahrnuli se na zbývajícího kněze smrti a zašlapali ho do země svou váhou. Než stačila Miranda doběhnout k mase těl, prošpikovali ho nesčetněkrát hroty mečů a dýk. Zatímco skrývala podráždění nad věcmi, které nedokázala kontrolovat, obrátila se na důstojníka gardy stojícího s mečem taseným a potřísněným oranžovou krví. „Kde je Světlo nebes?“ dožadovala se.

„Ve své ložnici,“ odpověděl důstojník.

Miranda si všimla, že se mu na kůži začínají dělat puchýře tam, kde ho zasáhla dasatská krev, a poradila mu: „Umyj si to, než budeš vážně trpět, veliteli zásahu.“

„Jak si přeješ, Ctihodná,“ odpověděl. Přestože neměla oficiální postavení ve Shromáždění mágů, byla Milamberovou ženou a císařovou důvěrnicí, takže tradicí vázaný Tsuran zachovával obřadní oslovení. Miranda už přestala lidi opravovat. Bylo to zbytečné.

Pospíchala kolem sloužících a gardy k místu, kde ozbrojená hlídka chránila vstup do ložnice. „Nebezpečí je zažehnáno,“ sdělila jim. „Musím vidět Jeho Veličenstvo.“

Velitel hlídky jí naznačil, aby zůstala stát. Vešel do ložnice a o chvilku později se objevil se zprávou, že ji císař přijme. Miranda

prošla dveřmi dříve, než domluvil a zastihla mladého vládce oděného v tradiční zbroji. Byl celý ve zlatě, v ruce svíral starobylý kovový meč a byl připraven k boji. Cosi v jeho chování a postoji znemožňovalo, aby vypadal směšně. Navzdory životu v bavlnce byl každým coulem tsuranským válečníkem.

Po jeho boku stál štíhlý mág jménem Manwahat, který Mirandě kývl jednou na pozdrav. Tázavě se na ni zadíval. Oplatila mu pozdrav a vycítila, že někde pod nehybným tsuranským zevnějškem si úlevně oddechl. Dle měřítek Shromáždění to byl mladý mág, Miranda ho však znala podle reputace. Byl duševně vyrovnaný a mocný.

Miranda bez úvodu spustila: „Veličenstvo, musíte opustit Svaté město."

Císař zamrkal, jako by jí nerozuměl ani slovo, a pak se jeho chování změnilo. Zhluboka se nadechl a zasunul svůj slavnostní meč do pochvy. „Mohu se zeptat proč, Mirando? Zřídkakdy dostávám rozkazy."

Miranda si příliš pozdě uvědomila, že její neformálnost nebyla přiměřená situaci, protože nebyli sami. „Omlouvám se, Veličenstvo. Kvůli svým obavám o tvé blaho jsem zapomněla na své místo. Musí to být Varen. Byl v tomto paláci tisíckrát přestrojený za Wyntakatu a je jediný, kdo by věděl, jak dostat tyto kněze smrti do tvé soukromé zahrady."

„Kněze smrti?"

„Ve tvé zahradě se zhmotnili dva dasatští kněží smrti a všechny v dohledu začali zabíjet." Na chvíli se odmlčela a pak pokračovala: „Bezpochyby šlo o sebevražedný útok. Varen by si nedělal starosti, kolik Dasatů zemře, a oni jsou fanatici ve službách svého Temného boha."

„Vrať se k otázce, proč musím opustit svůj palác," připomněl jí císař.

„Jako Wyntakata toho Varen ví o paláci dost, aby zde na tebe stále útočil. Ví, že navzdory bezbřehé věrnosti k říši by jeho smrtí byla Nejvyšší rada uvržena do zmatku. Bez zřejmého dědice…"

„…se odehraje zápas mezi bratranci o to, kdo bude jako další sedět na zlatém trůnu,“ dokončil císař Sezu. „Ano, to dává smysl. Ale kam bych měl jít?“

„Navštívil už Wyntakata některá z tvých venkovských sídel, Veličenstvo?“

„Nejsem si jistý,“ přemítal císař. „Možná předtím, než jsem se ujal úřadu…“

„Ne zase tak dlouho,“ řekla Miranda. Uvažovala, kolik času uplynulo od poslední Varenovy očividné »smrti« během jeho útoku na Čarodějův ostrov. „Jen asi v průběhu posledního roku.“

„Ne, ne že bych o tom věděl,“ odpověděl císař. „Chci mít svou první poradu s domácím služebnictvem.“ Pak se rozzářil. „Jsem si jistý, že jedno místo ještě nenavštívil. Starobylé sídlo Acoma, jižně od Sulan-Qu. Nikdo tam nebydlel od chvíle, kdy můj otec usedl na trůn. My však udržujeme ony pozemky i budovy v rámci císařského domu jako svatyni, jako uctívané rodné místo Paní říše. Ano, zcela jistě tam nikdy nebyl.“

Miranda kývla na Manwahatu a mladý mág řekl: „Jestli Světlo nebes ráčí, mohu tam v několika minutách dostat tebe i tvé nejbližší.“ Císař vypadal, že chce něco namítnout, ale mág dodal: „Ostatní mohou zajistit, aby tě tvá domácnost rychle následovala.“ Kývl na Mirandu.

„Přes Shromáždění pošlu zprávu a pokud budeme muset, přestěhujeme tam dolů celé sídlo vlády. Odtamtud mohu vydávat rozkazy stejně rychle jako odsud, pokud nám Ctihodní pomohou.“

Mawahat přikývl. „Je-li to tvá vůle, Veličenstvo, je to i naše vůle.“

Císař se obrátil ke sloužícímu. „Informuj válečného lorda, aby na zítřek svolal Nejvyšší radu. Vydám instrukce, co vše se musí udělat, abychom se připravili na nadcházející invazi.“ Sluha se uklonil a pospíchal splnit svou povinnost.

Dostavil se důstojník palácové stráže a informoval císaře, že požáry v zahradním pavilonu byly uhašeny. Císař všechny propustil, jen Mirandě přikázal, aby setrvala. Když byli sami, jen s osobní stráží, císařova chladná maska spadla a Miranda teď před sebou

spatřila velmi rozzlobeného mladého muže. „Válka právě začala, že?“

Miranda projevila stupeň důvěrnosti, které by se před hodinami vůbec neodvážila. Natáhla se a položila císaři ruku na rameno. Strážci v místnosti mírně změnili pozici. Byli připraveni přiskočit na obranu vládce, pokud by se mu ta exotická žena pokusila ublížit. „Právě začala,“ řekla Miranda tiše. „A neskončí, dokud Dasatové nebudou zcela vypuzeni z tohoto světa a z této říše, nebo dokud Kelewan nebude ležet v rozvalinách u jejich nohou. Chystáš se udělat něco, co žádný jiný císař nikdy předtím udělat nemusel. Musíš přikázat všem domům v říši jít do zbraně a shromáždit veškerou vojenskou moc pod svým velením, protože nikdy předtím ve své dvoutisícileté historii říše neriskovala více.“

Císař se stále zlobil, ale hlas měl klidný. „Uděláme, co budeme muset. Jsme Tsurané.“

Miranda doufala, že to bude stačit. „Co s tou zprávou?“ zeptala se.

Císař se zahleděl do prázdna. „Já… kam bychom šli?“

Miranda věděla, že to je jádro problému. Zašifrovaná zpráva od nějakého budoucího Puga, v níž císaře instruuje, aby se připravil na evakuaci, ponechávala hodně prostoru pro interpretaci. Pokud by se vzal v úvahu její nejhorší možný význam, a to přemístit všechny z tohoto světa či jen z této říše, šlo by o obrovský úkol. Musely by se zřídit stovky trhlin a kontrolovat je dnem i nocí. Taková věc by byla výzvou pro celé Shromáždění. Dokonce i s pomocí Akademie a Čarodějova ostrova by byla ohromnost podniku zdrcující. A to vše během války s nejnebezpečnějšími nepřáteli, s nimiž se střetli? Miranda věděla, na co císař myslí. Byla to nemožná volba.

Navíc jeho otázka stále visela ve vzduchu. Kam by měli jít?

*

Miranda spatřila výraz úlevy ve tváři svého syna, jakmile vstoupila do pracovny, kterou její manžel vybudoval na vzdáleném konci jejich domu. Přála si, aby se mohla nad tím výrazem usmát, věděla však, že se Caleb chystá nenadávat při případné poznámce, že ona je tam, aby ho osvobodila od povinností.

„Matko,“ zvedl se a políbil ji na tvář.

„Calebe,“ odvětila, „vypadáš, jako bys mi stárl před očima.“

„Neměl jsem žádnou představu, jak obtížné je koordinovat všechny aktivity konkláve a taky jak vést tuto školu při každodenním provozu.“

„Nějaké problémy?“ zajímala se. Usedla na židli za stolem, kterou právě uvolnil.

„Škola? Nic, co by stálo za řeč. Podle otcových instrukcí odmítáme žádosti, abychom poslali nové studenty. Naše snaha se soustředí na výcvik, abychom naše mágy připravili pomáhat v nadcházejícím boji, a všichni spolupracují.“

„A?“ zajímala se Miranda. „Co se nedaří?“

„Dosud jsme nic neslyšeli o Kašparově výpravě k Vrcholkům Quoru.“

„Jak opožděný je kontakt?“

„Několik dní.“

„Nebudu si dělat starosti, dokud to nebude týden,“ odpověděla Miranda. „Připomeň mi tu výpravu.“

Caleb přimhouřil tmavé oči. Věděl, že matka má téměř dokonalou paměť na detaily, když jí stálo za to se jimi zabývat, a uvědomil si, že se musela zapomenout informovat o podrobnostech této výpravy, protože to byla poslední výprava, kterou Pug schválil před svou cestou do dasatské říše.

„Jeden z našich agentů ve Svobodném přístavu zachytil zprávu mezi pašerákem a jakousi neznámou bandou nájezdníků, které otec podezřívá, že pracují buď pro Leso Varena nebo dokonce s ním.“

„Pro nebo s ním? On si myslí, že jsou to buď hlupáci bez vůle nebo vědomí komplicové?“

„Něco takového,“ souhlasil Caleb. „Západní pobřeží Vrcholků Quoru, jmenovitě velká zátoka zvaná »Zátoka Kesana«, spolu s přibližným datem byly v té zprávě výslovně zmíněny…“

„A tvůj otec byl pryč a spěchal vypátrat, co se to vlastně děje.“

Caleb přikývl. „Také chtěl, aby někteří chlapi z různých skupin začali pracovat společně. Proto požádal Nakora, aby si pohovořil s lordem Erikem o jeho… dobrovolnících, kteří nejsou z Krondoru, a

oni se přidali s několika chlápky z Keshe a Roldemu. Erik pak povolal Kašpara do služby.“

„No, Vrcholky Quoru vzbuzovaly zvědavost tvého otce už celá léta,“ připustila Miranda. „Měli jsme zatím málo štěstí, abychom toho zjistili víc, a oba jsme také měli spoustu práce, abychom se tam šli porozhlédnout osobně, takže chápu jeho důvody.“ Zatímco myslela na nadcházející střetnutí s Dasaty dodala: „I když jeho načasování mohlo být lepší. Dej mi vědět, pokud od Kašpara něco zaslechneš. Teď běž a vezmi si na zbytek dne volno.“

Caleb se zamračil. „Jen na zbytek dne?“

„Ano, protože nemáš namířeno ven na lov, nebo cokoli jiného bys měl na mysli. Jsem si jistá, že tvá žena nebude mít námitky, když několik dalších dní… nebo týdnů zůstaneš doma.“ Caleb se zamračil ještě víc. „Nehodlám tu zůstat dlouho,“ pokračovala Miranda. „Mám hodně práce a musím vymyslet plán, jak vše zdokonalit bez přítomnosti tvého otce a Nakora.“

„Jaké práce?“

Miranda si vzdychla. „Přesvědčit krále Ostrovního království a roldemského krále, a taky císaře Velké Keshe, aby přijali uprchlíky z Kelewanu, pokud by k tomu došlo.“

Caleb překvapeně zamrkal. „Uprchlíky? Ty máš na mysli plány pro nepředvídatelné události?“

Caleb viděl, jak mu matka zřetelně chřadne před očima. Veškerá její obvyklá síla a vitalita se jakoby vytrácely a ona seděla opřená na židli s výrazem rezignace, který u ní nikdy předtím neviděl. Tiše řekla: „Ne. Žádná nepředvídatelná událost. Poslední možnost.“

*

Pug seděl a tiše pozoroval tváře kolem sebe. Slunce přitom klesalo za západní obzor, za část městských hradeb tak mohutných a tak vzdálených, že ve večerním oparu vypadaly jako daleký hřeben. Pug obsadil malou lavičku, na níž, jak mu bylo řečeno, si přicházeli sníst svůj oběd podřadní, kteří hospodařili v sadu. Další lavičky byly uspořádány kolem chatrče dělníků, jediné budovy v sadu, chráněné před zbloudilým pohledem stovkami ovocných stromů. Pug to ovoce považoval za dasatská jablka, přestože barva byla spíše

žlutooranžová než červená či zelená, a když bylo čerstvě utrženo, jeho povrch vydával jasné mihotavé světlo. Dužina plodu měla sytě nachovou barvu.

Jakmile slunce zmizelo z dohledu, Macros se otočil. „Hotovo. Je po Velké čistce.“ S těžkým povzdechem si šel sednout vedle Puga. „Zabíjení bude ještě chvíli pokračovat. Nepřestanou prostě bojovat, protože slunce zapadlo. Ale bojující se budou teď spíš stahovat, než vše hnát do důsledku. A ti ve skrývání se pomalu vynoří a dnes v noci bude zahájen úklid.“

Nakor stál několik kroků za Pugem. Pozoroval pastýřskou idylu, o níž všichni věděli, že je jen iluzí. Na tomto světě bylo bezpečí téměř nemožná věc. Přesto na okamžik viděl ve tvářích ostatních stejnou myšlenku. Kdysi to býval pokojný, krásný svět s pracovitými lidmi, jejichž životy v mnoha směrech připomínaly život na Midkemii. Nakor tiše řekl: „Takto by to mělo být.“

„Ano,“ souhlasil Pug. Slunce úplně zapadlo a obloha se změnila v ohromující shluk barev, jak západní mraky odrážely spektrum, které žádné lidské oko nedokázalo nikdy ocenit. „Co se stalo?“

„Temný bůh,“ řekl Macros. Pugovi připadalo, že Macrosovi jeho nemoc ubrala více sil než obvykle. Námaha posledního dne ho přivedla na pokraj vyčerpání.

„Ne, je v tom něco víc,“ namítl Nakor.

Magnus se připojil. „Co tím myslíš?“

„Nemůže to být jen jeden místní bůh. Nezáleží na tom, jestli je na tomto světě obdobou Bezejmenného, vyššího boha, který porušuje rovnováhu. Víme, co se stalo, když se Bezejmenný pokusil převzít vládu nad Midkemií během počátku Válek Chaosu. Přeživší vyšší a nižší bohové odložili své rozepře a spojili se, aby ho zahnali do bezpečné vzdálenosti, dokud nebude opět nastolen pořádek a rovnováha. Tady se to nestalo. Temný bůh přemohl spojené síly stovek ostatních dasatských bohů. Ale jak?“

„Ne stovek,“ opravil ho Macros. „Tisíců. My nevíme jak. Historie tohoto období je ztracena.“

Pug přikývl. „Logika nám říká, že to Temný bůh nemohl udělat sám. Určitě musel mít spojence.“

„Koho?“ zeptal se Magnus. „A co se s nimi stalo?“

„Možná je zapojil v rozhodujícím okamžiku, dokud nezůstal sám," nabídl Macros.

„Ne," pravil Nakor opět tiše, jako by měl strach, že ho někdo uslyší. „Příliš mnoho věcí by mu bývalo hrálo do noty. To je příliš nepravděpodobné." Trpce se usmál.

Pug mlčky souhlasil. Pečlivě zvažoval slova a pak se podíval na Macrose. „Co víš o vyšší úrovni?"

„O třetí rovině existence?"

Pug přikývl.

„Ve skutečnosti nic."

„A o čtvrté?" zeptal se Pug.

„Taky nic."

„O páté?"

Macros si povzdechl. „Na páté rovině jsem zažil několik velmi bolestných, ale dobře zapamatovatelných chvil. Když jsi za mnou zavřel trhlinu do říše démonů, byl jsem ponechán ve spárech Maarga, krále démonů. Uvolnil jsem každičký kousek síly, kterou jsem měl. Na kratičký okamžik Maarga ztuhl a povolil sevření. Dopadl jsem na cosi, co jsem předpokládal, že je kamenná podlaha v jakémsi paláci démonů. Pouhý dotek mi působil velkou bolest. Zachytil jsem jen několik vjemů, pak jsem upadl do bezvědomí. Mám za to, že mě o něco později Maarg zabil, protože dál vím, že jsem byl před Lims-Kragmou a poslouchal litanie…" Hlas mu selhal.

„Co je?" zeptal se Pug.

„Až do tohoto okamžiku jsem neměl vzpomínky na… čas mezi svou smrtí a dětstvím tady." Macros se odmlčel. „Ve skutečnosti jsem neměl skutečné vzpomínky na dětství. Obrazy matky, pobyt ve skrývání a obtížné cestování do…" Prohlédl si postupně všechny tváře. „Ve skutečnosti jsem tento život nežil. Moje vzpomínky patří… někomu jinému."

Nakor přikývl. „Lims-Kragma tě nějak vložila do jiného těla."

„Kolik je to let, co jsem zemřel, Pugu?"

„Asi čtyřicet."

„Už jsem tu byl. Nebo si alespoň pamatuji, že jsem tu ve svých asi třiatřiceti midkemijských letech byl."

„Co se dělo v těch zbylých?" zajímal se Magnus.

Macros pomalu vydechl. „To je záhada.“

„Ne doopravdy,“ namítl Nakor. „Jaká je tvá nejstarší vzpomínka – jako Macrose, ne jako Dasata, kterým jsi myslel, že jsi?“

„Před jedenácti lety po letním obřadu jsem kráčel domů a přemohla mě závrať. Stáhl jsem se do ústraní, měl jsem strach, že by si někdo mohl všimnout mé slabosti…“ Zavrtěl hlavou. „Předtím jsem byl podřadný, menší výrobce oděvů.“

„Krejčí,“ opravil ho Magnus.

„Ano,“ potvrdil Macros.

„Ale za pouhých jedenáct let jsi na celé planetě dal dohromady odpor proti Temnému bohu a získal tisíce následovníků,“ pravil Pug.

Macros zavřel oči. „Bílý je tady s námi mnohem déle než já…“

„Kdo byl Zahradníkem před tebou?“ zeptal se Magnus.

Macros vypadal zmateně, nejistě. „Já… nevím.“ Ramena se mu nahrbila, jak se schoulil a vypadal ztrápeně. „Probudil jsem se pod kamennou zdí, ne nepodobné té, jakou vidíte tady kolem. Strašně mě bolela hlava a já klopýtal zpátky k chatrči, kde jsem… kde toto tělo žilo.“ Podíval se Nakorovi do očí. „Nebyl jsem znovu zrozen, že ne?“

Nakor pomalu zavrtěl hlavou. „Já nevím, ale myslím, že ne. Myslím si, že bohové na našem domovském světě nějak vzali tvou mysl a vložili ji do jiného těla. Myslím, že proto jsi nemocný.“

„Umírám,“ opravil ho Macros.

„Kdo byl Zahradníkem před tebou?“ zopakoval Magnus otázku.

Teď vypadal Macros opravdu znepokojeně. „Já nevím,“ řekl ještě jednou. „Nevím, kdo by to věděl,“ dodal tiše. „Nikdo zde to pravděpodobně neví. Snad Martuch, Hirea nebo Narueen, nebo by to mohlo vědět…“

„Kdo?“ zeptal se Pug.

„Sesterstvo kouzelnic krve. Pokud to někdo ví, jsou to ony.“

Nakor vstal, jako by se chystal odejít. „Pak se jich musíme zeptat.“

„Ano,“ potvrdil Pug.

„Ale měli bychom…“ začal Macros.

Pug poprvé od chvíle, kdy potkal Macrose Černého na Čarodějově ostrově, kdy byl ještě obyčejným pážetem na dvoře lorda

Borrice na hradu v Crydee, viděl v Macrosově tváři zmatek a nejistotu. „Nakor má pravdu. Pouštíme se do nejnebezpečnějšího podniku, který se kdy odehrál na tomto či možná na kterémkoli jiném světě. Existuje bytost, jež si říká Temný bůh Dasatů a která ohrožuje nejen tento, ale také nespočet jiných světů. A my ji chceme zastavit. Nehodlám se pouštět do takového podniku ve spěchu a dát v sázku život svůj, svých přátel a svého syna, protože někdo jiný po nás chce, abychom hráli roli nemyslících hlupáků. Musím vědět, kdo je opravdu tou osobou, která za to vše zodpovídá.“

„Musíme vědět,“ dodal Magnus, „kdo řídil Bílého před tebou.“

„Já…“ začal Macros a hlas se mu vytratil. Zavrtěl hlavou. „Opustil jsem svůj domov v části města nedaleko odsud a vydal se po Hvězdném mostě do jiného světa. Do Mathusie. Odtamtud jsem cestoval na… nějaké místo. Nepamatuji si kam, ale když jsem tam dorazil, očekávali mě!“

„Co za místo to bylo?“ zajímal se Nakor.

„Oblast Oranžového sesterstva,“ tiše řekl Macros.

„Pak musíme mluvit s někým pověřeným ze Sesterstva kouzelnic krve.“

„S lady Narueen?“ zeptal se Magnus.

„Ne,“ nesouhlasil Nakor. „Je důležitá, ale nemá pověření.“

„Jak to víš?“ otázal se Pug.

„Protože když už je někdo pověřený, nemá děti, neschovává se venku a neriskuje, že bude zabit šílenými rytíři smrti. Ať má pověření kdokoli, je někde v bezpečí a říká ostatním, aby vycházeli ven a riskovali.“

„Otec má pověření v konkláve a zcela jistě riskuje.“

Nakor se zazubil a i navzdory falešnému cizímu dasatskému vzhledu byl ten úsměv zcela jemu vlastní. „Občas tvůj otec není ten nejrozumnější člověk, kterého znám, ale na našem světě se jen zřídka vidí, že když uděláš krok ze dveří svého domu, všichni a všechno se tě snaží zabít.“

„Jen zřídka,“ souhlasil Pug suše.

„Kde jsou vůdci kouzelnic krve, Macrosi?“ zeptal se Nakor.

„Na druhé straně tohoto světa v údolí ukrytém v horském pásmu zvaném Skellar-tok.“

„Pak bychom raději měli vyrazit,“ usoudil Nakor. „Když nevezmeme tyto podřadné sloužící s sebou, můžeme cestovat rychleji.“

Macros se zasmál. „Jedna noc navíc nebude znamenat žádný rozdíl. Potřebuji si odpočinout a vy také, i když ne tolik jako já. Kromě toho zde musím zůstat, dokud nás nezastihne zpráva, co se přihodilo. Možná jsem pro někoho jiného hlupák, ale stále jsem vůdcem Bílého a musím vědět, že jsou mí lidé v bezpečí a připraveni sloužit.“

„Jedna noc,“ kývl Pug. Rozhlédl se kolem a pokračoval: „I když by to nebylo poprvé, co bych spal venku, nedomnívám se, že jsi nás vzal sem do tohoto sadu, jen abychom spali na zemi.“

Macros zavrtěl hlavou a zasmál se. „Ne. Támhle je ukrytý vchod do podzemního bezpečného útočiště. Trochu… postrádá pohodlí, ale do rána poslouží.“ Zavedl je k přístřešku dělníků a otevřel dveře. Uvnitř stáli přichystáni dva podřadní. Oba byli ozbrojení, což bylo v jejich kastě neobvyklé. Macros jim pokynul, aby ustoupili. Mávl rukou a Pug ucítil ve vzduchu magické splynutí. Trojice prken v podlaze se rozechvěla. Potom zmizela a náhle dolů do tmy vedla řada úzkých schodů. Dalším mávnutím ruky Macros vykouzlil světlo v dolní části schodiště a oni se vydali dolů. Ať už si dva opuštění strážci nahoře mysleli o tomhle všem cokoli, nekomentovali to, jelikož pokračovali ve svých povinnostech – beze slov chránit vše v tomto bezejmenném přístřešku.

IX

Objevy

Jim se přikrčil za balvanem.

Od okamžiku, kdy opustil elfy, to nebylo poprvé, co sám sobě nadával do hlupáků. Až dosud jednou z věcí, díky níž byl stejným dílem úspěšný i nebezpečný, byl optimismus hraničící s bezstarostností. Pocit, že když se do něčeho pořádně pustí, neexistuje nic, co by nedokázal. Do vínku mu byl dán bystrý rozum i téměř nadpřirozená fyzická rychlost. Dovedl rychle vyhodnotit každou situaci a vyvodit závěry, které byly téměř vždy správné.

Ale právě ty občasné okamžiky, kdy se mýlil, ho v průběhu let málem zabily. Tentokrát si byl jistý, že teď nastane zrovna takový okamžik, pokud udělá špatný krok.

Zvážil polohu stezky vedoucí od pláže nahoru k pevnosti elfů a k místu, kde na protější straně poloostrova kotví lodě. Usoudil, že zvířecí stezka do hor, po níž šli cestou na Baranor, je pravděpodobně cesta přes hřeben. Dokonce v měsíčním světle vystopoval mezeru mezi vrcholky a pocítil uspokojení ze svého úsudku. Jeho jedinou obavou v tu chvíli byli případní další pronásledovatelé z řad elfů, o nichž pochyboval, nebo ty nestvůry na vlcích, po nichž nebylo ani vidu, ani slechu.

Dokud málem nenapochodoval přímo do jejich tábora.

Jim se přikrčil a čekal, že každou vteřinu uslyší poplašné vytí. Uplynula dlouhá doba, aniž by se něco ozvalo, a on se odvážil vykouknout přes okraj balvanu.

Nestvůry jako z nejhorší noční můry seděly ve velkém kruhu kolem ohně, nebo spíše kolem něčeho, co jako oheň vypadalo, protože i když to hořelo a vydávalo světlo a teplo, nemělo to známou barvu žlutobílé hranice, ale cizí stříbrorudou s blikajícími odlesky modré. Jim předtím viděl vlčí jezdce jen v šeru, nyní je však spatřil osvětlené tímto nezvyklým ohněm. Onen pohled byl znervózňující – a to i pro člověka imunního vůči všemožnému překvapení, za něhož se považoval. Ty bytosti vypadaly jako lidé. Měly hlavu, ruce a nohy, chyběly jim však rysy ve tvářích a podle toho, co Jim viděl, i oblečení. Zdálo se, že jejich povrch je z neustále se měnícího a čeřícího se materiálu či tekutiny, nebylo tu však nic, co by se skutečně dalo označit jako »kůže«. A také, jak mohl vidět předtím, z povrchu jakoby stoupaly jemné chomáče kouře či páry. A příšery – »vlci«, na kterých jezdily – seděly u jejich nohou s jazyky vyplazenými. Vypadaly také jako z jiného světa. Oči jim zřetelně zářily a Jim z prvního setkání s nimi věděl, že to nebyl důsledek odrazu světla ohně. Bytosti něco jedly, i když z té velké vzdálenosti Jim nedokázal určit, co to je. Potom jeden tvor hodil cosi obloukem přes oheň svému společníkovi a Jim ucítil, jak se mu zvedá žaludek, když rozpoznal, že to nemůže být nic jiného než ruka. Ruka člověka, elfa či trpaslíka, to Jim nedokázal určit. Nebyla to však zvířecí končetina.

Jim posoudil velikost tábora a pokusil se vyměřit cestu kolem něj. Dál od ohně se nacházely boudy postavené z čehosi pro něj stejně neznámého, jako bylo vše spojené s těmito bytostmi. Boudy byly kulaté, měly plochou střechu a vypadaly, jako by spíše než z látky, kůže či dřeva byly vyrobeny z masivních kotoučů podivného beztvarého kamene. Jim neviděl žádné dveře ani okna, ale čas od času jakoby přímo ze zdi vystoupila postava nebo v ní zmizela.

Na celé scéně mu nejvíce vadilo ticho. Nikdo nemluvil, nikdo se nesmál, dokonce nebylo slyšet ani těžké oddechování. Jim věděl, že jsou schopni vydávat zvuky, protože toho dne už jejich skřeky a bojový pokřik slyšel, nyní však panovalo jen nepřirozené ticho. Ať už komunikovali jakkoli, nebylo to způsobem, který by Jim považoval za normální řeč.

Jim vykukoval a pokoušel se přitom najít létající nestvůry, kterým elfové říkali »vrhači prázdnoty«. Pokud létaly kolem, chtěl to vědět, než se pokusí obejít vesnici.

Plížil se kolem tábora, jak nejtišeji uměl. Snažil se zachytit každý pohyb, který by mohl prozradit nenápadnou past či nečekané setkání. Když už byl skoro naproti místu, od něhož vyšel, spatřil něco, co nemohlo být nic jiného než klec. Materiál, z kterého byla vyrobena, vypadal stejně jako ten, z něhož byly boudy. Pohyb uvnitř klece prozradil, kde asi jsou létající nestvůry. Jim pocítil lehký náznak úlevy. Tyto cizí bytosti byly buď hodně sebejisté nebo hodně hloupé, protože neměly postaveny ani stráže, ani jiný druh obrany. Kdyby Jim věděl, jak je zabít, mohl by naplánovat útok, který by je během několika minut všechny zničil.

Pokračoval v cestě kolem tábora, dokud nedospěl ke svahu nad ním. Potom pospíchal po stezce směrem k místu, o němž doufal, že je to průsmyk mezi vrcholky, a přes něj dolů ke kotvícím lodím.

*

Obloha na východě se viditelně rozjasňovala a Jim věděl, že ani ne za hodinu nastane svítání. Cítil úlevu, protože pořád seděl na bobku na východní straně vrcholků a nebyl si jistý, kterou cestou má sestupovat. Stezka, po níž kráčel, se zaryla do mezery ve hřebeni, ale na východním svahu se rychle zužovala, až mu bylo jasné, že lépe neuvidí, dokud nepadne vysílením. Nacházel se těsně nad hranicí lesa, takže když se podíval dolů, dokázal ve slabém světle zapadajícího měsíce rozpoznat jen moře vrcholků stromů. Věděl, že tam někde dole musí být cesta k pobřeží, ale z tohoto místa bylo riskantní jít dál bez lepšího světla.

Trpělivosti se Jim Dasher musel naučit, neboť měl od přírody sklony k prchlivosti a ukvapenosti. Během let však tyto vlastnosti využil a naučil se je ovládat. Teď byl rozhodný a rychlý, aniž by přemýšlel. A zrovna teď přemýšlet potřeboval.

Jako dědic povinnosti sloužit koruně a všemu krondorskému lidu Jim velmi záhy zjistil, že člověk často nedostává na vybranou ve chvílích, kdy musí učinit obtížná rozhodnutí. Život byl jen málokdy jednoduchý.

James Dasher Jamison se nemohl považovat za přemítavého člověka, byly však chvíle, kdy zvažoval svou úlohu v celém systému a říkal si, jestli někdy opravdu zjistí, co je mu vlastně předurčeno vykonat. Velmi nadějný chlapec byl vnukem lorda Jamese, vévody z Rillanonu a králova nejvěrnějšího rádce. Jim byl také prasynovcem muže, který ovládal největší lodní společnost v Hořkém moři, Dashella Jamisona. Mezi dvěma bratry se něco stalo. Kdysi si byli blízcí, ale v době Jimova narození si už byli odcizeni.

Jimův otec, Dasher Jamison, lord Carlstone, býval jedním z nejvýznačnějších správců královského dvora, a jeho matkou byla lady Rowella Montonowska, dcera roldemského šlechtice a královnina vzdálená sestřenice. Jim měl být ve všech směrech dítětem privilegovaným a dokonalým.

Poslali ho studovat do Roldemu. Měl se rychle zařadit mezi nejslibnější studenty univerzity. Čekali, že z něj vychovají vzdělance. Místo toho Jim objevil ulice Roldemu a také jeho zapadlé uličky. Jeho vyučující na univerzitě to vzdali, protože i když opakovaně bez dovolení chyběl, vždy ve svých studiích exceloval. Měl přirozenou schopnost přesně si zapamatovat vše, co třeba jen jednou četl nebo zaslechl, a dar pro logiku a řešení problémů, jež mu usnadňovaly studium matematiky a přírodních věd. Měl nadání i pro abstrakci a logiku, takže pro něj byla stravitelná i ta nejhloupější filozofie. Krátce řečeno, byl dokonalým studentem, když se rozhodl studovat. Nedbal na výprasky rákoskou, které si za každý přestupek vysloužil. Měl za to, že šrámy na jeho zádech stojí za to, aby si dělal, co chtěl. Nakonec mniši, kteří na univerzitě učili, shledali své úsilí marným a poslali mladého muže zpátky k jeho rodině v Rillanonu.

Jeho otec byl rozhodnut, že bezstarostné povaze svého syna dá za vyučenou a že z něj udělá dvořana, a tak mu dal menší post na královském dvoře. Jim býval ve své kanceláři spíše méně než více a trávil čas v hernách, krčmách a vykřičených domech. Měl čich na hru, což mu zajistilo stálý příjem na hranici rodičovské apanáže, a chuť na ženy nízkého postavení, což ho dovedlo do pěkné řádky rvaček, kvůli nimž nejednou skončil v městském vězení. Postavení jeho otce ho vždy vysvobodilo, ačkoli věznitel lorda Carlstona varoval, že už jeho svéhlavého syna déle chránit nemůže.

Jimův otec použil všechny přesvědčovací prostředky, které měl k dispozici, aby zkrotil synův sklon k zhýralému životu, včetně výhružky, že ho nechá odvést do královské armády, pokud nedokáže ovládnout své nutkání pro tento způsob života, ale vše bylo marné. Nakonec se chopil činu dědeček a poslal Jima do Krondoru pracovat pro Dasherova strýce, Jonathana Jamisona, Dashellova syna a současně Jimova prastrýce.

Jim se přizpůsobil novému prostředí, jako by se v něm narodil, a rychle zjistil, že má vlohy pro obchod. Také si brzy uvědomil, že existuje velmi pochybný vztah mezi mnoha společnostmi jeho prastrýce a četnými kriminálními aktivitami v Krondoru a jeho okolí. Především šlo o pašeráctví, dále pak o sabotáže lodní dopravy konkurentů a dobře načasované požáry v jejich skladech. Než Jim oslavil dvacáté narozeniny, vedl už v docích tlupu jménem Zlí chlapci a vybíral peníze od různých obchodníků za dozor nad bezpečným doplutím lodí se zbožím, které se nějakým způsobem vyhnulo královským celníkům.

Pak o rok později Jima vyvlekli z jeho domu uprostřed noci čtyři muži v černém. Zneškodnil dva z nich, než ho zmlátili do bezvědomí. Když se probral, zjistil, že je ve vězení princova paláce.

Po studené noci a dlouhém dnu Jima navštívil lord Erik von Darkmoor, bývalý rytíř-maršálek Západu a nyní vévoda z Krondoru na odpočinku. Poskytl mu jednoduchou možnost volby. Buď se naučí milovat rozjímavý a osamělý život ve velmi temné a vlhké cele bez oken, nebo bude pracovat pro prince z Krondoru jako agent.

Lord Erik mu dal jasně najevo, že jeho vztah k vévodovi z Rillanonu Jima před volbou nezachrání. Jeho dědeček dostane od lorda Erika účastnou zprávu, s lítostí oznamující, že jeho vnuk zmizel, možná jako oběť hazardní hry. Jimovi od chvíle, kdy začal pracovat pro lorda Erika, netrvalo ani dva roky, aby objevil, že celá záležitost byla dědečkův nápad a že prastrýc byl v komplotu zapleten také.

Ale mezitím už byl Jim zcela chycen do sítě intrik a národní politiky. Pracoval jako králův agent jak v nejtemnějších uličkách, tak na střechách a v městských kanálech Západní říše. Pro všechny byl buď James Dasher Jamison, jediný syn lorda Carlstona z Rillanonu,

vnuk vévody, nebo Jim Dasher, člen Jízlivců, kteří patřili na první pohled k drsnému, ve skutečnosti však k *velmi* drsnému organizovanému zločineckému podsvětí města.

V době, kdy Jima ve dvaceti sedmi letech přijali do konkláve, byl už schopným zlodějem, vrahem a královým špionem, ceněným za své vynikající výsledky, a snad i nejnebezpečnějším mužem v Království, neovládajícím magii. Jim se nestaral o svou reputaci, většinou si jí nevšímal, ale přece jen byl hrdý na vše, co se mu povedlo. Právě zde v tuto nejčernější noční hodinu, kdy byl úplně sám, plně pochopil sám sebe. Byl prapravnukem Jimmyho Ručky, nejlegendárnějšího zloděje v dějinách Jízlivců, a zároveň Jimmyho Ručky, sirotka z ulice, služebníka prince Aruthy, rádce králů a princů, a těsně před smrtí nejmocnějšího vévody v Království. Jim měl ohledně svých vlastních ambicí méně jasno. Nijak netoužil stát se vévodou. Na to, aby ho nutili chodit každý den do paláce na schůze, měl příliš rád dobrodružství. Užíval si intrik, vraždění, skrývání se ve stínech a toho, že je rychlejší než jeho protivník, že je muž s mnohem větším štěstím než chlápek, který se ho pokouší zabít, inteligentnější než jeho soupeř. Zamlouvala se mu neustálá příchuť nebezpečí a neuvěřitelný pocit naplnění, které ze svých výprav získal. Na konci výpravy si rád užíval horkou koupel a čisté povlečení, společnost lehkonohých žen, víno a jídlo, ale po několika dnech netoužil po ničem jiném, než se vrátit do uliček, tiše běhat po střechách domů nebo se protahovat kanály s rukou na střence nože a čekat na útok, o němž si byl jistý, že přijde hned za příštím rohem.

Nastaly však i chvíle, jako byla tato, kdy seděl osamělý v chladu a ve tmě na vrcholku vzdáleného hřebenu hor a sám sebe považoval za naprosto šíleného. Pro sebe si zamumlal: „Žádný muž zdravého rozumu by neměl toužit po takovém životě.“

Věděl však, že on po něm touží, dokonce že ho potřebuje. Jim si ten příběh o Jimmy Ručkovi celý vymyslel. Jeho vztah k Jimmymu Ručkovi z Krondoru byl tak zjevně nepravdivým tvrzením, že měl odvrátit jakékoli případné podezření, že by mohl být skutečně oním vzácným prapravnukem a tudíž šlechtickým synem. Žilo ještě příliš hodně lidí, kteří by si mohli spojit vnuka lorda Jamese z Rillanonu s

jeho vlastním dědečkem, bývalým legendárním zlodějem, z něhož se stal šlechtic, s lordem Jamesem z Krondoru.

Ne, přiznal Jim sám sobě. Miloval tento život a dokonce i tu krvavou práci, protože věděl, že náleží k něčemu rozsáhlejšímu, než je on sám, a byl si jistý, že všichni, kterým vzal život, si to zasloužili. Ten pocit, že slouží něčemu důležitějšímu, než jsou jeho vlastní malicherné touhy, mu nevzal nic víc než sbírku násilnických choutek, sobeckou touhu po nebezpečí a ohrožení, a proměnil ji v něco užitečného a občas i vznešeného, v čem Jim našel smysl života.

Pak se něco změnilo a Jim zažil pocity, které pro něj byly nové. Potkal ženu.

Jak tak seděl na špičce vrcholku ve vzdálené zemi a čekal, až vyjde slunce, aby mohl bezpečně najít cestu k lodím kotvícím ve vodách plných žraloků a doručit zprávu skupině mágů o jakýchsi stvůrách z nejtemnějšího zákoutí pekla a o skupině elfů, o nichž nikdo nikdy neslyšel, dokázal myslet jen na to, jestli ještě někdy opět uvidí Michele.

Slunce začalo prosvítat východní oblohou a pevná masa temnoty pod ním se teď sama rozplývala do jednotlivých tvarů. Jim odsunul myšlenky na svoji novou lásku a svou neustálou obavu, že mít někoho, o koho se lze strachovat, je snad ten nejhorší nápad, na který kdy přišel, a zahleděl se do hluboké tmy. Zprvu jeho zrak ještě mátly neproniknutelné stíny, po chvíli však začal rozeznávat cestu dolů. To, co na první pohled považoval za malý potůček vytvořený tajícím sněhem a deštěm, vypadalo slibně, a on se k němu vydal. Když došel k počátku malé průrvy, rozhodl se, že to pomalu riskne dolů, a vyslal tichou modlitbu k Ban-athovi, bohu zlodějů, který byl také považován za boha nehod. Pokud někdy stálo za to ho volat, bylo to právě teď, pomyslel si Jim Dasher.

*

Když Jim dorazil k útesům nad smluvenou pláží, bylo pozdní odpoledne. Odhadl svah a znovu se podivil, jak chlapík jako on, vychovaný ve městě, může skončit u přemýšlení nad sestupem, který by vyděsil i kamzíka. Suše si pomyslel, že dolů nevede snadná cesta, přestože zcela jistě byla tou nejrychlejší.

Přešel po úzkém útesu a nenašel žádné vhodné místo. Potom se otočil a očima znovu procházel trasu cesty dolů k vrcholku útesu. Pravděpodobně stráví hodiny šplháním zpátky k místu, kde předpokládal, že by mohl najít jinou cestu, ale ani tam neměl záruku, že se dostane až dolů. Zřejmě bude muset protrpět další noc na úbočí hory, a teď už měl nejen žízeň, ale i hlad. Trpce si vzpomněl na sebejistého podvodníka, kterého kdysi potkal v krčmě v Krondoru, čekajícího na loď do Elarielu v Keshi. Pokoušel se Jimovi prodat »kouzelný plášť«, který měl podle podvodníka umožnit svému nositeli skočit z nejvyšší budovy či zdi a zlehka se snést k zemi. Docela chytrý podvod, protože kdyby se hlupák, který si plášť koupí, pokusil ho použít, byl by buď mrtvý, nebo by zůstal na místě ležet s tolika zlámanými kostmi, že by se nedokázal pustit do pronásledování, a podvodník by bezpečně zmizel ve Velké Keshi. Ale, ach, kéž by to byla pravda a on teď takový plášť měl.

Pořád čekal na nějaký nápad, protože neměl nejmenší chuť šplhat zpátky a hledat jinou cestu. Rozhodl se provést ještě jeden přesun po vršku útesu, než začne postupovat. Zamířil k severu, až nečekaně narazil na skálu, která mu bránila v dalším postupu. Jim se podíval dolů a uviděl, jak sto stop pod ním narážejí vlny do skalisek. Pro skok do vody by to nebylo špatné, pomyslel si, pokud by byla dostatečně hluboká a nebyly všude skály.

Přešel zpátky na jih. Občas se zadíval k místu, kde čekaly tři lodě. Přál si, aby jim nějak mohl dát vědět, že je tady nahoře. Ne že by to k něčemu bylo, pokud by někdo z posádky neuměl létat a nemohl ho přenést na loď, nebo sem aspoň doletět s lanem.

S lanem? Rozhlédl se. Kdyby měl lano, kam by ho uvázal? Přešel k houževnatému stromu, který se stal obětí eroze útesu. Strom se kdysi začal odklánět od okraje, až se mu obnažily kořeny a uschl. Suchý kmen byl však stále ještě pevně zakořeněný ve skalnatém podloží a když se do něj Jim mocně opřel, zjistil, že pevně drží. Kmen by jeho váhu unesl. Jen kdyby měl lano.

Podíval se dolů a zjistil, že strom přemosťuje mezeru mezi útesem a převisem asi dvacet stop pod ním a že na převisu roste také několik stromků. Přál si, aby ze své současné výhodné pozice dokázal odhadnout, jak vysoké ty stromky jsou. Běžel podél hrany

útesu a několikrát se ohlédl, až konečně našel v útesu ohyb, odkud mohl být dobrý výhled. Jim viděl, že stromy, rostoucí nejblíže u okraje malého převisu, jsou ve skutečnosti asi třicet stop pod útesem, na němž stál. Bleskově začal počítat. Mohl by se spustit dolů a zavěsit se nad ty stromy. Nohy by pak neměl mít výše než dvacet stop nad převisem a jen deset stop nad stromy.

Bohové, pobavilo ho v duchu, k čemu mě dohání zoufalství?

Uvědomoval si, že jakmile jednou bude dole na převisu, šance vyšplhat zpátky nahoru, kde teď stál, jsou prakticky nulové. Tu myšlenku však zahnal. Potřeboval se co nejrychleji dostat k lodím. Jim bleskově přešel k místu, kde mohl vyšplhat na mrtvý strom a odhadoval, který stromek dole vypadá nejvhodněji. Všechny byly zakrslé. Šlo o nějaký druh borovice nebo jedle, určitě to však nevěděl a v tuhle chvíli ho to ani nezajímalo. Potřeboval nějaký dostatečně veliký, aby se ho zachytil, nebo aspoň natolik hustý, aby zpomalil jeho pád. Jimovi nevadily šrámy ani modřiny, ale se zlomenými kostmi by ho čekala pomalá a bolestivá smrt.

Přetočil se a přeručkoval tak, aby visel přímo nad vybraným stromkem. Pak se pustil. Pád nebyl delší než tucet stop, jemu však připadalo, že letí sto stop, než narazil na horní větve. Jak Jim očekával, několik zlomených větví ho švihlo, ale tvrdě dopadl na jednu větší, která zastavila jeho pád. Zůstal ležet, aby popadl dech, a pak sešplhal dolů.

Jakmile stál na okraji malé římsy, řekl si, jaká šílenost ho to vlastně napadla. Zbývalo mu dalších více než třicet stop dolů do čehosi, co vypadalo převážně jako písek, ale místy z něj vykukovalo dost kamenů, takže si Jim nemohl být jistý, jak hluboko každé ze skalisek je. Vyhlédl přes okraj dolů, jestli neuvidí něco, co by alespoň trochu připomínalo úchyt, a ucítil, jak se mu stahuje žaludek. Tato strana útesu podlehla přílivové erozi a on se nyní nacházel na převisu. Zvážil své možnosti a dospěl k závěru, že žádné nemá. Bez ohledu na nebezpečí se musel odsud dostat dolů.

Kéž by měl provaz, přál si. Pak se opravil a rozhodl se, že kdyby měl mít jen jedno jediné přání, chtěl by už být v Krondoru, raději přímo v bytě, v němž bydlel jako James Jamison, než v chatrči, kterou obýval v roli Jima Dashera, Jízlivce. Vykoupaný, odpočinutý,

převlečený a bavící se s lady Michele de Frachette, dcerou hraběte z Montagrenu a – jak Jim doufal – jednoho dne i matkou jeho dětí.

Zvedl se vítr a Jim spatřil, jak se zakotvené lodě se zvyšujícími se mořskými vlnami začínají pomalu pohupovat. Ach, jak se tam jen dostat? Znovu se podíval dolů. Měřil na výšku jen něco přes šest stop, takže zavěsit se na římsu a seskočit by znamenalo asi čtyřiadvacet stop pádu do písku. Stále ještě dost, aby si zlámal docela hodně kostí, což by mu zabránilo dostat se k lodi. Kdyby jen mohl z té vzdálenosti uříznout aspoň dva yardy…

Zul si boty a hodil je dolů na písek. Pak přišel na řadu opasek, kalhoty a nakonec košile. Jim se svlékal rychle, aby to měl za sebou dřív, než si vše rozmyslí. Opasek uvázal kolem stromu stojícího nejblíže k okraji římsy. Neduživý stromek, který vypadal, že stěží unese svou vlastní váhu, natož tu jeho. Musel však těch pár okamžiků vydržet. Pak Jim přivázal jednu nohavici kalhot k opasku nejlepším uzlem, jaký dovedl, a ke druhé nohavici připevnil košili. Přehodil zbytek košile přes okraj a zahleděl se dolů. Provaz, vlastnoručně zhotovený z oděvu, mu dal šest stop, které potřeboval.

Jim nikdy neváhal. Aniž by si všímal skalních hrotů a bolesti ze šrámů, které už utržil při pádu do větví stromu, překulil se na břicho. Couval dozadu a doufal, že vzhledem k pozici, v níž se nacházel, ho nikdo z lodi nesleduje. Pak se odstrčil a rychle se spouštěl dolů po provazu z kalhot a košile. Ucítil slabé škubnutí a zjistil, že strom začíná padat. Ručkoval dolů, jak nejrychleji mohl, a na konci provazu zůstal viset. V tu chvíli zaslechl praskot dřeva nad sebou.

S výkřikem se pustil a pokrčil kolena, aby vyrovnal náraz při dopadu na zem. Zřítil se do písku a praštil se do spánku, takže se mu na chvíli rozostřil zrak. Potom začal válet sudy a když vzhlédl, spatřil, jak na něj padá strom. Jim Dasher pokračoval ve válení. Udeřil se přitom o několik dalších skalisek, jak se snažil vyhnout stromku, který vyvrátil z kořenů z římsy nad sebou. Jim uslyšel, jak strom s rachotem dopadl na zem.

Ležel na písku celý rozbolavělý a hlava mu třeštila. A najednou mu to došlo. Je na pláži! Se zapřením se pokusil vstát. Konečně se navzdory bolesti hlavy a mžitkám před očima dokázal postavit. Celou minutu stál bez hnutí a snažil se neupadnout. Žaludek se mu

bouřil a na chvíli se mu udělalo špatně. Potom se zhluboka a dlouze nadechl. Věděl, že bolest hlavy ho více než oslabí. Potřeboval rozdělat oheň a dát signál kapitánovi na *Královně Soldanu*, který pošle člun, aby Jima co nejrychleji vyzvedl.

Jim Dasher našel své šaty hluboko pohřbené pod kmenem stromu, který ho málem rozmačkal. Odhrnul písek a našel kalhoty pevně zaklíněné mezi strom a skaliska. Košili roztrhal, jak ji vytahoval, a opasek nenašel vůbec. Rozhlédl se kolem a zjistil, že boty nejsou příliš daleko. Došel k nim a obul se. Stál a připadal si v roztrhané košili, v podvlíkačkách a botách směšně, ale rezignovaně si povzdechl. Potřeboval opasek. Obsahoval malý váček, v němž byl ukryt kousek pazourku. Přezka měla ocelový hrot a společně s pazourkem se dala použít k rozdělání ohně. Pravděpodobně by dokázal poblíž najít jiný kousek pazourku, věděl však, že nemá odkud získat kousek oceli.

Zahleděl se na tři lodě a najednou mu připadaly dvakrát vzdálenější, než když je viděl poprvé. To proto, že věděl, že k nim teď bude muset doplavat.

Aspoň že vítr bude udržovat převalující se vlny a skryje ho před zraky nepřátel, pomyslel si, když si sundával boty. S lítostí je odhodil stranou. Opravdu se mu líbily a stálo dost práce, aby ve skutečnosti pěkné nové boty vypadaly jako staré a obnošené. Jim pozoroval vítr a větrem unášenou mořskou vodu a říkal si, jestli třeba vlny nedokáží udržet žraloky z dosahu. Vzhledem k množství šrámů, které zatím utržil, doufal, že ano. Dobrá, pomyslel si, když se brodil do příboje. Brzy to zjistí.

*

Když Jim vyšplhal po kotevním lanu, málem za svou námahu přišel o hlavu ovíjejícím trnem. Námořník, kterého překvapil, byl stejně jako zbytek posádky varován, že má být bdělý a ostražitý kvůli nenadálému útoku.

„Nikdy ses neměl dostat tak blízko, příteli,“ řekl Jim, když pomáhal námořníkovi zvednout se z paluby, na kterou ho srazil. „Mám na hlavě bouli a trochu mě to vyvádí z míry.“

Námořník poznal, že je Jim jedním ze skupiny, kterou poslali na pobřeží s generálem Kašparem, stále však vypadal, že je připraven bojovat. „Kde je kapitán?“ zajímal se Jim, nepřipouštěje žádné další námitky.

„Už jde,“ odpověděl další námořník, protože se celá posádka lodi shromáždila a zírala na promočeného muže, který měl na sobě jen košili a dlouhé spodky.

„Copak to tady máme?“ zeptal se první důstojník. „Dezertéra?“

„To sotva,“ ohradil se Jim a pomalu dodal: „pane“, jelikož začal zase hrát roli obyčejného zloděje. „Mám zprávu pro kapitána.“

„Řekni ji mně a já mu ji předám,“ vyzval ho první důstojník.

„To nebude třeba,“ pravil kapitán, když se prodral davem námořníků. „Zpátky ke svým povinnostem!“ zavelel a námořníci se rozešli. „Ten muž půjde se mnou, Yoste,“ poučil kapitán prvního důstojníka.

Yost nevypadal přesvědčeně, ale přikývl a řekl: „Ano, pane.“

„Pojď,“ vyzval Jima kapitán, velmi zkušený a věrný člen roldemského královského námořnictva jménem William Gregson. Stejně jako všichni ostatní námořníci této malé flotily na sobě neměl uniformu a náhodnému přihlížejícímu se jevil jako obyčejný kapitán obchodní lodi, ale tak jako všichni muži na oněch třech lodích byl námořníkem až do morku kostí.

Jakmile se ocitli v soukromí kapitánovy kajuty, Gregson se zeptal: „Jakou zprávu, lorde Jamesi?“

„Třeští mi hlava,“ řekl Jim a posadil se, aniž čekal na vyzvání. „Upadl jsem na kámen, jak jsem sestupoval z támhletoho útesu. Máš na to něco?“

Kapitán sáhl do své osobní námořní bedny a vylovil zazátkovanou láhev. Vytáhl dvě malé skleničky a do obou nalil. „Lékařská brandy,“ vysvětlil a nabídl sklenku Jimovi. „A teď, co se stalo? Neplaval bys se žraloky, pokud by nebyl problém.“

„Jo,“ potvrdil Jim. „Kašpar a ostatní jsou uvězněni.“

„Kdo je zajal?“

„Elfové, ale ne takoví, jaké znám. Mám toho hodně co říct, ale protože musím být rychle na cestě, budeš muset počkat na oficiální zprávu, kterou ti pošlou zpátky.“

Kapitán, tvář zvrásněnou léty strávenými na moři, se otázal: „Takže je to na mně, že?“

„Něco takového, kapitáne.“

„Jak rychle znamená rychle? *Lady Jessie* je naše nejrychlejší.“

„Ne rychlou loď. Potřebuji ten přístroj, jak jsem tě požádal, abys mi ho opatroval.“

Kapitán se vrátil k bedně, otevřel ji a vytáhl malou zlatou kouli. „Celou dobu jsem si říkal, co to je.“

„Něco, co mě dostane tam, kam se potřebuji dostat rychleji, než mě může dopravit nejhbitější loď flotily. Ale ještě jedna věc, než ji použiju.“

„Jaká?“

„Potřebuju kalhoty.“

Kapitán se stěží dokázal ubránit smíchu. Došel k zásuvce s oblečením a vytáhl kalhoty, které byly trochu dlouhé, ale daly se použít. „Boty?“ nabídl kapitán.

„Myslím, že tvoje mi nepadnou.“

Kapitán přinesl jiný pár bot, ty však byly příliš malé. „Najdu něco cestou,“ usoudil Jim. Zvedl kouli a rozloučil se: „Tak sbohem, kapitáne.“ Zmáčkl tlačítko na boku přístroje.

Než stačil kapitán odpovědět, byl Jim pryč. Jen nepatrný závan vzduchu prozrazoval jeho zmizení. Kapitán pronesl do prázdné kajuty: „Co řeknu svým mužům?“

*

Když se Jim objevil, na Čarodějově ostrově panovala hluboká noc. Byla to jeho první návštěva domova Černého mága, Puga. Jim si byl vědom, že je s čarodějem jistým způsobem vzdáleně spřízněn, jelikož Pugova adoptovaná dcera Gamina byla ženou lorda Jamese. Jim však měl podezření, že není prvním členem »této strany rodiny«, kdo nezná svého předka.

Jim dorazil do malé místnosti pro návštěvníky umístěné stranou. K místnosti byl přidělen student, který na ni dohlížel. Přesto student vyskočil jak zajíc, když se Jim zhmotnil. Když se dal zase dal dohromady, řekl: „Počkej zde. Někoho přivedu.“

Jim neměl důvod protestovat, neboť měl jasné instrukce od svého prastrýce a lorda Erika, že jestli někdy tento přístroj použije, musí udělat vše, co se mu řekne, jakmile se ocitne na ostrově.

Nečekal dlouho. Se studentem přispěchala aristokraticky vyhlížející, očividně právě probuzená žena. Pozorně si ho prohlédla. „Kdo jsi?“

S jen lehce výsměšnou dvorskou úklonou se Jim představil: „Jsem James Jamison, vnuk vévody z Rillanonu. A s kým mám to potěšení mluvit?“

„Jsem Miranda,“ odpověděla žena. „Pojď se mnou. Nebyl bys tady, kdyby si to nežádala situace. Už jsem o tobě slyšela, Jime Dashere, a co jsem slyšela, je dobré. V dobách, jako je tato, potřebujeme na naší straně tajné levobočky.“

Jim si nebyl jistý, jestli to byl kompliment nebo nikoli, ale rozhodl se to prostě přijmout. Miranda ho vedla dlouhou řadou chodeb. „Jak bys čekal, většina fakulty a studenti spí. Přesto tě varuji, že jakmile vysvitne slunce, uvidíš asi nějaké… lidi, jaké jsi ještě nepotkal. Snaž se nezírat.“

„Po tom, co jsem viděl v posledních dvou dnech, paní, nemyslím, že by mě ještě něco překvapilo.“

Miranda vstoupila do místnosti, jež byla zjevně jakousi pracovnou, a pokynula mu, aby usedl do křesla naproti stolu. „Pročpak mi tedy o svých posledních dvou dnech nepovíš?“

*

Jim pronesl stručnou a výstižnou řeč, po níž Miranda prohlásila: „Máme co do činění s nepřítelem, který je šílený.“ Rozčíleně zabubnovala prsty o desku stolu. „A teď tohle.“

Jim nic neříkal. Čekal, až mu Miranda řekne, co musí být další krok. Po chvíli se zeptala: „Co si myslíš, že bychom měli dělat dál, Jime Dashere?“

Jim mlčel a pak odpověděl: „Nejdříve potřebuji pár bot a kalhoty, které mi padnou. Potom bys měla s těmi… nestvůrami dělat to, co musíš. Také je ale zapotřebí osvobodit Kašpara a jeho muže z moci elfů. I u nich se projevuje jisté šílenství nebo přinejmenším pocit zoufalství. Kašpar říká, že vymírají a já souhlasím. Bylo tam jen asi

půl tuctu dětí a jen o trochu víc žen. Všech dohromady méně než stovka. Ta pevnost kdysi byla domovem pro čtyři až pětkrát více osob.“

„Kdyby tu byl můj muž…“ začala Miranda. Povzdechla si. „Ale on tu není.“ Zkoumavě si Jima prohlížela a nakonec řekla: „Právě teď máme tenkou půdu pod nohama. Můj muž a dva další, kteří by si s něčím takovým snadno poradili, tu nejsou a já nemám žádnou představu, kdy se asi vrátí. Jsou zde další mágové, kteří mají talent, a mohli by pomoci prozkoumat ta stvoření, která jsi viděl v horách. Ale já si nejsem jistá, co dělat s elfy, kteří zajali Kašpara.“

„Můžeš mě dostat do Elvandaru?“ zeptal se Jim.

„Můžu tě dostat k němu. Nikdo nevstoupí do Elvandaru nevyzván, pokud mu to oni nedovolí.“

„Už jsem tam byl.“

„Opravdu?“ podivila se. „Kdy?“

„Před několika lety, z rozkazu lorda Erika, zrovna v době, kdy jsem se začal dozvídat pravdu o konkláve.“

„Aha,“ poznamenala Miranda. „Pak tě dostaneme na hranici Elvandaru.“ Přimhouřila oči. „Vypadáš, že bys rád něco zakousl.“

Přikývl. „To bych uvítal. Je to už víc než den, kdy jsem měl něco k snědku a k pití.“

Miranda vstala. „Zavedu tě do kuchyně.“

Následoval ji chodbou do zahrady a pak do další chodby. Uvědomil si, že tyto budovy jsou postaveny jako řada venkovských sídel na Quegu, do velkého čtverce se zahradou uprostřed.

„Takže tohle je tvá první návštěva zde?“ zajímala se Miranda.

„Ano,“ odvětil Jim. „Věřím, že jsi obeznámena s tím, jak jsou nováčci konkláve informováni.“

„Letem světem, podle potřeby,“ prohlásila.

„Lord Erik tomu říká: »na základě toho, co je nezbytně nutné vědět«.“ Jim se zachechtal. „Připouštím, že když jsem se poprvé o konkláve dozvěděl, udivilo mě to. Ale teď mi hodně věcí dává větší smysl.“

„Pak jsi jeden z mála, Jamesi Jamisone, nebo snad Jime Dashere? Čím víc tě znám, tím méně ti rozumím.“

„Když nejsem v palácích Krondoru, Rillanonu či Roldemu, jsem Jim Dasher, paní. Udělím ti tedy vědomostní výhodu, protože jsem ješitný, že dokáži z mála informací pochopit značnou část.“

„Užitečná vlastnost a jeden z důvodů, proč jsi byl přijat.“

„Aha, já myslel, že snad kvůli rodině.“

„Tvé rodině?“ podivila se Miranda. „Nech mě, abych ti o tvé rodině něco řekla.“

Zavedla ho do velké kuchyně, kde dvojice mladých mužů právě zadělávala těsto na čerstvý chléb k snídani. Miranda vyzvala Jima, aby zašel do špižírny a vzal si, co tam najde. Vytáhl půl bochníku chleba ze včerejška, nějaký tvrdý sýr, pár jablek a džbán jakéhosi piva. Pak popadl sběračku zavěšenou na kbelíku s vodou a zhluboka se napil. Po třech doušcích se Miranda podivila: „Když jsi měl žízeň, proč sis neřekl o vodu?“

„Vycvičil jsem si schopnost nevšímat si nějakou dobu takových věcí, jako je žízeň a hlad, a připadalo mi důležitější povědět ti, co vím.“

„Bohové,“ zasmála se Miranda. „Pověsti o tobě nelhaly, Jime Dashere. Vůbec si nemyslím, že by čas potřebný k usrknutí doušku vody přivodil konec nás všech. Takže jez a nech mě vyprávět o tvé rodině.“

Jim si ukrojil chleba a sýr a z obojího si ukousl. Potom zaútočil na první jablko.

„Jak asi víš, jsi považován za vzdáleného příbuzného mého manžela. A ne, raději bys mi neměl říkat prababičko, pokud ti je život milý!“ varovala ho, než se zmohl na poznámku. „Tvůj prapradědeček James z Krondoru zemřel před založením konkláve. Tvůj dědeček a tvůj otec byli členy rodiny, věrné Ostrovnímu království, a i když se zájmy konkláve a Království často překrývají, někdy tomu tak není. Máme… dohodu s tvým otcem a dědečkem, ale aby ses nepletl, rozkol mezi… dvěma stranami naší rodiny je hluboký. Jde do minulosti až ke konci Hadí války, kdy můj muž odmítl zakročit ve prospěch prince z Krondoru, když keshanské vojsko stálo u městských bran. Kvůli tomu v sobě princ, pozdější král Patrick, živil vůči mému manželovi hlubokou a trvalou zášť.

Konkláve je určeno k ochraně tohoto světa, včetně jeho pošetilých vládců, ale neklademe potřeby jednoho národa nad druhý.“

Jim poslouchal, zatímco jedl. Když spolkl poslední kousek jablka, zeptal se: „Mám věřit, že je má věrnost přijímána, jinak bych tu nebyl?“

„Pravděpodobně bys nebyl naživu nebo přinejlepším bys nikdy nebyl naverbován.“

„Králové přicházejí a odcházejí,“ podotkl Jim. „Můj dědeček sloužil čtyřem králům. Ten poslední je slibný mladý muž. To však neznamená, že když jsou třísky dole a poslední karta vyložena, že bude dělat správná rozhodnutí.“

„Má při ruce tvého dědečka.“

„O mém dědečkovi je známo, že je velmi moudrý, velmi bystrý a velmi starý. Říkám to s láskou, protože mi bude chybět, až umře. Ale pokud nemůžete předvést další zázrak jako ten s lordem Erikem, je to jen otázka měsíců, možná nanejvýš roku, než bude nutné ho nahradit.“

„Tvým otcem?“

„Ne,“ pravil Jim. „On je nadaný správce, což zdědil po svém vlastním dědečkovi, Aruthovi Jamesonovi, podle všech záznamů lordu Vencarovi. Není však politický tvor jako můj dědeček…“ Jim si povzdechl. „Zase jednou stojíme tváří v tvář situaci, kterou nemůžeme nazvat jinak než nebezpečnou. Až princ Arutha zemře, nebude žádná kontinuita v Západní říši. On byl posledním pravým vládnoucím lordem Západu a po něm přišla jen řada vladařů-správců, dědiců zabíjejících čas, než se budou moci vrátit do Rillanonu a převzít trůn. V žádné době se na zájem Západu nehledělo jako na prvořadý. Lordové Západu jsou rozděleni a dokonce jsem zaslechl řeči o ustanovení samostatného národa.“

„Tyto řeči nejsou rozšířeny,“ namítla Miranda, „jinak bychom o tom už slyšeli.“

„Klepy,“ pravil Jim. „Nic víc, jinak bych o tom podal zprávu. Věř mi, když říkám, že kdybych pokládal nějaký takový pohyb za skutečný, hlásil bych ho svému otci a ten by se zcela jistě o tuhle informaci podělil s lordem Erikem.“

„Který by na oplátku podal zprávu mému muži.“

„My však máme na starost mnohem důležitější záležitosti, než je politika v Království,“ obrátil Jim list. „Elvandar?“

Miranda přikývla. „Můžu tě vzít na břeh řeky, protože mi ještě stále musí být uděleno svolení, abych podle svého přání vstoupila.“ Řekla to, jako by jí to vadilo, ale Jim nechal poznámku zaznít bez komentáře. „Postav ke mně…“

„Ach, ty boty?“

„Ó ano,“ pravila Miranda. Podívala se na jeho nohy a dodala: „A kalhoty, co ti padnou. Vzpomínám si.“

Poslala ven jednoho ze studentů, který předtím pekl, aby obstaral požadované, a chlapec se rychle vrátil se dvěma páry bot. První pár padl dobře a obnošené kalhoty byly lepší než ty, které mu dal kapitán.

Jim se převlékl a šel si stoupnout vedle Mirandy. Položila mu ruku na rameno a najednou byli v tmavém lese vedle poměrně velké řeky. „Na tomto brodu teče voda svižně, ale je mělká,“ poznamenala, když se snažil udržet rovnováhu v proudu. Zvyknout si na tohle kouzelné cestování dá jednomu zabrat, pomyslel si.

Pak byla Miranda pryč.

Jim se zhluboka nadechl a náhle si uvědomil, že nemá zbraň. Věděl, že bez společnosti dlouho nebude, a dál se brodil řekou. Na druhé straně se na okamžik zastavil. Naslouchal a pak zavolal: „Vím, že tam jste.“

O vteřinu později se jakoby odnikud vynořili dva elfové. „Vítej, Jime Dashere,“ pozdravil jeden z nich.

Jim chvíli pátral v šeru, pak se usmál a udělal krok vpřed.

„Děkuji, Trelane. Jsem rád, že tě zase vidím.“ Potřásli si rukou a Jim řekl: „Potřebuji mluvit s vaší královnou a lordem Tomasem.“

Elf jménem Trelan se obrátil na druhého elfa. „Doprovodím ho a pošlu ti zpátky někoho jiného, aby s tebou hlídal brod.“ Potom vyrazil rychlým klusem, nechávaje Dasherovi jen okamžik, aby zareagoval a dohonil ho.

Jim ze své předchozí návštěvy věděl, že bude běžet celou noc a po většinu dopoledne, než z této části lesa elfů dorazí na královnin dvůr, takže se v duchu uvolnil a začal myslet na to, jak udržet krok s

neunavitelným elfem. Byl ale na cestě jen pět minut, když začal zase myslet na Michele a nadávat sám sobě do zamilovaných hlupáků.

X

Předvolání

Bek stál celý pokrytý krví.

„Přestaňte!“ křičel Martuch, jeho rádce v sandharinském bojovém spolku.

Člověk přestrojený za dasatského rytíře smrti stál a chvěl se zuřivostí. Oči měl vytřeštěné a meč připravený, jak hledal dalšího nepřítele, kterého by zabil. Martuch, Valko a půl tuctu dalších členů Bílého stáli v půlkruhu za Ralanem Bekem. I oni byli pokryti sraženou krví. Rytíři smrti, kteří tajně sloužili nepřátelům Temného, byli pohlceni Velkou čistkou stejně jako všichni ostatní Dasatové s mečem, ale nikdo z nich, dokonce ani ten nejzběhlejší válečník, do té doby neviděl něco takového, čeho byli právě svědky.

Skupina asi třiceti pěti mladých rytířů smrti projela ulicí a narazila na skupinku podřadných, kteří byli zalezlí, a při západu slunce zariskovali a vyšli příliš brzy. Zatímco se město koupalo v oranžové záři západu slunce, široká ulice se stala dějištěm masakru.

Než mohl Martuch zavelet své skupině, aby se vyhnula srážce, Bek pobídl svého oře kupředu. Jel jako by se v sedle narodil. Než mladí rytíři smrti zjistili, že jde po nich, šest z nich bylo mrtvých. Bek se choval jako posedlý. Zabil jich osm, než se k němu ostatní stihli připojit.

„Všichni jsou mrtví,“ zhodnotil Martuch.

Bekovi zářily oči vnitřním světlem, které budilo obavu i v těchto bitvách zocelených Dasatech. „Pojďme hledat další!“

„Ne," rozhodl Valko. „Je po čistce." Podíval se na patnáct těl rozházených po ulici. „Tihle… neměli zemřít." Vypadal, že je rozpolcený svým dasatským dědictvím, které si libovalo v hromadném vraždění, a nově nalezeným respektem pro život, jenž považoval vraždění za plýtvání možnostmi. „Čistka byla ukončena, než tohle začalo."

Martuch se podíval na ostatní. „Prošacujte těla. Kdybychom to neudělali, přitáhlo by to k nám nevítanou pozornost. Raději být považován za bandity než za kacíře."

Valkova skupina rychle sebrala tělům trofeje a zanechala mrtvoly na ulici napospas podřadným. Jakmile schovali trofeje za sedly svých varninů, objela roh dlouhého městského bloku skupinka jezdců a začala se k nim blížit. Valkova skupina zaujala postavení, aniž by zazněl povel, neboť přestože čistka oficiálně skončila, Bek by zdaleka nebyl jediným válečníkem, kterého chytili při prolévání krve a připraveného pokračovat v zabíjení.

Když se skupinka přiblížila, Martuch rozkázal: „Zbraně dolů."

Blížící se jezdci představovali půl tuctu chrámových rytířů smrti v barvách tekaranova paláce. Doprovázeli dvojici věštců. Tito kněží měli za úkol zajišťovat, aby všichni v říši chodili uctívat Temného. V dávnověku možná šířili víru, ale od vzestupu Jeho Temnosti na vrchol nebyla vyžadována žádná evangelická mise a oni nyní sloužili především k slídění po kacířství. Působili jako tekaranovi špehové.

„Chvála Jeho Temnosti!" pravil jejich vůdce.

Všichni na chvíli sklonili hlavy a zopakovali modlitbu. Druhý kněz bleskově zaznamenal mrtvoly na zemi. „Kolik z vaší jednotky tu leží?"

Martuch klidně odpověděl: „Nikdo."

„Skutečně?" podivil se první kněz. „Počítám třicet pět mrtvých válečníků a skoro poloviční počet podřadných. To jen vás devět je všechny poslalo k Jeho Temnosti?"

„Měli jsme výhodu překvapení," vysvětlil Valko.

Bez náznaku vychloubání Bek klidně dodal: „Zabil jsem šest, než zjistili, že jsme za nimi. Když se ke mně otočili čelem, zemřeli další dva a potom na ně šli mí společníci z druhé strany. Zmatek nám pomohl…"

„Tohle byli mladí, sotva zkušení bojovníci,“ dodal Hirea. „Jsem mistr Hirea ze Scourge a učil jsem všechny zde přítomné včetně lorda Valka z Camareenu. Toto jsou mí nejvýznačnější studenti a tito… *tvorové*,“ pronesl k mrtvým s opovržením, „byli stěží lepší než samotní podřadní. Bylo to snadné zabíjení. Ve skutečnosti málo slávy.“

„Jste ze Scourge, ale přesto jedete s lordem z Camareenu, jenž je ze Sadharinu, pokud se nemýlím. Je to správně?“ otázal se první kněz.

„Byl jsem právě s lordem Valkem, když zazněla výzva k Velké čistce. Připadalo mi moudřejší zůstat s jeho skupinou, než riskovat návrat do své vlastní oblasti.“

Druhý kněz se podíval přímo na mladého vládce Camareenu a podivil se: „A tys ho nechal naživu?“

„Byl to můj učitel,“ hájil se Valko. „Scourge a Sadharin jednají společně už mnoho let. Nezkřížili jsme meče od dob mého děda. Mnohé nás spojuje.“ Poklesem hlasu naznačil, že ukončil hlavní téma a vzdorovitým pohledem vyzval oba kněze, aby v otázkách tímto směrem pokračovali jen na vlastní nebezpečí.

Kněží Temného tradičně ignorovali politiku společnosti, ale na dlouholetá spojenectví často hleděli s podezřením, neboť umění vládnout tak vražedné populaci znamenalo nedovolit frakcím, aby se staly příliš mocnými. Stejně jako každý, věděli i tito dva kněží, kdo je onou možnou vůdčí hrozbou, a i když byly Scourge a Sadharin úctyhodnými spolky, nebyly zvlášť mocné ani vlivné – rozhodně ne na Omadrabaru. Možná byly silou, s níž se dalo zápasit na Kosridi, ale zde v hlavním světě dasatské říše byly jen další dvojicí místních bojových spolků.

Druhý kněz si Beka prohlížel. „Jsi Scourge nebo Sadharin?“

Bek mrkl dolů a uvědomil si, že mu Martuch dal odznak, který se během zápasu uvolnil. Když se chystal odpovědět, Martuch ho předběhl. „Je to můj vazal. Je Sadharin.“

První kněz zvedl obočí a jeho zájem vzrostl. „Student? Z jeho chování a počtu mrtvých u jeho nohou bych si myslel, že má přinejmenším hodnost mistra, pokud ne kapitána.“

„Je slibný,“ odbyl ho Hirea. „Ale mezi těmi, které učím, je jen jeden ze studentů.“

Po dlouhém zvažování první kněz prohlásil: „Potom ti nebude vadit, když opustí tvé řady.“ Ukázal na Ralana. „Jak ti říkají?“

„Jsem Bek,“ představil se člověk převlečený za dasatského válečníka.

„Beku,“ zanotoval věštec, „jsi vyvolený!“

Na kratičký okamžik si Valko a Martuch vyměnily pohledy. Oba pocítili pud zaútočit, zabránit služebníkům Temného odvést Beka pryč. Oba však také věděli, že přestože tito dva věštci nejsou tak mocní v užívání magie jako kněží smrti, dokázali by i ve dvou zvrhnout rovnováhu proti Valkově skupině ve svůj prospěch.

„Musíš jít s nimi,“ prohlásil Martuch. Potichu, aby to mohl slyšet jen Bek, dodal: „Neudělej nic, co by tě prozradilo. Budeme tě kontaktovat, než skončí tento den. Běž.“

Bek zasunul meč do pochvy a zeptal se kněze: „Vyvolený?“

„Tekarana vždy potřebuje zázračné válečníky. Výcvik je obtížný a představuje mnohem větší zátěž, než jakou jsi prošel u svého starého učitele…“ Zdůraznil slovo »starý« tak, že by ho Hirea zabil, kdyby ho nechránil druhý uživatel magie a tucet chrámových stráží, „…a přežiješ-li, získáš místo nejvěrnějšího služebníka po boku Temného jako jeho osobní stráž.“

„Dosáhneš-li zvláštního ocenění,“ pokračoval druhý kněz, „možná budeš vybrán, aby ses připojil k nejvznešenějšímu řádu, k talnoyům.“

Bek se zašklebil. „To, co budu dělat, je zabíjení?“

„Vždycky,“ odvětil první kněz a vrátil Bekovi úšklebek. „Dnešní čistka byla jen ochutnávka. Před věrné bude brzy prostřena hostina smrti.“

„Pak půjdu s vámi,“ souhlasil krví zbrocený mladík. Nasedl na svého varnina a objel kruh. Přidal se ke strážím, doprovázejícím kněze.

Jak jeli širokou ulicí a do této části města se začaly vracet první známky normálního života, řekl Valko Martuchovi: „Co teď budeme dělat?“

„Co nejrychleji se dostaneme k ovocnému sadu Delmat-Ama a promluvíme si se Zahradníkem,“ odpověděl Martuch. Na ostatní zavolal: „Jedeme!“

Rychle nasedli a vyjeli svižným tempem skrz město plné mrtvých a umírajících.

*

Pozdravy ustaly. Na obou stranách bylo příliš mnoho otázek, jež bylo nutné položit a zodpovědět, než aby měli čas na obvyklou diskusi.

Úkryt byl takový, jak ho Macros popsal. Prostorný, ale jednoduchý. Lůžka byla uspořádána podél stěn dlouhé místnosti, která možná kdysi sloužila jako podzemní skladiště obilí nebo dokonce jakési ubikace. Kromě postelí, stolu a police se džbány na vodu na vzdáleném konci neskýtala místnost žádné pohodlí. Dvě lucerny vydávaly slabé světlo a dovolovaly Pugovi opět vnímat zrakem teplo, jako by bylo normálně viditelné.

Martuch, Valko a Hirea se všichni připojili k Macrosovi a jeho společníkům v úkrytu, zatímco ostatní služebníci Bílého zůstali nahoře, aby zajistili, že nikdo dole nebude rušen. Zvláště Nakor vypadal znepokojený zprávou, že Beka odvedli věštci. „Proč si myslíš, že ho vzali?“ zpovídal Martucha.

Martuch pokrčil rameny. Jedno z mála lidských gest, které Puga vždycky zmátly, když je viděl. „Z celé řady důvodů, ale žádný z nich mě nevede k závěru, že mají ponětí o jeho skutečné podstatě. Kdyby tomu tak bylo, nebyli by tam jen dva klerici, bylo by jich dvacet, a místo tuctu stráží by jich byla stovka. A vůbec by se s námi nebavili.“

„Zaútočili by bez otázek,“ souhlasil Nakor. „Který z těch důvodů tedy soudíš, že by byl nejrozumnější?“

„Nejrozumnější?“ Starý dasatský válečník měl ve tváři opět velmi lidský výraz pochyb. „V naší zemi nezůstalo z důvodu téměř nic, Nakore. Ale jestli se mě ptáš na nejpravděpodobnější důvod, je to tento. Bek sílí od chvíle, kdy sem přišel. V jeho případě už vůbec nejde jen o to, že připomíná mocného mladého válečníka.“

„Martuch má pravdu,“ přidal se Valko. „Čiší z něho moc. Nese se jako rodilý šlechtic, syn nějakého velkého domu a jeho síla je nepřehlédnutelná. Toho dne, kdy jsem vás potkal, jsem neměl váhat. Když jsem měl příležitost, měl jsem ho na místě srazit k zemi. Dnes by i ten nejsilnější z naší rasy váhal, než by ho vyzval. Teď už dál nehraje roli Dasata. On *je* Dasat do morku kostí. Je to děsivé.“

„Kdyby byl opravdu mým studentem,“ uvažoval Hirea, „už bych ho považoval za toho nejnebezpečnějšího, jakého jsem kdy vychoval. Kdybych s ním byl na cvičišti, bál bych se o svou hlavu.“

„Pak musím jít za ním,“ rozhodl Nakor. „Máte kontakty?“ Martuch přikývl. „Máme agenty v paláci a znám tam i další, kterým nebude připadat divné, že tam jsem. Jako jeho rádce mu mohu popřát šťastnou cestu.“

„A já také, jako jeho instruktor,“ doplnil Hirea. „Jakmile však jednou zahájí výcvik tekaranovy osobní stráže, už se k němu nedostaneme. Pokud s ním máme mluvit, musí to být dnes.“

Nakor přikývl a vstal. „Pak musíme jít hned. Protože jestli se k němu nedostanu a neřeknu mu, co má dělat, všechny naše plány nejspíš půjdou vniveč.“

„Nakor vypadá částečně jako podřadný,“ navrhl Pug.

„Nic víc než rodinný sluha, který přichází, aby něco vyzvedl a odnesl,“ odvětil Martuch. „Přitáhne mnohem méně pozornosti, než kdyby přišel třetí válečník a přál šťastnou cestu pouhému studentovi.“

Valko navrhl Pugovi: „Doprovodím tě k pohoří Skellar-tok.“

Pug se podíval na Macrose, který jen kývl. „Raději dříve než později,“ pravil bývalý mág-člověk. Skutečně nevypadal dobře.

Jako by se bál Pugova pohledu, prohlásil: „Mám strach, že mi možná zbývá jen krátký čas.“

Když to Hirea uslyšel, očividně se vyděsil. „Pro službu, kterou jsme sdíleli, a pro lásku, kterou k tobě nosím jako ke svému vůdci, tě varuji, abys nikdy takovou věc neopakoval mimo tuto místnost. Stojí mě veškerou moji vůli, abych tě nesrazil za projev takové slabosti.“

Valko také vypadal, že bojuje sám se sebou. „Ano, to je moudrá rada.“

Jen Martuch si zřejmě nedělal starosti. „Obávám se, že je to v nás příliš zakořeněno. Přesto stále doufám, že naše potomstvo dokážeme zachránit.“

„Pak se musíme všichni vydat na cestu,“ prohlásil Pug. Obrátil se k Magnusovi. „Opět poneseš břímě, zatímco já nás budu maskovat, abychom nebyli vidět. Tentokrát se nebudeme jen přesouvat nad městem, ale poletíme kolem půlky světa, tak buď připraven, synu.“ Magnus vážně přikývl.

„Budu se snažit, abych nás udržel neviditelné,“ slíbil Macros, „ale máme před sebou opravdu dlouhou cestu. Nebude to rychlé cestování. Jen doufám, že dokážeme získat znalosti, které potřebujeme, než Temný odhalí své záměry.“

„Potom nesmíme otálet,“ dodal Pug. A k Nakorovi pronesl: „Doufám, že tě zase brzy uvidím, starý příteli.“

Nakor se skrz ztrápený výraz ve tváři zazubil. „Když to bude vůle bohů, pak se tak stane. Dávej na sebe pozor.“

„Ty taky,“ odvětil Pug. Obrátil se na Martucha. „Jdi první a my tě budeme rychle následovat, ale budeme neviditelní.“

Martuch přikývl a bez další diskuse se otočil. Vedl své společníky k dřevěným schodům, ústícím na povrch. Puga napadlo, že raději varuje Valka, aby neznervózněl, když bude neviditelný nebo když poletí, ale rozmyslel si to. Valko byl Dasat a i kdyby byl k smrti vystrašený, takovou slabost by nedal najevo, a Pug neměl čas jednat s mladým dasatským pánem, který by se cítil uraženě. Proto Pug jen řekl: „Polož svou ruku Magnusovi kolem pasu a nepouštěj se, protože ho neuvidíš.“ Potom se Pug postaral, aby všichni ve skupině byli neviditelní.

Pomalu stoupali po schodišti za Hireou. Podřadní zůstali dole, aby uzavřeli padací dveře. Ranní slunce nyní šplhalo do půlky oblohy a Pug cítil, jak je všechny Magnus svým kouzlem rychle zvedá. Slyšel, jak se Magnus ptá: „Kudy?“

„Nejprve mnoho hodin na západ a potom, až si odpočineme, udám další směr,“ odpověděl Macros. „Než přistaneme, uvidíme polovinu tohoto světa. Teď šetři silami a ať jsme pryč tak rychle, jak to dokážeš.“

Magnus soustředil veškerou svou vůli, aby se pohybovali co nejrychleji. Brzy letěli oblohou Omadrabaru stejně rychle jako nejhbitější jestřáb vracející se domů. I tak Pug věděl, že to bude dlouhá a svízelná cesta, o níž doufal, že ji zvládnou včas, aby předešli všemožnému zlu, jež bylo zosnováno v hluboké dutině nepříliš vzdálené od místa, kudy letěli.

Nebylo to poprvé, kdy Pug přemítal, jestli je v jeho závěrech aspoň kousek zdravého rozumu, protože nedokázal nazvat plánem ani to, co zatím udělal. Spíš to byl šílený pokus odpovědět na strašnou hrozbu a on musel spoléhat na svůj vlastní rozum, nadání svého syna a Nakora, a velmi pomateného mladíka, kterého posedlo něco víc než prosté šílenství. A na řadu šifrovaných vzkazů od nějaké budoucí verze jeho samotného. Pug dával pozor, aby zůstávali neviditelní, ale ve skrytu duše si přál, aby se uměl modlit. Ale na této cizí obloze, říkal si, není ke komu se modlit.

*

Nakor držel oči sklopené, jak byl poučen po svém příjezdu do dasatské říše. Občas vzhlédl, aby se ujistil, že neztratil stopu svých »mistrů«, Martucha a Hirea. Také pečlivě zaznamenával, jak je tato část velkého paláce uspořádána. Byla to masivní stavba. Ve městě, jehož měřítka činily trpaslíky ze všech lidských staveb, které kdy viděl, tento palác dosahoval vrcholu v přehánění. Od úkrytu v sadu Delma-Ama trvalo třem společníkům skoro hodinu, než dorazili ke vchodu, ale od vstupu do vlastního paláce to bylo téměř půl dne jízdy ulicemi, a to se dostali jen k vnější změti ulic a domů. Uplynula necelá hodina po západu slunce. Pokud dva dasatští válečníci mohli, vyprávěli Nakorovi o této monstrózní stavbě.

Velký palác, domov vládce dasatské říše, zaujímal větší rozlohu než celé město Kentosani na domovském světě Tsuranů, Kelewanu. Toto město ve svých zdech skrývalo přes milion obyvatel. Více než dva miliony Dasatů žilo ve vlastním paláci, pět milionů pak v centru hlavního města. Nakor zjistil, že odhad, kolika rytířům smrti by mohl tekarana velet během invaze do první roviny reality, byl hrubě podceněn. Macros říkal dva miliony rytířů, Nakor však byl přesvědčen, že pozapomněl, jak Temný vyškrabává všechny dasatské

válečníky z Dvanácti světů a pouští je ze řetězu… Něco nebylo v pořádku. Jakmile by jednou vybudovali předmostí do první roviny, ať už na Kelewanu, na Midkemii či na nějakém jiném světě, v ohrožení by se ocitl ohromný počet světů. Vždyť i pro tohoto boha to byl divoký a jednoduchý plán.

Lstivý hráč zvažoval každý kousek informace, jenž dokázal postřehnout ať už z přímého pozorování či z hovoru druhých, který adresovali jemu nebo který zaslechl, když si neuvědomili, že je poslouchá. Nakor právě dospěl k nevyhnutelnému závěru. Dasatové nemohli být poraženi ani spojenými vojsky národů na Midkemii a Kelewanu. Přinejlepším by je dokázali jen pozdržet. A přinejhorším by Dasatové veškerou opozici smetli, jako by to byly děti s hračkami místo skutečných zbraní.

Nakor se rozhodl, že ať už Pug zjistí o historii tohoto světa cokoli a ať už bude odhaleno cokoli ve chvíli, kdy najde vůdkyni Sesterstva kouzelnic krve, nehledě na Macrosovu pravou podstatu – a Nakor měl vážné pochyby, že je Macros tím, čím se zdá být – ať už kdokoli z nich objeví cokoli, bude z nadcházející krize existovat pouze jediné východisko. Zničení Temného boha.

Když Nakor docházel k tomuto závěru, vybavoval si všechny akce Temného v minulosti a něco se začalo vynořovat. Tušení skutečného záměru za zjevně bezmyšlenkovitým zabíjením a ničením. V pohybu byl nějaký plán, v němž do sebe postupně zapadaly všechny dílky skládačky, a Nakora mučilo, že je téměř na krajíčku úplného odhalení.

Čím hlouběji se nořili do paláce, tím si byl Nakor jistější, že v srdci této společnosti existuje něco strašně zlého. Jejich umění, neboť co jiného by to bylo, byla jen pokroucená oslava jejich temné víry. Už při vstupu do druhé roviny ho zarazilo, že kromě samotných Dasatů nevidí nic, co by připomínalo ozdobné prvky či umění. Dasatové měli jakýsi výraz krásy a pokud jste přivykli jejich vzhledu, byli velmi pohlednou rasou, soudil Nakor, ale uvnitř zdí se nenacházely žádné malby ani tapisérie, nebyla tu žádná variabilita v barvách budov či erbů. Byl přesvědčen, že něco z toho je zapříčiněno tím, že ve srovnání s lidmi mají velmi odlišné vnímání barev. Dokázali vidět infračervené a ultrafialové spektrum podobně, jako

některé bytosti v první rovině reality, a dokázali vidět teplo, což z nich v noci činilo smrtelně nebezpečné bojovníky.

Ale až uvnitř paláce Nakor uviděl cosi jako skutečné umění. Mělo zde podobu děsivých nástěnných maleb, zobrazujících vraždy, mučení, popravy a hromadné krveprolévání na počest Temného boha. Pokud v těch nástěnných malbách byly nějaké příběhy, Nakor je nedokázal rozpoznat. Přesto intuitivně vytušil, že tato určitá oblast musí mít co do činění s velkým zápasem v minulých letech.

Když Nakor sledoval Martucha a Hireu, zahlédl během jejich pochodu na několika místech něco, co předpokládal, že je obrazem samotného Temného boha. Zdálo se, že ho zobrazují jako stín bez rysů a oděvu. Vzhledem k živosti ostatních objektů na nástěnných malbách to Nakor považoval za podivné. Válečníci byli vykresleni se stylizovanou přesností. Hlavy měli větší než ve skutečnosti, asi aby se ukázala jejich starodávná pokrývka hlavy. Každá z nich v unikátním stylu byla od té doby nahrazena znaky na pancířích. Meče byly také rozdílné, stejně jako bitevní standarty a korouhve. Oběti byly zobrazovány v hranicích navršených pro obětování Jeho Temnosti.

Další nástěnné malby zobrazovaly dlouhé řady vězňů, jak pochodují k ohromné díře a jsou do ní shazováni coby další obětiny pro Temného. Jak se blížili k cíli, Nakor viděl, že se náměty nástěnných maleb mění směrem k vojenskému zaměření, témata opakovaně zobrazovala mocné válečníky ve službách Temného, jak jsou vedeni tekaranou a jeho karany v triumfu nad rozmanitostí cizích druhů.

Není v tom vůbec nic triumfálního, pomyslel si Nakor. Od chvíle, kdy potkal Puga, už navštívil mnoho světů a téměř všechny civilizace na Midkemii, a setkal se s jinými vojenskými společnostmi, dokonce i těmi přirozeně bojovnými, ale nikde neviděl oslavovat utrpení a bolest, podobně jako tady. Přesně tak jim to líčil Kašpar, když probírali jeho vizi v Příbytku bohů, kdy mu Kalkin, známý také jako Ban-ath, bůh zlodějů, poprvé ukázal Dasaty. Ti lidé si mysleli, že je bolest zábavná a utrpení směšné. Pokud šlo o Nakora, nikdy se nesetkal s pokroucenějším pohledem na život a smrt.

Ne, opravil se, když dorazili k cíli. Bylo to běžné téma. Celý život bylo jen utrpení vedoucí ke smrti a jedinou otázkou bylo, jestli máte trpět vy, nebo jestli máte utrpení způsobovat. Nakor pak ve dveřích, vedoucích do Síně válečníků, spatřil neobvyklý obraz. Podřadný, jenž byl oblečen jako léčitel, nabízel v jednom rohu dole trpící oběti pohár vody. To bylo divné, téměř nepředstavitelné. Přesto ale nějak významné, pomyslel si malý hráč.

Jak pospíchal, aby nezůstal pozadu, koutkem oka zachytil další detail. Pod postavou podřadného se nacházel malinký, téměř nepostřehnutelný piktogram, pokud člověk obraz pečlivě neprozkoumal. Nakor se na chvíli málem zastavil. Byl to symbol, který by v žádném rozumném ohledu neměl v tomto vesmíru existovat, natož aby zdobil stěnu. Nakor potlačil údiv. Uvědomil si, že každé vypadnutí z charakteru jím přijaté role by rychle ukončilo jeho život.

Síň, do níž vstoupili, byla velká a účelně zařízená. Na žádné ze stěn se nenacházela ani jednoduchá výzdoba. Masivní šedočerné kameny jiskřily energií, která se pro Nakora stala málem samozřejmostí, ačkoli měl pořád potíže najít slova, jimiž by popsal, co vidí. Několik lavic bylo sestaveno do řad po celé místnosti a sedělo na nich tucet mladých mužů. Čekali na zavolání. Byli obklopeni válečníky, otci, učiteli, bratry ve zbrani. Ti všichni přáli mladým bojovníkům hodně štěstí a pobízeli je, aby přinesli čest domům a spolkům, které je zrodily. Nakor neviděl v jejich tvářích ani náznak lítosti. Spíše jednotnou hrdost na to, že jeden z jejich středu byl vybrán do tekaranových služeb.

Bek seděl sám na lavici u vzdálené stěny. Byl dost osamocený na to, aby nikdo nezaslechl krátký rozhovor. Nakor se rozhlédl po místnosti a zaznamenal, že několik mladých válečníků rekrutovaných do služeb tekarany doprovázejí podřadní. „Oni si můžou vzít sluhu?“ zeptal se Nakor.

„Ano, ale snad nechceš…“ začal Hirea.

„Ano,“ přerušil ho Nakor. „Musím.“

Další rozhovor přerušil příchod kněze smrti, jehož doprovázela dvojice palácové stráže. Kněz prohlásil: „Poznávám znaky Scourge a

Sadharinu.“ Podíval se na Beka a poznamenal: „Ty nenosíš žádný znak. Ke kterému spolku patříš?“

Než mohl Bek odpovědět, ozval se Martuch: „Je to můj vazal. Jmenuje se Bek.“

„Sadharin. Z kterého domu?“

Rychle se teď dostávali do nebezpečných vod, protože nikdo z nich ani na chvíli nepředpokládal, že by někdo z lidí-návštěvníků podstoupil tuto úroveň výslechu. „Z Langorinu,“ odpověděl Martuch.

Kněz smrti lehce povytáhl obočí. „Tvoje jméno?“

„Martuch,“ odvětil a sklonil hlavu v uctivém gestu, jež bylo lehce na hranici drzosti.

„Jsi známý dokonce i zde, Martuchu z Langorinu. Je to tvůj syn?“

„Ne,“ pospíšil si Martuch s odpovědí. „Je z podřadné rodiny.“

Nakora zajímalo, jestli by to nemohla být z Martuchovy strany léčka, jak dosáhnout Bekova propuštění.

Kněz vypadal zmateně. Nejen zvědavě, ale i váhavě. „Jak je to možné?“

Martuch se podíval na Beka takovým způsobem, že mu tím dával jasně najevo, aby mladík bedlivě poslouchal, co bude říkat. Nakor věděl, že Bek občas vypadá prostoduše a někdy skoro až jako hlupák, ve skutečnosti však hloupý nebyl. Dychtil po vraždách a krvi a působilo mu potěšení, když druzí trpěli, ale nebyl to žádný hlupák. Rychlý Bekův pohled pověděl malinkému hráči, že Martuchův rozkaz poslechne „Našel jsem ho při lovu. Dohonil ho jeden z mých nejmladších vazalů, syn jednoho z nejvěrnějších starých společníků. Bek ho strhl ze sedla, sebral mu meč a zabil ho.“

„Působivé,“ prohlásil kněz smrti a výraz ve tváři se změnil.

„Ani z poloviny. Než jsem k potyčce dojel, zabil nově nabytým mečem druhého rytíře smrti a dalšího vážně zranil. Stál vzdorovitě, beze známek strachu a vyzýval mě i ostatní, abychom přišli a zemřeli. V tu chvíli jsem věděl, že ho musím získat do svých služeb a vycvičit ho pro nějaký zvláštní úkol. Nyní chápu, že mi ho osud toho dne postavil do cesty, abych ho vzal s sebou. Temný ho označil pro vyšší výběr.“

„Zjevně,“ souhlasil kněz smrti. Jednou rukou udělal nepostřehnutelný pohyb a stráž nejblíže k Bekovi se pohnula. Ruka

Dasatovi vystřelila pro jílec meče. Jedním pohybem ho vytáhl a velkým obloukem se chystal zasáhnout Beka do krku. Ale než čepel opustila pochvu, Bek uhnul doprava jen tak, aby vytáhl vlastní meč, napřáhl se dozadu a zasáhl. Zatímco seknutí palácové stráže rozřízlo prázdný vzduch, Bek zasáhl svou čepelí muže do břicha. Čepel probodla jeho zbroj a prošla úplně skrz tělo, takže hrot vyčníval z jeho zad.

Martuch a Hirea udělali krok zpět a vytáhli meče, zatímco Nakor se stáhl. V tuto chvíli si ho nevšímali, ale on byl ve skutečnosti připraven bránit sebe i Beka všemi možnými »triky«, které by byly zapotřebí.

Ale k všeobecnému údivu kněz smrti zvolal: „Zadržte!“

Druhý člen palácové stráže se chystal zaútočit, zůstal však stát.

Bek se zašklebil na kněze smrti. „Zkouška?“

„Působivé,“ zopakoval kněz smrti. Podíval se na Martucha. „Nebyl bys první hlava rodiny, která přikrašluje výkony vyvoleného válečníka, aby získal odraz slávy pro svůj dům a spolek. Tu historku, kterou jsi vyprávěl, jsem považoval za těžko uvěřitelnou, ale teď…“ Zahleděl se na Beka, jak lehce vytahuje čepel z mrtvoly a dodal: „Věřím, že tento mladý muž s mečem, který před tou nocí nikdy netřímal, zabil dva…“

„Tři,“ opravil ho Martuch. „Ten zraněný válečník zemřel brzy poté.“

„…tři z tvých rytířů smrti.“ Kněz se obrátil na Beka. „Postav se.“

Bek vstal a jestliže vypadal působivě, když seděl na lavici, teď byl působivý dvojnásob, protože ho dasatské vzezření činilo ještě větším a hrozivějším, než když byl v lidské podobě. Martuch prohlásil: „Byl to více než dobrý obchod. Zastoupí tucet mužů.“

„Myslím, že ten půjde nahoru,“ usoudil kněz smrti. Podíval se na Nakora. „To je Bekův sluha?“

„Ano,“ potvrdil Martuch. „Před nějakým časem jsem Bekovi tohle stvoření věnoval.“

„Pojď se mnou,“ vyzval kněz smrti Beka. A Nakor šel za mladým mužem.

Nakor vyslal tichou krátkou modlitbu některému laskavému bohu, který možná zrovna naslouchá. Našel si čas, aby se rychle

ohlédl přes rameno na Martucha a Hireu. Pak následoval svého zvláštního mladého společníka do srdce zla.

*

Než přistáli, byl Pug skoro vyčerpán. Jedním z netušených následků jimi zvolené metody byl obzvláště zuřivý létající dravec, který měl bystřejší zrak než většina ostatních. Útok s téměř katastrofálními následky ve výšce několika set stop nad dalším městským kantonem málem způsobil, že Pug ztratil kontrolu. Necelou hodinu od cíle jejich cesty je to mohlo zabít. Pug a Macros společnými silami zničili hejno okřídlených zabijáků, zatímco Magnus je chránil před pádem a smrtí.

Po tomto prvním střetu musel Pug doladit kouzlo neviditelnosti, aby pokryl rozsah spektra, v němž fungoval zrak Dasatů, a tím také přemohl ony nestvůry, které lovily podle tepla. Pug použil svou zázračnou schopnost vytvořit toto tajemné maskování doslova za letu, ale cena za ně ho dovedla až na pokraj vyčerpání, ještě než dosáhli konečného cíle.

Valko snášel cestu s klidem, který by zahanbil i Tsurany, pomyslel si Pug. Kdyby se dal nějaký mladý dasatský válečník označit za »sympatického«, byl by to Valko. Pouze dvakrát se zmínil o své téměř nekontrolovatelné touze všechny je zavraždit. Pug se však rozhodl, že vše spočívá v tom, jak obtížné je pro něj posoudit Valkův osobní souboj s novými pojmy a s opouštěním starých hodnot, což bylo prakticky totéž, jako kdyby kterýkoli Dasat odhalil své nitro. Svým velmi podivným způsobem to bylo obdivuhodné.

Dorazili do horské pevnosti, která byla pro všechny, kromě nejmocnější magie křišťálové koule, neviditelná. Pugovi však nečinilo problémy pevnost vycítit, když se přiblížili. Možná šlo o důsledek manipulace, kterou kontroloval takřka celý den, když přelétali nad polovinou tohoto světa. Když se dotkli země, Macros hlasitě vydechl úlevou a prohlásil: „Nenesl jsem žádné břímě jako ty, Pugu, ale bojím se, že má konstituce je mnohem slabší, než byla kdysi.“

„Hrozí nějaké nebezpečí, když se přiblížíme k té oblasti?“ zajímal se Magnus, který navzdory více než celodenní námaze vypadal poměrně čerstvě. Synova výdrž učinila na Puga dojem.

„Velmi pravděpodobně,“ odpověděl Macros. „Udělali bychom lépe, kdybychom tu zůstali stát a nechali je přijít k nám.“

Čekali necelou hodinu. Pak náhlé zachvění vzduchu kolem neviditelné usedlosti oznámilo příchod čtveřice mladých žen. Pug je podezříval, že buď patří mezi nejmocnější kouzelnice krve nebo k těm, o něž si mohou dovolit přijít, pokud se Pugova skupina projeví jako nepřátelská.

„Nejste zde vítáni,“ prohlásila vůdkyně, nápadná mladá dasatská žena, jež byla vysoká i podle měřítek její rasy. Nesla se tak, že ji to odlišovalo od ostatních, takže Pug předpokládal, že je musí vést.

Valko promluvil dřív, než se ozval někdo jiný. „Já jsem Valko, lord z Camareenu, syn Narueen.“

To jméno vyvolalo reakci. Než však mohla žena odpovědět, Macros dodal: „A já jsem Zahradník. Musíme toho hodně probrat.“

Vůdkyně přikývla. „Vskutku. Půjdete všichni s námi.“ Chvíli pevně hleděla na Valka, pak se otočila a kráčela pryč. Další tři ženy ustoupily stranou. Jasně tak naznačily, že Pug a jeho společníci mají následovat vysokou mladou kouzelnici krve.

Když došli k okraji napohled prázdného prostoru, ucítil Pug pulzování magické energie a náhle se objevily hradby pevnosti. Došlo mu, že kráčeli těsně kolem hranic velmi silné iluze, jež měla obelstít všechny přihlížející do chvíle, než dojde ke skutečnému kontaktu s hranicí. Pug měl také podezření, že se v ní nacházejí ošklivá překvapení pro každého, kdo by nebyl očekáván těmi uvnitř.

Pug okamžitě poznal, že jde o starobylé sídlo. Kameny vypadaly, jako by byly na místě po celá staletí, nebo dokonce po tisíciletí. Nekonečným působením větru a deště byly ohlazeny a beze spár. Kdysi ostré hrany se nyní zaoblily a stopy v kameni prozrazovaly, kudy od brány kráčeli nesčetní lidé ke vstupu do hlavní budovy.

Byla to první dasatská stavba, kterou Pug viděl, jež nebyla součástí nějakého masivního urbanistického celku. Šlo prostě o pevnost. V mnoha rysech připomínala pevnosti, jaké by mohl najít v horách Ostrovního království. Čtvercová kamenná budova s kulatou

věží uprostřed, poskytující výhled na horské průsmyky pod ní, která měla s několikahodinovým předstihem varovat hlídku před blížícím se nepřítelem.

Uvnitř pevnosti vycítil Pug vibraci, z níž usoudil, že se jedná o něco víc než pouhý shon žen zaneprázdněných starostmi o každodenní potřeby, a zaslechl vzdálený nezaměnitelný hluk, který prozrazoval přítomnost dětí. A ony se smály! Vysoká žena se otočila. „Musíte zde chvíli počkat.“ Valkovi oznámila: „A ty musíš odložit meč a dát ho jí.“ Ukázala na další mladou kouzelnici krve.

„Proč?“ zeptal se mladý rytíř smrti vzdorovitě. Meč si tvrdě vysloužil a představoval mnoho z toho, čím je a čím si prošel.

„Protože jsou zde ti, kdo si přejí, abys byl neozbrojen,“ odpověděl Macros. „Prosím.“

»Prosím« bylo v dasatské společnosti zřídka užívané slovo. Slovo, které obvykle znamenalo prosbu o život. V této souvislosti šlo o prostou žádost, ale přesto velmi účinnou. Valko odepjal meč i s pochvou a předal ho mladé ženě.

Vůdkyně čtyř dasatských žen odešla a zanechala je se zbylým doprovodem tří žen. Sál, v němž se ocitli, byl takový, jaký Pug u jednoduché pevnosti čekal. Byla to krátká síň, do níž na každém konci ústily dvoje dveře. Proti hlavnímu vchodu se nacházela holá zeď. Kdyby byl v dávných dobách hlavní vchod napaden, čekala by nájezdníky krátká cesta k smrti. Pug se podíval nahoru a spatřil vražedný ochoz, z něhož by dolů pršely šipky, šípy, kameny a vroucí smůla či olej. Na druhém konci síně čekaly masivní dveře, nepochybně vybavené obrovskými mřížemi a vyztužené, aby vydržely vše až po nejsilnější beranidlo. Pug mohl jen hádat, ale měl za to, že tato pevnost nebyla nikdy dobyta.

Na rozdíl od jiných dasatských budov, jež dosud navštívil, měla tato na stěnách výzdobu – na první pohled starobylé symboly. Pravděpodobně odznaky z dávnověku, symboly dávno zmizelých domů či spolků, to Pug nedokázal určit. Jeden z nich však vypadal nějak povědomě. Pug od něho nedokázal odtrhnout zrak. Byl to prostý symbol, červené pole s bílým piktogramem uprostřed. Jeho tvar mu byl povědomý. Jednoduchá vertikální linka vedla doprava nahoru a stáčela se dolů skoro těsně po vertikále. Pod tímto bodem ji

křížila jednoduchá linka a pod ní další, o něco delší. Proč si Pug myslel, že ho poznává?

Tři ženy se vrátily bezprostředně za mladou ženou, která předtím přivítala Puga a jeho společníky. Tři mladší ženy, čekající s Pugovou skupinou, odešly.

Pug zkoumal tři nově příchozí kouzelnice krve. Všechny byly starší a vyzařovala z nich síla. Nejstarší z nich se otázala: „Kdo je Zahradník?“

Macros vystoupil. „Já.“

Starší kouzelnice krve se na něj chvíli dívala a pak řekla: „Ne, nejsi. Ale já vím, kdo jsi.“

„Kdo potom jsem?“ zeptal se Macros.

„Jsi něco velmi odlišného a vysvětlování asi zabere trochu času, ale očekávaly jsme tě.“ Zadívala se na jeho tři společníky. „Je jsme však nečekaly.“ Ukázala na Valka. „Zvláště ne jeho.“

„Paní, máme za sebou velmi dlouhou cestu,“ upozornil Pug.

Zabodla do něj oči a Pug věděl, že ho nesleduje jen prostým zrakem, ale tím nejmocnějším dasatským pohledem. Šlo o magii. Sledoval, jak se jí rozšířily zorničky. „Ach ano. Už vím. Pojďte, nabídneme vám pohodlí a občerstvení a promluvíme si o spoustě věcí.“

Vedla Macrose velkými dveřmi vlevo a Pug s Macrosem je následovali. Magnus pravil: „Otče, je tady něco odlišného. Něco odlišného na těchto ženách.“

Pug přikývl. „Také to cítím. Nejsou šílené.“

Mladá žena, která je přivítala venku, přešla k Valkovi a sdělila mu: „Máš jít se mnou.“

„Kam mě odvedeš?“ zeptal se se směsicí podezření a vzdoru.

„Nic zlého se ti nestane,“ řekla. „Ti před námi si musí promluvit o spoustě věcí. Některé z nich se tě budou týkat a dozvíš se je, až je budeš potřebovat vědět. Já s tebou pohovořím o věcech, o nichž oni nemusejí vědět. Je to nezbytné. A kromě toho bych tě ráda poznala blíž.“

„Proč?“ zeptal se a jeho podezření vzrostlo.

Usmála se. Její úsměv se velmi lišil od těch svůdných a manipulativních, jaké u mladých žen očekával, když hovořily s

mladým mocným lordem z důležité rodiny. „Protože jsem o tobě slýchávala už od chvíle, kdy ses narodil, Valko. Jsem tvá sestra Luryn. Narueen je moje i tvoje matka.“

Valko ztratil řeč, zatímco ho jeho sestra vedla do srdce pevnosti Sesterstva kouzelnic krve.

XI

Dohoda

Jim se zastavil.

Bylo poledne a on byl na pokraji vyčerpání, když konečně dorazili k Elvandaru. Jeho společník elf řekl: „Věřím, že znáš cestu.“

„Děkuji, Trelane. Cestu najdu.“

Jim byl dvojnásob vděčný, že mohl zpomalit do rozumné chůze. Trelanova představa pomalého tempa lesem byla trestem pro každého člověka s výjimkou nejskvělejšího lovce či stopaře. Jim nebyl ani lovec, ani stopař, natož skvělý. Pár elfů mu zkřížilo cestu do srdce Elvandaru na velké mýtině před okrajem Lesa elfů. Několik z nich mu věnovalo letmý pohled, žádný na něj však nepromluvil. Dle Jimových měřítek to byli mimořádně zdvořilí lidé a promluvili by jen kdyby je oslovil jako první. Věděli, že každý člověk, který se nachází tak blízko Elvandaru, je vítán.

Jim zadržel dech, když se blížil k prvnímu z obřích stromů, které sloužily jako domov elfům královnina dvora. Byl stejně ohromen jako před několika lety, kdy tu byl na návštěvě poprvé. Jeho pocit úžasu ani trochu nesnižovala skutečnost, že teď při denním světle byl pohled ještě více omračující než v noci. Přesto Jim dokázal rozpoznat slabou záři kolem stromů, světlo, které bylo po západu slunce tak neuvěřitelné. A i za denního světla ho stále ohromovala rozmanitost barev. Uprostřed hlubokého zeleného listoví se nacházely stromy, které rostly jen v tomto lese. Většina z nich byla shromážděna v tomto háji a představovala hostinu pro oko, jelikož karmínové, zlaté i bílé listy doplňovaly okolní smaragdovou zeleň. Jeden ze stromů měl

listy modré a Jim se vydal k němu. Věděl, že rampa vedoucí nahoru po pravé straně stromu ho zavede ke královninu dvoru.

Několikrát kývl na elfy, kteří si šli po své každodenní práci. Čištění zvířecích kůží nebo připevňování opeření na šípy, vaření na otevřeném ohni nebo jen sezení v kruhu a meditování nad nějakými elfskými záležitostmi nebo něco dalšího. Děti elfů, i když jich nebylo moc, byly stejně divoké a neposedné jako děti lidí. Dvojice chlapců Jima málem porazila, když utíkali před stejně hlučnou skupinou, která je honila. Ten smích zněl velmi šťastně, a proto nedokázal narušit klid tohoto místa.

Děvčata si hrála u nohou svých matek a Jim na krátký okamžik pocítil osten závisti. Pokud na tomto světě existovalo mírumilovnější místo než Elvandar, nedokázal si ho vybavit. Byl tak unavený, že si uměl představit, jak se tady na dlouhou dobu usadí.

Vyšplhal po dlouhé rampě na první strom, potom přešel po půl tuctu širokých chodníků vytvořených ve vrcholcích mohutných větví. Některé kmeny byly vyhloubeny a byla v nich zbudována obydlí vybavená dveřmi a okny. Některé staré kmeny měly do boků vyhloubeny stezky vinoucí se vzhůru, očividně bez jakéhokoli špatného vlivu na stromy, které jako by pod kouzelnou péčí elfů rozkvétaly.

Jak se Jim plahočil po jednom z chodníků, zadíval se dolů a byl rád, že nemá strach z výšek. Úprk po kluzkých hřebenech střech člověka naučí nemít strach z pádu. Kdyby ses bál, prolétlo Jimovi hlavou, nešplhal bys někam, odkud můžeš spadnout.

Přesto při pohledu dolů vystřízlivěl. Nebylo totiž vidět nic, co by zastavilo pád, až na několik větví a tvrdou zem dole pod stromy. Jim se ztěžka nadechl, spíše z únavy, než že by se mu nelíbilo být tak vysoko, a pokračoval v chůzi.

Než dorazil ke vstupu na královnin dvůr, zpráva o jeho příchodu už dorazila k Jejímu Veličenstvu. Královna Aglaranna seděla na trůnu, její manžel vojevůdce Tomas seděl po jejím boku. Ze všech bytostí, které Jim kdy potkal, vypadala nejkrálovštěji, a to se setkal s pěknou řádkou lidských vladařů. Nejen že byla krásná svým lehce podivným a cizím způsobem, ale chovala se prostě tak, že je zvyklá, když ji ostatní poslouchají, přesto v tom nebyla ani stopa arogance.

Ve skutečnosti jí dodávaly auru vznešenosti vrozená vřelost a laskavost, jež vyzařovala. Zrzavé vlasy neměly ani náznak šedi, i když Jim věděl, že je královna několik set let stará, a její tvář byla bez vrásek, takže podle lidských měřítek vypadala na necelých třicet let, a její hluboké modré oči hleděly jasně a zpříma. Usmívala se, až to bralo dech.

Muž po jejím boku byl snad nejděsivější postavou, jakou kdy Jim viděl, ačkoliv vždy při dřívějších návštěvách projevoval k Jimovi jen nejvyšší zdvořilost a přátelství. Dle obvyklých měřítek byl Tomas podivnou bytostí a i když už Jim slyšel všechny příběhy, nebyl si jistý, kde končí pravda a kde začíná fantazie. V příběhu stálo, že se Tomas narodil jako lidský chlapec v pevnosti hradu Crydee, dole na Vzdáleném pobřeží. V průběhu trhlinové války ho nějaká starobylá magie proměnila v bytost udivující síly, napůl lidskou a napůl… Jim si nebyl úplně jistý, jakou. Zašpičatělýma ušima a dlouhými kadeřemi Jimovi trochu připomínal elfa, přesto jeho rysy vypadaly… odlišně. Příběh pokračoval: že je dědicem starobylé magie, patřící legendární rase známé jen jako Dračí vládci. Stejně jako při své poslední návštěvě byl Jim i teď rozhodnutý zjistit o této legendární bytosti víc. Jen kdyby nebyl tolik zaneprázdněný jinými záležitostmi, jako při posledním návratu do Krondoru.

Po obou stranách trůnu stáli dva elfové, kteří vypadali mladě, i když tento pojem zde neměl žádný význam. Jedním z nich byl princ Calin, syn královny a jejího prvního manžela, dávno zesnulého krále elfů. Druhým byl princ Calis, Aglarannin a Tomasův syn. I když byli oba velmi podobni své matce, Calis zdědil po svém otci robustní postavu vyzařující sílu a moc, která jeho nevlastnímu bratrovi chyběla. Když Jim Dasher předstoupil a uklonil se, všichni se na něj usmívali.

„Vítej, Jime Dashere," prohlásila královna. „Je dobré tě zase vidět. Co přináší agent prince z Krondoru našemu dvoru bez ohlášení, navzdory tomu však vítán?"

„Přináším vážné zprávy a potřebuji tvou radu, Vaše Veličenstvo," odpověděl Jim.

„Vypadáš vyčerpaně," všimla si královna. „Snad by sis měl odpočinout a vzpamatovat se, než si promluvíme."

„Vítám takovou nabídku, ale než tak učiním, dovol, abych ti prozradil příčinu svého neohlášeného příchodu.“

„Prosím,“ svolila královna a starostlivě svraštila obočí.

„Agenti našich nepřátel, bezejmenná tlupa záškodníků přistála…“ Jim se odmlčel. Ztratil pojem o čase od chvíle, kdy ho zajali. Byly to jen tři dny? „Přistála před třemi dny na pobřeží Vrcholků Quoru.“

Při zmínce o místě královna a všichni její rádci ztuhli, jako by vycítili něco zlého, ještě než o tom Jim promluvil.

„Byl s nimi mág velké moci, který vyčaroval bytost, jakou jsem nikdy nepotkal. Jen díky zásahu druhých jsme nebyli touto nestvůrou zcela zničeni.“

„Jakých druhých?“ zeptala se královna tiše.

Jim si uvědomil, že ona už odpověď zná. „Elfů, paní. Elfů, jaké jsem ještě neviděl a ani o nich neslyšel, z útočiště, kterému říkají Baranor.“

Tomas přikývl. „Anoredhel. Přetrvávají.“

„A co tví společníci?“ zajímala se královna.

„Vzali je do zajetí. Poté co nás elfové zachránili před bandity, zajali nás a odešli s námi do své pevnosti.“

„Jak s vámi zacházeli?“ zeptal se lord Tomas.

„Mám za to, že docela dobře, ačkoli tam byl jeden, který byl připraven nám bez otázek podříznout hrdla, pane. Vypadají však jako zoufalý národ a já mám strach, aby se snad nerozhodli, že Kašpar a mí společníci jim dělají větší potíže jako živí, než když je na místě zabijí.“ Jim přelétl pohledem po tvářích těch, kdo ho sledovali. Ve hře bylo něco dalšího, nějaké elfské záležitosti, jež mu byly utajeny.

Královna dlouho mlčela a pak ho vyzvala: „Teď jdi a odpočiň si, Jime Dashere. Najez se, vyspi se a my se budeme radit o tom, co jsi právě řekl. Až se zítra probudíš, znovu si pohovoříme.“

Jim nepochyboval, že večeři zaspí, pokud jen položí hlavu na polštář, takže nehodlal protestovat. Přesto se v něm probudila zvědavost a on chtěl vědět, o co tu jde. Navíc si dělal starosti o Kašpara a ostatní. Možná jsou to hrdlořezi a bandité, ale všichni tito muži věrně sloužili koruně a konkláve, a navzdory svému divokému vzezření to byli až do morku kostí odvážní chlapíci. Kdyby je mohl zachránit, zachránil by je.

Na královnino přání ho sluha zavedl do pokoje ve kmeni, kde Jim našel mísu s ovocem a ořechy a džbán chladné vody. V náhlém záchvatu hladu se pustil do jídla, zatímco mladý elf, který ho doprovázel, mu oznámil: „Vrátím se za několik minut s vydatnější stravou, Jime Dashere.“

„Děkuji,“ zamumlal Jim s plnými ústy. Než se elf vrátil s mísou ptačí pečínky, trochou zralého tvrdého sýra a polovinou bochníku čerstvého chleba, Jim ležel v pokoji na slamníku na zemi a tvrdě spal. Elf potichu položil mísu a nechal ho spát.

*

Jim se probudil a zhltl zbytek jídla, které mu tam nechali. Poté vyšel z malého obydlí a našel nejbližší toaletu, kde si ulevil. Pak pospíchal dolů k hlubokému jezírku, kde se rychle vykoupal. Elfové, kteří byli také zaměstnáni ranními rituály, ho zdvořile ignorovali. Jim, který obdivoval ženy všech postav, od štíhlých jako proutek až po ženy smyslných tvarů, zjistil, že předmětem jeho obdivu jsou elfky spíše pro svou krásu v abstraktním slova smyslu než z nějakého chtíče. Byly tak krásné, jak by každá lidská žena toužila být. O veškerý smyslný podnět jejich směrem však Jima olupovala cizí ctnost. Svým způsobem byli krásní i elfové a Jim obdivoval jejich pružnou sílu. Zřídkakdy někdo přinutil Jima Dashera, aby se cítil nesvůj, ale všichni elfové, které viděl se koupat, vypadali jako ztělesnění mladistvé energie, zatímco on se cítil opotřebovaný a unavený cestováním.

Jim si oblékl své stále špinavé šaty. Usoudil, že je nerozumné vyprat je a čekat, až uschnou, nebo jít v mokrých šatech ke královninu dvoru. Jakmile se oblékl, pospíchal zpátky do pavilonu, kde čekali Aglaranna s Tomasem.

„Dobré ráno, Jime Dashere,“ pozdravila královna.

Jim se uklonil. „Dobré ráno, Vaše Veličenstvo.“

„Odpočinul sis dobře?“

„Ano,“ odvětil. „Jsem tvým dlužníkem za vítaný oddech, paní.“

„Radili jsme se s našimi rádci o novinkách, které jsi nám sdělil,“ začala královna. „A abys pochopil, co je třeba vykonat, musíš být

obeznámen s věcmi, o nichž vědí jen někteří z naší rasy, a nikomu, dokonce ani našemu nejstaršímu příteli, jako je Pug, jsme je neřekli.“

Jim pozvedl obočí. Měl za to, že vzhledem k přátelství mezi Pugem a Tomasem, které trvalo už od dětství, by Pug byl pravděpodobně jediným člověkem, jemuž by elfové řekli všechna tajemství. Přesto mlčel a vyčkával.

Promluvil Tomas. „V dávných dobách propukla mezi bohy velká válka. Ti, nazývaní lidmi Dračí vládci, kterým my v jazyce elfů říkáme Valheru…“ Odmlčel se, jako by mu nebylo příjemné o těch věcech mluvit. „…Dračí vládci se chopili příležitosti. Nakonec byli vyhnáni z této roviny reality a rozptýlili se do jiných vesmírů.“

To Jima zaujalo. V konkláve se během několika posledních let shromáždila velká část informací, tvořená odkazy na jiné roviny reality. Řada z nich – v podstatě většina – byla pro Jima nepochopitelná. Jim však prostudoval dost zpráv, které prošly jeho rukama na cestě k Pugovi, Nakorovi či Mirandě, aby se alespoň trochu orientoval. Existovala jiná místa, jež si umělo představit jen několik bytostí, a on jednou z nich nebyl. Bral však jako skutečnost, že tato místa existují. Už se toho přihodilo dost, aby o nich přestal pochybovat.

Tomas pokračoval. „Před posledním velkým zápasem však stál jeden Dračí vládce stranou. Byl to ten, jehož zbroj teď nosím já, když jdu do bitvy.“

Jim nikdy neviděl Tomase oděného v legendární bílé a zlaté dračí zbroji, už o něm však slyšel a představoval si, že je to působivý pohled. I když měl Tomas na sobě prosté roucho a sandály, byl jednou z nejimpozantnějších bytostí, jaké kdy Jim potkal.

„On sám vzdoroval Dračímu hostiteli,“ pravil Tomas, „a svým posledním činem, než šílenství známé jako Války Chaosu přemohlo tento svět, se chystal osvobodit všechny, které Valheru drželi v otroctví. Většina těch, jež znáš jako »elfy«, se usadila zde u prvního dvora prvního krále a královny před vzestupem člověka na tomto světě. Nazýváme sami sebe »eledhel« neboli »národ světla«. Někteří však ne. To jsou ti, které nazýváš Bratrstvem temné stezky, »moredhel« či národ temnoty. Existovali další, někteří se později připojili k nám, a ti, kdo utekli strádání na severu za Zuby světa,

nebo ti za mořem. Ale jeden… kmen, jestli chceš, se usadil stranou a přijal úkol. Byli nazváni »anoredhel« či »národ slunce«. Nikdy nepodléhali vládě královny ani žádnému jinému vladaři zde v Elvandaru, ale máme s nimi… dohodu. Oni jsou… jedineční a jejich odpovědnost je nesmírná.“

„Potom potřebují tvou pomoc, Veličenstvo,“ řekl Jim Dasher.

„Jakou?“ zeptala se královna.

Jim vylíčil Kašparovo pozorování, že jde o vymírající národ. Když skončil, Tomas i královna vypadali znepokojeně. Konečně promluvila Aglaranna: „Z důvodů, které asi nikdy nepochopíš, se nesmíme do záležitostí anoredhel vměšovat. Přesto nebudeme přihlížet jejich zániku, a to z více důvodů, než ti mohu sdělit.“ Podívala se na manžela a otázala se: „Co radíš ty?“

„Má ženo a královno, myslím, že existuje jen jediná odpověď. Musím jít k Vrcholkům Quoru a promluvit s jejich vůdcem.“

„Castdanurem,“ napověděl Jim. „Tak se jmenuje.“

„To není jméno, Jime Dashere,“ upozornil ho Tomas. „To je titul. On chrání svět před Temnotou.“

Jim vybuchl, neschopen se ovládat. „Pak tedy nedbá na svou práci!“ Okamžitě litoval toho, co řekl. „Omlouvám se, paní, pane. Jsem… ještě velmi unavený a stále mi zjevně chybí lepší úsudek.“

Tomas se neusmál, ale netvářil se, že by mu chtěl vyčinit. „To je zcela pochopitelné.“ Vstal. „Má paní, s tvým svolením odcházím.“

„Buď rychlý, manželi, a brzy se vrať.“

Jim byl unesen vztahem mezi touto dvojicí. Jejich svazek byl ukován dřív, než se on sám narodil, a přesto byl tak svěží, jako když zamilovaní právě objeví svou vášeň. Na chvíli se Jim oddal vzpomínce na Michele a přemýšlel, jestli je pro nějakého muže a ženu z řad lidí možné objevit hloubku citu, kterou právě postřehl.

Tomas se zeptal Jima Dashera: „Kam bys rád šel?“

Jim toužil říci, že zpátky do Krondoru na večeři ve dvou s Michele, místo toho však odpověděl: „Vrátil bych se s tebou, abych viděl Kašpara a ostatní společníky v pořádku.“

Tomas přikývl. „Potom se připrav na cestu, jakou jsi ještě nezažil. Chvíli tady zůstaň a přijď, až tě zavolám.“

Jim se na znamení souhlasu uklonil. Zatímco čekal, přistoupil k němu Calis. „Jime Dashere,“ napřáhl ruku, aby si potřásli. Calis byl jako syn královny elfů a jejího ne zcela lidského partnera jedinečný. Také strávil většinu života mezi lidmi, kdy sloužil bývalému princi z Krondoru a vytvořil legendární jednotku v rámci princovy armády, Karmínové orly. Tento znak si stále držel čestné místo ve velké síni, přestože jednotka sama byla už dávno rozpuštěna.

„Chybí ti?“ zeptal se Jim.

„Chybí co?“

„Hluk, davy, zmatek?“

Calis se usmál a Jim si opět připomněl, že ze všech věrných v Elvandaru vypadá nejvíc jako člověk. „Občas, ale tady mám klid.“

„Dovedu si to představit,“ přelétl Jim pohledem okolí, kde královnin dvůr pokračoval v každodenních záležitostech. „Je to tu uklidňující.“

„Čas plyne rozdílně. Jeden z nejstarších přátel mého otce, Martin Dlouhý luk, žil jako čilý muž do pozdních devadesáti a prohlašoval, že zdraví a sílu mu dal čas, který strávil zde.“ Calis pokrčil rameny. „V každém případě, když už tady nemám stání, jsou tu vždy úkoly, které se dají dělat pro konkláve.“

„Jak se mají tví chlapci?“

„Dobře,“ odpověděl Calis. Adoptoval syny, dvojčata, když se oženil se ženou ze zámoří. Díky svému postavení v komunitě měl nejlepší možnost jim pomáhat zvyknout si na život v Elvandaru. „Učí se venku lovit.“

„Učí se?“ podivil se Jim. „Už tady žijí kolik? Třicet, čtyřicet let?“

„Jsou stále ještě mladí,“ zazubil se Calis.

„Sotva víc než děti,“ dokončil Jim suše.

Calis a Jim si vyměnili různé novinky z běžného života. Calis přiznal, že se při svém pobytu v paláci začal zajímat o kopanou, a vyptával se, co je nového v lize.

Jima zajímalo, jak se mají věci na Vzdáleném pobřeží. Bolestivě se totiž obával, že se vztahy mezi královským dvorem v Rillanonu a Západní říší stávají napjaté. Calis sice už nežil v lidské společnosti, ale byl na ni zvyklý a strávil poměrně dlouhý čas na hradě v Crydee.

„Mladý vévoda Lester je hodně podobný svému praprapradědečkovi Martinovi. Je to dobrý lovec.“

„Dobrý?“

Calis jednou kývl. „Velmi dobrý.“

„Dobrý jako elf?“

Calis se zašklebil. „Ne tak dobrý.“

„Kdyby to bylo jen tak jednoduché,“ pravil Jim, „že by se kvality vladařů mohly odvozovat od něčeho tak základního, jako je umění stopovat.“

„Politika?“

„Neustále. Západní lordi vytvářejí frakce a debata ve Shromáždění lordů se zvrtla na úroveň otevřených urážek a vyhrožování souboji.“

Calis lítostivě zavrtěl hlavou. „Vládli kdysi Království velcí muži.“

„Jméno conDoin je stále uctíváno, ale bojím se, že od časů krále Borrice nemáme v čele státu pevnou ruku.“

„Znal jsem ho, víš,“ poznamenal Calis.

„Opravdu?“

„Ne dobře. Blíž jsem měl k jeho mladšímu bratrovi, Nicholasovi.“

„Slyšel jsem historky o vás dvou.“

Calis si povzdechl. „Bylo to dávno, ale přesto mi to někdy připadá jako včera. Nicholas mi schází. Zemřel hrdinskou smrtí, ale zemřel sám.“ Ohlédl se přes rameno, jako by skrz kmeny stromů a listím pokryté větve mohl nějak dohlédnout tam, kde pracovala jeho žena či kde lovili jeho synové. „Je špatné umírat sám, Jime Dashere.“

„To nemám v plánu, Calisi,“ odvětil Jim.

„Máš někoho?“

„Doufám, že to tak můžu říci,“ odpověděl Jim a široce se usmál.

Znovu se objevil Tomas a žádné představy Jima ani zdaleka nepřipravily na to, jak má reagovat. Tomas se leskl ve zlaté zbroji s bílou tabardou a štítem, a obojí zdobil znak zlatého draka. Jeho přilbice vypadala, jako by mu na hlavě ležel drak, jehož svěšená křídla po stranách tvořila lícní chrániče. K ochraně obličeje sloužil také nosní chránič. Ve výsledku jako by jeho oči byly ještě živější.

Už tak mocná postava byla teď v tomto neobvyklém oděvu ještě mohutnější. Postava měla u prostých lidí vzbuzovat strach a hrůzu.

„Jsi připraven?“ zeptal se Tomas.

„Tak připraven, jak můžu vůbec být,“ odpověděl Jim tiše.

Calis přikývl a vzal ho za rameno. „Je dobré tě zase vidět, Jime Dashere. Nejsi možná lovec, ale patříš mezi nejlepší vypravěče, jaké jsem kdy potkal. Musíš zase přijít na návštěvu – a to brzy, až důvody pro tvou návštěvu nebudou tak strašné.“

„Těším se na ten den,“ přiznal Jim čestně.

„Pojď se mnou,“ vyzval Tomas Jima a rychle ho odváděl. Navzdory své velikosti byl Tomas stejně mrštný jako všichni elfové. Jim byl bez upozornění donucen držet krok, aniž by šlápl do prázdna vedle chodníku. Konečně bezpečně dosáhl země a dostihl Tomase na okraji velké mýtiny. „Připrav se,“ bylo vše, co Tomas řekl. Potom zvolal cosi v cizím jazyce. Větu třikrát opakoval a pak zmlkl.

„Co teď?“ zeptal se Jim.

„Počkáme,“ odvětil Tomas.

Minuty plynuly a vzduch se zakrátko zachvěl očekáváním. Všichni elfové kolem se zastavili, aby se podívali, co se bude dít dál. Jim neměl žádnou představu, ale už dávno předtím se naučil, že jsou chvíle, kdy je lepší jen mlčet a dělat, co se ti řekne.

Čas pomalu plynul a právě když Jim začínal ztrácet trpělivost, zaslechl vzdálený zvuk mávání křídel. Nejdříve si myslel, že je to nějaký velký pták. Orel nebo možná sup. Ale rytmus neodpovídal, údery byly příliš pomalé a zvuk narůstal příliš hlasitě i příliš rychle.

Náhle se na zemi objevil mohutný stín, jak se ohromný tvar nejasně rýsoval nad nimi. Jim se podíval nahoru a ucítil, jak se mu stahuje hrdlo. Poprvé v životě pocítil záchvat paniky. Tvor, který přistával – a z Jimova úhlu pohledu to vypadalo, že se chystá přistát Tomasovi a jemu přímo na hlavě – byl drak. Nejen že to byl drak, byl to drak velikosti menší lodi!

Jako většina obyvatel Království slýchával Jim celý svůj život historky o dracích, ale nikdy nevěřil nikomu, kdo tvrdil, že nějakého viděl.

Nyní mohl Jim stěží věřit svým smyslům. „Tohle mi nikdo nikdy neuvěří,“ zašeptal. Tomas se otočil a usmál se. Úsměv zbavil Jima

trochy strachu, který v něm Tomas v masce Dračího vládce vzbudil. „Ti, kdo znají pravdu, ti uvěří, a jen na tom záleží.“

Hluboko z tvorova hrdla zaburácel hlas. Mluvil řečí, které Jim nerozuměl, a to hovořil plynule sedmi jazyky a dokázal rozluštit tucet dalších. Tomas odpověděl v běžném jazyce: „Hledám požehnání, stará přítelkyně.“

Nestvůra měla rubínovou barvu a slunce se na ní odráželo stříbrně, zlatě, karmínově, a dokonce i odstíny modré. Na hlavě měla obrovský hřeben, který začínal mezi očima a zvedal se nahoru a dozadu. Sestupoval těsně nad hranici krku a jeho barva se měnila mezi červenou, oranžovou a zlatou. Hřeben vypadal, že hraje duhovými barvami se stříbrnými pruhy podél základny, a byl vysoko zvednutý jako u kohouta. Drak je pozoroval očima černýma jako uhel.

„Vyslov své požehnání, Dračí jezdče,“ řekl drak.

„K Vrcholkům Quoru musíme pospíšit, k vzdálenému Baranoru, pro záchranu a bezpečí všeho našeho lidu, eledhel i dračího rodu.“

Drak sklonil masivní hlavu, jež byla velká jako farmářův vůz. „Dlouho jsi už přítelem draků, ty, který jsi byl kdysi naším pánem. Tvé slovo je závazek a já tě ponesu.“

„A mého společníka,“ doplnil Tomas.

Jim cítil, jak se mu z tváří vytrácí barva. „Cože?“

„Není třeba se bát,“ uklidňoval Tomas Jima. „Mám kouzlo které ti zajistí bezpečí, a tohle je nejrychlejší cesta, jak se dostat ke Kašparovi a jeho mužům.“

„Počkej!“ dohadoval se Jim. „Mám tento přístroj. Vezme nás na Čarodějův ostrov. Miranda nás může vzít…“

Tomas se usmál ještě víc a prohlásil: „Věř mi, když říkám, že toto je nejlepší způsob, jak se tam uvést.“

Jim si povzdechl. „Tak dobře. Když to říkáš.“

„Říkám. Sleduj mě a pokládej nohu tam, kam ji pokládám já. Přestože je Ryath tak velká, je citlivá.“

Jim potlačil téměř iracionální chuť se zachechtat a následoval Tomase. Díval se, kam klade nohy a když bíle oděný válečník šplhal po líci draka, držel se v závěsu. Tomas sestupoval po celé délce drakova krku a lehce se přitom přidržoval velkého hřebene. Když

došel k základně krku, sedl si. Nohama snadno obepjal drakův krk, který měl zhruba velikost trupu dobře stavěného válečného koně. „Sedni si za mě," vybídl Tomas Jima.

Když se Jim pevně usadil, oznámil: „Jsem připraven."

„Drž se pevně," pravil Tomas a najednou jako by země pod nimi ubíhala, jak se drak s hrozivým zvukem úderů křídel odrazil vzhůru silou, jež narážela do vzduchu jako hromové dunění obrovských bubnů.

Země pod nimi zmizela a Jim poprvé v životě pocítil nevolnost z výšky. Potom drak srovnal výšku, stočil se k jihovýchodu a začal zrychlovat.

Jim se přinutil dýchat. Pak si uvědomil, že se drží Tomase v pase jako dítě přitisknuté k matce. Usoudil, že silný válečník tím není vyveden z míry, protože nevypadal, že by si toho všiml.

Jim se podíval dolů. Pod sebou viděl les a uvědomil si, že se pohybují neuvěřitelnou rychlostí. Ani se neodvažoval hádat, jak rychle letí nad vrcholky stromů. Mnohonásobně předčili nejrychlejšího koně, na němž kdy Jim jel. Najednou však byli venku z elfských lesů a mířili k úpatí hor, jež nemohlo být ničím jiným, než pohořím Šedých věží.

Stoupali výš a výš a letěli čím dál rychleji. Jim byl příliš přemožen obavou a údivem, než aby mohl mluvit, a i kdyby mluvit mohl, neměl tušení, jestli by ho Tomas slyšel.

Vzduch byl chladnější, ale mráz k nim nepronikal, a vzhledem k tomu, jak vysoko nad vrcholky letěli, Jim usoudil, že je v tom kouzlo. V této výšce by byl jinak zmrzlý na kost a neschopen dýchat. Přesto je něco pohánělo a oni dále zrychlovali, dokud se země pod nimi nestala jen mlhou obrysů. Najednou se ocitli nad velkou plochou modré vody. Jim vyvalil oči, když mu došlo, že letí nad Hořkým mořem! Během několika minut překonali nejrozsáhlejší pásmo hor v Západní říši a ocitli se nad natalskými Svobodnými městy!

Drak roztáhl křídla a začal stoupat. Potom let opět srovnal, jako by dosáhl hranice své rychlosti. Ale i tak rychlost kolísala. Před Jimem se na obzoru vynořil ostrov, proběhl pod nimi a zmizel vzadu,

než stačil rozpoznat, že jde o ostrov Království Quegu. Pak se dole objevil Krondor a oni letěli dál.

Myšlenky se Jimovi rozeběhly, jak se snažil zachytit detaily ubíhající krajiny pod nimi. Smysly ho mátly, protože za nimi zapadalo slunce. Letěli přímo na východ. Brzy se na obzoru objevila noc a oni se vřítili do tmy. Jim nikdy nezažil, že by noc padla tak rychle, a byl udiven nádherou města, jež se objevilo pod nimi, kdy na zemi blikalo tisíc světel z pochodní. Nad východním okrajem světa stoupal velký měsíc a zdálo se, že na oblohu vyskočil. Malý měsíc se vlekl za ním jako štěně za fenkou.

Jim uslyšel Tomasův hlas. „Právě jsme přeletěli nad Malacovým křížem. Za úsvitu bychom měli dorazit k Vrcholkům Quoru."

Letěli nocí a Jim zjistil, že je příliš fascinován zážitkem, než aby cítil třeba jen náznak únavy či hladu. Minuli vesnice, kde ulice osvětlovala jen jedna či dvě lampy. Z výšky však byly zřetelně vidět, když se prostřední měsíc připojil ke druhým dvěma na obloze a bezmračná noc odhalila krajinu pod nimi.

Jim cítil, jak se drak otáčí a obrací se nyní k jihovýchodu. Věděl, že se musí přibližovat k pobřeží Královského moře. Během minuty se obloha na východě rozsvěcovala, nejprve náznakem šedé, potom světlejší šedí, a pak najednou získala růžový odstín, za kterým rychle následoval zlatavý rozbřesk. Jak zamířili dolů, bral východ slunce dech, tak jako východ měsíce, který viděli jen o několik minut dříve. Jim si pomyslel, že magie, která dokázala, aby bezpečně letěli na dračím hřbetě, je nejspíš zodpovědná i za to, jak rychle se pohybovali. Věděl totiž, že i při drakově zázračné rychlosti by cesta trvala celé hodiny a on měl pocit, že uplynulo jen pár minut.

Ve vzdáleném ranním světle spatřil Jim pohoří a když se podíval dolů, viděl, jak se šedé tvary pod nimi proměňují v moře a pevninu. Pohybovali se nad východním pobřežím Království kousek na sever od hranic s Velkou Keshí. Vzdálené pohoří nemohlo být nic jiného než Vrcholky Quoru.

„Kde přesně?" ozval se Tomas.

„Hledej zátoku asi ve třetině cesty dolů od cípu po pobřeží. Má rozsáhlé pole balvanů na severu a za ním je vysoké a příkré stoupání. Je velmi hluboká a náš tábor byl asi míli nahoru po stezce…"

„Vidím ji.“

„Sleduj stezku na sever. Rychle bys měl najít pevnost elfů.“

Slunce se překulilo přes obzor a nyní byl přímo nad nimi den. Drak zpomalil a let byl teď ve srovnání s tím, jak předtím rychle letěli nocí, téměř líný. Jim se pokusil rozpoznat krajinu pod sebou. Pak uviděl stezku. „Tam!“

„Ano,“ přikývl Tomas.

Drak se naklonil a zpomalil ještě víc. Letěli jen kousek nad vrcholky stromů. Pak Tomas zavelel: „Vpřed!“

Skupina mužů ozbrojená luky ležela v záloze a čekala, zatímco na druhé straně velké mýtiny se zcela na očích pohybovali po stezce elfové. „Poznávám je, to jsou Kašparovi muži! Určitě uprchli a zmocnili se zbraní!“

„Musím to zastavit!“ rozhodl se Tomas.

Nařídil Ryath přistát uprostřed mýtiny. S hromovým burácením křídel drak udělal, oč byl žádán.

Když se dotkli země, Jim nečekal, až mu Tomas řekne, aby slezl. Přehodil drakovi nohu přes krk, sklouzl po jeho rameni a přistál na nohou. Udělal půl tuctu kroků k místu, kde se krčili muži a zvolal: „Počkejte!“

Muži se s udiveným výrazem zvedli a jeden po druhém vyšli z úkrytu. Jim uviděl, jak se k němu Kašpar prodírá z místa na vzdálené straně mýtiny a slyšel, jak volá: „Jim Dasher?“

Jim se rozhlédl a viděl, že elfové jdou na mýtinu z druhé strany se zbraněmi v rukou. Vypadali úplně klidně. Vůbec nevypadali jako stráže, které hledají uprchlé vězně.

„Nebojujte!“ křičel Jim. „Lord Tomas vše vyřeší!“

Kašpar došel přímo k Jimovi. „Nebojujte?“ Vybuchl smíchem. „Jaký boj? Ty a tvůj přítel jste právě zkazili skvělý hon.“

„Hon?“

„Elfové mlátili do křoví a naháněli směrem k nám pěkné malé losí stádo.“ Kašpar si přehodil luk přes rameno. „Losi utekli, když zahlédli draka snášejícího se z oblohy. Jsou už teď asi na půli cesty ke Keshi.“ Položil ruku Jimovi na rameno. „Je dobře, že ses dostal pryč a přežil. A ještě lépe, že jsi přivedl pomoc.“

Pohlédl na draka, který teď seděl a odpočíval ve vysoké trávě. „A musím říct, že tvůj přílet předčil vše, čeho jsem kdy byl svědkem.“

„Měl by ses na nějakém zkusit projet,“ navrhl Jim. „Co se stalo?“

„Pojď s námi,“ vyzval ho Kašpar a pokynul svým mužům. „Vydejte se zpátky do pevnosti. Později zorganizujeme jiný lov. Tenhle skončil!“ zvolal.

Muži vzali jeho rozkaz na vědomí. Kašpar se obrátil zpátky k Jimu Dasherovi. „Když jsi odešel, naskytla se mi příležitost pořádně si promluvit s Castdanurem. On není tak špatný, jakmile si zvykneš na jeho elfské způsoby.“ Když došli k místu, kde stál Tomas zabraný do hovoru s elfy, Kašpar prohlásil: „Řekněme, že jsme dospěli k dohodě.“

„K dohodě?“

„Ano,“ potvrdil Kašpar. „Pomůžeme těmto elfům přežít a oni nám pomůžou zachránit Midkemii.“

Jim nemohl uvěřit, že by maličká skupina otrhaných elfů mohla nějak přispět silám, které už byly připraveny bránit tento svět. Ale po tom, co viděl v posledních třech dnech, se rozhodl, že ukvapený soud je špatnou volbou. Najednou se zase cítil vyčerpaně. „To mi budeš muset vysvětlit, Kašpare!“ prohlásil.

Kašpar se zasmál. „S radostí, ale nejdřív mě seznam s tvým společníkem. Znám ho jen z doslechu.“

Jim se zašklebil a potom nevěřícně zavrtěl hlavou. Poslední věc, kterou by před chvílí očekával, byla, že tu bude stát a někoho představovat někomu jinému.

*

Když se elfové ocitli tváří v tvář Tomasovi, odhalili více emocí, než předvedli za celou dobu, kdy byl Kašpar se svými lidmi uvězněn. Castdanur a ostatní starší elfové byli při pohledu na muže v bílé a zlaté zbroji očividně pohnuti.

„Valheru,“ pravil starý elf, když Tomas vkráčel do středu vyhrazeného místa.

„Ne,“ opravil ho Tomas, „přestože mám jeho vzpomínky. Jsem stejný smrtelník jako ty, vůdce anoredhel.“

„Ale žije v tobě stará magie,“ namítl Castdanur.

Tomas jen sklonil hlavu, aby dal najevo, že tomu tak je.

„Spočívá v tobě také staré vědomí?“

„Nějaké ano,“ odpověděl Tomas, „ale jsou tu… vzpomínky, které chybí. Přesto znám tebe i tvé bratry. V naší samolibosti jsme předpokládali, že když o vás nic neslyšíme, jste v pořádku.“ Rozhlédl se a dodal: „Je to naopak.“

„Pojďme se poradit,“ pravil Castdanur. Pokynul Tomasovi, aby šel napřed do centrální síně. Potom řekl Kašparovi a Jimovi: „Měli byste se zúčastnit.“ Ti dva si vyměnili pohledy a Jim zašeptal: „Co se tu stalo?“

Kašpar vysvětlil: „Detaily ti sdělím později, ale jde v podstatě o to, žes udělal dobře, když jsi nezabil Sinda a jeho přítele. Kdybys ty dva zabil, byli bychom teď všichni s největší pravděpodobností mrtví. To, že jsi ho ušetřil a dal mu šperk, Castdanura přesvědčilo, že jsem mluvil pravdu o… jistých věcech. Později ti povím víc.“

Vstoupili do síně a posadili se do kruhu. Tomas usedl naproti starému vůdci elfů. Dva další staří elfové seděli po jeho boku a Kašpar s Jimem zaujali místa vedle Tomase.

„Věz, Dračí jezdče, že jsme podle tvých vlastních slov svobodný národ.“

Tomas si pamatoval Ashen-Shugarův poslední let, kdy Valheru, jehož zbroj nosil, letěl kolem světa a osvobozoval všechny služebníky Dračího hostitele a dával všem vědět, že jsou svobodní. „Pamatuji se,“ potvrdil. V tuto chvíli nehodlal rozebírat podrobnosti.

„Znáš nařízení,“ řekl Castdanur a Tomas si najednou přece jen vzpomněl. Stejně jako v dřívějších časech přicházely i teď vzpomínky nezvaně.

Všichni z rodu elfů byl otroci Valheru. Zatímco Dračí hostitel povstal, aby vyzval bohy, Ashen-Shugar, poslední žijící Dračí vládce letěl midkemijskou oblohou a osvobozoval všechny národy, které byly kdysi v otroctví jeho bratrů. Ale anoredhel byli jedineční. Elfům byla dána zvláštní povinnost. „Vy jste ochránci Quoru.“

„To je úkol nám určený v časech našich předků a úkol, který jsme do tohoto dne vykonávali. Náš počet se však zmenšil. Stojíme před záhubou, stejně jako Quor.“

Jim a Kašpar si vyměnili pohledy. Oba měli na jazyku stejnou otázku. Kdo nebo co je Quor?

„Jak se daří těmto jemným bytostem?“ zeptal se Tomas.

„Bojují,“ odpověděl starý muž. „Sužují nás nestvůry z druhé strany, ale mnohem dychtivěji touží zničit Quor. A my nemůžeme dělat nic víc. Selhali jsme v našem závazku.“

„Ne,“ pravil Tomas překvapivě mírným hlasem. „Jsme zde my a budeme pomáhat. Quor vytrvá, i když je ohrožen.“

„My jsme svobodný národ,“ zopakoval stařík. „Ale potřebujeme pomoc.“

„Pomoc dostanete,“ uklidnil ho Tomas. „Požádám svou ženu, královnu z Elvandaru, aby poslala dobrovolníky, kteří budou sloužit s vámi – lovce, tkalce, řemeslníky a k tomu ještě tkalce kouzel a válečníky – abychom jednou směli opět vidět Quor v bezpečí jeho domovů nad námi.“

„Děkujeme ti,“ řekl starý muž. Úleva byla na jeho tváři tak viditelná, že měl skoro pláč na krajíčku.

„To my ti děkujeme,“ opravil ho Tomas. Vstal a uctivě sklonil hlavu před třemi starými muži, kteří seděli naproti němu. „Musím se vydat zpátky do Elvandaru. Vrátím se, jak nejrychleji budu moci, i s několika elfy, kteří poskytnou okamžitou pomoc. Ostatní přijdou později. Uvidíme znovuzrození Baranoru.“

„Děti?“ zeptal se Castdanur.

Tomas se usmál. „Někteří přivedou děti, aby si vaše mládež měla s kým hrát, a vím, že někteří z těch, kdo přijdou, s vámi zůstanou. Mnozí z těch, kdo žijí na Severních pláních a kteří nedávno přišli do Elvandaru žít s námi, uvítají možnost přijít sem, protože jsou ve svých zvycích spíše jako vy, než jako my.“ Tomas mluvil o glamredhel, »šílených elfech«, kteří po generace bojovali proti Bratrstvu temné stezky, než před staletími přišli na jih do Elvandaru.

„Pak se tedy zřeknu naší neposlušnosti a odpřísáhneme věrnost vaší královně.“

Jim si náhle uvědomil, že zde musel existovat dávný rozkol a že Castdanur právě učinil nějaký obrovský ústupek.

„Jen pokud si to přejete,“ prohlásil Tomas. „Nabídneme vám podporu, protože jste pokrevní příbuzní a protože nesete důležité

břemeno. Nabízíme naši pomoc bez podmínek a vy zůstanete svobodným národem, jakým jste vždy byli.“

Teď starý muž skutečně plakal. Tomas pokračoval: „Brzy se dá vše do pořádku.“ Naznačil Kašparovi a Jimovi, aby ho doprovodili, a jakmile byli venku, řekl: „K vysvětlování je toho víc, než čas dovolí. Zůstaňte s tímto národem a pomozte jim shánět potravu. Jsou ve velkém nebezpečí a rizika jsou mnohem větší, než si dokážete představit.“ Ohlédl se ke vchodu do hlavní síně a dodal: „Jakou částí pohrom, kterým čelíme, jsou asi tito lidé? Ty nestvůry, o nichž mluvili, jsou… děti prázdnoty, nestvůry, jež by z žádného důvodu neměly na tomto světě být.“ Smutně se usmál. „Byl tu jeden takový menší přízrak, který je zodpovědný za to, jak dnes vypadám. Jednou vám ten příběh povím celý, ale teď hlavně mějte na paměti, že musíme zajistit, aby přežili oni. Vrátím se zpět s takovým počtem válečníků, jaký jen Ryath zvládne unést, a ostatní budou brzy následovat.“

„Jedna věc,“ upozornil Jim.

„Jaká?“

„Co nebo kdo jsou Quor?“

„Vždy jsem si myslel,“ uvažoval Kašpar, „že je to místo, jméno na mapě.“

Tomas naklonil hlavu. „Jsou nejstarší rasou tohoto světa a jsou srdcem tohoto světa. Jestli je nestvůry prázdnoty zničí, potom Dasaty nedokáže zastavit nic. Tihle elfové, děti slunce, jak se sami označují, sloužili vždy jako strážci Quoru.“

„Kde jsou?“ zajímal se Jim.

„Nahoře nad námi,“ odpověděl Tomas. „Na Vrcholcích…“

„Quoru,“ doplnili Kašpar i Jim současně.

Tomas se bez dalšího komentáře otočil a vykročil z brány pevnosti. Scházel rychle dolů k louce, kde trpělivě čekal obrovský červený drak, aby ho odnesl domů.

Jim se obrátil na Kašpara. „A co teď?“

„Jdeme na lov,“ rozhodl Kašpar, „pokud netrváš na tom, abychom několik dalších dnů jedli ořechy a sušené ovoce.“

Jim si vzdychl. „Když musím… To je jedna z věcí, v níž jsem nikdy nebyl příliš dobrý.“

„Naučíš se,“ poklepal Kašpar Jima po rameni. „Pojď, půjdeme si popovídat s našimi novými přáteli o organizaci dalšího honu a pomodlíme se, abychom ulovili nějakou zvěř vhodnou k jídlu, než se Tomas vrátí a zažene ji pryč. V tom stádu byl dvanácterák a já měl dnes večer chuť na zvěřinu.“

„Promiň,“ omlouval se Jim. Z celého srdce si přál Tomase přesvědčit, aby ho cestou vysadil v Krondoru. To by tedy byl pohled, kdyby obrovský červený drak dosedl na princovo seřaďovacím nádvoří. Jak by to asi zapůsobilo na lady Michele de Frachette a jejího otce, hraběte z Montagrenu! Jim si povzdechl. Říkal si, jestli ještě někdy uvidí Michele, a pak přemítal, zda jí chybí. Odsunul tuto úvahu stranou a následoval Kašpara zpátky do hlavní síně Baranoru.

XII

Odhalení

Miranda kroky odměřovala místnost.

Alenca a ostatní Ctihodní se shromáždili na neformální poradě. Seděli trpělivě uvnitř velké zahrady ve Městě mágů, domově Shromáždění. Alenca, kromě Mirandy nejstarší mág setkání, s určitým pobavením pozoroval, jak Miranda chodí dokola, neschopná během diskuse zůstat v klidu. „Měla by sis zkusit sednout a uvolnit se," radil jí. „Mně to pomáhá myslet jasněji."

Zavrtěla hlavou a chodila dál. „S jasností mého myšlení nic špatného není. Špatné je, že jsme ještě nenašli Leso Varena."

Matikal, statný mág středního věku, který si holil hlavu, takže vypadal spíše jako hospodský rváč než jako mistr magie křišťálové koule, řekl: „Všichni členové tohoto Shromáždění, všichni kněží všech řádů a všichni mágové nižší stezky, které můžeme zastihnout, vědí, co hledat. Všichni mistři odhalování a křišťálové koule použili už veškeré umění, které máme, abychom hledali každou známku nekromancie. Ve chvíli, kdy najdeme sebemenší náznak jeho smrtící magie, vyhrneme se na něj a zničíme ho za každou cenu."

Miranda přestala chodit dokola. Uvědomila si, že tento muž dává do zástavy svůj život, aby Varena zničil, a chápala, že všichni členové tohoto Shromáždění jsou také odhodláni zemřít, pokud by to znamenalo odstranit hrozbu midkemijského mága smrti. Mirandino postavení ve Shromáždění bylo vždy složité. Do doby intervence jejího manžela a vzestupu Paní říše, byla každá žena s vlohami pro magii odsouzena k smrti. Až v minulém století bylo ženám, jež magii

provozovaly, dovoleno používat svůj talent veřejně. Mnoho tradicionalistů ještě mělo problém přijímat ženy v černém hávu jako »sestry«, natož tuto divokou nevychovanou ženu z jiného světa. Až její sňatek s Milamberem, největším ze Ctihodných, jí vysloužil jejich váhavou úctu.

Útok na císaře tohle všechno změnil. Nyní jejím slovům bedlivě naslouchali a každý návrh pečlivě zvažovali. Odehrál se pokus o jeden z nejstrašnějších činů, jaké si Ctihodní dokázali představit, a ve srovnání s možným zničením Světla nebes byly všechny menší obavy odsunuty stranou.

„Třeba utekl zpátky do vašeho světa," navrhl Alenca.

Miranda rozhodně zavrtěla hlavou. „Ne. Mého muže ve znalosti trhlin nikdo nepřekoná. Než se vydal na cestu, provedl bezpečnostní opatření. Kdyby byla do Midkemie otevřena nějaká trhlina, bylo by to zaznamenáno."

„Pak se propadl do země," usoudil Matikal.

„Odpusťte mi mou netrpělivost," požádala Miranda. „Nesnáším, když musím čekat, až se náš nepřítel sám odhalí." Ukázala prstem na sever, jako kdyby skrz zdi budovy viděla vzdálené vrcholky. „Schovává se někde tam nahoře v horské jeskyni." Ukázala na jih. „Nebo v nějaké malinké chatrči v odlehlém koutu mizerné bažiny. Z toho, co jsem slyšela, už během svého života prožil horší věci. Ale bude čekat, jak dlouho bude muset, a pak začne jednat. A my můžeme jen doufat, že až to udělá, nebude to horší než jeho poslední útok."

„Co by mohlo být horší než útok na císaře?" zeptal se Alenca.

Miranda suše odpověděla: „Úspěšný útok na císaře."

V místnosti zavládlo hrobové ticho. Po chvíli Miranda pokračovala: „Nic dalšího tady nemůžu dělat. Na Midkemii nastala situace, která může být dalším projevem obrovského nebezpečí, kterému čelíme zde. Víte, jak mě kontaktovat, kdybyste mě potřebovali."

Bez dalšího slova se vůlí přenesla do pokoje s trhlinou. Vstoupila do trhliny a byla zpátky na Midkemii. Student v černém oděvu při jejím náhlém příchodu jen s malým zájmem zvedl zrak. Podle ujednání byla trhlina Shromáždění stále v rámci Akademie na

Hvězdném ostrově a ne na Čarodějově ostrově. Politika šla stranou, když to bylo výhodnější pro ochranu soukromí lidí v konkláve. Přesto muselo být s Akademií dosaženo nějaké dohody. Mirandu trápilo, že tato ohromná magická univerzita, kterou založil a postavil její muž, byla nyní v jiných rukou, a že tito lidé často nesouhlasili s Pugovými názory. Ne že by ona také vždy souhlasila. Byla však jeho ženou a cenila si jeho myšlenek, i když si myslela, že Pug nemá pravdu.

Odsunula stranou své chronické rozladění z toho, jak s jejím manželem zacházeli ti, které Pug pozvedl, a docela srdečně mladého studenta pozdravila. Potom zmizela před jeho očima. V jedné oblasti magie byla Miranda skvělá. Byla schopna se přenést vůlí téměř na každé místo, které kdy navštívila. Skoro všichni ostatní mágové, jak na Midkemii, tak na Kelewanu, potřebovali přístroj, jenž byl nastaven, aby je přenesl na určené místo. Tsuranští řemeslníci byli ve výrobě takových přístrojů nejlepší. Ostatní, třeba jako Pug, se dokázali přenášet k obrazcům, ke komplexním geometrickým tvarům, které byly umístěny na podlaze určitého místa. Byla to široce rozšířená praxe na Kelewanu a jen omezeně používaná na Midkemii. Náboženské řády byly rychlé, když měly přizpůsobit magii coby praktický prostředek při přesunu svých členů z jednoho chrámu do druhého, ale to nevypadalo dobře před nezasvěcenci, pokud jste nenabídli pořádnou »děkovnou oběť« – nebo úplatek, jak to Miranda raději označovala – za použití jejich obrazců.

Mirandě však stačilo místo jen vidět a přenesla se tam. Nerozuměla úplně tomu, jak to dělá, proto taky měla tak velké potíže, když ten trik učila ostatní. Magnus byl její nejlepší student. Miranda předpokládala, že časem bude v přenášení se vůlí na dříve navštívená místa stejně dobrý jako ona, možná i o něco lepší. I Pug ještě dělal pokroky. Nakor prohlašoval, že to nedokáže, ona si však byla jistá, že lže. Pokládala ho za zábavného, podobně jako její manžel, nikdy mu však nevěřila a nebude věřit stejně, jak to dělal Pug. S tím malým mužíčkem něco bylo, něco schovaného hluboko v jeho nitru, co prostě nebylo v pořádku. Přesto její muž mnohokrát vložil svůj život do Nakorových rukou a ten malý hráč nikdy neváhal začít jednat ve správném okamžiku, ale přesto se Miranda bála, že

jednou Puga ztratí kvůli někomu, jako je Nakor, někomu se svým vlastním tajným posláním.

Miranda se přenesla do své pracovny a našla Caleba, jak spí za stolem. Při pohledu na spící nejmladší dítě jí bodlo u srdce a láskyplně zavzpomínala na krátký okamžik, kdy jako miminko spočíval v jejím náručí. Nadechla se a odsunula emoce stranou. „Calebe, jdi do postele!“

Skoro vyskočil na nohy. „He?“

„Jdi do svého pokoje. Jsem si jistá, že Marie by čas od času svého muže ráda viděla. Já mám práci.“

„Kolik je hodin?“

„Nemám ponětí,“ vyhlédla Miranda z okna. „Je noc. Bylo poledne, když jsem před pěti minutami opouštěla Shromáždění, takže hned tak spát nepůjdu. Zatímco tvůj otec a všichni ostatní venku zachraňují svět, jsou tady k vyřizování světské záležitosti.“

„Já vím,“ řekl Caleb a zívl. „Probíral jsem účty s příjmy z otcových statků a držav a kontroloval některé z projektů, které už čekaly celé týdny. A máme se pomalu rozhodnout, kdy zase přijmeme nové studenty, a… tolik dalších věcí.“ Ukázal prstem na velkou hromadu papírů a pergamenů. „Ale aspoň tyhle všechny obchodní záležitosti jsou hotové.“ Zvedl svazek dokumentů. „A tyhle můžou počkat.“ Ukázal na hromadu, kde předtím spočívala jeho hlava, když spal, a dodal: „Ale na těchto posledních pár položek je zapotřebí se podívat ihned.“

„Dobrá. Dokončím to a ty se můžeš zítra ráno vrátit k lovu nebo k čemu jinému chceš. Teď jdi.“

Caleb políbil matku na tvář a opustil místnost. Miranda usedla do manželova křesla, ještě teplého, jak v něm seděl její syn, a přála si jako nikdy předtím, aby byl Pug zpátky. Hluboko ve svém nitru skrývala, že má strach, a nejvíc se bála myšlenky, že svého muže už nikdy neuvidí.

*

Pug seděl tiše a nezasahoval do rozvíjejícího se dramatu před sebou. Poznal, že se děje něco závažného a měl v úmyslu pochopit, co právě vidí. Magnus stál za svým otcem a stejně jako on se také

soustředil na diskusi. Tři starší kouzelnice krve, které jim předtím přišly naproti, seděly na židlích rozestavěných do půlkruhu. Všechny na sobě měly stejné černé šaty s oranžovým šálovým límcem a širokými oranžovými pásky, zatímco mladší členky jejich řádu nosily šaty bílé a oranžové.

Macros seděl na podobné židli, stojící dál od nich. Vypadal unaveně až na hranici vyčerpání a musel se opírat o svou hůl. Kouzelnice krve sedící uprostřed promluvila: „Jsem Audarun, služebně nejstarší sestra našeho řádu. Po mé levici sedí Sabilla a po pravici Maurin. My tři tvoříme Triarch, který skutečně vládne Sesterstvu. Jsme také udržovatelky znalostí a ochránkyně života.“ Podívala se na Macrose a otázala se: „Jak jsi přišel na to, že jsi Zahradník?“

Macros mlčel. Všechny si postupně prohlédl a nakonec řekl: „Nevím. Jednoho dne jsem kráčel domů ze svého zaměstnání a měl jsem… jakýsi záchvat. Dostal jsem závrať a dopotácel se za zeď, abych před nikým neodhalil svou slabost. Pak se mi vybavily vzpomínky na můj poslední život a… věděl jsem, že jsem…“ Hlas mu selhal. „Šel jsem domů a cítil se… špatně. Měl jsem sny. Měl jsem rodinu. Oni se báli. Když jsem se probudil, má družka mě prosila, abych byl silný, jinak mě odvedou a zabijí, a abych se vrátil do práce a chránil je.“ Sklonil hlavu. „Ten domov jsem opustil a už nikdy jsem je znovu neviděl.“

„Pokračuj,“ vyzvala ho Audarun. „Kam jsi šel?“

„Kráčel jsem velmi dlouho. Moc si toho nepamatuji, jen že jsem se někdy schovával a jindy jen tak šel po velmi rušných ulicích, jakože něco doručuji. Kradl jsem jídlo, když se nikdo nedíval, a…“ Zavřel oči, jako by mu to pomáhalo vzpomenout si. „Přišel jsem na místo.“

„Jaké místo?“

„Nepamatuji se.“ Macros otevřel oči. „Vypadalo to jako sad Delmat-Ama, ale nebyl to on. Bylo to jiné místo.“

„Co se stalo?“ zeptala se Audarun jemně pobízejícím tónem.

„Někoho jsem potkal.“

„Koho?“

„Říkal, že jeho jméno je…“ Macros znovu zavřel oči. „Říkal, že jeho jméno je Dathamay.“

Tři ženy si vyměnily pohledy.

„Vy to jméno znáte.“

„Ano,“ potvrdila Audarun. „Je to falešné jméno z velmi staré pověsti. Co ti říkal?“

Macros měl oči stále zavřené. „Říkal, že mě očekával… ne, říkal, že mě očekává. Potom…“ Otevřel oči. „Položil ruce na mou hlavu, skoro jako při požehnání, a… má bolest byla pryč, má paměť… čistá. Pamatoval jsem si mnoho ze svého předchozího života i ze svého nynějšího života ve správném pořadí.“

„To jsem si myslela,“ poznamenala Audarun. „Co to bylo za člověka? Podřadný? Kněz smrti?“

„Nemůžu si vzpomenout…“ odvětil Macros. Zhroutil se na židli.

Přihlížející kouzelnice krve vypadaly znepokojeně, ale spíše než jakýsi druh rozporu při sebeovládání, jehož byl Pug svědkem u členů Bílého, když jsou známky slabosti zjevné, šlo u nich o nefalšovanou starost.

„Co je s ním?“ zeptala se Audarun zvedajíc se z křesla.

Pug také vstal. „Říkal mi, že je těžce nemocný a že umírá.“

Vypadala zmateně. „O tom jste mi měli říct.“ Šla k Macrosovi a poklekla vedle něj. Vyšetřila ho a pak dala instrukce jedné z mladších kouzelnic krve. Ta vyšla z místnosti, aby opatřila požadované věci. „Neste ho za námi,“ vyzvala Audarun Puga a Magnuse.

Zvedli Macrose mezi sebou a nesli ho ven z místnosti řadou chodeb do ložnice, která byla stěží větší než cela. Pug už viděl mnoho takových v chrámech po celé Midkemii i na Kelewanu. Jediným vybavením byl slamník, malý stůl a židle. Prostý hořící knot v nádobě s olejem na stole byl jediným zdrojem světla.

Položili Macrose na slamník a Audarun pokračovala ve vyšetřování. Dorazila mladá kouzelnice krve s velkým košem, v něm už byly skleničky, džbánky a balíčky voskového papíru. Za ní vstoupila druhá mladá žena s kouřícím hrncem s vodou. Audarun se rychle dala do přípravy silně vonícího nápoje. Když byl hotový, dala

pokyn Pugovi s Magnusem, aby Macrose podepřeli, a přiložila lektvar k jeho rtům.

Macros se vzpamatoval natolik, aby usrkl z nápoje, a po několika minutách znovu nabyl zdání čilosti. „Omdlel jsem?“ chtěl vědět.

„Ano,“ potvrdila Audarun. „Nebo jsi spíše ztratil schopnost zůstat při vědomí.“

„Umírám,“ oznámil Macros.

„Kdo ti to řekl?“ zeptala se Audarun. Přisunula malou židli vedle slamníku a sedla si.

„Ošetřovatel. Léčitel…“ Macros vypadal zmateně. „Nepamatuji si kde. Mé vzpomínky se vytrácejí. S každým dnem mám větší potíže vybavit si bez přemýšlení věci, které jsem ještě před několika týdny znal.“ Podíval se na Puga. „Věděl jsem, že hodně z toho, co si pamatuji ze svého lidského života, je ztraceno, ale teď ztrácím vzpomínky i z tohoto života.“ Zadíval se na Audarun. „Mám strach, že mi zbývá málo času.“

Hleděla na něj. „Nezbývá ti žádný čas, ať už jsi byl kdokoli. Protože ty neumíráš, můj příteli. Ty už mrtvý jsi.“

*

Pug s Magnusem stáli bez hnutí, jako zkamenělí. Konečně Macros tiše promluvil: „Ano, to by dávalo smysl.“

„Mně to žádný smysl nedává,“ namítl Pug.

Audarun se podívala na Puga. „Vzhledem k tvé masce, tak dokonale provedené a udržované, můžu jen předpokládat, že jsi mág nebo kněz nejmocnějších schopností. Iluze není něco, co děláme my Dasatové dobře. Není to zapotřebí. My jsme bytosti, jež si nade vše ostatní cení moci a síly. Ale i když možná kněží smrti rozumí nekromancii ve všech jejích jemných a temných aspektech, my ze Sesterstva kouzelnic krve chápeme život ve všech jeho jemných a světlých aspektech.“ Odmlčela se a pak pokračovala: „Tato nádoba neobsahuje skutečný život.“ Podívala se Macrosovi do očí. „Ty jsi simulacrum, falešný život připomínající živý.“

Ohlédla se přes rameno na mladou ošetřovatelku a požádala ji o několik dalších věcí. Mladá žena odešla. Audarun se pohledem vrátila k Pugovi a Magnusovi, a pak se opět zahleděla na Macrose.

„Magie použitá k tvému stvoření je nesmírná a mně cizí, a má podobu, jakou stěží vůbec mohu chápat. Žádná smrtelná bytost by nemohla stvořit něco, jako jsi ty, z čehož plyne jediná možnost.“

„Bůh,“ navrhl Pug.

„Z vašeho světa,“ dodala rychle. „Nějaký činitel ve tvém vesmíru považoval za podstatné projít bariérou mezi našimi rovinami, aby vyvážil působení Temného a pomohl Bílému. Nejsem teolog, ale Sesterstvo má méně poskvrněnou tradici, než kdokoli jiný v této říši. Neboť věštci Temného všude jinde zničili vše kromě schválených doktrín. Uvidím, jestli dokáži najít nějaký odkaz na takový čin z dřívějška, ale vím jen toto. Pravidla byla porušena, pravidla svazující vyšší moc stejně, jako nás smrtelníky svazuje potřeba vzduchu a vody. Ať udělal tuto věc kdokoli, ať sem poslal to… stvoření kdokoli, byl si vědom, že následky takového činu mohou být stejně katastrofální jako ty, jimž se snaží zabránit.“

„»Zoufalé časy si žádají zoufalé činy«, to je staré rčení našeho lidu,“ ozval se Magnus.

„Možná,“ připustila stará kouzelnice krve. „Ale i když je někdy moudré založit požár a zastavit tak oheň před dalším postupem, pokud se požár vymkne kontrole…“

„Stane se z něj ještě větší a nezvladatelnější požár,“ dopověděl Pug. Zmlkl.

Po chvíli bytost jménem Macros řekla: „Jestli nejsem ten nebo to, co si myslím, že jsem, proč jsem zde?“

„To nedokážu říci,“ odpověděla Audarun. „Když jsme před více než deseti lety dostaly zprávu, že se objevil někdo, kdo si říká Zahradník, čekaly jsme a dávaly pozor. Věděly jsme, že jsou za tebou mocné síly, protože stačilo, aby ses ukázal našim přívržencům, a oni tvůj rozkaz poslechli, jako bys vedl Bílého celá léta. Martuch je jedním z našich nejstarších a nejvěrnějších spojenců. Lady Narueen ho požádala, aby Zahradníka vyhledal a zjistil jeho záměry. Byly jsme si jisté, že je to past služebníků Jeho Temnosti, ale existovalo zde příliš mnoho… podivného. Nejen že Martuch na tomto Zahradníkovi neobjevil nic zlého, ale stejně jako řada jiných od něj začal přijímat instrukce. Martuch mu přenechal vůdčí roli v Bílém, na kterou si činil nárok. Takže jsme dál dávaly pozor. Po mnoha

měsících bylo jasné, že má tato bytost poslání. A pokud jsme dokázaly rozlišit, bylo toto poslání v souladu s naším. Navíc poskytoval silné ohnisko zájmu soustředění a jasné poselství, jež nám chyběly. Až do té doby byl Bílý jen něco málo víc, než spojení Sesterstva a několika sympatizujících, kteří sdíleli informace a příležitostně zachraňovali ženy a děti před plenícími rytíři smrti. Po celé dasatské říši byly rozesety pevnosti jako je tato. Přítomnost vůdce, tohoto Zahradníka, poskytovala tolik potřebné ohnisko pro naše aktivity. Naverbovaly jsme mocné spojence jako mladého Valka a vytvořily mnohem snadnější dostupnost po celé říši, takže jsme silnější. Z toho, že se objevil, tedy máme užitek, ale od počátku jsme věděly, že je na všem cosi falešného, uměle vytvořeného, protože u Dasatů je neslýchané, aby pokorný podřadný náhle vystoupil a stal se vůdcem moci. A používat magii neznámou v dějinách Sesterstva? Nemožné.“ Dlouho pozorovala Macrose. „Jaký je tvůj účel, podivné stvoření? To bychom si přály vědět.“

Bytost, jež byla Macrosem, hleděla se zbytkem sil na starou ženu. „Já… jen vím, že jsem byl nucen vést Bílého, připravit ho.“

„Připravit na co?“ zeptala se Audarun.

„Nevím.“

„Já vím,“ promluvil náhle Pug.

Všichni upřeli zrak na mága. Pug se podíval na Macrose. „Někde ve své paměti máš zprávu, že na nás někdo zoufale spoléhal. Ale máme to řešit až teď, kdy už tu chvíli pobýváme a vidíme okolnosti na vlastní oči.“

„Jenže se nic neděje. Nic není vidět,“ namítl Macros.

Magnus se podíval na bytost, jež prohlašovala, že je duch jeho dědečka v dasatském těle, a s viditelným odstupem se zeptal: „Jak se cítíš?“

„Lektvar obnovil něco z mé síly a cítím se… jinak. Cítím prázdnotu.“

„Falešný život, který ti byl dán, uniká pryč,“ vysvětlovala Audarun. „Tvůj zbývající čas je krátký. V určitém stadiu zavřeš oči a přestaneš být. Nebudeš cítit žádnou bolest.“

Macros si lehl a zíral na strop. „Cítím,“ pravil, „že bych se měl zlobit či bát se, nebo něco takového. Místo toho mě ani moc

nezajímá, že jsem splnil poslání, pro které jsem byl stvořen, to znamená donést ti zprávu, Pugu – pokud jsem měl udělat právě to.“ Zmlkl a pak se zhluboka nadechl. „Je to tak divné, mít ty vzpomínky, a vyslechnout si, že nejsou mými vlastními.“

„Co s tím dasatským tělem?“ zeptal se Magnus Audarun.

„Mám podezření, že mu bylo určeno zemřít v tom okamžiku slabosti, kdy přišly ony falešné vzpomínky, snad na srdeční slabost či nějakou chorobu. Ale něco či někdo se tohoto okamžiku zmocnil, aby mu vštípil falešné lidské vzpomínky a udržel dasatskou mysl netknutou.“ Lehce zavrtěla hlavou. „Tak temná magie je obdivuhodný výkon, s jakým jsem se ještě nesetkala, ale přesto jde současně o nesmírně mocnou nekromancii.“ Vydala slyšitelný povzdech. „Kéž bych věděla, kdo to dělá.“

„Ban-ath,“ prohlásil Pug.

„Kdo?“ otázala se stará čarodějnice.

„Ban-ath.“

„Bůh zlodějů?“ otázal se Magnus.

Macros přikývl. „Kalkin.“

„Kdo je ta bytost?“ zeptala se Audarun.

Pug se chopil slova. „V naší říši máme mnoho bohů, ačkoli z toho, co jsem zjistil, ne tolik, kolik jste měli vy před nástupem Temného.“

Usmála se. „Jak může mít jedna říše víc bohů než druhá?“

Pug odpověděl: „Přenechám teologii kněžím, ale možná je to tak, že pouze nacházíme vhodné nálepky pro běžné prvky, abychom jim mohli lépe porozumět. Krátce řečeno, padesát vašich bohů může být ve skutečnosti jen padesát projevů jednoho boha, jehož uctíváme pod jedním jménem.“

„Vyprávěj nám o tom Ban-athovi.“

„Ban-ath, takzvaný Kalkin, jinými národy také nazývaný Aderios, Jashamish a mnoha dalšími jmény. Jeho jednoduchý přídomek je »Šibal«, ale je více než to. Je bohem zlodějů, ale také bohem ztracených věcí a beznadějného hledání, porušuje pravidla a je mistrem v matení.“

Hořce se zasmála. „Olapangi! Také známý našim lidem jako Podvodník. Dlouho jsem byla studentkou starých tradic a mezi deseti

tisíci bohy byl vždy mým oblíbencem. O Podvodníkovi existuje mnoho starých příběhů. Jak žertoval na účet jiných bohů a taky smrtelníků. Jméno Dathamay, muž, o němž tato bytost říká, že k ní přišel a všechno jí ujasnil, to jméno pochází ze starodávného mýtu. Dathamay byl nástrojem Olapangiho, hlupák, který šel mezi lid a říkal jim jednu věc, zatímco Olapangi jim říkal něco jiného. Podvodník byl naším nejbarvitějším a často nejnebezpečnějším bohem. Dokázal být něžný i zlý, vášnivý i bezcitný, často z rozmaru, ale vždy cíleně. Máme staré úsloví, i když jen několik z Dasatů by rozpoznalo, že pochází z historek o Olapangim: »jakýmikoli nezbytnými prostředky«.“

„Účel světí prostředky,“ pravil Magnus.

„Ale, vy máte podobné moudro!“ reagovala Audarun.

„Nevím, kolik moudra v tom doopravdy je, ale často se stává, že když jsou konce dost zásadní, prostředky, které by jinak byly nemyslitelné…“ Pug vytřeštil oči. „Já jsem takový hlupák,“ zašeptal.

„Otče?“ otázal se Magnus.

„Já… my, všichni jsme byli využiti.“

„Ban-athem?“

„Ano,“ odpověděl Pug. Přešel k Macrosovi, sehnul se a zahleděl se mu do očí, jako by se v nich pokoušel něco spatřit. „A s tebou se zacházelo ze všech nejhůř, protože ať jsi byl na tomto světě kýmkoli, tvůj čas přišel brzy a tobě nebylo dopřáno ani důstojné zacházení, aby tě našli na kraji silnice a provedli obřady tvého lidu.“

„Teď si vzpomínám,“ pravil Macros.

„Na co?“ zeptal se Pug.

Dasat s rysy Macrosovy tváře vzhlédl a usmál se. „Mám tvé vzpomínky, Pugu. Když jste ty, Tomas a dračice Ryath pro mě přišli do Zahrady…“ Zasmál se. „Zahradník! Občas je Kalkin prohnaný darebák, ale opravdu má smysl pro humor.“ Odmlčel se a Pug viděl, jaké má teď bolesti. S planoucíma očima Macros pokračoval: „Stáli jsme v Zahradě, která balancuje na okraji Věčného města, a hovořili o nebezpečích, kterým jsme mysleli, že čelíme. Návratu Dračích vládců na Midkemii. Ptal ses: »Proč tedy bohové nekonali?« Pamatuješ, co jsem odpověděl?“

Pug přikývl. „Ano. Řekl jsi: »Konali. Co myslíš, že tady teď děláme? Je to hra. A my jsme pěšáci.«“

„Nic se nezměnilo, Pugu. To je ta zpráva. Tohle je stále hra bohů a my jsme pěšáci, které používají k výhře či prohře. Kalkin umí porušovat pravidla jako nikdo jiný, protože to má v povaze, ale i on má své hranice v tom, co může udělat přímo. A je toho víc. Nepůsobí tu jen samotný Kalkin. Nemohl by ovlivnit tuto říši bez souhlasu ostatních bohů.“ Hlas mu slábl. „Já… Macros… jsem byl vždy božím stvořením a připravoval cestu. Tebe také stvořili, ale tvůj osud přesahuje můj… jeho.“ Zavřel oči a Pug viděl, že se konec rychle blíží. „Musíš najít Nakora. On má odpověď.“

Pug přikývl. „Najdu ho.“ Natáhl ruku a zavřel Macrosovi oči. „Už tě dále nepotřebujeme.“

Dasat, který měl vzpomínky starého lidského mága, se zhroutil. Pug se obrátil na kouzelnice krve: „Udělejte s touto prázdnou nádobou, co uznáte za vhodné.“

„Byly tu další otázky…“ začala Audarun.

„A toto stvoření nemá žádné odpovědi,“ ukončil Pug. „Splnilo svůj úkol.“

„A ten byl?“ zeptala se stará žena.

„Musíme se vrátit do srdce města, protože někde tam je neuvěřitelně nebezpečná bytost a malý hráč, který je mým přítelem a který se snaží tu bytost kontrolovat. A můj přítel, jak mi právě bylo řečeno, má odpovědi.“

„Jakou bytost tvůj přítel kontroluje?“ zajímala se Audarun. Dala pokyn své sloužící, aby odnesla mrtvé tělo, jež bylo hostitelem Macrosových vzpomínek.

„Podivný mladík, který je něčím víc, než pouhým člověkem. Jeho jméno je Ralan Bek a je zde, aby zachránil dva vesmíry. Vaši proroci ho nazývají Zabíječ boha.“

Tři staré kouzelnice krve mlčky seděly a přemítaly nad Pugovými slovy. „Jak víš o proroctví?“ zeptala se Audarun po chvíli.

„Martuch,“ vysvětlil Pug. „Jen tak mimochodem říkal věci a já jsem si z kousků něco poskládal dohromady. Ještě zcela nerozumím naší úloze v této záležitosti, ale je to tak, jak tato bytost bez života řekla – totéž mi řekl před několika životy Macros Černý, otec mé

ženy – že tohle je hra bohů a my jsme jen pěšci na šachovnici. Jsme však také bytosti svobodné vůle a inteligence, a já se nebudu dívat, jak se někdo z nás ničí falešným tahem.“ Pug se otočil a podíval se na Magnuse. „Čeká nás dlouhá cesta.“

„Myslím, že nás dokážu vzít přímo k sadu, otče.“

Pug se zatvářil překvapeně. „Skutečně?“

Magnus sledoval, jak mrtvého Dasata přišly zvednout čtyři mladé ženy a odnášely ho pryč, a vysvětloval: „Matka mě učila a já jsem si jistý, že to dokážu. Mohu nás tam dopravit bez přístroje.“

„Musíme vyzvednout Valka a jít,“ rozhodl Pug.

Audarun zvedla tuku. „Mladý Valko s vámi cestovat nebude.“

Pug se ostražitě podíval na starou ženu. Ať už byly tyhle kouzelnice krve, jaké byly, byly dasatské a schopné náhlého a krajního násilí. Toto společenství žen možná postrádalo auru nepříčetnosti zbytku své rasy, ale to je nečinilo potenciálně méně nebezpečnými. „Proč?“

„Má svou roli, která je svým vlastním způsobem stejně zásadní jako vaše. Tím jsem si jistá.“ Pomalu vstala. „Kdyby Temný v tento okamžik zmizel, hromadné vraždění v jeho jménu by neustalo. Těch, kdo mají zákonný podíl na tom, aby nynější stav zůstal takový, jaký je, je příliš mnoho, od tekarany až po nejnižšího přisluhovače. Společnost, v níž žijeme, má ve svém srdci zlo, jež zamořuje všechny stránky našeho života. Dokonce i když to srdce teď zemře, infekce bude pokračovat po staletí. Příliš mnoho Dasatů by se dál chovalo, jako by se nic nezměnilo. Musí nastat hromadné znovuuspořádání naší kultury,“ pokračovala nejstarší z Triarchu. „Nejen že musí být zničen Temný bůh, ale také tekarana a karanové, stejně jako nejvyšší vedení chrámu Temného, ti všichni musí být odstraněni. Jakmile se tak stane, budeme muset projít desetiletími neklidu.“

„Protože mocní lordi budou spěchat, aby se chopili moci,“ doplnil Magnus. „Mluvíš o chaosu.“

„Je lepší, aby panoval chaos,“ odpověděla Audarun, „než pořádek, při němž rasy zkamení a jsou znehybněny, dokud se nestanou ohavnými bytostmi s kulturou smrti a hrůzy. Bylo by lepší stát se zvířaty, která pojídáme, neboť ona se aspoň o svá mláďata

starají.“ Upřela zrak na Magnuse. „Ať přežijí silní, ale my je časem naučíme starat se o slabé.“

„Volíte krutou cestu,“ usoudil Pug.

„Byla nám vybrána už dávno, mágu.“ Audarun vstala. „My nejsme vašimi spojenci, ale sdílíme společné zájmy. Naším přáním není vidět vaši říši napadenou nebo váš svět zotročený. Naše rasa dokáže přežít jen díky expanzi. Když přestaneme hledět ven, obracíme se proti sobě navzájem. Musíme proto onen směr obrátit silou zevnitř, vyvolat občanskou válku, která bude trvat celé generace a ukončí hrůzu, jíž jsme se stali. Musíme si uříznout vlastní ruce, než utržíme ještě vážnější zranění.“

Pug přikývl. „Skutečně kruté. Ale i když bude Temný nějak poražen, mnozí se v jeho jménu pokusí dostat k moci a použijí existující společenský řád, aby rozdrtili opozici.“

„Jedinou opozicí jsme my,“ řekla Audarun. „V naší posvátné historii jsme byli víc, než vidíte nyní. Měli jsme mnoho humánních bohů. Sloužili jsme jim s radostí a oni nás vedli. Ale teď nemáme žádný opěrný bod, až na opozici vůči Temnému. Pokud by se k nám měli nějak navrátit, možná bychom mohli najít méně strašný osud – to jsou však jen sny.“ Ukázala směrem, kterým se vydal Valko. „On je náš maják, on bude stát proti té hrůze, jež naše vedení obklopila. Valko byl vybrán společně s několika dalšími z vyšší vrstvy a uznávané rodové linie, aby byl další generací vůdců naší rasy. S trochou štěstí se možná stane i příštím tekaranou. Nemáte ani ponětí, jak mimořádné je, že se mohl dozvědět pravdu a vstřebat ji tak rychle. Většinu mladých válečníků by popadlo vražedné šílenství, kdyby jim byly navrženy věci, které on klidně přijal. Většina by vás zabila už pro prostý fakt, že vůbec existujete. My, Triarch, žijeme zde v tomto úkrytu po celý život. Jsme ušetřeny ustavičného šílenství, které vyzařuje z jámy, v níž leží Temný. Odtamtud vyvěrá jeho jed, všude se rozpíná a ničí všechny poslední Dasaty. Jsme jedny z posledních, kdo unikl tomuto doteku, přesto i pro nás je vaše přítomnost… zkouškou.“

„Pak tedy, dámy,“ začal Pug, „se co nejrychleji odebereme pryč a půjdeme si po svém. Vězte, že i když je přežití naší rasy naším

výsostným cílem, také doufám, že budeme nápomocni vám a přejeme vám vše nejlepší.“

„Pak jste lepší rasa,“ shrnula Audarun. „Ale jednoho dne se vám snad vyrovnáme.“

Pug se obrátil na Magnuse. „Pojďme hned.“

Magnus se šel postavit vedle otce a položil mu ruku na rameno. Na kratičký okamžik zavřel oči, aby si v duchu vyvolal představu tajné místnosti v podzemí sadu, a rázem tam byli.

Dva podřadní hrůzou uskočili, než rozpoznali tváře dvou lidí, kteří se před nimi záhadně objevili. Pug udělal uklidňující pohyb rukou. Rozhlédl se kolem, aby zjistil, zda jsou sami, a pak řekl Magnusovi: „Odpočiňme si a uvidíme, jestli se Martuch a Hirea dnes večer vrátí. Jinak jsme na tomhle cizím místě jen my dva a máme před sebou těžký úkol.“

„Najít Nakora?“

„Najít Nakora.“

XIII

Tajemství

Bek mávl mečem.

Cvičitel stěží uskočil stranou, aby přežil, ale přesto utržil letmý zásah do pravého ramene. Pod ránou se zapotácel a udělal krok zpět, což ho zachránilo před ztrátou hlavy. Bek totiž zastavil pohyb meče směrem doleva a provedl opačný sek doprava tažený za hřbetní stranou ruky. Provedení takového úderu bylo pro všechny takřka nemožné, kromě nejsilnějších a nejrychlejších šermířů v dasatské říši. Pro novice rytířů smrti mělo být nemožné.

„Stát!“ zazněl rozkaz shora.

Oba, cvičitel i Bek, vzhlédli, aby se podívali, kdo rozkaz vydal. Z galerie nad arénou zíral dolů muž v lesklé černé zbroji lemované zlatem. Všichni instruktoři i cvičitelé v obrovské aréně se při rozkazu zarazili. Černá zbroj, kterou měl na sobě, patřila tekaranově osobní stráži, a on okázale nosil ozdobné nárameníky, jež mu neuvěřitelně rozšiřovaly ramena a postupně stoupaly až k bodu končícímu v rozpustile vypadajícím zlatém střapci. Jeho přilbice byla na vršku zakončena vysokým kovovým hřebenem, vpředu se stylizovaným hadem obtočeným kolem stromu. Hřeben končil v ohonu, jenž mu spadal na záda až mezi ramena. Vyzařovala z něj síla.

Ukázal na Beka a zvolal: „Kdo tě cvičil?“

Bek se zasmál a zavolal v odpověď: „Cvičil jsem se sám.“

Nakor stál stranou, oči sklopené. Zamrkal nad tou arogancí.

Muž shora se však taky zasmál. „Můžu tomu věřit? Musím, protože žádný duševně zdravý válečník by takový úder neučil. Počkej na písku.“

Přihlížejícímu trvalo jen minutu, než opustil balkon a propracoval se ke cvičišti, ale v tom krátkém oddechu přešel Nakor k Bekovi, nabídl mu vodu a zašeptal: „Pamatuj, jsi Martuchův chráněnec a cvičil tě Hirea. Pamatuj!“

Mohutný válečník ve zdobené zbroji si to rázoval přes plochu. Došel až k Bekovi a postavil se před něj. Bek byl v tu chvíli jedinou osobou, která byla na cvičišti vyšší než on. Všichni stočili zrak k nim, aby byli svědky výměny. Válečník Beka vyzval: „Zaútoč na mě.“

Bek se bez váhání pustil do zuřivé kombinace úderů, výpadů a zásahů, nad nimiž všichni přihlížející lapali po dechu. Válečník v černé zbroji však zjevně nebyl v souboji nováčkem, protože se vyhnul směru Bekova útoku hbitým pohybem nohou, což bylo u někoho tak mohutného, natož ještě obtěžkaného zbrojí, velmi nečekané.

Potom zaútočil on a provedl úder, který málem rozbil Bekovu lebku z boku. Bek jen otočil zápěstím a zvedl svou čepel, aby úder odrazil. Náhlý zásah se s ozvěnou rozezněl nad pískem.

Ti dva muži se během souboje posouvali dozadu a zase dopředu. Bekova zuřivost a síla nacházely protiváhu v rychlosti a zkušenostech druhého muže. Přihlížející kolem nich začali vytvářet kruh, protože bylo zřejmé, že se děje cosi nezvyklého a ohromujícího, a že když se některý z válečníků zmýlí, okamžitě zemře.

Pohybovali se vpřed a zase vzad, vyměňovali si údery a protiúdery, dokud konečně válečník v černém neustoupil a nezvolal: „Stůj! Dost!“

Bek zaváhal. Potom sklonil meč.

Válečník v černém se zeptal: „Ještě jednou, kdo tě cvičil?“

Tentokrát se mu Bek podíval do očí a odpověděl: „Hirea ze Scourge.“

„Znám ho. Scourge, malý spolek… ale vážený. Starý dům, dobrý muž. Jeden z nejlepších na Kosridi.“ Sundal si přilbici a Bek uviděl

bitvami zjizvený obličej staršího dasatského válečníka, stále však ještě na vrcholu sil. „Jsem Marlan, imperado spravedlnosti, první stupeň tekaranovy stráže. Nikdy jsem neviděl někoho, jako jsi ty, Beku.“

Bek byl zalitý potem. „Jsi rychlý,“ pravil. „Taky jsi silný. Je velmi těžké tě zabít.“

Starší válečník se zašklebil. „Zmíním tvé jméno. Budeme potřebovat náhradníky a budeme je potřebovat brzy. Kdo ví? Možná budeš tím, kdo mi jednoho dne srazí hlavu, pokud nezemřu na nějakém zatraceném cizím světě.“

„Udělám to rychle a vzdám ti poctu,“ vrátil mu Bek úšklebek.

Marlan ho plácl po rameni, otočil se a odešel.

„Byl jsi poctěn, mladý Beku,“ řekl cvičitel.

Nakor umíral touhou klást otázky, ale věděl, že kdyby se zde, více než kdekoli jinde v dasatské říši, nechoval jako jeden z podřadných, zabili by ho během několika vteřin. Cvičitel se na něj obrátil. „Ukliď ten nepořádek. Skončili jsme.“ Bekovi poručil: „Vrať se do kasáren a čekej na výzvu k obědu. Zasloužil sis odpočinek navíc.“

Nakor spěšně posbíral věci patřící Bekovi a otočil se. Mohutný válečník se na něj zubil. „Co?“ zašeptal.

„Unavil se,“ vysvětloval Bek, „a bál se, že se ho chystám zabít.“

„Koho? Marlana?“ zeptal se Nakor tiše, když se sehnul, aby zvedl velký špinavý hadr z jakéhosi materiálu podobného vlně, který Bek používal jako ručník.

Bek se zasmál. „Jeho taky. Ne, mám na mysli cvičitele. Byl čím dál unavenější.“

„Jak se cítíš?“

„Je mi nádherně, Nakore.“

Nakor zašeptal: „Dobrá. Jsem rád, že se cítíš dobře. Tak se vraťme do kasáren a čekejme.“

„Rád bych bojoval.“

„Já vím, ale ještě nějakou dobu musíme dělat to, co nám řeknou.“

„Ano, Nakore.“

Pospíchali ven z cvičné arény. Šli ohromnou chodbou, vedoucí ke kasárnám rekrutů. V kasárnách byla dvojice mladých válečníků, kteří

odpočívali po náročném dopoledním výcviku. Jeden si vysloužil obrovský šrám ve tváři, když mu jeho cvičitel bez okolků předvedl, proč se musí nahoře chránit, a druhý válečník měl lehce rozříznuté stehno, které měl ovázané. Nakor neustále Dasaty pozoroval a udivovalo ho, že taková kultura dokázala navzdory svým vražedným způsobům přežít. Kdyby některý z těch mladých válečníků utrpěl vážné zranění, byli by ponecháni smrti a jejich trvající agónie by se stala zdrojem pobavení ostatních na cvičišti. Včera po příchodu na cvičiště byl Nakor svědkem jednoho takového incidentu. Posmívající se Dasatové považovali přihlížení takové smrti za zábavu, odpočinek od cvičení.

Nakor procestoval Velkou Kesh a dostal se do podřízených států jižně od obrovských hor zvaných Keshanský pás. Na úpatí těchto vysokých vrcholků se kdysi narodil. Viděl už hodně divných věcí, ale nic tak cizího a obtížného k prozkoumání, jako byli Dasatové. Jednou se setkal s kočovnou hereckou společností v malém městě zvaném Ahar a zapamatoval si poznámku, kterou učinil vůdce společnosti, muž zodpovědný za psaní scének a písní, i za jejich inscenování. Nakor se ptal, co je klíčem k tomu, aby se publikum smálo, protože i když věděl o divadle jen málo, zjistil, že čím víc se publikum směje, tím víc peněz herci vydělají.

Ti dva zrovna hráli karty a Nakor ještě nezačal doopravdy švindlovat, takže hlava herecké společnosti vyhrávala. Principál byl v dobré náladě a přestal hrát, aby na otázku odpověděl. „Vše je jen o bolesti, Nakore," řekl. „Když máš obavy o našeho hrdinu a cítíš jeho bolest, je to tragédie. Když se mu směješ, je to komedie. Komedie je bolest druhých lidí."

Dasatové dovedli ten pojem do absurdní dokonalosti. Od chvíle, kdy Nakor dorazil do této říše, viděl řadu lidí v bolestech či umírat, a všeobecná reakce byla smát se jim. Jen někteří z podřadných měli možná snahu pomoci a byli za to opovrhováni. Vcítění se bylo pro Dasaty slabostí.

Když dorazili na svá místa v kasárnách, na tvrdou pryčnu pro Beka a matraci na kamenné podlaze pro Nakora, hluboké vyzvánění zvonu se ozvěnou neslo celou budovou tak silně, že cítili, jak se kameny pod jejich nohama chvějí. Nakor se podíval na dva

odpočívající mladé válečníky a viděl, že si stejně jako on s Bekem nejsou jistí, co mají dělat.

O chvíli později připochodoval vzdálenějším vchodem válečník v černé zbroji a vykřikl: „Zůstaňte, kde jste! To bylo znamení pro svolání palácové stráže. Vy počkáte a k obědu se vydáte, až vás zavolají.“

Masivní zvon zazněl ještě jednou, potom potřetí a pak zmlkl. Kousek od nich Nakor uslyšel zvuk běžících nohou a věděl, že kolem právě utíkají stovky podřadných v očekávání všeho možného, co se tímto signálem požadovalo od stráže. Nakor byl napnutý zvědavostí, věděl však, že neexistuje způsob, jak tuto zvědavost bez rizika ukojit. Kdyby byl sám, možná by riskoval okamžité zabití za to, že se ocitl na špatném místě – a to se během těch let stal pomalu odborníkem v setrvání naživu – ale neodvažoval se zanechat Beka ani na minutu samotného.

Čekali. Několik minut před obědem vstoupilo do kasáren tucet rekrutů. Svlékli si propocené tuniky a kalhoty, rychle se vykoupali a oblékli si čisté šaty, zatímco jejich podřadní běhali kolem a pokoušeli se odhadnout potřeby svých pánů. Nakor tiše seděl na podlaze u Bekových nohou a sledoval téměř podvědomé pohyby mladých válečníků, když kopali a fackovali své podřadné, jakmile je něco rozladilo. Nakor si povzdechl. Vždy býval tulák a žádné místo nepovažoval za domov, dokonce ani vesnici, v níž se narodil, ale poprvé v životě pocítil stesk po domově a přál si, aby byl zpátky na Midkemii. Kdekoli na Midkemii. Právě teď mu připadalo velmi přitažlivé i srdce spálené pouště Jal-Pur.

Bek se beze slova zvedl. Nakorovi trvalo jen vteřinu, než si uvědomil, že se chystá přesunout do jídelny, kde se bude podávat oběd. Nakor a ostatní podřadní budou čekat, než válečníci odejdou, a pak po zuřivém úklidu kasáren budou rychle pelášit do místnosti, kde se podávalo jídlo, chvatně se najedí, aby pak pospíchali zpátky sem a čekali na své pány. V mnoha ohledech to byla existence bez radosti.

Nakor popadl mísu s čímsi připomínajícím dušené maso a velký kus hrubozrnného chleba. Objevil, že i po úspěšné proměně do dasatské podoby bylo zdejší jídlo nechutné. Byl to jeden z mnoha příkladů, který dokazoval, jak je společnost Dasatů neradostná. Na

jídlo se hledělo jako na nezbytnost a někdy omluvu při společenských událostech, nikdy však nebylo považováno za umění. Nakor si toužebně vzpomněl na jídlo, které dostal v Říčním domě Talwina Hawkinse v Olasku, a říkal si, jestli ještě někdy bude jíst tak jako tehdy.

Zaslechl hlasy za dveřmi, jež vedly k seřaďovacímu dvoru císařské stráže. Rozhlédl se, jestli ho někdo nesleduje, a proklouzl chodbou. Držel se vzadu, aby ho nebylo vidět. Velitel stál na pódiu a obracel se na válečníky. „…tuto noc! Ihned se shromáždíme a za úsvitu vyrazíme! Světy k dobývání čekají! Každý z vás našel přízeň v očích Jeho Temnosti a vaše odhodlání do posledního muže sloužit Jeho vůli vám vysloužíl zvláštní místo v Jeho očích. Radujte se, neboť zahájíme vítězné válečné tažení, dosud nezaznamenané v análech říše Dasatů! Za Temného!“

„Za Jeho Temnost!“ vykřikla shromážděná stráž. Nakor se rychle otočil a prchal zpátky do místnosti, kde čekali ostatní podřadní. Vyrazil zpoza rohu a usedl dřív, než si ho všimli. Potom vstal, jako kdyby právě dojedl, položil misku a vrátil se do kasáren, aby čekal na Beka. Dělo se něco důležitého a začne to dnes v noci. Nemohla to být invaze, které se Pug obával, neboť se ještě neshromáždil dostatek rytířů smrti, ale tohle shromáždění císařské stráže bylo předehrou čehosi osudového.

Kéž by toho zaslechl víc.

*

Jommy se obrátil ke Kašparovi i k ostatním. „Nu, to je něco, co nevidíte každý den. A my to tu právě teď vidíme podruhé.“

Kašpar přikývl. Kapitán Stefan pravil: „Ale já se vsadím, že je to něco, co už nikdy znovu neuvidíme.“ Ti čtyři právě stáli kousek od vítajících se elfů. Servan byl v podřepu, zatímco Jommy, Stefan a Kašpar se opírali o zeď dlouhé síně.

Obrovský drak vzbuzoval docela velký úžas, když den předtím nesl Tomase a Jima Dashera na louku, ale nyní přistával s trojicí na svém hřbetu. Dvě ženy, obě oblečené v dlouhých tmavých šatech, seděly hned za postavou v bílé a zlaté zbroji. Všichni hbitě sesedli a došli k místu, kde čekal Castdanur a jeho dva rádcové.

Tomas ohlásil: „Castdanure, toto je Miranda z Čarodějova ostrova a její studentka Lettie.“

Dívka doprovázející Mirandu byla mladá a štíhlá. Její rovné držení těla bylo téměř strnulé. S chladnou maskou ve tváři si prohlédla přítomné a přikývla. Miranda oznámila: „Už jdu.“ A zmizela.

„Co je to…?“ začal Castdanur.

Vtom se Miranda znovu objevila. Tentokrát byla obklopená skupinou elfů oděných v kůži podobného střihu, jaký měly šaty slunečních elfů. Tato skupina příchozích měla náhrdelníky z kamenů a hrubých perel. Dva z nich měli k pramínkům vlasů přivázaná orlí pera, jež jim visela za ušima.

Jommy se podíval na Kašpara, který vysvětlil: „Tohle jsou elfové ze severu Zubů světa.“ Ztišil hlas. „Ostatní elfové je označují jako »šílené« kvůli čemusi v minulosti. Nemusím vám říkat, že jsou jiní. Můžete je zahlédnout v Elvandaru, ale nezapadají tam. Baranor vypadá víc jako místo, které by pro ně bylo vhodné.“

Vůdce skupiny s Mirandou přešel rovnou ke Castdanurovi a prohlásil: „Bratře, slyšeli jsme o vaší potřebě. My na ni odpovídáme. Já jsem Talandel.“

Starý elf stál s lesknoucíma se očima a odvětil: „Vítáme naše bratry a sestry.“ Podíval se směrem k Mirandě a viděl, že kolem ní stojí čtyři děti. „Vracíte nám život a naději, bratře.“

Děti stály oněmělé úžasem. Zíraly na obrovského červeného draka, který se teď mírumilovně krčil na nádvoří. Miranda je ukonejšila a zmizela. O méně než minutu později se objevila s další malou skupinou elfů, kteří se postavili před první skupinu. Tento postup pokračoval, dokud do Baranoru nebyla přepravena více než stovka elfů z Elvandaru.

V několika minutách naplnil nádvoří zvuk hlasů a Jim Dasher se obrátil na Kašpara. „Nikdy jsem neslyšel, že by v Elvandaru bylo tak živo.“

Kašpar pokrčil rameny. „Pochybuji, že jsme někdy předtím viděli tolik šťastných elfů.“ Ukázal prstem na místo, kde už si děti, jež žily v Baranoru, začaly hrát s nově příchozími dětmi.

Castdanur hovořil nahlas, aby ho všichni mohli slyšet. „Naši noví bratři a sestry, pro všechny je dost síní a pokojů! Vyberte si, které chcete, protože toto je váš nový domov. Dnes večer budeme slavit!“

Tomas se přesunul ke Kašparovi. „Jak se vede tvým mužům?“

„Zraněný bude žít. Pomáhali jsme elfům lovit od chvíle, kdy Jim zmizel, aby vás přivedl. Když se to tak vezme, na to, že jsme byli vězni, s námi zacházeli spíš jako s hosty.“

Tomas ztišil hlas. „Castdanur je jako mnozí staří zaříkávači v Elvandaru. Drží se tradic, což může být past.“ Ohlédl se. „Pamatuji si dost ze svého lidského dědictví, abych si připomenul, kdy se smysl elfů pro čas zdá být daleko línější, než vyžadují dobré mravy. Ale v tomto případě nás to málem stálo něco až příliš drahého.“

„Sluneční elfy?“ zeptal se Jommy.

„Quor,“ odpověděl Tomas.

Kašpar představil kapitána a dva mládence Dračímu jezdci. Tomas poznamenal: „Ty jsi Calebův chráněnec.“

„V určitém slova smyslu,“ potvrdil Jommy. „On a Marie mě přijali jako dalšího syna.“ Zazubil se. „Jsou tak dobří, jak jen lidé mohou být.“

Tomas mu úsměv oplatil a cizí aspekt jeho dědictví se na okamžik vytratil. „Když jsme byli chlapci, jeho otec pro mě byl jako bratr. Byl chráněncem mých rodičů.“ Zahleděl se směrem ke shromážděným elfům. „Musím zůstat o chvíli déle, abych dnes večer předsedal slavnosti.“ Ztišil hlas a sdělil Kašparovi: „Tohle je mnohem lepší situace pro ty, kteří sem dnes přišli. Jsou ze všech glamredhel nejneklidnější a mezi anoredhel našli spřízněné duše.“

Přišla k nim Miranda a kývla na ně. „Kašpare, Jommy.“ Kašpar představil svého kapitána a Servana. Miranda se zeptala: „Kde je Jim Dasher?“

Kašpar se rozhlédl. „Mizí jako mlha v ranním slunci. Nemám ponětí.“

„Dělal si velké starosti o tu skupinu nestvůr, kterou viděl nahoře na severu,“ uvažoval Tomas. „Nemyslíš snad, že si to namířil zpátky, aby ji prozkoumal?“

„Neznám ho tak dobře…“ začal Kašpar.

„Znáš ho lépe než kdokoli ze zde přítomných," přerušila ho Miranda. „Myslíš, že si venku hraje na hrdinu?"

Kašpar zavrtěl hlavou. „Je vším možným, ale nikdy by se nesmířil s tím, kdyby ho tak někdo označil. Ale může se cítit vázán povinností a to by mohl být dostatečný důvod."

Tomas se rozhlédl. „Zbývá nám několik hodin světla. Nemělo by být příliš obtížné vystopovat ho, pokud míří tím směrem."

„Nudím se. Půjdu," rozhodl se Jommy.

„Pokud to, co Jim řekl, je dost přesné, budeš mě potřebovat. Dej mi chvilku, abych se tady domluvila s Lettií, a pak vyrazíme," oznámila Miranda.

Servan a kapitán Stefan se také přihlásili jako dobrovolníci, ale Kašpar je zdvořile odmítl. „S tak velkým davem naděláme už dost hluku." Podíval se k místu, kde Miranda hovořila s mladou ženou, a dodal: „Nemám ani ponětí, v čem spočívají její znalosti lesa."

Jommy se zašklebil. „Ty ji neznáš tak, jako já. Když ji tyhle nestvůry uslyší přicházet a budou mít dost rozumu, vyklidí pole a zamíří zpátky, odkud přišly."

„Tomasi," upozornil Kašpar, „asi by pro nás všechny bylo lepší, kdyby ses před Castdanurem zmínil, že se chystáme pátrat na severu. On a já jsme dospěli k… porozumění, ale důvěra je ještě křehká."

Tomas souhlasně přikývl a odešel.

„Myslel jsem, že ty a velitel jste se spřáhli," řekl Jommy Kašparovi.

„Pamatuješ, co Tomas říkal o postoji elfů, že čas je »líný«?"

„Ano."

„Pět set let se zde potkávali jen s bandity, piráty, pašeráky a všemožnými výlupky. Mohl bys říct, že je jejich pohled na lidstvo méně než pozitivní. Bude chvíli trvat, než budou někomu z nás věřit, ale," ukázal na živelnou konverzaci probíhající mezi různými elfy, „urazí dlouhou cestu, než se přesvědčí že nám *můžou* věřit."

Jommy si připomenul, co o Kašparovi slyšel od chvíle, kdy vstoupil do služeb konkláve, a připadalo mu jako ironie, že zrovna on by měl mluvit o víře. Přesto se po svém návratu z vyhnanství osvědčil jako spolehlivý agent.

Tomas se vrátil s Mirandou. „Pokud máme zjistit, kam šel Jim Dasher, měli bychom vyrazit hned.“

Kašpar si přes rameno přehodil luk, který používal od chvíle, kdy je Castdanur nechal lovit, a ukázal prstem na Mirandu a Tomase. „Pochybuji, že s vámi dvěma ho budu potřebovat, ale když mám u sebe nějakou zbraň, cítím se jistěji.“

Jommy jakoby v ozvěně na Kašparovo smýšlení poklepal na střenku velkého loveckého nože u svého opasku.

Tomas zamával na rozloučenou Ryath, která se s mávnutím masivních křídel, jež bylo hlasité jako hrom, vydala na oblohu. Elfové mlčky přihlíželi, když obrovské stvoření zmizelo v oblacích.

Vyběhli z brány a sledovali hlavní stezku na jihozápad. Potom se stočili na sever a kráčeli po zvířecí stezce, kde byly patrné viditelné otisky bot. Po stezce ušli čtvrt míle, když Tomas ukázal na zlomenou větev, stále zelenou a ronící mízu. „Usnadňuje nám to.“

„Jak znám Jima Dashera, dělá to záměrně,“ poznamenal Kašpar.

Zatímco se odpoledne prodlužovalo, cíleně postupovali po stezce. Po dvouhodinové cestě našli další zlomenou větev označující, že se Jim stočil na severovýchod a vyšplhal k mezeře v linii hřebene nad nimi. Když dorazili k nižšímu okraji náhorní plošiny, spatřili postavu klečící v úkrytu za skalami, jak sleduje cosi na druhé straně.

Ti čtyři se přikrčili a postupovali, dokud se Kašpar nepřesunul vedle Jima. Jim Dasher zašeptal: „Co vás tak zdrželo?“

„Společenské záležitosti,“ odpověděl Kašpar.

Tomas pomalu vytáhl meč. „Kde jsou?“

„Právě za tím kopečkem,“ sdělil Jim. „Zdá se, že odpočívají. Z toho, co jsem viděl, jsou nejaktivnější při západu slunce a pak jsou vzhůru celou noc.“ Podíval se na slunce, které viselo nízko na západě. „Ať se chystají podniknout cokoli, lov nebo oslavu, začnou zhruba za hodinu.“

„Castdanur říká, že ti vlčí jezdci vysávají život z těl.“

„Také je jedí, jak jsem viděl,“ zašeptal Jim.

Tomas se vecpal vedle Jima. Pak ho ti ostatní čtyři viděli, jak bez váhání vstává a útočí. „Zůstaňte zde!“ zakřičel Tomas.

„No,“ usoudil Jim, „hádám, že to znamená konec tichého plížení.“

Miranda se rychle protáhla kolem tří mužů. Jim se podíval na Jommyho s Kašparem a pravil: „Hádám, že to znamená také konec pokynu »zůstaňte zde«.“ Postavil se, vytáhl z opasku dva nože a vyrazil za Mirandou.

Kašpar se natáhl, popadl Jima Dashera za límec a strhl ho zpátky. Málem mu přitom vyzul boty.

„Co?“

„O ni strach nemám,“ vysvětloval Kašpar. „Ale když mi člověk, který umí poroučet drakům, říká, že máme čekat, budu čekat.“

Jim se podíval na Jommyho, jehož výraz ve tváři prozrazoval, že nemůže uvěřit, že by Jim třeba jen pomyslel se tam vydat poté, co mu Tomas řekl, aby čekal.

Tomas vpadl na mýtinu a spatřil první nestvůru. Byl to jeden z velkých »vlků«, který ležel na prahu chatrče. Jakmile uviděl Tomase, vyskočil, mohutně se odrazil a se strašidelným zavytím na něj ve skoku zaútočil. Tomasova zlatá čepel prolétla vzduchem. Když zasáhla nestvůru, nastal výbuch jisker energie, jež byla tak jasná, až byli Jim, Kašpar a Jommy nuceni odvrátit zrak. Kde čepel zasáhla, vybuchl kouřový šrám v jemné stříbrné plamínky. Nestvůra se zapotácela a pak se svalila na bok. Kulhala pryč a lapala po dechu. A pak ji najednou celou pohltily stříbrné plameny.

Zmatek způsobil, že lidem podobní »jezdci« a jejich nestvůry se vyrojili z chatrčí. Tomas kolem sebe mával mečem. Jeho rychlost a síla udivovaly. Miranda stála s rukama zvednutýma a kosila kopími z oslňující modré energie každou nestvůru, která na ni zaútočila. Pod zásahy jejích kouzel odlétávaly nestvůry dozadu a narážely do chatrčí nebo se sesouvaly k zemi.

Skučení vzteku a bolesti bylo tím nejsilnějším zvukem, který tři přihlížející muži kdy slyšeli. Vzdálené duté hulákání a chrochtání znělo ozvěnou jakoby z hloubi nějakého vzdáleného kaňonu. Miranda změnila způsob útoku a kolem ní explodovala prudce rostoucí koule bílého světla. Koule prošla Tomasem, aniž by mu něco udělala, ale když zasáhla některou z tmavých kouřových postav, padly a svíjely se, a ozvěna jejich křiku nabírala na hlasitosti.

Tomas se pohyboval s omračující rychlostí. Mával v kruhu mečem doleva a doprava a při každém zásahu padla nestvůra.

Zbývající nestvůry zbavené obrany díky Mirandině kouzlu před ním padaly, jako by byl farmářem, který kosí obilí.

Tomas se posunoval ke kamenné kleci s vrhači prázdnoty, kteří mlátili křídly a snažili si probít cestu na svobodu. „Mirando, můžeš zničit ty bytosti, aniž bys otevřela dvířka?“

„Co je zabíjí?“

Zvedl meč. „Tento meč obsahuje kouzlo, které bylo starodávné ještě než na tento svět přišel člověk. I když ho už mám dlouho, nevím přesně, čím byl vlastně vyroben. Ale ty bytosti jsou požírači života a stejné je to i s touto čepelí.“

„Myslím, že umím něco, co můžu zkusit,“ prohlásila Miranda. Načrtla rukama rychlý a složitý vzor a zrodila se před ní pulsující koule nachového světla. Mávnutím rukou ji poslala rozrazit klec. Jakmile se koule dotkla klece, nestvůry začaly bít křídly ještě mocněji. Přesto neumíraly.

Miranda zkusila jiný postup. Natáhla ruce před sebe a z dlaní jí vytryskly plameny. Byly jasně oranžové a když jimi nestvůry dostaly zásah, zřejmě ztuhly a popadaly k zemi. Tomas ihned zvedl západku, dveře otevřel a skočil do klece. Sekal mečem, dokud ze všech vrhačů prázdnoty nezůstalo nic než černé, kouřící zuhelnatělé zbytky.

„Ty bytosti jde velmi těžko zabít,“ poznamenala Miranda.

Jommy, Kašpar a Jim se přidali k Tomasovi. Kašparovi ukázal bůh Kalkin vizi dasatského světa a byl to on, kdo přinesl konkláve varování před dasatským vpádem do Midkemie. Přesto nic podobného předtím neviděl. Zeptal se pouze: „Je to jen nějaký druh Dasatů, který nepoznávám?“

„S kněžími smrti nemají nic společného,“ prohlásila Miranda.

Tomas se zatvářil zachmuřeně. „Nepatří k Dasatům.“ Vypadal velmi znepokojeně. „Jsou horší, mnohem horší.“

Jim se podíval na Kašpara a Jommyho. „Horší?“

„V povrchu roviny reality je prasklina, díra ve vesmíru. To, co tu vidíte, je prosakování z prázdnoty. Proto jsou chatrče a ohně tak cizí. Tohle místo se teď stalo kotvou pro tu trhlinu. Najít cestu sem může víc těchto bytostí, aniž bychom…“ Rozhlédl se kolem a pak se zeptal Mirandy: „Dokážeš všechno takhle zničit?“

„Všechno?“ ujistila se.

„Půdu pod našima nohama do hloubky…“ v duchu počítal, „dvaceti stop. Všechno. Když skončíš, nesmí tu zbýt nic než velká díra v zemi.“

Když opouštěli střed vesnice, Miranda konstatovala: „Vyhazovat věci do vzduchu byla spíš Magnusova záliba, když byl mladý, ale jestli chceš ty bytosti jen zničit, můžu to udělat.“ Obrátila se na čtyři muže. „Raději byste se měli vrátit na stezku.“

Udělali, oč je požádala. Po chvíli viděli, jak Miranda šplhá na nízký balvan, z něhož měla výhled na vesnici. Začala dlouze a složitě kouzlit a najednou se země pod jejich nohama roztřásla a stromy poblíž se začaly kymácet. Jako by se rozpoutalo rozsáhlé zemětřesení. Ale místo chvění přišla řada prudkých trhnutí, jako kdyby někdo trhaně posunoval zemí. Potom se ozval hluboký tón, ne jako obvyklé dunění během zemětřesení, ale spíše nízký, bručivý nářek, jenž nabýval na intenzitě. Když už byl tak hlasitý, že donutil Jommyho, Kašpara a Jima, aby si zacpali uši, ohlušující erupce vyhodila do povětří obrovský sloupec zeminy, skal a stromů. Jako kdyby pár ohromných, neviditelných rukou nabral lopatou pod vesnicí zeminu a zároveň vše nad ní, rozdrtil to na prach a kamení a veškerou masu vyhodil vysoko do vzduchu.

Miranda doběhla ke čtyřem mužům a řekla: „Měli bychom se rychle dostat na stezku. Začnou pršet kameny.“

Všech pět se rozběhlo po stezce a jak Miranda předpověděla, začalo nad nimi pršet a bubnovat padající kamení a zemina. Naštěstí byli kousek od okraje oné spouště, když to začalo, a vodopád zeminy a skal rychle nechali za sebou.

„Bez ohledu na to, že něco z jejich říše je zde,“ usoudil Tomas, „jim to asi nějaký čas zabere, než zase objeví cestu zpátky.“

„Kdo?“ zajímala se Miranda. „Co to bylo za bytosti?“

Tomas se zastavil. „Ať už se objevuje cokoli s tvým šíleným mágem,“ otočil se k Mirandě, „nebo s nadcházející válkou s Dasaty,“ dodal k ostatním, „nic není tak nebezpečné jako to, s čím jsme se právě střetli.“

„Co to bylo za bytosti?“ zopakovala Miranda, tentokrát naléhavěji.

„Děti prázdnoty. Když mi o nich Jim poprvé vyprávěl, neuvědomil jsem si, jaký druh bytostí zde je. Myslel jsem, že menší strašidlo nebo zjevení, možná dokonce nižší projev temných agentů. Ale tyto bytosti byly Běsníci, menší běsové, ale pořád běsové. Stvoření, na nichž jezdí, nemají žádné jméno, které bych znal, i když je Valheru nazývali »oři běsu«. Létající nestvůry jsou také beze jména, ale stejně jako jestřábi a sokoli jde o dravce, kteří nahánějí »zvěř« pro běsy.“

„Elfové jim říkají vrhači prázdnoty,“ poznamenal Kašpar.

„Stejně dobré jméno jako každé jiné,“ zhodnotil Tomas. „Jsou nebezpeční, ale ne jako ti, kterým slouží, běsové.“

„Co jsou běsové?“ zeptal se Jommy, když se Tomas otočil a běžel dolů z kopce.

„Bytosti tak nepřátelské, že Dasatové vedle nich vypadají jako bratři lidí. Jsou to pijáci života a zloději duší. Nějak našli cestu do naší roviny reality.“

Kašpar spěchal, aby udržel krok s člověkem proměněným v Dračího vládce, a přitom křičel: „Mohla by to být součást dasatské léčky?“

„Ne!“ odpověděl Tomas důrazně. „Tohle je mnohem strašlivější.“ Zůstal stát a obrátil se k Mirandě. „Jestli máš někoho, komu můžeš věřit – mága nebo kněze – svolej shromáždění těch nejmocnějších a já za vámi za tři dny přijdu. Musím se vrátit do Elvandaru a promluvit si s nejstaršími tkáči kouzel a udržovateli tradice. Castdanur neměl ani tušení, kdo jsou tyto bytosti, a to ukazuje, jak hluboko už anoredhel klesli. Mají stařešiny, ale nemají ochránce tradic.“ Zavrtěl hlavou v pocitu marnosti. „Musím také mluvit s Quorem.“

„Kdo jsou Quor?“ dožadovali se Kašpar a Miranda takřka současně.

Tomas mluvil za pochodu. „Jsou srdcem Midkemie. Jsou to bytosti starodávné a laskavé. Dokonce i Valheru je nechali na pokoji, protože věděli, že Quor je nevysvětlitelně propojen se samým centrem veškerého zdejšího života. Legenda praví, že kdyby zahynuli, svět by zahynul s nimi.“

Zastavili se a podívali jeden na druhého.

„Ty nestvůry, které jsme právě zničili, byli… výrostci. Na pikniku si nehrál nikdo jiný než samé děti," pokračoval Tomas.

Miranda zbledla. „Nemohla jsem je zabít, Tomasi. Mohla jsem je jen zneškodnit."

„Je nemožné zabít to, co není živé. Jsou to děti prázdnoty a žádná živá bytost jim nemůže rozumět. Ze všech nepřátel, jimž Valheru čelili, byli běsové nejmocnější. Napadli jsme jejich říši a mnoho z Valheru padlo. Vrátili jsme se, drželi je v šachu a říkali jsme si, jak jsme mocní. Když jsme před mnoha lety hledali Macrose, Pug a já, stáli jsme proti Pánovi běsu. Přemohli jsme ho lstí a silou a dva z nás to stálo život. Pokud vím, tento meč," poklepal Tomas na jílec své zbraně, „je jediná věc na tomto světě, která ho dokáže usmrtit dotekem. Možná existují další výtvory, které je také dokáží zranit, o nichž nevím. Proto se musíme shromáždit a promluvit si se všemi řemeslníky a kněžími, kterým můžeme věřit. Jestli běsové našli cestu do tohoto světa…" Zarazil se a ukázal prstem na horu. „Tyto děti možná vklopýtaly do naší roviny omylem, aniž by chápaly, co našly. Ale kdyby jejich lordi a páni tento průchod našli, celý kontinent by se brzy obrátil v prach a popel. Princové běsu jsou bytosti nesmírné moci, možná stejně veliké jako je moc bohů, a jestli v něčem z toho mají prsty…" Zhluboka se nadechl. „Kéž by tady byl Pug."

„Přeji si to každý den," přikývla Miranda.

Tomas znovu vykročil. „Zavolám Ryath a rychle vyrazím do Elvandaru. Potom se vrátím s tkalci kouzel. Musíme mluvit s Quorem a prozkoumat to stanoviště, které jsi právě zničila, Mirando. Jestli je tam nahoře ještě nějaká slabina ve struktuře vesmíru, která nás dovede blíž k prázdnotě, musíme o ní vědět. Vysvětli to Castdanurovi, Kašpare." Vyskočil vysoko na balvan skokem, který by žádný člověk nedokázal zopakovat, a zvedl ruku nad hlavu. „Ryath! Volám tě!"

Během minuty hromový výbuch nad nimi oznámil drakův přílet. „Přicházím, Dračí jezdče."

„Ještě jednou potřebuji tvou pomoc, přítelkyně," vysvětlil Tomas obrovskému rudému drakovi. „Náš svět stojí před záhubou a my se musíme snažit, abychom ho zachránili."

Tomas nečekal, až drak přistane. Naskočil na jeho hřbet přímo z balvanu. Drak se otočil a jedním mávnutím ohromných křídel vystřelil k obloze. Zanechal čtyři lidi úžasem zírat.

Miranda se otočila a podívala se dolů z kopce. Její shrbená ramena stěží zakrývala hněv. Ostatní jen stěží zaslechli, jak zašeptala: „Kde *je* můj manžel?“

*

Pug uvítal, že vidí Martucha a Hireu. „Co je s Nakorem a Bekem?“ zajímal se.

Dva staří bojovníci odpověděli: „Když jsme je naposledy viděli, vedlo se jim dobře.“ Martuch se rozhlédl a zeptal se: „Kde je lord Valko?“

„Se svou sestrou,“ odvětil Pug, „a s ostatními kouzelnicemi krve. Říkaly, že s nimi musí chvíli zůstat.“ Na okamžik sklopil zrak, jako by zvažoval další slova. „Cítím, že se něco chystá. Už se toho řeklo dost, abych dospěl k přesvědčení, že Bílý zaujímá postavení a připravuje se na tah, jakmile se naskytne příležitost.“

„Ach,“ reagoval Hirea. „Takže i Zahradník tam zůstal.“

„Musím vám toho hodně vyprávět,“ řekl Pug, „něco z toho půjde asi těžko pochopit, ale než začnu, co je se shromažďováním vojska?“

„Nikdo ještě neposlal zprávu vůdcům válečnických spolků ani žádnému z velkých domů. Blíží se velké shromáždění vojsk, to víme, ale nevíme kdy. Byla svolána císařská stráž, což je neobvyklé. Máme za to, že jde o předehru.“

„Předehru k čemu?“ zajímal se Magnus. „V paláci není nikdo, kdo by byl schopen nám to objasnit?“

„Naši spojenci,“ vysvětloval Martuch, „někdy nejsou poctiví a dokonce i v rámci Bílého existuje mnoho frakcí. Zahradník vytyčil silný, jednotný cíl, ale předtím…“

„Mám o tom nějaké ponětí,“ pravil Pug. „Předtím to bylo štvaní spojenců a jen samé řeči.“

Martuch se zdržel komentáře a Hirea vypadal, že je připraven tasit meč. „Mnoho jich zemřelo, abychom mohli vytvořit spojenectví a mluvit spolu, člověče,“ zlobil se starý cvičitel. „Valkův otec dobrovolně obětoval svůj život, aby jeho syn mohl nosit plášť domu

Camareen. Jsme rasa bojovníků. Pletichy a plány nám tak snadno nedocházejí, a navíc nás ještě dráždí čekání.“

„Myslím, že už nebudete muset čekat dlouho,“ uklidňoval ho Magnus. „Otče, řekni jim o Bílém, o kouzelnicích krve a Zahradníkovi. A především jim řekni o Ban-athovi.“

Pug přikývl. „Poslouchejte, přátelé, a uvědomte si, že to, co se vám chystám říci, bude asi zkouška pro vaši důvěřivost, ale věřte, že každé slovo, které vám řeknu, je pravdivé.“ Pug jim pak začal vyprávět příběh Macrose Černého a boha šprýmaře.

XIV

Pohroma

V Nejvyšší radě to vřelo.

Několik frakcí věrných císaři se spojilo, aby zablokovalo to, co podle nich byl donebevolající pokus válečného lorda znovu ustanovit nadvládu, kterou Tsurané naposledy zažili před nástupem Paní říše. Tetsu z Minwanabi, z milosti svého bratrance císaře válečný lord tsuranských národů, vstal a zvedl ruce. „Ticho!“ přikázal.

Úřad válečného lorda byl v nepřítomnosti císaře nejvyšší, ale stál proti lordům a dámám vládnoucím po několik generací, kteří se nikdy předtím nesetkali s nikým, kdo měl na sobě tento plášť. Měli mnohem menší snahu dbát jeho rozkazů, než kdysi jejich předchůdci. I přesto byl Tetsu charismatickým vůdcem a prosazoval majestát úřadu, stejně jako tucet členů císařské stráže, kteří se teď rozestoupili kolem obrovské síně. Tím vyzývali ochraptělé panovníky císařství, aby se zklidnili.

„Poslouchejte mě!“ volal Tetsu.

Tetsu z Minwanabi byl rozpolcený. Žádný jiný dědic v císařství nebyl vyzdvižen k tomuto plášti moci. Dům Minwanabi byl jedním z pěti velkých domů v císařství a jeho místo mezi vládnoucí elitou národů bylo zajištěno, ještě než se Tetsu narodil. Ale historie se spikla a vždy umístila Minwanabi do podřadné role jejich bratranců z Acoma, domu císaře. Pokud si totiž Tetsu z Minwanabi dobře pamatoval, kul své pikle a pletichařil, aby se dostal nahoru na nejvyšší možnou pozici v Nejvyšší radě. Všechny vražedné fantazie, které si dokázal představit a jež by ho mohly dostat na zlatý trůn, si

schovával v sobě, neboť byl koneckonců Tsuranem. Ale dnes byl do hloubi duše otřesen, protože dnes byl první den, kdy vládl Nejvyšší radě v císařově jménu, a právě dnes odjel z císařova útočiště na starých acomských statcích, kde mu během dlouhé snídaně Světlo nebes sdělilo věci, které by žádný duševně zdravý muž nedokázal vyslechnout, aniž by to s ním neotřáslo. Císař mu udělil mandát a bez ohledu na ctižádostivé fantazie, které vyplňovaly jeho noci, je v denním světle odsunul stranou, neboť byl koneckonců Tsuranem.

„Poslouchejte mě!“ zahřměl a místnost konečně ztichla. Přehlédl tváře všech přítomných vladařů. Řada z nich byli přátelé nebo političtí nepřátelé. „Dnes jsem mluvil se Světlem nebes. Díky umění jednoho Ctihodného jsem byl přenesen od něj přímo do tohoto paláce. Mou první povinností je předat vám jeho přání, aby zde všichni byli v pořádku a dařilo se jim.“ Odmlčel se pro větší účinek svých slov. „Mou druhou povinností je připomenout vám nepředstavitelný útok na jeho osobu přímo v tomto paláci před necelým týdnem.“

Rázem zavládlo v místnosti hrobové ticho, protože ať muž či žena, nedokázala si vládnoucí elita císařství představit hrozivější událost než útok na osobu císaře. Podle jejich tradice byl císař pro Tsurany majákem naděje umístěným na Kelewanu bohy, aby prokázali svou náklonnost národům. Byl požehnáním.

„Slyšte slova Světla nebes!“ zvolal Tetsu. „Vojska byla povolána! Rudá pečeť války na vratech Jasturova chrámu byla zlomena! Denní světlo nyní září na symboly války! Říše Tsuranů jde teď do boje s rasou známou jako Dasatové!“

Azulos z Kechendawy zakřičel: „Kde jsou tihle Dasagové? Nikdy jsem o takovém národu neslyšel!“

„Dasatové,“ opravil ho válečný lord. „A pokud se týká toho, kde přebývají… pozorně naslouchejte slovům Ctihodného Alency. Hovoří za Shromáždění a za Světlo nebes.“

Starý mág stál celou dobu poblíž trůnu válečného lorda a čekal na svou chvíli. Pomalu přešel do středu síně a rozhlédl se. Zřetelně rozpoznával všechny tváře v sále.

„Nechte mě promluvit o Dasatech,“ začal starý mág. Téměř hodinu opakoval každý dosud odhalený detail o budoucích

útočnících. Začal u dřívějšího varování, které Miranda doručila císaři a Nejvyšší radě. Ti vladaři, kteří tehdy byli přítomni, se ztišili a vypadali hluboce zasaženi, zatímco lordi, kteří se prvního setkání neúčastnili, vypadali zmateně a nedůvěřivě. Nejprve davem šumělo hodně otázek, ale ke konci Alencova proslovu vůdcové císařství ztichli a – byli přesvědčeni. Poprvé v dějinách císařství se na ně valilo hrozné nebezpečí, nepřítel velmi mocný, velmi krutý a zároveň odhodlaný a s mnohem větší armádou, než byla ta tsuranská.

Válečný lord povstal. „Děkuji Ctihodnému Alencovi za jeho klidné vylíčení faktů. Nyní hovořím pro říši!“

Toto formální prohlášení způsobilo, že všichni vládnoucí lordi a dámy Nejvyšší rady soustředili svou pozornost na válečného lorda, neboť ta slova znamenala, že co bude následovat, není řečeno v žádném případě pro osobní slávu, čest domu či zisk, ale pouze pro dobro národů.

„My všichni jsme vázáni slibem říši a Světlu nebes, a mně bylo dáno velké břímě vést tuto válku. Dnes vydám nařízení. Každému z dvaceti pěti domů, jejichž vládci se sejdou na konci tohoto setkání, bude předáno velení regionální…“

Náraz vzduchu doprovázený tříštivým zvukem odhodil Alencu přes celou síň, jako by ho praštila ruka obra. Starý mág tvrdě dopadl na podlahu a několik yardů po ní klouzal. Jeho tělo bylo schlíplé jako hadr.

Nad podlahou velké síně Nejvyšší rady visel nachový ovál energie a skrze něj se hrnul proud válečníků v černém se zlatými ozdobami na výčnělcích a hranách zbroje. Jak běželi přímo na první tsuranské šlechtice, které si vyhlédli, vyřvávali nesrozumitelná slova.

Obřadní meče a oděvy z hedvábí byly bez námahy odhrnovány stranou, když útočníci se zuřivou důkladností masakrovali tsuranskou šlechtu. Císařská stráž ve velké síni zemřela při obraně vládců říše, protože i když k ní patřili nejodhodlanější válečníci v říši, byla stráž brzy přečíslena a přemožena. Během půl minuty byla dobrá čtvrtina přítomných v síni mrtvá či umírající.

Zatímco Dasatové proudili do paláce, ze stínů přilehlé chodby, zřídka používané funkcionáři přenášejícími dokumenty z velké síně do administrativního křídla paláce, se vynořila postava. Posunula se

k místu, kde v bezvědomí ležel omráčený Alenca, pravděpodobně umírající na následky vnitřního zranění. Podívala se dolů a s výrazem posměšné lítosti zvedla nohu a podpatkem sandálu starému muži rozdrtila průdušnici. Zajistila tak, že toho dne zemřel první z mnoha Ctihodných v říši.

Ostré došlápnutí ho vyvedlo z rovnováhy a Wyntakata málem upadl. Jeho tělo, nyní Leso Varenův hostitel, sužovalo kulhání, které mága obtěžovalo. Ale dokud nebude moci najít bezpečné místo, kde by mohl začít provozovat svou temnou a vražednou magii a vytvořit prostředky pro ovládnutí jiného těla, byl uzavřen v tomto těle. Usmíval se nad řevem a krveprolitím. Usmíval se, že vidí udatné tsuranské vládce umírat stejně, jako umíralo tolik dětí, když dasatské stráže tekarany zabíjely každého na potkání. Leso Varen lehce mávl rukou a provedl kouzlo zdání, aby se žádný Dasat nespletl a neudělal si z něj cíl. Byl si jistý, že bez ohledu na dohodu s kněžími smrti, které kontaktoval na Omadrabaru, bylo nepravděpodobné, že by některému z těchto válečníků bylo řečeno: „Ach, mimochodem, nezabíjej lehce vetchého, kulhavého chlapíka v černém rouchu.“

Tak jak smrt byla často jeho voleným prostředkem k moci a srdcem jeho černého umění, nebyla Varenovi cizí ani krev a bolest. Považoval však toto vraždění ve velkém za mnohem méně zábavné, než by bylo v případě, kdyby do tsuranského paláce vpadli lidé. Zazněl poplach a překotně přibíhaly další císařské stráže, mezi nimi nejlepší válečníci v říši, aby umíraly jako koťata útočící na lva. Nebylo to prostě fér, pomyslel si Varen. Na tomto světě byli Dasatové příliš mocní. Přesto si se zájmem všiml, že někteří z prvních, kteří dorazili, už vykazovali známky té podivné otravy, které si všiml poprvé při setkání s malým simulacrem, jenž byl jejich prvním cestovatelem do této říše. To rozkošné malé stvoření vybuchlo v plamenech poté, co bylo příliš dlouho vystaveno slunečnímu světlu tohoto světa. Varen uvažoval, jestli vůbec někdy porozumí této stránce říší, rozdílným úrovním života, tepla a světla, srdci kouzelné energie, v níž při studiu mnozí z těchto Ctihodných nacházeli potěšení. Tento druh magie ho nikdy příliš nezajímal, až na životní hledisko, a to jen když život bral, aby zajal umírající energie. Na okamžik se zastavil, aby zvážil, jak užiteční mohou být fanatici.

Tsurané, muži i ženy, budou umírat, aby chránili císaře, který, jak předpokládal, byl někde daleko odsud. A Dasatové, osobní stráže tekarany, byli už vlastně dopředu odsouzeni zemřít pro Temného boha a svého pána, protože ti, kdo tento masakr přežijí, budou chřadnout z nadbytku energie na tomto světě. Zajímalo ho, jestli jen upadnou a zemřou, nebo jestli vybuchnou v plamenech jako to malé stvoření. Byla škoda, že nemohl setrvat a dívat se.

Varen se rozhlédl po síni, nyní proměněné v jatka, kde krev omývala každý kámen. S pobavením si všiml, že některá krev je oranžová, takže navzdory jejich rozhodné výhodě v síle a moci zřejmě Dasatové mají při likvidaci velení tsuranské říše nějaké ztráty.

Císařští vojáci stále ještě proudili do místnosti. Varen se pozorováním jiných lidí při vzájemném zabíjení začal nudit. Proto se otočil a loudal se zpátky chodbou do administrativního křídla paláce. Když procházel kolem prvních dveří, jež vedly do kanceláří používaných úředníky pracujícími pro císařského prvního rádce, nahlédl dovnitř a obdivoval scénu své vlastnoruční práce. Tucet úředníků dvora leželo ve zkroucených pozicích, několik z nich si rozškrábalo tváře bolestí, která je zabila jen pár minut předtím. No hleďme, pomyslel si Varen, jak může být smrt uměním!

Hvízdal si náhodnou melodii, zatímco procházel chodbou dál, kolem dalšího půl tuctu kanceláří zaplavených těly.

Zašklebil se, když si pomyslel, že vybití vůdců všech velkých domů je zábavné a jistě způsobí Tsuranům hodně problémů. Pro mladého císaře bude těžké pokusit se řídit svou říši bez byrokracie!

*

Martuch rychle sešplhal po žebříku dolů k úkrytu a oznámil: „Do paláce tekarany dorazila zpráva a my teď víme, co znamenalo to včerejší shromáždění vojska.“

Pug, Magnus a Hirea seděli na lůžkách a všichni se na starého válečníka podívali.

„Na výzvu Temného poslal tekarana dvě legie, třetí a čtvrtou, deset tisíc válečníků, skrz to, co nazývají portály, do vaší roviny reality.“ Mluvil k Pugovi a Magnusovi.

„Kam?“ zeptal se Pug.

„Tsuranský svět. Neznám detaily, ale říká se, že všem válečníkům bylo řečeno, aby sepsali závěť.“

„Závěť?“ podivil se Magnus.

„Každý válečník ve službách tekarany nebo jednoho z karanů vlastní krabici,“ vysvětloval Hirea, „do níž dává všechny předměty, které si přeje, aby byly předány zpátky jeho domu či spolku. Mohou to být osobní předměty, zprávy otcům nebo mentorům, případně něco, co si válečník přeje nechat jako závěť.“

„To znamená,“ dodal Martuch, „že všichni válečníci byli právě posláni na smrt. Byl to jak vražedný, tak sebevražedný nájezd. Válečníkům řekli, že mají zemřít pro Jeho Temnost.“

Hirea nevěřícně zavrtěl hlavou. „Dvě legie,“ zašeptal. Obrátil se k Martuchovi. „Víš, že Astamon, Hingalarův nejstarší syn, sloužil v páté? Měl jsem Astamona rád, přestože dům Hingalara byl Salmodi.“ Podíval se na Puga s Magnusem. „Salmodi a Sadharin téměř vždy končí na opačných stranách všech rozepří. Ale v každém spolku jsou nějací dobří muži.“

„Co to znamená?“ zajímal se Pug. „Proč sebevražedný nájezd?“

„To znamená, že mnoho Tsuranů je teď mrtvých a že Temného nezajímá, kolik z nás nakonec zabije.“ Martuch si povzdechl. „Tolik toho, co jsem se naučil odmítat, je přijímáno mými lidmi jako normální. Ale i ti z nás, kteří se dají obtížně zabít, budou mít problém, aby přijali ztrátu deseti tisíc životů jen pro pouštění žilou nepříteli. My jsme dobyvatelé,“ dodal, „ne *chattak*, abychom byli zabíjeni z rozmaru!“

„Nerozumím,“ ozval se Magnus.

„Dobytek,“ napověděl Pug.

„Je to záležitost osobní cti každého dasatského válečníka, že to, co bojem získáme, udržíme,“ řekl Hirea. „Po vzestupu Temného bylo dobyto šest světů a nikdy jsme se nevzdali ani kousku toho, co jsme právě dobyli. Neboť pro Dasata není těžké zemřít, protože to my všichni očekáváme, ale my umíráme, aby náš lid mohl dobýt cizí území. Neumíráme jen proto, abychom umírali. To Dasatové nemají ve zvyku.“

Martuch viděl, že vysvětlení není Pugovi ani Magnusovi zcela jasné, protože žil mezi bytostmi první říše a věděl více o jejich způsobech. „My nejsme filosofující národ jako Ipiliané. Oni rozumějí věcem, které si my neumíme představit. Oni si představují věci, které my nedokážeme pochopit. My jsme násilnická rasa, jež posuzuje dobývání jako nejvyšší projev úspěšného násilí, neboť násilí bez účelu je…“

„Komedie,“ dořekl tiše Pug. „Bolest druhých lidí.“

„A to je urážlivé,“ pravil Martuch. „To činí frašku ze všeho, pro co se narodilo deset tisíc dasatských válečníků, nejlepších z nás – aby dobývali!“

„Smát se s opovržením bolesti jiných je jedna věc. Ale vidět plýtvání, jako je tohle…“ Hireova slova šla do ztracena.

„To záleží na tom, k čemu byli vybráni, proč byli použiti,“ uvažoval Magnus.

„Co tím myslíš?“ zeptal se Martuch.

Magnus se přemítavě zahleděl na starého válečníka. „Jestli chtěl tekarana jen přemoci Kelewan, mohl do bitevního pole poslat miliony z vás.“ Martuch i Hirea souhlasně přikývli.

„Tsurané jsou stateční válečníci a při obraně svých domovů padnou do posledního muže, ale nedovedou takový útok vydržet. Takže musí existovat závažný důvod, proč obětoval deset tisíc mužů ze své osobní stráže, než aby provedl masivní invazi na Kelewan,“ pravil Pug. „Nevím to jistě, ale mám podezření, že pro dasatské válečníky bude přizpůsobení se existenci v mé rovině reality stejné, jako bylo pro nás přizpůsobení se zde.“

„Přesně,“ potvrdil Martuch. „Můžu cestovat na Delecordii bez většího nepohodlí. Ipiliané se mi podobají stejně jako Hirea, ale žijí ve světě zachyceném na půli cesty mezi touto a vaší rovinou. Ale určitě jim trvalo staletí, než si zvykli na energie toho světa.“ Odmlčel se. „Bez přípravy by pro každého z nás bylo obtížné žít tam déle než týden nebo dva. Někteří by se možná přizpůsobili, ale ostatní by onemocněli a zemřeli. Ale Delecordie není v první rovině reality. Bez stejné přípravy, jakou jste podstoupili vy, by pro každého Dasata bylo nemožné existovat na vašem světě déle než několik hodin. Nanejvýš snad den.“

Pug si připomněl, jak svízelné byly podmínky, kterými si prošli on, Nakor, Bek a Magnus. „Jak můžou doufat, že připraví armádu, v níž nejsou mágové, k invazi?“ zeptal se tiše.

„Nedoufají,“ odvětil Martuch. „My Dasatové se neměníme, abychom existovali v novém světě. My měníme svět k našemu obrazu.“

„Jak?“ zeptal se Magnus.

„Magií,“ vysvětlil Hirea, jako by to byla nejsamozřejmější odpověď na položenou otázku.

„Ale,“ namítl Pug, „magie v takovém měřítku…“ Zmlkl. „Temný nepotřebuje tolik životů, jen aby otevřel trhliny do první roviny reality nebo skrz ně poslal vojska. On potřebuje miliony životů, aby měl dost síly přetvářet světy!“ Pug zmlkl. Magnus se podíval na otce a viděl muže takřka přemoženého nadměrností toho, čemu čelili. „Otče?“

„Ten dnešní útok není určen k dobývání, ale aby nás zmátl.“

„Co tím myslíš, člověče?“ zeptal se Martuch.

„Váš tekarana má spojence, duševně chorého nekromanta jménem Leso Varen. Je to zloděj těl a je někde v tsuranské říši. Má žena a ostatní se ho právě snaží vystopovat, ale mohl si vzít tělo kohokoliv. Hledají známky jeho magie smrti, ale dokud se sám neodhalí…“

„Jak víš, že jsou to spojenci?“ zajímal se Hirea.

„Protože mají podobné cíle. Úplné zničení a smrt na Kelewanu.“

„Proč by po tom nějaký člověk toužil?“

„Je šílený,“ objasnil Magnus.

„Ale není hloupý,“ dodal Pug. „Když z toho bude mít zisk, nabídne otevřenou bránu na Kelewan vašim lidem. A žádný Dasat by nikdy nepochopil, co jim musel napovídat.“

Martuch i Hirea pozorně poslouchali. „Zná Tsurany dost na to, aby si uvědomil, že jestli se agenti Temného pokusí založit základnu, aby začali měnit Kelewan, císař by mohl vydat rozkaz, aby se na pozice vyhrnulo milion válečníků, všichni dychtiví padnout za říši. A společná moc Shromáždění mágů a veškeré magie, kterou mají k dispozici všechny chrámy, by byla také uvolněna na nájezdníky. Tsurany by to mohlo zničit, ale oni by zničili každou základnu,

jakmile by byla odhalena.“ Pug se na chvíli odmlčel. Zvažoval, co právě řekl. „Temný potřebuje čas, aby na Kelewanu vybudoval dostatečně velký počet základen, takže celá vojenská síla Tsuranů, milion válečníků, tisíc mágů a kněží, ti všichni dohromady ho teď nemůžou zastavit.“

„To znamená chaos,“ zhodnotil Magnus.

„Ano,“ souhlasil Pug. „Potřebuje uvést říši do chaosu, aby nemohla odpovědět na jeho vpád.“

„Jak?“ zeptal se Martuch.

„Zabitím císaře,“ odpověděl Magnus.

„Nebo vyhlazením Shromáždění,“ dodal Pug. „Varen nemůže vymýtit chrámy, jsou příliš rozesety a trvalo by to příliš dlouho. Takže to musí být císař nebo Shromáždění.“

„Nebo Nejvyšší rada,“ navrhl Magnus.

„Ano, to by mohl být jeho…“ Pug vstal a podíval se na Martucha a Hireu. „Musím dnes večer mluvit s Nakorem.“

„Nemožné,“ namítl starý bojovník. „Už jsme se s ním oficiálně rozloučili jako mentor a cvičitel. Nemůžeš jít sám. Pro nikoho, natož pro dva podřadné, neexistuje žádný důvod jít žádat o setkání s podřadným rekruta císařské gardy.“

„Je nějaký způsob, jak být informován, co rekruti právě dělají, kdyby si to okolnosti vyžádaly?“ zajímal se Pug.

„Je to možné,“ pravil Martuch. „Členové Bílého se právě shromažďují na klíčových pozicích po celém císařství, zvláště pak kolem paláce karanů, tekarany a chrámu Temného. Nikomu jsme neřekli, co jsi zjistil o Zahradníkovi a kouzelnicích krve. Prozatím necháme všechny věřit, že jsme pod vedením jediné moudré hlavy.“ Znělo to unaveně, když dodal: „Musíme dělat, co musíme. Není jiné volby a nemůžeme si vybírat náš čas. Pokud máme udeřit brzy, pak to bude brzy.“

„Připraveni nebo nikoli,“ doplnil Magnus.

„Jestli dokážu zastihnout Nakora, snad budu moci aspoň trochu přispět k tomu, že budete spíš připraveni než naopak.“

„Uvidím, co mohu dělat,“ řekl Martuch a vstal. Přešel k žebříku vedoucímu na povrch. „Teď si odpočiňte. Mám obavu, že zakrátko

asi nebudeme mít na odpočinek vůbec čas, anebo budeme odpočívat věčně.“

Hirea počkal, až jeho přítel odejde, a pak přiznal: „Těžce na něj dolehlo, cos nám řekl o Zahradníkovi. Zahradník byl ten, o němž jsme věřili, že nás vysvobodí z šílenství Temného.“

Pug pečlivě zvažoval svá další slova. Nakonec připustil: „Ještě můžeš mít pravdu.“ Když se na něj Hirea překvapeně podíval, Pug dodal: „Než nás opustila ta moudrá hlava, co byla Macrosem, ten malinký kousek z něj, který byl umístěn v dasatském těle, mě dovedl k víře, že klíčem ke všemu je Nakor. »Najdi Nakora,« řekl mi a já věřím, že to je klíč. Nakor a Bek.“

„Bek,“ zopakoval Hirea, skoro jako by to byla otázka. „Cvičil jsem během života už hodně válečníků, člověče, a někteří patřili k těm nejlepším, ale Bek není přirozená bytost. Z toho, co o vaší rase vím, by žádný člověk neměl být schopen toho, co dělá on, a zároveň žádný Dasat nedokáže to, co dělá on.“ Podíval se na Puga. „Co je ve skutečnosti zač?“

„Myslím, že je zbraní,“ odpověděl Pug. „Ale jen Nakor to ví jistě.“

Hirea si odepnul opasek s pochvou, položil ho na prázdnou palandu a natáhl se na druhou. „V tom případě musíme čekat.“

„Ale ne dlouho,“ pravil Pug. Obrátil se na Magnuse. „Nezávisle na tom, co Martuch zjistí, musíme dnes v noci najít Nakora.“

*

Miranda skoro šílela ze zpráv přicházejících skrz trhlinu z Kelewanu. Ve Svatém městě se právě odehrával masivní útok. Navzdory odcizení mezi jejím mužem a vedením ve Hvězdně, byli mnozí z Akademie stále přáteli či agenty.

Podle všech hlášení vlna tisíců Dasatů doslova vytryskla z trhliny v sále Nejvyšší rady. Žádný Tsuran v oné místnosti či ve vzdálenosti do půl míle nepřežil. Císařská stráž, kromě těch, kdo chránili císaře ve starém sídle rodu Acoma, obětovala své životy při obraně tsuranských šlechticů. Alenca a půl tuctu tsuranských Ctihodných zemřeli během prvních minut útoku. Ostatní Ctihodní dorazili po vyhlášení poplachu a většina byla také zabita. Zdálo se, že velká část

magie nemá na Dasaty žádný vliv, i když jeden podnikavý mág dokázal přežít díky dobrému nápadu, při němž na dva rytíře smrti nechal dopadnout masivní kamennou sochu. Miranda přemítala nad svým prvním setkáním s nižšími běsy nahoře poblíž Vrcholků Quoru a říkala si, proč ji nenapadlo použít svou moc, aby zvedla balvan a pustila ho z výšky na jednoho z nich. Mohlo to zabrat.

Miranda se opřela do křesla, v němž obvykle sedával Pug, a cítila se zdrcena. Caleb vešel o několik minut později.

„Další zprávy z Kelewanu.“

„Jaké?“

Předal jí zprávu. „Poslední Dasatové zemřeli před necelými dvěma hodinami. Někteří byli očividně zesláblí působením tsuranského slunce nebo něčím ve vzduchu, z čeho se jim udělalo špatně. Ať byla příčina jakákoli, poslední rytíř smrti byl přemožen na tržišti tuctem obchodníků, kteří ho roztrhali na kusy pomocí nástrojů a kuchyňského náčiní.“

„Je pěkné vědět, že mohou zemřít,“ poznamenala Miranda hořce. „Co jiného víme?“

„Je až padesát tisíc mrtvých či raněných.“

„Bohové!“ vykřikla. „Tolik?“

„Odhaduje se, že deset tisíc Dasatů vstoupilo do města na třech místech. Dvě byla v císařském paláci, z toho jedno přímo v srdci sněmovní komory Nejvyšší rady, kde se zrovna jednalo, a druhé v centru administrativní části, kde pracují všichni císařští úředníci. Třetí místo se nacházelo ve čtvrti nejbohatších obchodníků ve Svatém městě.“

Miranda už četla zprávu, která zaznamenala, že Nejvyšší rada právě zasedala, když došlo k útoku. Stále ještě neměla údaje o škodě, ale vzhledem k počtu mrtvých a raněných, které přinášel Caleb, si byla jistá, že škoda byla děsivá. „Varen.“

„Jak to víš?“

„Dasatové nemohli vědět, jak spáchat tolik zla tak soustředěným způsobem. Varen jim to musel říct. Během jediného útoku právě uřízli hlavu tsuranské říši.“

„Císař stále žije,“ namítl Caleb.

„Ale kdo tu teď velí?“ Miranda vstala a začala přecházet po místnosti, což měla ve zvyku, když byla ve stresu. „Nejstarší synové? Dcery? Manželky? Velení všech domů v říši se rozpadlo, což znamená, že i všechny politické strany a všechny klany zachvátil chaos. Právě teď je rovnováha moci v říši zcela rozvrácená a ve všech domech, jež mají nejstaršího syna připraveného vládnout a kráčet ve šlépějích svého otce, je řada těch, kteří jsou zničeni smutkem a bez účinného velení. To je mnohem větší neštěstí, než kdyby byl zabit císař.“

„Aspoň že on žije,“ oddechl si Caleb.

„Ano, a to dává Tsuranům velkou výhodu.“

„Jakou?“ zeptal se Caleb.

Miranda se otočila. „Slepou poslušnost.“

Caleb se zatvářil pochybovačně. „Co je to za výhodu, když chybí účinné velení?“

„Tsurané potřebují generály. My jim generály dát můžeme. Jen se vojákům musí poručit, aby poslouchali cizince…“

„A když jim císař poručí, aby poslouchali generály z Midkemie, udělají to,“ dopověděl Caleb.

„Takže, co je s tou schůzkou, o niž žádal Tomas?“ zeptala se Miranda.

„Všichni, kdo jsou ochotni přijít, tu budou do západu slunce.“

„Dobrá. Nevím přesně, co bude Tomas všem říkat, ale mám docela dobrý nápad. Setkala jsem se s ním jen párkrát, ale podle toho, co o něm říkal tvůj otec, to není člověk, který by propadal panice. Ale myslím, že si dělá starosti, Calebe. Vyprávěl ti někdy otec o běsech?“ Caleb se posadil do křesla v rohu. Miranda si povzdechla. „Je spousta věcí, o kterých tvůj otec nemluví, a většina pochází z dávných časů. Myslím, že to souvisí s řadou různých věcí.“

„Jako například?“

Caleb nepatřil k lidem, kteří se zbytečně vyptávají, takže jeho matka věděla, že je jeho zájem skutečný. Opět si uvědomila, jak se liší od Magnuse a svých rodičů. Jako jediný člen rodiny, který neměl schopnost praktikovat magii, byl vždy poněkud odtržen od sdílení jejich zkušeností bez ohledu na to, jak moc se ho snažili zahrnout do svých životů a jak moc ho milovali.

„Nemám před Tomasovou schůzí moc času," začala Miranda, „mohu však trochu uvažovat." Zavřela oči, jako by si chtěla na něco vzpomenout, a pak pronesla: „Ani já jsem moc nemluvila o svém mládí, a to jsem starší, než tvůj otec."

Zazubil se. „Říkala jsi nám, abychom ti to nepřipomínali."

Vrátila mu úsměv. Ve skutečnosti sice nebyla domýšlivá, hrála tu však svou roli péče o manžela a děti. Bylo to jedno z jejích selhání, ale jen drobné. „Co si pamatuješ, je skutečné. Nezáleží na tom, jak přesná je tvá vzpomínka, pro tebe je reálná. Co vnímáš jako realitu, realita *je*."

„Nejsem si jistý, jestli rozumím," podotkl Caleb.

„O tom nepochybuji, protože z nás všech především ty žiješ v reálném světě, Calebe. Nejednáš s abstraktními pojmy magie. Žiješ mezi věcmi, kterých se můžeš dotknout, můžeš je vidět, cítit. Chodíš do lesa na lov, stopuješ zvěř…" Zarazila se. „Dejme tomu, že uvidíš medvědí stopy. Nějakým způsobem uměle vytvořené za pomoci vyrobených bot, které má na nohou člověk, aby to vypadalo, že tudy prošel medvěd."

Caleb zavrtěl hlavou. „Hloubka stopy by byla špatně, protože medvěd váží…"

Miranda zvedla ruce. „O to tu nejde. Předpokládejme, že použiji magii, abych vytvořila dokonalé medvědí otisky, a ty na ně narazíš. Co tě napadne?"

„Dokonalé?" zeptal se, jak by si nebyl jistý, že je to možné. Pokrčil rameny. „Dobře, najdu ty dokonalé medvědí otisky. Budu si myslet, že jsi medvěd."

„Přesně. Půjdeš po nich, budeš očekávat medvěda, a do okamžiku, než zjistíš, že dělám stopy já, si budeš myslet: »medvěd, medvěd, medvěd«. A pak, když si uvědomíš, že to medvěd není, co se stane?"

„Nevím. Předpokládá se, že se tomu vtipu zasměji?"

Málem zvedla oči v sloup, ale odolala pokušení. „Kdyby se do okamžiku, než zjistíš, že jsem otisky dělala já, objevil tvůj bratr a zeptal se tě, co to děláš, řekl bys, že stopuješ medvěda. Ale od chvíle, kdy objevíš, že jsem stopy dělala já, si pomyslíš: »matka udělala ty stopy«." Miranda se mu zahleděla do očí. „Rozumíš?"

„Nejsem si úplně jistý, jestli ano.“

„Tvé vnímání se změnilo. Od onoho okamžiku dál, kdykoli pomyslíš na tu řadu stop nebo budeš někomu tu historku vyprávět, je to: »matka udělala ty stopy«. Dokonce možná někomu řekneš: »Myslel jsem, že je to medvěd«, ale v tvé hlavě už to žádný medvěd nebude.“

„Žádný medvěd už to nebude,“ zopakoval Caleb. Teď vypadal ještě zmateněji.

Miranda se zasmála. „Kdybych tě neporodila, divila bych se, kdo jsou tví skuteční rodiče.“

„Nejsem hloupý, matko.“

„Já vím,“ kývla a zasmála se ještě hlasitěji. „Já jen, že máš rád v reálném světě věci, kterých se můžeš dotknout, ucítit je a očichat.“ Smích ji přešel. „Tvůj otec žije ve světě představ víc než kdo jiný, včetně mne i tvého dědečka. Možná ho jednoho dne zastíní tvůj bratr, ale Magnus má před sebou celý život, aby tvého otce dohonil. Tvůj otec je jako ostatní, i když jsou pro něj životní zkušenosti reálné a jeho vnímání těchto zkušeností je možná změněné, *ale jeho city k nim změněné nejsou*.“

Caleb náhle pochopil. „Takže si můžu pamatovat, jak jsem se cítil, když jsem si myslel, že právě stopuji medvěda, přestože teď jsem si přestal myslet, že to medvěd je!“

„Ano! Tvůj otec si v mládí prošel velkou bolestí a utrpením a protrpěl si od té doby mnohé, ale strastem, jimž čelí nyní, čelí muž s životní zkušeností a tvrdě zaplacenými lekcemi. Ale jeho city z mládí, i když mohou být potlačovány, jsou stále jeho city z mládí, a pamatuje si je tak, jak je vnímal v době, kdy je prožíval. Vyprávěl ti někdy o princezně Carline?“

„Ne že bych si pamatoval.“

„Byla dcerou lorda Borrice a díky adopci něco jako Pugovou sestřenicí. Když však byl pomocníkem v kuchyni na hradě Crydee, myslel si, že je do ní zamilovaný. Osud mu dopřál příležitost požádat ji o ruku a pak mu ji zase vzal, když ho zajali Tsurané. Ona si nakonec vzala jeho přítele, stala se vévodkyní ze Saladoru a umřela. Ale někde ve tvém otci je maličká vzpomínka, vzdáleně rezonující

ozvěna chlapecké lásky k nedosažitelné princezně.“ Odmlčela se. „Schází mu jeho žena,“ dodala tiše.

Calebovi vteřinu trvalo, než zareagoval: „Katala.“

„Vím, že mě tvůj otec miluje a v mnoha ohledech jsem pro něj skvělá partie, stejně jako on pro mne, ale být tak mocný, jako je tvůj otec, a přitom bezmocně stát a přihlížet, jak žena, kterou miluješ, umírá na zhoubnou nemoc…“ Povzdechla si. „Nejednou jsem si pokoušela představit, jak se asi musí takový člověk cítit, ale nemůžu. A schází mu jeho děti.“

Caleb přisvědčil. Obě děti, William a Gamina, zemřely v bitvě o Krondor na konci Hadí války, mnoho let před Calebovým narozením. „Je snadné zapomenout, že jsem měl bratra a sestru, kteří zemřeli ještě než jsem se narodil.“

„Ale tvůj otec je zoufale miloval. A nikdy si neodpustil, že se mu William v době své smrti odcizil. Je to jeden z důvodů, proč se ti nikdy nepokusil vyprávět, kterou cestou v životě by ses měl dát.“

Caleb pokrčil rameny. „Myslel jsem, že mě otec nechává dělat si co chci, lovit, rybařit a chytat do pastí, protože jsem nepoužitelný v magii.“

Miranda se něžně usmála. „Kdyby si Magnus chtěl dělat, co se mu zalíbí, lovit, rybařit a chytat do pastí, tvůj otec by ho nechal. To byla lekce, kterou se naučil od Williama.“

„Proto otec o minulosti moc nemluvil.“

„Ne. Hlavně proto, že si nepotřebuje vyvolávat bolestivé vzpomínky. Právě teď má dost jiné bolesti.“

„Takže ty právě říkáš, že otec nikdy nemluvil o běsech.“

„Jen málo. A mám podezření, že by řekl skoro totéž, co řekl a řekne Tomas.“ Zvedla se. „Musíme jít. Skutečně jsem neměla v úmyslu tolik mluvit o tvém otci, ale otázka, kterou jsi položil, mi připomněla něco, s čím jsem už dlouho bojovala. Tu část mého muže, které se nemohu dotknout. Jeho vzpomínky a city k první rodině.“

Zmlkli. Nakonec prolomil ticho Caleb. „Také si o něj dělám starosti, matko.“

Mirandě se zalily oči slzami a ona zamrkala. „Jeden by si myslel, po tom všem, čím jsme si prošli, že si na to zvyknu…“ Zarazila se a vstala. „Musíme jít a promluvit si s našimi hosty.“

Caleb následoval matku dlouhými síněmi sídla, dokud nedošli k mýtině západně od největší budovy na ostrově, nepočítaje prázdný hrad na vzdálených útesech shlížejících na moře. Stála tam řada lavic do půlkruhu. Miranda svolala dohromady čtyřicet nejmocnějších mágů nejen z konkláve, ale také stejný počet kleriků z různých řádů. Většina z nich už dosáhla nějaké dohody s konkláve nebo jim byli více či méně nakloněni. Dostavili se i čtyři nejstarší členové komunity na ostrově. Mnozí z takto svolaného davu Mirandu a Caleba pozdravili, další byli zabráni do konverzace. Miranda si nevšímala vybraných představitelů frakce známé na Akademii jako Ruce Korshe. Keshanští tradicionalisté, jen o něco méně úzkoprsí a reakční než jiné frakce, Hůlka Watoombu, byli příliš zaujati svou vlastní důležitostí, než aby byli k politickému užitku. Bylo dobře, že se sami izolovali od společenského konfliktu a národní politiky tak účinně, že ani Království a ani říše se na ně nedívaly jako na hrozbu. Kdyby jedna z monarchií vlastnila jen náznak podobných magických schopností, jež existovaly na Hvězdně, byla si Miranda jistá, že by jejich reakce byly zcela odlišné. Také se jí líbila skutečnost, že Hvězdno odvádí pozornost od Čarodějova ostrova. Pro zbytek světa zde šílený uživatel magie, »Černý čaroděj«, žil sám. V průběhu let toto maskování zahrnovalo jejího otce, jejího manžela, Nakora a libovolný počet studentů, dostatečně připravených, aby děsili piráty či neškodná plavidla, která se odchýlila ze svého kursu. Zablikání malého modrého světla v okně věže starého hradu, pár příšerných zvuků a když to bylo nezbytné, i ohavná iluze nebo dvě na pláži pod hradem, a všichni dali tomuto místu svatý pokoj.

Nyní Čarodějův ostrov připomínal jarní zahradní slavnost v královském paláci v Roldemu – až na to, že tu bylo přítomno méně krásných dam a chyběli neodolatelní mladí dvořané.

„Děkuji vám všem, že jste přišli,“ pravila Miranda a veškerá konverzace ustala. „Tomas z Elvandaru by tu měl být za chvíli, ale než dorazí, něco bych ráda řekla. Všichni se navzájem znáte, pokud ne od vidění, tak podle věhlasu. Všichni jste zde proto, že jste

uznávaní nejen jako mistři svého umění ale i jako vlivní členové vašeho řádu či spolku. Nemohu dělat víc, než vás požádat, abyste uvěřili, že to, co uslyšíte od lorda Tomase, i když to bude možná znít fantasticky, je pravda.“ Uslyšela drakův přílet dřív, než se otočila a spatřila ho. Ti, kdo seděli v půlkruhu před ní, udiveně vzhlédli.

Caleb přešel a postavil se vedle matky. Zašeptal: „Zlatý je lepší.“

Vedle draka, na němž Tomas přiletěl nyní, vypadal červený drak, na kterém létal předtím, jako trpaslík. Toto majestátní stvoření mělo hlavu velikosti nákladního vozu a roztaženými křídly mohl pokrýt celou šíři hlavní budovy na ostrově a špičkami se dotknout země. Mohutný drak dosedl na zem lehce jako list padající ze stromu a Tomas seskočil z jeho hřbetu. Byl to spíše pád než skok. Poděkoval drakovi, ten roztáhl křídla do vzduchu a ve spirále vystoupal do nočního povětří.

Bez úvodu Tomas řekl: „To, že jste zde, znamená, že Miranda a Pug ve vás mají důvěru – a vaše důvěra bude nezbytná. Přináším vám varování a je velmi děsivé. Mé jméno je Tomas a jsem chotěm nejjasnější královny Aglaranny, vládkyně Elvandaru. Jsem z jejího pověření a se svolením jejích poddaných vojevůdcem z Elvandaru. Nosím plášť Ashen-Shugara, vládce Orlích výšin, a mám v sobě cizí vzpomínky, přestože jsem smrtelník, jako vy všichni zde. Byl mi přidělen delší život, než mají ostatní lidé, ale vím, že smrt mě nakonec najde. Cestoval jsem už mezi hvězdami i do samotné Síně smrti a hovořil jsem s bohy a démony. Říkám vám to, abyste o mně a o tom, co jsem zatím viděl, něco věděli, protože teď musím mluvit o běsech. Někteří z vás to jméno asi znají z vašich dávných tradic, jiní o nich možná nikdy neslyšeli, ale nakonec to vyjde nastejno, neboť o nich nevíte nic. Až na jednoho člověka jsem jediný smrtelník na tomto světě, který běsy zná, a on cestuje hodně daleko odsud. Tak odložte stranou všechny předsudky, které snad máte, a poslouchejte.“

„Právě nám všem řekl, abychom zapomněli na toho medvěda, že ano?“ zašeptal Caleb. Jeho matka přikývla. Tomas začal vyprávět.

*

Když Tomas skončil, slovo, které by nejlépe popsalo pocity shromážděných mágů a kněžích, by bylo »otřesení«. Bez

přikrášlování a dramatizace jim pověděl příběh o prvním a jediném setkání Valheru s běsy v říši označované Dračími vládci jako »Hranice«. Bylo to místo mezi rovinami realit a prázdnotou, a stejně jako Síň světů, Věčné město a Zahrada bylo místem, které vzdorovalo racionálnímu popisu.

„V té části Velké Keshe," líčil Tomas, „jež se nachází nejblíže k roldemskému Ostrovnímu království, existuje místo s názvem Vrcholky Quoru. Tam jsme objevili díru v hrázi reality, místo, kde tento svět a Hranice existují současně. Děti běsu, dle měřítek prázdnoty bytosti takřka laskavé, našly nějak cestu do Hranice a odtud pak do tohoto světa. I když si jen hrály, byla tato hra smrtící. Miranda a já jsme jejich existenci z tohoto světa odstranili a já doufám, že jsme tím zažehnali nebezpečí. Všechny jsem vás však požádal, abyste tu dnes byli a já vás mohl varovat, že existuje možnost, že to nebezpečí není pryč. Protože pokud někdy běsové najdou cestu do naší roviny reality, nebudeme mít asi ani čas reagovat."

„Jak můžeme reagovat nějakým racionálním způsobem na takové ohrožení, jaké popisuješ?" zeptal se nejvyšší kněz Dalova řádu z Krondoru. Postarší mnich dnes zvolil místo bohatě zdobeného roucha prostý bílý šat.

„Proto jsem požádal Mirandu, aby nyní svolala tuto schůzi," vysvětlil Tomas. „Možná ta potřeba nikdy nenastane, pro nás je však mnohem lepší připravit se na něco, co nikdy nepřijde, než být nepřipraven, když je to zapotřebí."

„Co nám o těch bytostech můžeš říci?" zajímal se mág jménem Komis z Hvězdna. Na rozdíl od většiny, která měla zálibu v černých hávech původně nošených Pugem, když založil Akademii, si Komis vybral bohatě zdobené šaty v tmavě modré barvě obroubené bílou šňůrou na límci, rukávech a lemech. Jeho mladistvé rysy neodpovídaly jeho postavení na Akademii, kde byl starším instruktorem v magii označované jako stínová, jež se zabývala studiem energií spojených s ostatními rovinami. Většina otázek, jež Tomas vyvolal, se týkala přímo jeho oboru.

„Málo, až na to, že jejich jediný dotek může vysát životní energii a poškodit tělesnou schránku během několika okamžiků, pokud

nemáte žádné prostředky na ochranu. Čím jsou bytosti mocnější, tím jsou inteligentnější. Ty, které jsme zničili včera, nebyly nic víc, než nerozumnými výrostky, neschopnými mluvit – nebo aspoň neschopnými mluvit tak, abychom jim rozuměli – ale chtivými vyzkoušet si lov a ochutnat maso v naší říši. Nejmocnějšímu z nich se dá rozumět. S jedním jsem už mluvil a vím, kde je další z nich uvězněn.“

„Musíme ho prozkoumat!“ zvolal nejvyšší kněz Ishapova řádu v Rillanonu. Ishapiané byli nejstarším ještě existujícím řádem a jediným veřejným řádem, který sloužil jednomu z vyšších bohů, a i když byl každý chrám samostatný, měli Ishapiané velký vliv. Zabránilo se už hodně válkám tím, že se obě strany obrátily na Ishapovy služebníky s prosbou o radu.

Tomas zavrtěl hlavou. „Cesta je svízelná a přístup na ono místo je téměř nemožný.“ Na chvíli se zamyslel. „Nechte mě o takové výpravě popřemýšlet, protože když spojíme své schopnosti…“ Podíval se na Mirandu, která odevzdaně pokrčila rameny. Věděla, o čem Tomas mluví. Pán běsu byl chycen do pasti Pugem a Tomasem v nejhlubších vnitřnostech černé citadely v srdci Věčného města, na místě hraničícím s realitou.

Promluvil jeden z mágů. „Pokud známe jeho povahu, mohli bychom ho spoutat kouzlem.“

„A vypovědět!“ dodal kněz. „Pokud není z této roviny reality, může být patřičným exorcismem poslán pryč.“

To mezi přítomnými vyvolalo živou diskusi. Tomas pokynul Mirandě, aby poodstoupili, a když byli z doslechu ostatních, prohlásil: „Začali jsme dobře.“

„V to doufám,“ odpověděla. „Udělal jsi kus práce, když jsi ve správný okamžik zlehčil ohrožení, aby vypadali ještě mnohem hrozivější.“ Zachmuřila se. „I když ve skutečnosti nevím, o kolik hrozivější mohou ty bytosti vůbec být.“

„Běsové nemohou být skutečně zabiti. Pán běsu, jehož jsme s Pugem zajali ve Věčném městě, je zcela jistě stále naživu, pokud ho někdo neosvobodil.“ Tomas se zahleděl směrem k diskutujícím. „Dnes večer mě bude čekat hodně otázek, na něž musím odpovědět. Smím tu zůstat?“

„Samozřejmě. Nemusíš se nikdy ptát. Patříš do rodiny.“

„Víc než kdy jindy si přeji, aby tu byl Pug. Jeho znalosti toho, čemu čelíme, by asi byly lepší než ty moje.“

„Jednu věc vím,“ řekla Miranda. „Nemůžeš si přát vášnivěji, aby byl zpátky, než si to přeji já.“

„Samozřejmě.“

„Při tom všem,“ pokračovala Miranda, „nemůžu uniknout pocitu, že je všechno nějak propojeno. Příchod těch nestvůr nedaleko Quoru i Dasatové. Je možné, že předtím, než Varen uprchl, pokoušel se taky přivést nestvůry z prázdnoty do tohoto světa?“

„Všechno je možné. Varen je podle všeho duševně vyšinutý. Je to však služebník Bezejmenného, a i když je Bezejmenný často spokojen, když rozpálí své služebníky a pošle je ven, aby způsobili zmatek, nebyl by nikdy tak hloupý, aby si myslel, že by mu běsové v této říši mohli sloužit. Nepřáteli běsů jsou především bohové, neboť bohové představují esenci naší roviny reality a nic v tomto vesmíru není tak vzdáleno naší rovině jako běsové.“

„Pokud půjdeš studovat toho běsa, kterého jsi uvěznil,“ prohlásila Miranda, „chci jít s tebou. Potřebuji vědět, jestli existuje nějaký způsob, jak je můžu zabít nebo se jich aspoň zbavit.“

Tomas souhlasil. „A teď bych si měl promluvit s někým z těch mocných a vlivných mužů.“

„Kdy vyhledáš Quor?“ zajímala se Miranda.

„Brzy, v nejbližších dnech. Proč?“

„Protože bych šla ráda s tebou.“

„Uvidíme,“ odpověděl, když se otáčel. „Jsou věci, které je někdy lepší nevědět.“

Mohla jen kývnout na znamení souhlasu. Sama to dobře věděla.

XV

Vyšetřování

Pug zmizel.

Martuch to očekával, ale stále ještě vyvaloval oči, když Pug prováděl svá kouzla. Už byli rozhodnuti vyhledat Nakora a Beka, když je zastihly další zprávy o tom, co se dělo na Kelewanu. Agenti Bílého posílali útržkovité informace po celé odpoledne až do večera. Každý z těchto útržků sám o sobě zachycoval záblesk situace, ale když se poskládaly dohromady, byl výsledek hrozivý.

Na Kelewan byly dasatskými kněžími smrti nasazeny tři kolony útočníků. Kněží vytvořili trhlinu podobnou bráně, jež umožňovala, aby jí každou minutu prošly tucty rytířů smrti. Za cíl byla zvolena tři místa ve Svatém městě. Komora rady v paláci, boční křídlo pro prvního rádce i všechny další ministry a jejich pomocníky, a srdce obchodní čtvrti.

Pug okamžitě věděl, že Dasatové své informace získali od Leso Varena. Dasatové by považovali za moudré zničit velení a také byrokracii, ale útok na obchodníky by měl být za hranicemi jejich představivosti. V této říši nic ani vzdáleně nepřipomínalo obchodnickou vrstvu a představa odstranění finančního pilíře říše by jim byla natolik vzdálená, že mohla pocházet pouze od Varena.

Pug přemýšlel na plné obrátky. Kdyby dokázal objevit, kdo zde byl v kontaktu s Varenem, pak by snad, až se vrátí – a pokud se vrátí – mohl být schopen toho zákeřného řezníka najít.

„To je šílenost," prohlásil Martuch.

Pug se zasmál. Najednou se nedokázal přestat smát. Hirea a dva podřadní, kteří sloužili Bílému, stáli očividně v šoku při zvuku vycházejícím z prázdna. Účinek byl dvojnásob nepříjemný, protože zdroj zvuku byl nejen neviditelný, ale podle Dasatů byl smích těsně svázán s bolestí a smrtí.

„Co to je, otče?“ zeptal se Magnus a Pug se přestal smát.

„Omlouvám se,“ pravil Pug. Zhluboka se nadechl a pomalu ze sebe vypravil: „Byl jsem náhle zasažen nesmírností toho, co máme vykonat, a pak, když to Martuch nazval šíleností… vše, s čím jsme se dosud po příchodu Leso Varena setkali, byla jedna velká šílenost. Tak mě přemohl pocit, jak šílené to musí být, aby to, co děláme právě teď, bylo považováno za šílenství uprostřed všeho toho duševního vyšinutí. Nevím, proč mi to připadalo tak směšné, ale připadalo.“

„Jsi jen unavený, otče,“ usoudil Magnus.

„To jsme všichni.“

„Žádný humor zde nevidím,“ podotkl Hirea. Vstal z místa, kde zatím tiše seděl. „Jestli tohle musíš udělat, aby ses dostal ke svým přátelům, bude nejlepší, když to uděláme brzy. Zbývá jen velmi málo času, než někdo zaznamená naší přítomnost někde poblíž oblasti palácové stráže.“ Bez dalšího slova vyšplhal po žebříku k padacím dveřím. Zvedl je a vykoukl. Ujistil se, že v této části sadu nikdo není, a vylezl ven.

Magnus vyčkal, až bude Martuch ze žebříku pryč, a pak i s Pugem vylezli za ním. Válečník a dva podřadní je následovali. Když byli všichni nad zemí, zase zavřeli padací dveře.

Byl večer, ale ještě se dalo pokračovat do města, protože dvou válečníků jedoucích jakoby v naléhavé záležitosti by si těžko někdo všiml. Martuch byl nedočkavý, aby už byli v paláci a ven se dostali před rozedněním. Dal Pugovi přesné instrukce, jak se dostane na místo, kde nejpravděpodobněji najde Nakora a Beka, do kasáren rekrutů.

Pug a Magnus se vyšvihli do sedel za dva válečníky a pevně se drželi, jelikož váleční varninové nebyli zvyklí na dodatečnou váhu na svých hřbetech. Martuch a Hirea vyjeli ostrým tempem, protože dva

jezdci uprostřed prázdného ovocného sadu v této denní době mohli vzbudit pozornost.

Bleskově našli cestu k prvnímu tunelu do samotného města a pokud někdo zaznamenal jejich průjezd, nebylo to zřejmé. Rychle projížděli rušnými širokými ulicemi. Ty byly méně přeplněné, než bylo obvyklé. Nedávná Velká čistka si vybrala svou daň. Přestože násilná smrt byla v životě Dasatů běžná, ve vzduchu byly cítit očekávání a úzkost, že čistka nebyla ničím jiným, než předzvěstí dalších blížících se problémů.

Když poprvé dorazili na tento svět, Pug si všiml, že mnoho rytířů smrti chodí večer ven bez ochranné zbroje, dává přednost pohodlným šatům a jezdí na méně temperamentních ořích, než jsou váleční varninové. A mnohem více dasatských dam se procházelo v ulicích a směřovalo volně od jednoho místa k druhému, od míst určených k jídlu a pití, jež byly příbuzné midkemijským hostincům či restauracím, k místům vyhrazeným pro podřadné ze skupin zvláštních schopností, jež Dasatové používali jako zařízení nejbližší obchodům. Dnes večer však viděli ženy jen málokde a venku se nenacházel žádný muž, který by na sobě neměl zbroj – až na podřadné, doprovázející rytíře smrti.

Kněze smrti či věštce neviděl Pug žádného. Všichni byli zaneprázdněni, a to byl další příznak, že se chystá něco důležitého. Pug nevěděl, jestli to znamená přípravu k invazi na Kelewan – i když si myslel, že vůdci velkých domů a spolků by dostali nějaké upozornění, aby se shromáždili – nebo to možná znamená další čistku, kdyby Temný potřeboval víc smrtící magie ke tvorbě dalších bran.

Když dorazili k budově, jejíž vchod byl nejblíž ke kasárnám, kde byl pravděpodobně ubytován Bek s Nakorem, Martuch a Hirea zastavili své varniny. Martuch promluvil, aniž by se ohlédl. „Půjdeme zadními ulicemi a objedeme to. Vrátíme se sem při východu slunce. Jestli můžete, udělejte se viditelnými a my zastavíme, jako byste k nám patřili a šli jste za námi.

Jestli ne, uděláme si přestávku. Pokud můžete, mluvte s námi a dejte nám vědět, co potřebujete. Když vás nenajdeme…“ Nechal myšlenku vyznít do ztracena. Pug věděl, co tím míní.

„Když vás nenajdeme,“ zašeptal Pug, „nalezneme cestu zpátky do sadu sami.“

„Hodně štěstí,“ popřál jim Hirea.

„Vám taky,“ odpověděl Pug.

Když dva jezdci odjeli, Pug řekl: „Magnusi?“

„Tady, otče,“ ozvalo se po jeho pravici. Magnus se natáhl a dotkl se Puga.

„Musíme se držet těsně u zdi. Jeden dotek třeba jen s podřadným a je po nás.“

Pospíchali do tunelu kolem řady zavřených dveří a oken se závěsy.

„Zdá se, že se všichni drží z dohledu,“ podotkl tiše Magnus.

„To nám hraje do not,“ odpověděl jeho otec.

Utíkali dlouhou chodbou. Koridor byl dost široký, aby jím prošlo tucet jezdců rameno na rameni, byl však opuštěný. Pug si dělal starosti, že když je tu takové ticho, někdo by mohl slyšet, jak procházejí oni, ale přesto přidal do kroku. Nikde nebyly vidět žádné stráže, což se zdálo velmi podivné, ale pak si Pug vzpomněl, že tady nemá co do činění s lidskými vládci. Dokonce i císaři Tsuranuanni či Velké Keshe byli během let konfrontováni s ambiciózními šlechtici a hrozbami zevnitř i s nepřáteli za hranicemi. Ale zde se tekarana těšil téměř všeobecné poslušnosti, přičemž jedinou výjimkou byl Bílý. Bylo jich tak málo, že pro masy dasatské říše nepředstavovali víc než mýtus. Když je většina samců v populaci ozbrojená a věrná až k hranici fanatismu, bezpečnost stojí až na posledním místě.

Martuch mu dal přesné instrukce, jak najdou nová kasárna rekrutů, takže brzy dorazili k první noclehárně. Jakmile však prošli dveřmi, uvědomili si velikost úkolu, neboť na každé straně uličky, v níž se ocitli, byly uspořádány stovky paland a na nich odpočívali spící mladí Dasatové. Jak najít Beka?

Podřadní byli roztroušeni na podlaze místnosti na matracích, takže jakýkoli pokus kráčet mezi lůžky se spícími byl velmi riskantní. Mohli však jít po obvodu místnosti a to také udělali. Prošli rychle a tiše první místností, ale neviděli nikoho, kdo by připomínal obrovského mladého válečníka nebo Nakora.

Vstoupili do druhé místnosti, pak do třetí a stále nebylo ani známky po Bekovi či Nakorovi. Několikrát se spící mladí rytíři smrti málem probudili. Pug však považoval za pozoruhodné, že Dasatové nechrápou a ani se nezdálo, že by se ve spánku příliš pohybovali. Všichni do jednoho spali na zádech a i když bylo v jejich poloze několik rozdílů, žádný z nich nespal na boku nebo na břiše. Pug si říkal, jestli je to nějaký druh adaptace pro přežití. Když spíš a nehýbeš se, zmenšují se dravcovy šance, nebo to možná umožňuje spáči rychlejší reakci na útok. Pug nevěděl, ale téměř uniformní spící pozice mu připadala zvláštně znervózňující.

Když však dorazili do čtvrté komnaty, štěstěna jim přála. Ve vzdáleném koutě našli Beka, jak sedí na palandě. Nakor seděl na podlaze a velmi tiše k němu hovořil. Když se přiblížili, Pug ho slyšel říkat: „Brzy se věci změní a ty toho budeš muset hodně udělat. Ve velmi krátkém čase.“

„Ano, Nakore. Rozumím,“ zašeptal Bek.

„Dobrá,“ odpověděl šeptem Nakor. „Asi s tebou nebudu pořád, tak si musím být jistý, že přesně víš, co se předpokládá, že uděláš, když tam nebudu.“

„Rozumím,“ zopakoval mladý válečník.

„Dobrá. Teď běž spát. Musím si promluvit s Pugem a Magnusem.“

Bek si lehl do stejné pozice jako všichni ostatní dasatští válečníci a Nakor se otočil. Podíval se přímo na Puga s Magnusem. „Říkal jsem si, kdy mě najdete.“

Stále neviditelný Pug se zeptal: „Jak?“

„Později,“ odvětil Nakor a vstal. „Udělej mě taky neviditelným. Jestli mě najdou, jak se potloukám kolem, zabijí mě. Je tu něco, co vám musím ukázat.“

Brzy byl Nakor stejně neviditelný jako Pug a Magnus. Zašeptal: „Musíme jít támhle skrz ty dveře nalevo.“ Bylo jasné, které dveře má na mysli. „A pak chodbou vpravo. Řeknu vám, kam dál, až dojdeme na křižovatku.“

Tiše vyšli z kasáren a když prošli dveřmi, Pug uviděl, že opustili poslední z kasáren rekrutů. Nakorův šepot se nesl natolik, že se nemuseli namáhat, aby ho slyšeli, protože tato chodba byla prázdná,

stejně jako všechny ostatní. „Něco velkého se brzy stane, Pugu. Všichni jsou zděšeni. Dokonce i rytíři smrti. Nevím proč. Nikdy předtím jsem u Dasatů neviděl strach. Myslím tím, že jsem už viděl choulící se podřadné, ale to je součást jejich role stejně jako opravdový strach. Každý podřadný, který by si myslel, že má příležitost zabít rytíře nebo kněze smrti a získat postavení, by to bez váhání udělal. Ale i rytíři smrti jen stěží zakrývají, že se třesou.“

„Cítím to,“ potvrdil Magnus. „Mají z něčeho strach.“

Pug vydal dlouhý povzdech. „Také stále bojuji s neklidem od chvíle, kdy jsme opustili sad.“

„My všichni máme silnou mysl,“ odvětil Nakor. „Pomyslete, jaké to musí být pro tyhle lidi, kteří neznají strach.“

„Odkud to přichází?“ zajímal se Pug.

„To vám právě chci ukázat.“ Došli ke křižovatce a Nakor pravil: „Teď půjdeme doleva a bude to dlouhá cesta. Budu utíkat a navrhuji, abyste udělali totéž. Až doběhnete na konec, poznáte, kde se zastavit.“

„Počkej,“ zastavil ho Magnus. „Pořád nás můžu přenést vzduchem, pokud poletíme nízko.“

Opět se zvedli ze země a letěli chodbou. Pug doufal, že jeho syn vše kontroluje stejně přesně jak to má být, neboť vůbec nepochyboval, že magické dovednosti by jim pomohly jen velmi málo, kdyby narazili do kamenné zdi.

Chodba pokračovala celé míle. Na rozdíl od ostatních chodeb byla neosvětlená. Pug se nyní musel zcela spoléhat na záři kamenů neviditelnou lidskému zraku, ale poskytující dasatskému zraku nepatrné zbytky tvarů a struktury. Tato schopnost mu bude chybět, pomyslel si, až se dostane domů… a pocítil náhlé bodnutí bolesti. Úzkost, kterou dosud nezažil.

Věděl, že se nějak domů dostane. To mu bylo slíbeno nikým menším než bohyní smrti, protože to ona mu předpověděla osud, a bylo mu určeno, že bude žít, dokud bude sloužit záměrům bohů. V tom osudu také stálo, že bude přihlížet smrti každého, koho miloval a že všichni zemřou dříve než on. Dostane se domů, ale neměl žádnou možnost jak zjistit, jestli se domů dostane Magnus či Nakor.

„Teď můžeš zpomalit,“ prohlásil Nakor. „Blížíme se k cíli.“

Dorazili na konec velmi dlouhé chodby. Pug odhadl, že museli letět víc než dvě míle. „Posledně mě tu málem chytili,“ řekl Nakor. „Nebyl jsem neviditelný. To je trik, o kterém by sis myslel, že jsem se ho už naučil. Ukecal jsem je, aby mě nezabili.“

Puga to pobavilo a přál si, aby mohl tu slovní výměnu zaslechnout, protože nepochyboval, že přítomní Dasatové byli stejně zmatení jako každý člověk, když Nakor vyrukuje s jedním ze svých známých triků. „Někdy mi o tom budeš muset vyprávět.“

„Teď se můžeme zviditelnit,“ navrhl Nakor.

Pug ukončil kouzlo neviditelnosti.

„Kde to jsme?“

„Tohle je nejchytřejší a nejužitečnější věc,“ pravil Nakor. Stáli na plošině a Pug cítil pod nohama vibrace a slyšel hluboký a vzdálený bubnující zvuk. „Brzy přijede něco jako vagón a my do něj nastoupíme. Naskočte rychle, protože nezpomalí.“

„Co…?“ začal Magnus, zrovna když se zařízení, jež Nakor právě popsal, objevilo.

Vypadalo to jako vagón, mělo to rovnou podlahu a něco jako lavici pro řidiče, až na to, že to nebylo taženo žádnými zvířaty. A místo prostoru pro náklad bylo vzadu víc lavic. „Naskočte!“ vykřikl Nakor.

Skočili a všichni tři přistáli na jedné lavici v jedné hromadě.

„Předpokládám, že to chce trochu praxe,“ usoudil Nakor.

„Co je to?“

„Nevím, jak tomu říkají tady, ale já to označuji jako skutečně velký důlní vůz.“

„Důlní vůz?“ podivil se Magnus.

„Horníci je používají,“ vysvětlil mu otec. „Dolgan, král trpaslíků v Šedých věžích, mi o nich vyprávěl. Cestovali jsme starodávným dolem a já uviděl opuštěný důlní vůz v bočním tunelu.“

„Viděl jsem je v Keshi,“ objasnil Nakor, „v dolech na měď a cín. Mají velká kola, takže je mohou táhnout muly. Trpaslíci na ně naloží rudu a dopraví je ven z dolu. Používají malé vozíky, které tlačí ručně, aby naplnili velké. Někdy pro ně pokládají cesty ze dřeva.“

„Jak ta věc funguje?“

„Je tam nějaký obrovský vynález, jakýsi stroj, možná poháněný vodou nebo nějakým jiným prostředkem, který se s obrovskou silou pohybuje ve velké smyčce. Jestliže na něm jedeš dost dlouho, skončíš tam, kde jsi nastoupil.“ Odmlčel se. „Nepouštějte se, před námi je místo, kde…“ Než mohl větu dokončit, škublo to s nimi a důlní vůz náhle nabral rychlost. „Myslím, že je tu zařízení, které ho zrychluje. Jak zpomalíme na druhém konci, přijde další škubnutí.“

„Kdo to postavil? Dasatové?“ zajímal se Magnus. Pug otázce svého syna rozuměl. Konstrukce na tomto světě a na Kosridi byly masivní. Předčily schopnosti lidí na Midkemii i Kelewanu, kteří dle lidských měřítek vybudovali několik působivých staveb. Ale jak vypozorovali, velikost budov a výstavba na tomto světě vyžadovaly následující: masivní dveře s úplně neznámým systémem otevírání, obloukovité mosty, jež překlenovaly celé míle a vzpíraly se představám. Nic z toho, co zatím viděli u Dasatů, neukazovalo, že jde o významnou populaci s nadanými osobami a schopnostmi stavět takové věci. Neexistoval tu ani náznak nějaké nové konstrukce či projektů. Ze všech úhlů pohledu to byla společnost, stagnující na mrtvém bodě.

„Kam nás to veze?“ zeptal se Pug.

„Do srdce šílenství,“ odvětil Nakor, když důlní vůz plnou rychlostí vjížděl do obrovského tunelu vedoucího do temnoty.

*

Tunel se zdál být nekonečný. Pug ztratil pojem o čase, i když si byl jistý, že se už pohybují nejméně půl hodiny. Přesto při rychlosti, jíž cestovali, musejí být nejméně deset mil od místa, kde nastoupili. „Jak ještě dlouho?“

„Jsme asi v polovině cesty. Proto jsem říkal, že si musíme pospíšit. A v místě, kam dorazíme, se nemůžeme zdržovat. Nebo aspoň já nemůžu. Ty a Magnus se můžete rozhodnout, co udělat, až vám ukážu, co musíte vidět. Musím se dostat zpátky, než probudí rekruty, jinak Bek udělá něco… zkrátka něco, co by Bek mohl udělat.“

Pug si všiml, že po příchodu do druhé roviny reality byla Nakorova obvyklá veselá nálada najednou ta tam. Byla oslabena a

Pug chápal proč. Nejenže dle lidských měřítek byli Dasatové krutý a krvavý národ, ale jejich představa humoru byla téměř výhradně spojena s bolestí a utrpením. A bylo tu i něco dalšího. V posledních pár týdnech narůstal pocit zoufalství a strachu, a chování a zvyky populace ve městě se měnily. Po setmění se jich ven odvažovalo méně a obchody, které byly přecpány, když Pug poprvé dorazil na Omadrabar, zely prázdnotou. Skupiny podřadných se skrývaly ve stínech a zřetelně se krčily, když kolem projížděli rytíři smrti. Kněží smrti a věštci se zcela vytratili z dohledu. Byli zavření v černém srdci chrámu Temného a zapojeni do příprav pro jeho příští hrůzu.

Martuch a Hirea byli ještě klidnější než obvykle a mluvili jen, když jim někdo položil přímou otázku. Pug nabyl dojmu, že obvykle po Velké čistce následuje pocit úlevy, přežití a relativního klidu. Ale tentokrát bylo něco jinak. Městem se hojně šířily klepy, ale nikdo ve skutečnosti nevěděl, co bude dál, protože nic podobného tomuto nikdy předtím nenastalo. Ztráta dvou tekaranových legií byla v dasatské historii bezprecedentním obětováním.

Důlní vůz sebou škubl a zpomalil. Nakor oznámil: „Za okamžik budeme vystupovat.“

Vstali a když vůz míjel dlouhou rampu, všichni vystoupili. „Tudy,“ ukázal malý hráč.

Pospíchali do další dlouhé chodby a pak je Nakor zastavil.

„Odsud jsem se ztratil a nezabili mě jen proto, že se Bek zdržel na cvičišti, takže si nikdo nevšiml, že jeho podřadný tam celý den není. Potuloval jsem se tady kolem a našel věc, kterou vám musím ukázat. Ale když jste teď tady, můžeme se tam dostat rychle.“ Obrátil se na Puga. „Musíš nás opět udělat neviditelnými.“ A na Magnuse: „Musíš nás přenést vzduchem přímo tam.“ Ukázal nahoru do tmy nad nimi. „Je to hodně nahoře. Pak nás budeš muset přenést přímo tam,“ ukázal rovně, „a pak musíme dolů, hodně dolů na velmi tmavé místo. Jste připraveni?“

„Ano,“ potvrdil Pug a seslal kouzlo, které všem třem propůjčilo neviditelnost.

„Držte se,“ vyzval je Magnus a Pug uchopil Nakora jednou rukou a syna druhou. Zvedli se přímo vzhůru. Rychle stoupali, dokud nad nimi i pod nimi nebylo nic než tma.

„Jak vysoko to stoupá?“ zeptal se Pug.

„Sedmdesát pět pater, ale spletl jsem se při počítání, takže to může být sedmdesát šest nebo sedm.“

Doletěli do nejvyššího patra a Nakor požádal: „Ještě kousek, nad vrcholky střech.“

Magnus je nesl vzhůru, dokud nebyli výš než nejvyšší střecha. Obloha nad nimi se úplně ztrácela v temnotě. „Jak je to místo veliké?“ zajímal se Magnus.

„Hodně veliké,“ odpověděl Nakor. „Použil jsem pár triků a nejlepší, co mohu říci, je že střecha je dalších dva tisíce stop nad námi.“

„Kdo mohl postavit takovou věc?“ uvažoval Pug.

„A jak?“ doplnil Magnus.

„Myslím, že pouze bohové,“ odvětil Nakor. „Jen staří dasatští bohové.“

Pug si připomněl nekropoli bohů na Novindu. „Snad. Zcela jistě si neumím představit žádného smrtelníka, jak tohle staví.“

„Ani já ne,“ souhlasil Nakor. „A já si dovedu představit spoustu věcí.“

Letěli nad obrovskou řadou místností a konečně dorazili k obrovské jeskyni. „Co myslíš, jak je velká?“ zeptal se Pug.

„Míle,“ zněla Nakorova odpověď. „Mají zvedací přístroj, který jsem našel o kousek dál, a dlouho mi trvalo, než jsem se dostal tam, kam míříme. Ale bez ohledu na to, kde jsem byl nebo jaké triky jsem použil, jsem nedokázal spatřit druhou stranu. Bylo to jako stát na břehu velké zátoky, odkud vidíte pobřeží stáčející se po vaší pravici a levici, které mizí v mlze, a vy nevidíte za obzor.“

„Kde jsme?“ otázal se Magnus.

„Ach,“ řekl Nakor. „Myslel jsem, že jste si to už domysleli. Jsme v chrámu samotného Temného.“ Tiše dodal: „Je tam dole.“

*

Mířili dolů skrz šero nepřipomínající nic, s čím se kdy Pug předtím setkal, protože nešlo o pouhou prázdnotu světla. Bylo to, jako by se sám život vylouhoval ze samotné podstaty reality. Brzy pod sebou zahlédli světlo v podobě zmítající se červeno oranžové

záře s malinkým odleskem zelené na okrajích. „Bůh je tam dole," řekl tiše Nakor, jako by se bál, že ho uslyší.

„Ale neuvidí nás?" zajímal se Magnus.

„Zdá se, že je zaneprázdněn svými vlastními záležitostmi," pravil Nakor. „Aspoň posledně, když jsem tu byl, mi nevěnoval pozornost."

Pokračovali v sestupu, dokud uprostřed nevystoupil tvar červeno oranžové záře. Z této vzdálenosti to byla obrovská beztvará černá masa, ale jak se blížili, viděli, že se na okrajích vlní. „Co je to?" zašeptal Magnus.

„To je Temný bůh," odpověděl Pug.

Pug vypadal udiveně. Jednal s bohy na Midkemii, ale ti se vždy zjevovali přibližně v lidské podobě. Tato bytost však vůbec nevypadala jako člověk, ani jako Dasat.

Byla neskutečně veliká, dobré stovky yardů napříč, a její tvar bylo obtížné vytušit, protože se okraje neustále pohybovaly. Plavaly a vlnily se, jako když je poddajný vak z nějakého materiálu naplněn olejem či vodou. Přesto se přeléval pomaleji než tekutina. Pugovi to připomnělo hedvábí, lehce poletující ve větru. Povrch té bytosti neměl žádnou barvu, ale přesto se nedala označit za černou. Celkový dojem byl prázdnota barev a světla, bez doprovodné energie viditelné dasatským očím. Zlo, pomyslel si Pug, přesto i to přiřazovalo té věci příliš mnoho pulsování a rozměrů. Postrádala cokoli, co by mu připomínalo… jen jedenkrát! Odsunul stranou náhlý pocit strachu hraničící s panikou.

Hlavu měla ta nestvůra masivní, ale zmenšenou nadměrnou velikostí zbytku těla. Seděla na čemsi připomínajícím krk, nejméně čtyři stopy nad trupem.

„Tam někde venku," usoudil Pug, „tam jsou ruce a nohy." V jeho hlase znělo něco, co Magnus a Nakor ještě nikdy neslyšeli.

„Co je to, otče?"

Pug se lépe podíval na hlavu nestvůry, na dvě spalující rudé rány zářícího oranžového světla v černé masce. Kolem hlavy pluly mihotavé malinké červené plamínky jako koruna. „Znám to," hlesl.

„Co?" podivil se Nakor. „Co tím myslíš, že to znáš?"

„Není to žádný bůh, Nakore, nebo aspoň ne takový, jako ho chápeme my."

„Co je to tedy?“ otázal se Magnus.

„Temný bůh Dasatů není z této roviny reality, ba ani z žádné jiné, kterou chápeme. Temný bůh Dasatů je nestvůra prázdnoty. Právě se díváme na Pána běsu.“

„Co?“ vyděsil se Magnus a řídil je od Pána běsu pryč k okraji té obrovské jámy. O běsech toho bylo známo málo, ale on slyšel dost, aby pochopil, proč se otec snaží ovládnout svůj hlas. Otec byl vyděšený a to u něj Magnus nikdy předtím nezažil. „Co to tady dělá?“ zeptal se a sám stěží zachovával klid.

„Ach,“ ozval se Nakor. „To vysvětluje mnohé.“ Reakce na odhalení zněla překvapivě klidně. Magnus rychle pohlédl na Nakora a viděl, že malý hráč upřeně hledí na Pána běsu a studuje ho, zatímco se přesouvali přes jámu.

Cítili, jak narůstá podivné horko. Bylo nejen nepřirozené, ale i nepříjemné. Zdálo se, že červeno oranžové světlo svítící zespodu se rozpouští, jako kdyby Pán běsu seděl na bobku v obrovském jezeře. Pug měl zlou předtuchu. „Vidíte ten zelený plamen tančící na povrchu tekutiny?“

„Ano,“ odpověděl Nakor. „Život se snaží uniknout.“

„My můžeme vidět život?“ podivil se Magnus.

„Už jsem ho jednou viděl, když jsme já a tvá matka pomáhali Calisovi zničit Kámen života a osvobodit z něho všechny lapené duše.“

„Můžeme vidět dasatskýma očima hodně věci, které nedokážeme vidět lidskýma,“ prohlásil Nakor. „Tenhle obrovský jedinec teď žije v moři zajatých životů. Je nafouknutý do masivní… bytosti, hrozně moc nad svou původní kapacitu. Přejedl se jako žrout na hostině, která nikdy nekončí. Je nateklý jako ohromné klíště sající krev ze psa. Podívejte!“

Sotva se přiblížili k okraji obrovské jámy, viděli, že dole probíhá obřad. Tucet kněžích smrti stálo ve dvou řadách a za nimi se nacházeli ozbrojení rytíři smrti v oranžové zbroji. Pug měl za to, že je to chrámová stráž. Dlouhá řada podřadných šoupala nohama kousek po kousku směrem k díře. Když došli k jejímu okraji, kněz jim dal rychlé požehnání a oni byli vhozeni do díry. Podřadní padali

na povrch rozčeřené tekutiny, což – jak Pug nyní pochopil – byla hlavně krev, a mizeli pod hladinou.

Ty, kteří váhali, zvedli a shodili rytíři smrti. Většina podřadných plakala nebo měla ve tváři šokující výraz rezignace, ale pár jich zpanikařilo a někteří se pokusili utéct. Ti, kdo se pokusili o útěk, byli podříznuti rytíři smrti, kteří stáli za kněžími, a jejich těla byla shozena do masy.

„Támhle!“ řekl Nakor a Pug se podíval, kam Nakor ukazuje. Bylo tam vztyčeno malé vyvýšené pódium, používané zřejmě nějakým vysoce postaveným úředníkem, snad dokonce samotným tekaranou, a dalo se odtamtud sledovat nekonečné obětování.

„Magnusi,“ požádal Nakor, „dokážeš si zapamatovat tohle místo tak dobře, abys nás sem spěšně přenesl zpátky, když budeme potřebovat?“

„Myslím, že dostat nás odsud spěšně *pryč* by byl lepší nápad.“

„To také,“ zašeptal Nakor a dodal: „Občas jako by nestvůra spala, ale nechtěl bych se pokoušet protahovat tou cestou znovu. Posledně jsem byl s partou těch ubohých duší, kterými se monstrum živí, takže si mě nevšimli, když jsem vešel.“

„Jak ses dostal ven?“ zeptal se Pug.

„Použil jsem nějaké triky,“ vysvětlil Nakor. „Pojďte, musíme vyrazit zpátky. Nechci nechávat Beka bez dozoru.“

„Nakore, je Bek Zabíječ boha?“

„Možná ano, možná ne,“ odpověděl malý hráč. Magnus zvedl sebe i své dva společníky do vzduchu. „Ale svůj úkol má. Když si budu jistý, že je bezpečné ho opustit, existuje pár míst, která musím navštívit.“

„Která?“ zajímal se Pug.

„Po celém tomto chrámu jsou místnosti a mnohé obsahují svitky a věci, na něž se už nikdo nedívá. Toto byl kdysi velký národ, Pugu. Dokonce velkolepý a já si myslím, že to *byli* Dasatové, kdo tato úžasná místa postavil. To by znamenalo, že jsou jako Ipiliané. Mnohé z jejich tvořivé velikosti odčerpala potřeba přežít mezi rovinami reality. Tady Dasatové věnovali veškerou svou energii stavbě, tvorbě a zkoumání. Určitě museli mít velké vědce, básníky,

umělce, hudebníky, léčitele a inženýry, kteří tu žili. Zcela jistě museli být sami téměř bohové, když k nim dorazila tato hrůza.“

„Je toho tolik, co možná nikdy nebudeme vědět,“ poznamenal Pug. „Jak bytost z prázdnoty přišla žít do srdce tohoto světa…“

„Raději pospěš, Magnusi,“ vyzval ho Nakor. „Čas letí.“

Magnus použil větší rychlost při odletu než při příletu, takže bleskově dosáhli vrcholu obrovské jámy. Když sestupovali k tunelu, který vedl k důlnímu vozíku, Nakor prohlásil: „Ať je Bekova úloha jakákoli, věřím, že se to musí pokusit zabít.“

„Ale říkal jsi, že nevíš, jestli je Zabíječem boha,“ namítl Magnus.

„Ano, možná jím není, ale musí to zkusit.“

„Jak to víš, Nakore?“ zeptal se Pug.

Malý hráč vykoukl ze své neviditelnosti. „Já nevím, jak to vím, Pugu. Vím řadu věcí a nevím, jak je vím. Prostě je vím. Teď bychom sebou raději měli hodit.“

Pug a Magnus se také zviditelnili. Nakor se otočil a pospíchal tunelem k vozíku. Otec se synem si očima vyměnili němou otázku. Oba věděli, že Pug z Nakora neviditelnost nesejmul. Nakor to udělal sám.

Pug pospíchal za podivným malým mužíkem a říkal si, jestli se o něm vůbec někdy dozví pravdu.

XVI

Sluneční elfové

Miranda zaječela.

Neschopná ovládnout své zklamání odhodila zprávu na zem tak, že přelétla místnost. Miranda zaklela a pak řekla: „Král mě nepřijme.“

„To je pochopitelné, matko,“ zareagoval Caleb. „Otec není s Ostrovním královstvím zadobře už mnoho let. Ve skutečnosti není zadobře s žádnou šlechtou kromě té, která pracuje pro konkláve.“

„Jsem tvá *matka*! Nečekám, že budeš chápat. Čekám, že se mnou budeš souhlasit.“

Caleb chvíli stál bez hnutí a pak se rozesmál. „Aha. Omlouvám se.“

„Ztrácím soudnost,“ poznamenala Miranda, když začala rázovat po pracovně svého muže. „Bojím se, že už nikdy neuvidím tvého otce, navzdory jeho ujišťování, že se vrátí. Bojím se o Magnuse a taky o Nakora.“ Tiše dodala: „Opravdu nevím, co mám dělat dál, Calebe.“

Caleb nikdy neviděl matku tak rozrušenou. Dokonce zněla bezmocně, když připouštěla vlastní nejistotu. Jeho matka ovládala hodně reakcí, ale nikdy v životě nebyla bezmoc jednou z nich. Pro ztrátu rozhodnosti musel existovat důvod. „Co je?“

Posadila se do manželova křesla. „Trápím se tím, co by v této situaci dělal tvůj otec. Objevil by se prostě v králových soukromých komnatách a vyhrožoval mu?“

„Těžko,“ usoudil Caleb. A s ironickým úsměvem dodal: „Ty možná, ale otec ne.“

Chvíli na něho zírala a pak se musela usmát. „Ano, máš pravdu.“

„Myslím, že by vyhledal vlivné šlechtice, kteří jsou nám nejpříznivěji nakloněni a promluvil si s nimi.“

„To je buď starý lord James, nebo lord Erik.“

„James je z určitého pohledu bratranec,“ pravil Caleb. „To by možná mělo nějakou váhu, abychom ho přesvědčili, že se má přimluvit u krále. Na druhou stranu je Erik Nakorův starý společník a na vlastní oči viděl, co nepřátelé, jako jsou Dasatové, dokáží. Stál na Hřebeni záhuby.“

Tahle jediná věta hovořila sama za sebe. Miranda věděla, že ti, kdo trpěli a bojovali v Hadí válce, pochopí cenu, kdyby se nepřipravili a odhodlaně se nepostavili blížící se šílenosti. Pokud by Dasaty nezastavili na Kelewanu, nebylo zde nic, co by jim dále bránilo v invazi na Midkemii. Problém byl, že naživu byl už jen málokdo z těch, kdo stáli na Hřebeni záhuby nebo kteří nějak bojovali proti armádě Smaragdové královny během Hadí války. A i těm, kdo ještě byli naživu, bylo sedmdesát nebo osmdesát let. Těch několik málo šlechticů, kteří neodešli na odpočinek na své statky, počtem převyšovali mladší muži, pro něž byla Hadí válka jen bojem, o němž hovořili jejich otcové či dokonce dědečkové. Stejně jako trhlinová válka nebo válka Jona Uchazeče či mnohé bitvy s Velkou Keshí to pro ně byl jen další kousek historie. Nemohlo by to tak být i teď, že ne?

Miranda tiše zvažovala synova slova. Venku se ozýval ptačí zpěv a ona vyhlédla ven. Spatřila krásné ráno na ostrově a slunce prozařující ranní mlhu. „Máš pravdu. Potřebujeme muže na naší straně, kteří chápou, co je v sázce. Pošlu zprávu lordu Erikovi.“ Chvilku přemýšlela a pak dodala: „Ale lorda Jamese se nevzdám. I když myslím, že budu potřebovat prostředníka.“

„Koho?“

„Jima Dashera, jeho vnuka. Je zřejmě více ve spojení s tím, čemu čelíme, protože našel ta stvoření prázdnoty. Brzy se s ním setkám a požádám ho, aby se u vévody z Rillanonu přimluvil.“

„Kdy ho chceš navštívit?“

„Dnes odpoledne," odpověděla Miranda, „což je asi tak za hodinu, vzhledem k tomu jak daleko na východ odsud jsou Vrcholky Quoru."

„Bude mě zajímat, co tam najdeš."

Miranda vstala a přešla k synovi. Položila mu ruku na rameno a řekla: „Vím, že jsi podrážděný z toho, že tu držíš službu a že jsem ti na chvíli ukradla Lettii, takže ani nebudeš mít asistenta, kterého jsem ti slíbila. Ale jestli to má za tebe někdy převzít, potřebuji, aby byla informovaná o každé významné události, které konkláve čelí."

„Převzít za mne?"

„Myslíš, že nevím, jak je pro tebe obtížné být vůdcem, Calebe? Ty jsi byl vždycky v mnoha směrech samotář. Nevím, jestli za to může to, že nejsi mág, nebo jestli by sis tuto cestu zvolil v každém případě. Byla jsem pohnuta, když jsi potkal Marii a přivedl ji i chlapce sem, protože jsem si už zoufala, jestli si někdy najdeš družku. Nevadilo by mi mít od tebe vlastní vnuky, protože Magnus zatím nejeví žádné známky toho, že by mi nějaké dal."

Caleb se usmál. Opravdu ho matčiny starosti zasáhly. „Jsem dospělý muž, jak říkají v Yabonu, matko. Kromě voleb, které jste přede mne postavili ty a otec, jsem byl už mnohokrát nucen volit. Nebyl bych tvůj syn, kdybych nedošel ke stejným závěrům, jako ty. Sloužíme, protože musíme."

„Děkuji ti," zašeptala.

„A o Magnuse bych si nedělal starosti. Byl zamilovaný… kdysi," dodal Caleb.

Miranda přikývla. Magnus je velmi mladý, vpád do milostného vztahu by mu zlomil srdce a on by se před intimnostmi, až na rodinu, stáhl do sebe. Miranda si dělala starosti, jak to matky dělávají, často si však připomínala, že ona sama se vdala a založila rodinu až ve svých dvou stech letech. „Teď musím jít. Nemůžu se dočkat setkání s těmi z Quoru. Udivuje mě, že o nich v knihovně tvého otce není žádná zmínka. Mezi tím, co zdědil po tvém dědečkovi a co sám od té doby přidal…" Zhluboka a pomalu se nadechla. „Je to divné."

„Než půjdeš… co se týká blížící se války, co Kesh a ostatní království?"

„Východní království není moc důležité. Máme nějaké spojence, nemají však prostředky. Kesh se cítí být dlužníkem od doby, kdy jsme říši zachránili před Varenem. Přihlásí se. Ale nejvíc se bojím toho, co nastane, až požádám o další laskavost.“

„Uprchlíci?“

„Ano. Budou jich miliony. Možná víc než celá populace Keshe a Království dohromady. Žádný vládce nepřijme na své území tolik cizinců věrných jiným vládcům. Ne, potřebujeme jiné řešení.“

„Wynet?“

„Ty planiny nad velkým srázem by byly skvělé, pokud tam nahoře už tvůj otec neusadil přeživší Saaury. Celé roky jsme se k nim chovali srdečně a z velké části jsme ignorovali jeden druhého. Pokud vedle nich umístíme sto tisíc tsuranských válečníků, mohlo by je to rozdráždit.“

„Na západě existuje hodně ostrovů.“

„Zapadajícího slunce a souostroví za nimi?“ pravila Miranda. „Pěkné, pokud ti nevadí, že žiješ v chatrči a pořád jíš ryby, ale když chceš postavit na nohy rozvrácenou společnost…“ Povzdechla si. „Co potřebujeme, je prázdný svět.“

„Existuje nějaký?“

„Tvůj otec by věděl,“ odvětila s těžko skrývanou hořkostí.

Caleb mlčel. Rodiče se hluboce milovali, ale stejně jako řada dvojic měl každý z nich vlastnosti, jež toho druhého dráždily. Caleb věděl, že otci vadí, když Miranda trvá na svých vlastních plánech a nápadech bez ohledu na to, jestli jsou v souladu s konkláve. Dokonce měla své vlastní agenty, kteří nebyli součástí otcovy rozsáhlejší organizace. O své matce Caleb věděl, že závidí nebo možná dokonce neschvaluje Pugovy ohromné znalosti o světech mimo Midkemii. Stálo ji přemáhání, aby navštívila Kelewan a Síň, což byly jediné říše, které kromě Midkemie prozkoumala, a nikdy by ani jednu z nich nezažila, pokud by nebylo Puga.

„Za malou chvíli odjíždím do pevnosti slunečních elfů. Běž, dej si něco k jídlu a pak se vrať.“

Caleb přikývl a zívl. „Promiň. Od rozednění jsem na nohou.“

Usmála se. Věděla, že Caleb je vždy na nohou před rozedněním. Sledovala, jak syn odchází, a pak se posadila. Zahleděla se na zprávy na stole před sebou. Zjistila, že je pro ni téměř nemožné se soustředit.

Manžel jí chyběl víc, než si kdy dokázala představit předtím, než toto šílené dobrodružství v dasatském světě začalo. Už dříve byli odloučeni, ale vždy si byli jistí, že se opět shledají. Tentokrát si tak jistá nebyla. Její muž měl tajemství, něco, čeho si byla vědoma už od setkání s ním během války proti vojsku Smaragdové královny. Bylo tu něco, o čem odmítal hovořit. Něco, co by ani nenaznačil, ale znala ho dost dobře a čas od času ho přistihla, jak se zvláštním způsobem dívá na syny nebo na ni, když si neuvědomoval, že ho vidí. Jako by se snažil vrýt si do paměti jejich podobu, jako by se pokaždé, když je opustí, bál, že je už nikdy neuvidí.

Odstrčila se od stolu. Nedokázala tu pořád sedět. Věděla, že Caleb pochopí, když se vrátí a zjistí, že zmizela. Na vteřinu zavřela oči a představila si, kde přesně na místě vyhrazeném slunečním elfům si přeje být, a pak se tam přemístila.

Tomas se otočil, když se zjevila. „Mirando! Myslel jsem, že snad ani nepřijdeš.“

„Nezmeškala bych to,“ statečně se usmála. Ať cítila kvůli manželově nepřítomnosti jakýkoli neklid, nikdy by na sobě nedala své obavy znát. Za prvé proto, že nesnášela projevy slabosti, a za druhé proto, že konkláve vyžadovalo spolehlivost svých spojenců, a tito sluneční elfové byli ještě příliš podezíraví k lidem, aby se dali ke spojencům počítat. Takže Miranda věděla, že její přítomnost zde je zapotřebí, aby se tato nezbytná důvěra vybudovala.

Castdanur na ni kývl tak, že jeho pozdrav působil opravdu vřele. Při své první návštěvě s Tomasem neměla Miranda z tohoto místa dobrý pocit, ale teď cítila, že se věci nějak změnily. Starší vůdce slunečních elfů téměř zářil štěstím. „Lady Mirando…“ začal.

„Jen Mirando, prosím.“

„Mirando,“ začal znovu. „Můj lid je tvým dlužníkem. Lord Tomas nám pověděl o tvé úloze ve zničení tábora bytostí prázdnoty. Soužili nás dnem i nocí celé roky a přišli nás velmi draho.“

Miranda střelila pohledem po Tomasovi, jehož tajemný výraz napovídal, že je lépe některé věci nechat nevyřčené, jako třeba proč

sluneční elfové nepožádali o pomoc ostatní elfy, když se běsové objevili poprvé. Debaty o nezávislosti, tvrdohlavosti a hloupých rozhodnutích mohou odložit na klidnější a přemítavější období. Právě teď tu byla naléhavější záležitost. „Bylo mi potěšením," odvětila. „Vlastně nás jich zbavil Tomas, já jsem jen vymazala zbytek jejich vpádu."

„Bylo to nezbytné," dodal Tomas. „Kdybys to neudělala, bylo by pro ně asi snadnější se vrátit. Teď si myslím, že si v první řadě musíme dělat starosti jen s původním oslabením struktury naší roviny reality, které jim umožnilo sem proklouznout."

Miranda se kousla do jazyku a snažila se nevyhrknout, že jediná osoba, která je nejpovolanější objevit díru v bariérách mezi reálným vesmírem a prázdnotou, je na druhém světě v jiné rovině reality! Místo toho přikývla. „S Castdanurovým svolením, Tomasi, dostanu několik tkáčů kouzel, aby na tomto problému pracovali s našimi nejnadanějšími mágy."

Tomas přikývl. Obrátil se na Castdanura. „Jsme připraveni."

„Pak tedy pojďte za mnou," vyzval je starý elf. Pokynul dvěma dalším elfům, aby je doprovázeli.

„Nemyslím," začal Tomas, „že potřebujeme doprovod, Castdanure."

Starý elf sklonil hlavu na znamení tichého souhlasu a mávnutím poslal ty dva pryč. Když opouštěli vyhrazené místo, Miranda se rozhlédla a uviděla, že nově příchozí jsou již plně zapojeni do práce na stavební obnově částí komunity, které byly zanedbávány. „Zdá se, že se tu nově příchozí cítí jako doma."

„Jsou to naši bratři a sestry. Vracejí, o co jsme přišli, a vy jste nás zbavili soužení, které nás oslabovalo. Než vyrazím na svou poslední cestu, uvidím Baranor znovuzrozený."

„To je dobře," přikývla Miranda. Pak si uvědomila, že tu někdo chybí. „Kde je Kašpar a jeho muži?"

„Po návratu našich bratří a díky jejich dobré práci v náš prospěch jsme usoudili, že je v pořádku, když je propustíme. Kašpar a ten, kterému říkáte Jim Dasher, prokázali, že jsou skutečnými přáteli elfů." Obrátil se na Tomase. „Vrátil jsem Jimu Dasherovi talisman,

který mu dali v Elvandaru, a Kašparovi z Olaska jsem dal taky jeden. Oba jsou zde vítáni, kdykoli k nám zavítají.“

Miranda si povzdechla. „Ach, musím s Jimem Dasherem mluvit.“

„Do večerního přílivu budou na moři.“

„Můžeme je vyhledat,“ navrhl Tomas, „jakmile tady skončíme.“

„Není třeba,“ pravila Miranda, když začali stoupat po dlouhé stezce, která obkružovala pevnost a vinula se vysoko do hor. „Můžu Dashera zastihnout v Roldemu.“

Kráčeli svižně po cestě a Miranda si po půl hodině uvědomila, že ji doprovázejí dva výjimečně dobří lezci. Elf a bytost ovládající sílu Dračích vládců. Ve skutečnosti se zdálo, že Tomas navzdory své těžké zbroji otálí a umožňuje tak Castdanurovi a Mirandě, aby s ním drželi krok. Miranda se cítila znechucená svou slabostí a proto zapojila trochu magie, aby se jí šlo lehčeji. Jednalo se o drobné levitační kouzlo, s nímž měla pocit, že se spíše prochází po rovině a neplahočí se do kopce.

Dobré dvě hodiny šplhali po úzké stezce, až došli k velké louce. Castdanur se zastavil a oznámil: „Tady vstoupíme do pravé říše Quoru.“

„Vzpomínám si,“ podotkl Tomas. Miranda se na něj po očku podívala a Tomas pokračoval: „Jsou časy, kdy ke mně přijdou Ashen-Shugarovy nezvané vzpomínky. Věci, které jsem nevěděl, dokud mě něco nepřinutí, abych si na ně vzpomněl.“ Dlouho tiše stál s pěstmi v bocích. Očividně zkoumal vjemy, rozlišoval pocity. Nakonec začal: „Vzpomínám si…“

*

Ashen-Shugar letěl oblohou a těm, kdo byli drženi v otroctví, hlásal: „Jednejte teď dle své vůle, neboť jste svobodný národ!“

Ti, kdo byli známí jako elfové, *edhel* či »národ« v jejich vlastním jazyce, sklonili všichni hlavy v úctě před svým bývalým vládcem. Ostatní Dračí hostitelé povstali proti novým bohům a zatímco na nebesích zuřily Války Chaosu, tento jeden Valheru, vládce Orlích výšin, vzal jejich osud a vložil ho do jejich rukou.

Zbývající rasy byly také osvobozeny a skrz velké trhliny ve struktuře prostoru a času přicházely rasy nové. „Velký zápas se

blíží," volal Ashen-Shugar a díky magii Valheru slyšeli jeho slova všichni dole pod ním. „Vezměte tento svět a učiňte jej svým!"

Národy si vybraly velice rozdílné cesty. Ti, kdo šli za světlem rozumu a kteří dostali za úkol střežit tradici a moudrost, *eldar*, vedli své stoupence do světlin lesa a začali stavět nádherný domov. Ten se stal lesnatou zemí, z níž pak jednoho dne vznikne Elvandar. Ti, kdo následovali a sloužili, byli nazváni elfové světla, *eledhel*, a z jejich řad vyrostli moudří vladaři, první králové a královny.

Další se rozhodli uhasit žízeň po moci Dračích hostitelů. Byli to ti, kdo si přáli dosáhnout moci Valheru. Tito hledači temnoty byli známí jako temní elfové, *moredhel*.

Jiní byli stiženi šílenstvím a strachem, vyděšené bytosti ponechané bez svých pánů, jako když opuštění domácí psi běhají v divočině ve smečkách vzbuzujících takový strach, že se jich bojí i vlci. Byli nazváni šílenými elfy, čili *glamredhel*.

Ostatní se rozptýlili, cestovali po souši i po moři, žili s jinými rasami, lidmi a trpaslíky, někteří se skřety a trolly. Zapomněli na svůj původ a stali se cizinci. To byli elfové ze zámoří, *ocedhel*.

A vysoko na Vrcholcích Quoru stál Ashen-Shugar tváří v tvář bytostem tak hluboce ukrytým v srdci Midkemie, že ani Valheru by neznepokojovali. Neboť mezi vrcholky na izolovaném místě žila rasa, jež byla spojena s pravou podstatou veškerého života na tomto světě. Nevinná, jemná rasa, která žila způsobem neprozkoumatelným i pro ty nejmocnější z Valheru či nejmoudřejší z eledhel. Jejich účel byl nepochopitelný a jejich podstata matoucí. Přesto i nejdivočejší z Dračích hostitelů cítili, že v sobě mají jakýsi hluboký význam. Nešlo o něco, co by se dalo vysvětlit. Bylo to něco, co se dalo pochopit jen intuicí.

A existovali strážci, sluncem opálení elfové, kteří lovili a žili pod Vrcholky Quoru a jejichž jediným úkolem bylo udržovat toto výjimečné místo v klidu a pořádku. Valheru jim říkali »střežící elfové«, nebo v jejich jazyce *tirithedhel*. Oni sami se nazývali *anoredhel*, neboli elfové slunce.

K nim Ashen-Shugar promluvil: „Jste nyní svobodný národ, ale jste vázáni povinností, neboť jestli Quor postihne nějaké zlo, pak zahyne i tento svět." A s těmito slovy odletěl…

*

Tomas zamrkal. „Vzpomínám si.“

„Vzpomínáš na co?“ zajímala se Miranda.

Zavrtěl hlavou. „Na mnoho věcí. Měli bychom pokračovat.“

Castdanur pokynul rukou, kam je hodlá vést, a vydal se přes louku. Na jejím vzdáleném konci vstoupil na úzkou pěšinu. Tomas ho následoval a Miranda kráčela hned za ním. Když však vstoupila na stezku, zavrávorala a zastavila se. Všechno se změnilo. I samotný vzduch byl jiný. Barvy byly živější, zvuky zněly novou harmonií a mučivé náznaky exotických vůní unášel vánek, který jí laskal tváře jako milenec. Miranda se přistihla, že v sobě potlačuje záchvat rozkoše. Bylo to totiž, jako by se všechny dobré věci, které si dokážete představit, odehrávaly současně.

Miranda už navštívila hodně míst. Sice ne tolik, jako její manžel, ale přesto dost, aby ji hned tak něco neudivilo. Tohle místo by však srazilo do kolen i toho nejzkušenějšího cestovatele. Miranda cítila, jak se jí chce z té čiré krásy všude kolem plakat. Co spatřila, nedokázala pojmenovat. Ve srovnání s úbočím hory jen několik kroků pod nimi by náhodnému pozorovateli nic nápadného nepřipadalo, ale přesto zde bylo něco, co Mirandu ohromilo. Viděla život! Viděla energii, jež proudila skrz samotnou podstatu každé živé bytosti před ní. Stromy zářily jemným přísvitem a všichni ptáci byli jiskřícími a míhajícími se věcmi nad nimi. Dokonalý hmyz poletoval vzduchem, kde se jemné zárodky zelené, modré a zlaté barvy pohybovaly sem a tam. Zástup mravenců kráčel svou cestou po kmeni stromu, aby sbíral mízu z praskliny v kůře. Představoval řadu diamantů pohybujících se nahoru a řadu smaragdů pohybujících se dolů.

„Co se to děje?“ zeptala se tiše.

„To je Quor,“ pravil Tomas. „Pojďte.“

Miranda se zhluboka nadechla, sebrala se a následovala starého elfa a člověka přeměněného v Dračího vládce, kteří před ní zamířili po pěšině vzhůru. Tomas byl jako zrnko ze slunce. Když se na něj Miranda podívala a spočinula na něm pohledem příliš dlouho, oslepovalo ji to. Byla v něm síla, kterou Miranda stěží dokázala

zahlédnout, a Castdanur byl jako hřejivý starý oheň, v němž řeřavé uhlíky začínají dohasínat, ale ještě dávají teplo všemu kolem.

Jakmile došli k lesíku v hlubokém údolí, Tomas prohlásil: „Quor se objevil s nástupem Válek Chaosu, nebo aspoň Ashen-Shugar nemá žádné vzpomínky na jejich předchozí existenci. Válka se protahovala… Nemám tušení, jestli trvala dny, týdny, desetiletí nebo epochy. Samotná povaha existence se změnila. A až si Valheru Quoru povšimli, uvědomili si náhle, že tu je něco, čemu si ani oni netroufají klást otázky.“

Miranda se zastavila na okraji háje.

Obrovské stromy, cizí a půvabné, s listy, jež ve větru zpívaly, a s jemnými odstíny, které na tomto světě neměly místo, rostly vzhůru jako tanečníci zachycení v okamžiku, kdy vyskočí do vzduchu. Mezi větvemi se třpytily střípky křišťálu a odrážely světlo ve všech barvách duhy. Vzduchem se nesly závany koření a okvětních lístků a vyvolávaly mučivě známé připomínky cizí vůně.

A všude byla hudba, podivné harmonie hrané na neznámé a nádherné hudební nástroje, krásné, až to lámalo srdce, ale tak slabé, jako by setrvávaly na okraji vnímání, náznaky tónů a rezonance skryté za šuměním listí, šplouchánímpadající vody a jemnými zvuky nohou.

„Co je to za místo?“ zašeptala Miranda, jako by se bála, že hlasitá otázka by mohla zrušit jakési neuvěřitelné kouzlo.

„Říše Quoru,“ odpověděl Castdanur.

„Zde spočívá jeden z pravých divů našeho světa,“ vysvětlil Tomas. Ukázal na vrchol kopce a Miranda spatřila pomalu se přibližující postavy. Měly zelenou barvu a lidský tvar, až na prodloužené hlavy bez vlasů a vystouplé čelisti. Uši vypadaly jako vystupující půlměsíce. Bytosti se pohybovaly houpavým krokem na dlouhých a štíhlých nohou. Každá na sobě měla tuniku do půli stehen, vyrobenou z jakéhosi hnědého materiálu a přepásanou koženým řemenem. Na nohou měly sandály spletené z čehosi, co vypadalo jako rákos. Měly černé oči, malé nosy a jejich rty byly jakoby neustále našpuleny do překvapeného výrazu. Každá z bytostí nesla dlouhou dřevěnou tyč, buď hůl nebo zašpičatělý kůl.

Za nimi přicházela zářící stvoření.

Miranda je jinak označit nedokázala. Byly to pilíře z křišťálu nebo světla či energie, ale nějak okamžitě poznala, že jde o inteligentní bytosti. Byly zdrojem oněch divů kolem ní. Zcela jistě to cítila díky náznaku hudby ve vzduchu, jež se z nich zdála vyzařovat, a díky jemné záři, která je obklopovala a dodávala krajině příznačnou barvu. Miranda si pomyslela, že cizí a nádherná vůně ve vzduchu pravděpodobně přichází také od nich.

Castdanur se obrátil na Tomase. „Dračí jezdče, musíš zůstat zde. Oni nedokáží vydržet dotek tvého chladného kovu. Paní, smím tě požádat, abys šla se mnou?“

Stále ještě přemožena krásou ho následovala.

Když došli k první ze zelených bytostí, Castdanur se na chvíli uklonil na znamení pozdravu a úcty. „Oni jsou Quor, Mirando.“ K prvnímu z Quoru promluvil jazykem, který nepřipomínal žádný z těch, s nimiž se Miranda setkala. Byl velmi melodický, téměř jako zpěv.

Quor odpověděl stejným jazykem, ale jeho hlas zněl chvějivě jako rákosové píšťaly. Quor lehce sklonil hlavu a Miranda si všimla, že je velmi málo pohyblivý v oblasti krku. Z blízkosti nepřipomínala kůže tohoto stvoření nic jiného než pokožku zelené rostliny.

Potom Castdanur ukázal na pilíř světla. „A to jsou ti, kterým Quor slouží, Sven-ga’ri.“

Miranda mohla stěží mluvit. Takový to byl pocit krásy, jenž obklopoval tyto bytosti ze světla. „Castdanure,“ řekla Miranda a přistihla se přitom, že šeptá, „kdo jsou Sven-ga’ri?“

„Nevím, paní,“ odvětil Castdanur. „Jsou něco zázračného, co zde existuje ještě z dob před vzpomínkami.“

„Nikdy jsem neslyšela ani o Quoru, ani o Sven-ga’ri, a žiji na tomto světě už velmi dlouho,“ podotkla tiše. „Byla jsem tady, když byl tvůj otec malý chlapec, a nikdy jsem někoho takového neviděla.“

„Několik málo ano,“ pravil Tomas kousek za nimi.

Náhle si byla něčím jistá. „Nejsou z tohoto světa.“

„Ne,“ potvrdil Tomas. „Ale teď jsou jeho součástí.“

„Jak je to možné?“ podivila se Miranda. Stěží byla schopná odtrhnout zrak od krásy křišťálových bytostí. Všechny vyrostly do výše deseti či dvanácti stop s krátkými končetinami plujícími

přibližně stopu nad zemí. Na obou koncích, nahoře i dole, se zužovaly a uprostřed byly hodně rozšířené. Byly mezi nimi určité rozdíly, některé byly vyšší, jiné kulatější. Ale všechny měly límec z křišťálu nebo světla, který se okolo nich rozprostíral. Kolem jejich hlav se světla obtáčela ve složitém vzoru a u každé bytosti v různých barvách. Některé měly barvy zelené a zlaté, jiné stříbrné a modré, červené a bílé, nebo další kombinace. V celku to bylo velmi oslňující.

„Nikdo neví," odpověděl Tomas. Zhluboka se nadechl, jako by nasával omamující krásu okolí. „Jestli je na tomto světě dobro, Mirando, tak je tady. Tyto bytosti jsou něco jedinečného a já netuším, jak to vím, ale cítím to v kostech, že kdyby se jim stalo něco zlého, zlo způsobené tomuto světu by mohlo být nenapravitelné."

„Mohou mi rozumět?"

„Quor jim rozumí," vysvětlil Castdanur, „ale lidskou řeč buď neumí, nebo si zvolily, že ji nebudou používat." Ukázal na Sven-ga'ri. „Quor mluví za ně a k nim."

Miranda přikývla. Tomasovi řekla: „Tak proto jsi byl tak dychtivý ohledně naší schůzky s kněžími a s ostatními mágy, a tak poplašený objevením běsů."

„Ano," souhlasil Tomas. „Že se Děti běsu objeví kdekoli jinde na tomto světě, je důvod k nejvážnějším obavám, ale tak blízko odsud, to je alarmující."

„Co by se stalo…?" začala Miranda.

„Vše zde by zahubily," odpověděl Tomas. „A svět, jaký známe, by se změnil… nebo něco horšího."

„Horšího?"

„Castdanure, řekni jí to."

„My věříme, stejně jako věřili Valheru, že jsou tyto bytosti svázány s živým srdcem Midkemie. Pokud by se jim něco stalo, srdce světa by bylo zraněno nebo by dokonce zemřelo."

Miranda pocítila náhlou záplavu citů tak hlubokých, že se jí oči zalily slzami. „Cože?"

Castdanur se na ni podíval. „Sven-ga'ri k tobě právě hovoří."

„Ashen-Shugarovi a ostatním Valheru," rozprávěl Tomas, „nebylo dáno, aby uměli nahlédnout do svého nitra, ale toto byly

jediné bytosti kromě nich samých, jež respektovali, snad dokonce o ně pečovali. Přinejmenším se nikdy nepokusili si je podmanit nebo jim nějak ublížit, což je u Valheru ojedinělé. Valheru možná těmto bytostem nerozuměli, ale kvůli tomu se nestali imunní vůči úžasu. Byl to snad jediný čas v jejich existenci, kdy úžas zažili.“ Tomas se na okamžik odmlčel, něco zvažoval a pak dodal: „Myslím, že Sven-ga’ri hovoří city, Mirando.“

„Ano,“ souhlasila. Oči měla dokořán, plné slz, a hlas jí díky emocím přeskakoval. „Už teď bych za ně položila život.“

„Tak je to se všemi, kdo se s nimi setkají,“ vysvětlil Castdanur.

„Musíme jít,“ vybídl je Tomas.

Miranda se stěží dokázala odtrhnout od teplé záře, když stála blízko těch udivujících bytostí, ale nakonec se otočila a pomalu kráčela pryč. Když byli o kousek dál, pocity ohromující lásky, s nimiž se právě setkala, začaly mizet a když došli k okraji, o němž začala uvažovat jako o Mýtině Quoru, udělali krok zpátky do lesa a svět se vrátil k normálu, nadechla se a zavrtěla hlavou, jako by si ji chtěla pročistit.

„Myslíte, že takto chrání sami sebe?“ zeptala se.

„Kdyby tomu tak bylo,“ ozval se Castdanur, „proč by pak potřebovali Quor nebo Quor potřeboval nás? Valheru,“ dodal, dívaje se na Tomase, „měli důvod z nás udělat strážce.“

Tomas pokrčil rameny. „Mé vzpomínky Dračích vládců nejsou úplné. V tom, co říkáš, je však určitá moudrost. Sám za sebe nejsem ochoten vložit osud tohoto světa do rukou Sven-ga’ri nebo riskovat, že Dasatové či běsové nebudou na jejich nádherné písně reagovat stejně jako my.“

„Souhlasím,“ přidala se Miranda. Než opustila Čarodějův ostrov, téměř ji přemohlo zoufalství, ale nyní se cítila znovuzrozená a přísahala, že ani tyto cizí a nádherné bytosti a ani žádné jiné stvoření na tomto světě nepostihne žádné zlo.

Miranda kráčela dolů po pěšině, zatímco slunce zapadalo za západní vrcholky na protější straně zátoky. Cítila se posílena novým vědomím. Příšerné věci se blížily, ale ona se nebude krčit v nějakém tmavém koutě a čekat, až ji ty hrůzy vyhledají po zničení všeho, co na tomto světě miluje. Setká se s oněmi hrůzami s hlavou vztyčenou

a s odhodláním, a v posledním okamžiku ochotně odevzdá vše, co bude muset, aby ochránila vše, co na tomto světě milovala.

XVII

Předehra

Valko silně udeřil.

Rytíř smrti, jemuž čelil, byl vycvičený, zběhlý a obezřetný. Vyhnul se úderu, ale odkryl se, takže Valko mohl provést krouživý pohyb mečem a nakonec jeho hrotem rytíře probodnout. Hbitě se otočil, aby našel dalšího protivníka, a málem byl zasažen zuřivým úderem shora. Valko zvedl meč a úder blokoval. Potom uchopil jílec meče oběma rukama, mávl jím dolů a prudce řízl druhého protivníka zezadu do nohy. Ten se zhroutil. Valko švihl mečem a vrazil jej protivníkovi do hrdla. Pak vzhlédl. Byl připraven na další střet.

Jeho strana jen tak tak držela pozice proti zdánlivě nekonečným vlnám tekaranových rytířů smrti. Jak se jim nakonec podařilo objevit pevnost Sesterstva kouzelnic krve a domnělého vůdce Bílého, to byla otázka, jež bude muset počkat. Možná mezi sebou měli zrádce, nebo jednoho ze samotných věrných služebníků Sesterstva mučili tak, že toto místo prozradil. Ale v obou případech došlo k nedozírným škodám. I když třeba v tuto chvíli vítězili, přičemž o výsledku se stále dalo pochybovat, budou všichni zde přítomní přinuceni uprchnout a schopnost Bílého vést bude přerušena na celé týdny.

Valko dal znamení dvěma dalším rytířům smrti, kteří sloužili Bílému, aby spěchali podpořit boj na pravém křídle. Sám oddechoval, zatímco si dělal přehled o okolí. Nacházeli se na rozlehlém nádvoří, na něž předtím poprvé vstoupil po přerušení iluze, která obklopovala domov Sesterstva kouzelnic krve. Uživatelé

magie byli zmateni střetem s půltuctem kněží smrti, které doprovázeli rytíři smrti z paláce.

Pro Valka a jeho stříbrně oděné válečníky byli rytíři smrti v červeno-černé zbroji snadnými cíli. Na jeho vkus jich však bylo příliš mnoho, než aby našel taktickou výhodu. Valkovi válečníci byli nadanější a možná by mohli zvítězit tím, že soupeře vyčerpají. S každou minutou se však tato slabá naděje vytrácela, protože jestli kněží smrti přemohli Sesterstvo, jakékoli kouzlo namířené proti Valkovým mužům by tento souboj rychle ukončilo.

Zvuky bitvy náhle rozřízl šílený řev a uprostřed boje se najednou stalo něco nepředstavitelného. V šarvátce se objevila bytost, která byla přibližně dvojnásobně větší než nejvyšší válečník. Kolem ramen měla plášť z kouře. Kůži jako by měla z jakési světélkující bílo-modré křišťálové hmoty a vyzařovala z ní pulsující energie, kterou Valko cítil i na dálku. Chlupy na rukou i na krku se mu ježily a on viděl, že jsou na tom stejně i bojovníci z obou táborů.

Nestvůra švihla dlouhou silnou paží. Všude tam, kam dopadla, zanechávaly její těžké černé drápy kouřící rány. První obětí útoku se stal jeden z Valkových rytířů smrti, ale druhým byl kněz smrti, který se dostal příliš blízko k potyčce poté, kdy zabil jednu kouzelnici krve. Drtivý stisk masivní ruky monstra knězi zlomil vaz.

„Zpátky!“ volal Valko.

Viděl, že v těsné blízkosti nestvůry je více nepřátel než jeho vlastních mužů, a okamžitě rozpoznal příležitost nechat nestvůru bojovat místo nich. Mezitím se Valko snažil vymyslet nejlepší způsob, jak se s oním monstrem vypořádat. Rukou dal signál, aby se obránci zorganizovali. Posunuli se na pozice, které jim určil, a nechali rytíře smrti z paláce, aby se monstru bránili sami. Valko viděl, že kněží smrti porážejí Sesterstvo kouzelnic krve, a proto naznačil čtyřem svým bojovníkům, aby na kněze smrti zaútočili zezadu.

Vykonali jeho rozkaz a Valko je sledoval.

Sesterstvo kouzelnic krve mu neudělilo ani velení a ani hodnost, ale když před méně než patnácti minutami začal útok sil Temného, přirozeně se prostě chopil velení a nikdo jeho pokyny nezpochybňoval. Byl lordem z Camareenu a i když nebyl

nejzkušenějším válečníkem ze všech přítomných, byl šlechticem s nejvyšší hodností. A prokázal, že byl Hireovým zdatným studentem. Bránil Sesterstvo před katastrofou, aby nepadlo, a teď to vypadalo, jako kdyby snad měly sestry šanci útok přežít.

Kdyby jen dokázal vymyslet způsob, jak to monstrum ovládnout.

Valka nikdy nenapadlo ustoupit. To Dasatové neměli v povaze. Buď vyhrajete, nebo zemřete. Bylo to tak jednoduché. Valko však nebyl natolik hloupý, aby zbytečně obětoval svůj život i životy svých válečníků. S uspokojením sledoval, jak válečníci, které poslal zaútočit na kněze smrti, svou práci rychle splnili, zatímco byli kněží zaměstnáni svými tajemnými potyčkami se Sesterstvem. Nyní válečníci získali lehký oddech, zatímco zbývající palácové rytíře smrti zaměstnávalo monstrum. Valko běžel k místu, kde stála vyčerpaná Audarun. Stará kouzelnice krve spotřebovala veškerou svou energii na boj s kněži smrti. „Víš, co je ta nestvůra zač?“ zeptal se.

„Mohu pouze hádat. Nikdy jsem na takovou bytost nenarazila ani v životě a ani v legendách. Dokonce si ani nejsem jistá, kdo ji sem přičaroval, protože se zdá být stejně šokující jak pro kněze smrti, tak pro nás.“

Valko dal znamení svým zbylým rytířům smrti, aby se přeskupili. V několika okamžicích stáli připraveni bránit kouzelnice krve před monstrem. Hrstka palácových rytířů smrti ještě stále bojovala a snažila se najít způsob, jak vyčarované monstrum zabít. Valko je pozorně sledoval. Hledal u nestvůry jakýkoli náznak slabosti. Půl tuctu kouzelnic krve, které stály za ním, tiše kouzlilo, některé se pokoušely se zavřenýma očima vycítit něco z povahy či síly onoho stvoření.

Když Audarun začala se zaklínadlem, Valko obrátil pozornost k nestvůře, s níž právě bojovali poslední palácoví rytíři smrti. Valko každému z nich přál smrt, vzdával jim však poctu, že umírali s odvahou.

Brzy zůstal naživu jen jediný palácový rytíř smrti. Ten začal ustupovat a odváděl nestvůru pryč od místa, kde čekal Valko a ostatní. Valko nespokojeně zaklel, když se jeden z jeho rytířů začal smát zbabělosti palácového rytíře. „Dost!“ vykřikl. „Je sice zábavné

dívat se, jak zbabělec v bolestech umírá, ale máme k přemýšlení důležitější věci – třeba jak zabijeme to monstrum.“

„Nevšiml jsem si u té nestvůry žádného slabého místa,“ ozvalo se za ním a Valko se otočil. Těsně za jeho zády stála Luryn.

„Ty bys tady být neměla,“ napomenul ji. Zpočátku se těžko smiřoval s představou, že má sestru, ale jak s ní trávil čas, začínal si všímat, jak je podobná jejich matce, a cítil, že ho k ní přitahuje pocit souznění, který ho těšil a současně trápil. Sestry měly být posílány pryč, aby se spojovaly se syny z mocných rodin a rodily jim syny za účelem pevnějšího spojenectví. Nebyli to lidé, o něž by se válečník staral.

Tolik z toho, co se jako dítě naučil od své matky, teď splývalo do nového a znepokojujícího obrazu. Valko se přistihl, že si o lidi kolem sebe dělá starosti. Místo aby chtěl jen zvítězit nad monstrem, chtěl také ochránit sestru a ostatní kouzelnice krve, a rovněž všechny rytíře smrti, kteří sloužili Bílému. Nesnášel rozpor, který se s těmito pocity dostavil, kdy jediné, co by si opravdu přál udělat, bylo zabít vše, co mu stálo v cestě.

Pak se najednou na nádvoří objevili Martuch, Hirea, další čtyři rytíři smrti a dva lidi maskovaní jako podřadní. Člověk, jehož znal jako Puga, byl rychlý. Než mohli ostatní zareagovat, už začal kouzlit. Když monstrum zabilo posledního palácového rytíře smrti, vytvořil se kolem něj baldachýn energie. Stvoření se zadívalo směrem k Pugovi a na povrchu baldachýnu se objevil vzor z krystalů. Každý krystal vyzařoval jasný žlutý paprsek energie, který se spojoval s vedlejším krystalem. Nestvůra byla rázem uzavřena v mřížoví energie.

Monstrum zaútočilo a při kontaktu s mřížovím z jeho ruky a ramene vyšlehla exploze kouře a plamenů. Stvoření zaskučelo bolestí a vztekem. Ozvěna zvuku přinutila chlupy na Valkově krku a pažích, aby se zježily ještě víc. Nestvůra kolem sebe nekontrolovatelně mlátila, ale každý kontakt s mřížovím energie jí působil další zranění a bolest.

Valko obdivně přihlížel a současně se držel stranou, jak s každou následující vteřinou zuřivost monstra narůstala. Nakonec se uvnitř pasti umlátilo. Z jeho těla se stala jen hromada dýmajících spálených

ran, jak se v marném pokusu o únik neustále vrhalo proti mřížoví sítě.

Pug něco řekl Magnusovi. Ten udělal krok vpřed a seslal další kouzlo. Z dlaní jeho natažených rukou vyrazil impuls síly a zasáhl věznënou nestvůru. Naposledy zaskučela a poté vybuchla oslňujícím stříbro-červeným bleskem. Její zničení naplnilo nádvoří zápachem spáleniny a hniloby.

Dvěma lidským čarodějům trvalo méně než minutu, než nestvůru přemohli. Martuch i Hirea stáli jako zkamenělí. Ani léta bojového výcviku je na něco takového nepřipravila.

Valko spěchal k místu, kde čekali Pug s Magnusem. Oba vypadali vyčerpaně. Pug a Magnus předtím opustili Nakora s Bekem a pospíchali zpátky na schůzku, jen aby zjistili, že se s Martuchem a Hireou minuli. Rozednívalo se a město šílelo. Zvony vyzváněly a svolávaly spolky ke shromáždění. Všichni rytíři smrti a jejich stoupenci měli v poledne následujícího dne obdržet rozkazy od tekarany ve jménu Jeho Temnosti.

Magnus použil svou schopnost přenést se bez přístroje, aby se s nimi vrátil do sadu, kam dorazili jen pár minut předtím, než se dostavili Martuch s Hireou. Rychlá diskuse vedla k závěru, že najdou Valka, neboť nepřítomnost mladého lorda z Camareenu by následující den během shromáždění neprošla bez povšimnutí. Pug měl sotva čas informovat dva rytíře smrti o tom, co objevil v srdci chrámu Temného.

*

Martuch nyní přehlédl masakr na nádvoří a rozhodl: „Všichni teď musí odejít.“

Audarun jednou tleskla a zvolala: „Připravte se na evakuaci.“ Podívala se na Martucha s Valkem a pak na znamení souhlasu jednou kývla. „Máme plány pro nepředvídané události. Věděly jsme, že je velmi pravděpodobné, že přívrženci Temného a tekaranovi agenti nakonec naše útočiště objeví.“

Ty kouzelnice krve, jež nebyly zraněny, měly naspěch, aby shromáždily potřebné nezbytnosti, zatímco pět sester, které byly

příliš zraněné, aby pomáhaly, odpočívaly tam, kde je osud zanechal. Martuch pokynul hlavou směrem k nim a Audarun jednou kývla.

Starý válečník hbitě tasil meč. Rychle kráčel od jedné zraněné k druhé a čistými ranami je zabíjel. Každá čarodějnice zavřela oči a vyrovnaně čekala na smrt.

„Proč?“ zeptal se Pug zděšeně.

„Cesta je svízelná,“ odvětila Audarun. „Kdybychom je tady nechali, kněží Temného by z nich navzdory jejich oddanosti vytáhli všechno, co vědí. Každá z nás ví, co riskuje a každá z nás raději ochotně přijme smrt, než aby se stala nástrojem zrady.“

„Zrada, ano,“ vzpomněl si Hirea. „Někde v Bílém máme zrádce, protože tento útok byl příliš koordinovaný a příliš dobře vymyšlený, než aby byl náhodný. A také až příliš dobře se časově shodoval s blížící se invazí do lidské říše. Temný si nepřeje mít za svými zády žádné nepřátele, jakmile zahájí útok do lidského světa.“

Pug se podíval na Audarun. „Dokážete toho zrádce najít?“

Přikývla. „Máme prostředky. Teď, když chápeme, že je tu někdo, koho musíme najít.“ Dala znamení mladé ženě stojící kousek od nich. Dívka došla k nim a poslouchala, když jí Audarun dávala instrukce. Mladá kouzelnice krve jednou kývla a pospíchala pryč. „Hotovo. Pokud zrádce neuprchl nebo nebyl během útoku zabit, najdeme ho.“

„Ha?“ podivil se Magnus.

„Sestry podstupují léta tréninku, mladý člověče. Ne, zrádce musí být podřadný. Žádná podřadná zde nevydrží.“

Pug přikývl. Valko k nim došel a stoupl si vedle něj. „Co to bylo za bytost?“ zeptal se.

„Nestvůra prázdnoty,“ odpověděl Pug. Pohledem přelétl to krveprolití. „Co se tu stalo?“

„Za úsvitu hlásil zvěd,“ vysvětloval Valko, „že se po zřídka užívané stezce směrem k jihu blíží skupina tekaranových palácových stráží a několik kněží smrti. Audarun řekla, abychom zůstali klidní, protože čas od času takové skupiny přicházejí blíž, aniž by pronikly iluzí, která toto útočiště kryje. Pro jistotu jsem navrhl, aby přítomní rytíři smrti zůstali připravení.“

„Moudré opatření,“ zhodnotil Hirea, očividně potěšen, že jeho student prokázal víc trpělivosti než průměrný mladý rytíř smrti. Většina mladých dasatských válečníků by měla sklon ihned zaútočit, aniž by čekala, jestli je to nezbytné.

„Zřejmě věděli, co mají hledat,“ pravil Pug.

„Vše, co jsme zatím viděli, nám říká, že se na tohle velmi dlouho připravovali,“ zhodnotil Magnus.

„Ano,“ souhlasila Audarun. „Naše spokojenost narůstala. Uklidňovalo nás, že jsme tu přece ukryty už tolik let. Ale možná to prostě bylo jen proto, že jsme dosud neznamenaly tak vážnou hrozbu, abychom stály za pozornost.“

Martuch skončil se zabíjením raněných. „Žádají si tě na velkém shromáždění,“ sdělil Valkovi. „Lord z Camareenu se musí ukázat ve velké síni Sadharinu. Půjdu s tebou. Hirea se bude muset připojit ke Scourge.“

„Ne,“ řekl Valko.

Martuch se zamračil. „Ne?“

„Je čas.“

„Co tím myslíš?“ zeptal se Hirea.

„Nikdy už nenastane čas, kdy tolik rytířů smrti – ze spolků, z palácové stráže, z chrámu – bude mimo město. Půjdou mimo svět, na druhou stranu portálu,“ vysvětlil Valko. Obrátil se na Puga a Magnuse. „Přivedli jste zbraň ke zničení Temného a mně osud určil, že mám zabít tekaranu. Jestli přijde víc jeho mužů a najdou toto místo opuštěné, budou mít za to, že kouzelnice krve a Bílý se stahují do podzemí a že se skrývají v houštinách jako mnoho matek a dětí. My místo toho odvoláme všechny naše síly z jejich seřadišť a svoláme je uvnitř velkého paláce. A až si tekarana bude věřit nejvíce a jeho vojska vypochodují, aby dobyla další svět, udeříme. Kancléři řádů si možná všimnou, že jeden či dva rytíři smrti ze spolku na seřadišti chybějí, s velkou pravděpodobností však dojdou k závěru, že byli zabiti či zraněni při Velkém výběru. Když se tento oddíl nájezdníků nevrátí, usoudí, že někteří z těch, kdo chyběli na seřadišti, byli tady, a mrtví nebo schovaní byli služebníci Bílého.“ Valkovi nadšením zářily oči. „Je čas! Rozhlaste, že jsem včera v noci zemřel v bitvě, Martuchu. Pak shromážděte naše síly na smluveném místě a

zdůrazněte našim mužům, že je zapotřebí tajnost a prohnanost. Počkáme jako děti ve skrývání, dokud vojsko neodejde, a když si tekarana bude úplně jistý svou nezranitelností, udeříme!“

Poblíž stojící rytíři smrti a dokonce i Hirea s Martuchem vykřikli na souhlas. Pug si uvědomil, že nezáleží na tom, jak rozumní tito muži byli ve srovnání s ostatními své rasy – v hloubi duše to stále byli Dasatové. Jen malý krůček dělil racionální bytost a vražedného válečníka postrádajícího jakoukoli stopu soucitu. Pug však také věděl, že je do toho zapleteno i jisté proroctví, které mělo na svědomí, že se Valko hrne vpřed navzdory všem radám, jež by mu někdo mohl dát.

Pug se obrátil na syna. „Tady nic víc dělat nemůžeme. Můžeme jen doufat, že tvá matka a její spojenci připravili Tsurany na to, co má přijít, a že našla a zničila Leso Varena.“

Navzdory úctě ke své matce a její jednostranně zaměřené schopnosti sledovat cíl, dokud jej není dosaženo, měl Magnus vážné pochybnosti, že bude schopná nekromanta najít a zatočit s ním.

Provolávání utichlo a Valko řekl: „Co budeš dál dělat ty, člověče?“

Pug přemýšlel. Čím dál víc si byl jistý, že se jeho čas na tomto světě krátí. „Když vystoupíte proti tekaranovi, pak musí Nakor rychle rozhodnout, co dělat s Bekem.“ Pug nebyl přesvědčen, že je Bek předurčený Zabíječ bohů, věděl však, že existuje spousta věcí, kterým sám ještě nerozumí – včetně důvodů, proč jsou všichni na tomto světě. Nevěděl, jestli by Nakor mohl nějak objasnit tyto záhady. Nenechal by tady Nakora, kdyby se tomu mohl vyhnout, a pokud Bekovi není souzeno zemřít zde, pak se ten podivný mladík také musí vrátit na Midkemii.

„Doufám, že nad tekaranou zvítězíte, že ho sesadíte z trůnu a že moc Temného bude otupena. Ale já se musím vrátit do své vlastní říše, protože tam spousta vašich válečníků zaplavuje svět, který nazývám svým domovem. Vrátím se s vámi.“

Valko zvážil Pugova slova a krátce přikývl. „Můžeš nás všechny přesunout svou magií?“

Pug se podíval na Magnuse, který mu sdělil: „Jestli se chceš vrátit do sadu, můžu současně přemístit čtyři či pět z nás. Zabere to několik přesunů.“

„Jeden přesun bude stačit,“ pravil Valko. „Potřebuješ přemístit jen svého otce, Martucha, Hireu a mě.“ Na zbylé rytíře smrti zavolal: „Doprovoďte Sesterstvo do jejich nového úkrytu. Chraňte je! Pokud selžeme my, vy jste zárodkem nového Bílého.“

Rytíři smrti, kteří sloužili Bílému, mladému lordu zasalutovali a odešli. Valko prohlásil: „Ať už jsme pryč, neboť je toho třeba tolik udělat a čas je skoupý.“

Pug přikývl. Magnus naznačil třem Dasatům, aby přišli blíž, vybídl je, aby se navzájem drželi, a v tu ránu byli pryč.

*

„Vysvětlila jsem ti to dostatečně, lorde Eriku?“ zeptala se Miranda.

Erik von Darkmoor se usadil do velkého křesla ve svých soukromých komnatách a dlouze si povzdechl. „Ano, Mirando, vysvětlila. I kdybys to neudělala, Nakor by se nebyl dostal do potíží tím, že mě drží naživu tak dlouho, kdyby neusoudil, že je situace vážná, a už jen to by mě přesvědčilo, že každé varování od konkláve by mělo být bráno co nejvážněji.“ Změnil polohu a zašklebil se.

„Jsi v pořádku?“

„Ne, umírám… opět.“ Vyhlédl z okna paláce. Byl to jeho oblíbený výhled na západ slunce nad přístavem v Krondoru. „Nevadí mi zemřít. Ale umírání je příšerné.“ Ukázal na velkou dřevěnou bednu v nohách postele. „Udělala bys mi laskavost, prosím, a podala mi z té bedny malou lahvičku? Je ve váčku z černého sametu.“

Miranda otevřela bednu a podala mu váček. Erik pečlivě rozvázal dva uzly, kterými byl uzavřen, a vyndal lahvičku. Vytáhl maličkou zátku a nakapal si obsah lahvičky do úst. Potom hodil prázdnou lahvičku na stůl vedle místa, kde seděl. „Tak. Ta je poslední. Léčil jsem se tím elixírem, který mi dal Nakor, a ten mě udržoval pěkně čilého… na muže, jemuž táhne na sto let.“

„Myslela jsem, že spíš na devadesát,“ poznamenala Miranda.

„Nikdy nenech pravdu dojít do kritického bodu," odvětil jí Erik s úsměvem. Miranda ho pozorovala a všimla si, jak mu začínají mizet vrásky a do tváří se vrací barva.

„Kolik máme času?"

„Nevím. Snad několik týdnů." Opřel se. „Jsem unavený. Až do morku kostí unavený, Mirando. Posledních sedmdesát let jsem sloužil králi a zasloužím si odpočinek."

„To my všichni," odvětila. Rozhodla se nezdůrazňovat skutečnost, že ona a její manžel bojovali proti silám šílenství už dlouho předtím, než se Erik narodil. Dosud sloužil příkladně a bojoval v řadě bitev. Nikdy se neoženil a neměl děti a Miranda si uvědomila, o kolik prázdnější tím musel jeho život být ve srovnání s jejím. A i když žil dlouho, zestárl, zatímco ona stále podle vzhledu a energie vypadala na ženu, které je kolem čtyřiceti.

Erik plácl do opěrek křesla. „Co se týká tvého prvního požadavku, nemohu udělat nic. Král je umíněný. Nemá tvého muže vůbec v lásce a ještě méně miluje Tsurany."

„Proč?" zeptala se. „Od konce trhlinové války panuje mezi říší a Královstvím mír. Tsurané pomohli Království během bitvy u Sethanonu. V posledním desetiletí máte víc potíží s Keshí, než s Tsurany od chvíle, kdy byla podepsána mírová smlouva."

„Nemluvíš o několika stovkách či dokonce několika tisících uprchlíků, Mirando. Mluvíš o milionech. To je víc Tsuranů, než kolik je veškerého obyvatelstva Keshe a Království dohromady. Neexistuje žádný vévoda, který by je chtěl ve svém vévodství. Kdo by je živil?"

„Mohou pracovat. Jsou to zruční řemeslníci, farmáři a vozkové…"

„Jsou to cizinci. Ani hrabě z La Mutu by je nepřivítal, a to má tsuranskou krev! Jsou příliš velkým ohrožením."

Miranda věděla, že dostane takovou odpověď, ale doufala v lepší. „Kolik bys jich vzal?"

„Já?" podivil se vévoda. Zasmál se a Miranda znovu spatřila, jak se mu do tváří vrací energie. „Díval bych se na to jinak, kdybys umístila několik tisíc nahoře v Yabonu a v Crydee. Pokud protáhneš o několik tisíc víc do vesnic podél Zubů světa, aby si lordi u hranic

dělali starosti, nestaral bych se. Ale nemohl bych zcela naplnit přísahu svému úřadu, kdybych neposlouchal příkazy svého lenního pána, Mirando. Prostě nemohl.“

„Nějaký nápad?“ zeptala se Miranda.

„Můj návrh by byl Novindus. Ještě stále se zotavuje z pustošení Smaragdové královny a možná by byl schopen vstřebat mnoho Tsuranů. Zatraceně, mohli by dobýt celý kontinent a nikomu tady nahoře by to nevadilo.“

„Kašpar je teď tam dole a mluví se svým přítelem.“

„Takže se vsadím, že má větší štěstí než ty, protože ty nemáš žádné.“ Znovu si povzdechl, tentokrát spíše vzrušením než únavou. „A já ti garantuji, že Jim Dasher Jamison má ještě menší než ty. Jeho dědeček je prohnaný a nebezpečný muž, stejně jako jeho dědeček, a to byl hodně prohnaný bastard. On je však vytrvalý a věrný králi, stejně jako jsi ty věrná své věci. Jim svého dědečka nepřesvědčí, což znamená, že zase on nepřesvědčí krále, aby ve Východním království usadil jediného tsuranského farmáře.“

„A co můj další dotaz?“

Erik se zazubil. „To je něco jiného.“ Vstal a protáhl se. Miranda sledovala, jak je zase o něco mladší. Teď vypadal Erik jako energický muž, kterému je padesát či šedesát let a který je stále čilý a nebezpečný. „Mám zde v Západní říši nepořádek, ale nastal čas, aby si můj personál zasloužil svůj plat, takže na to mohou dohlédnout místo mě.“

„Co navrhuješ?“

„No, budu chtít generály pro tsuranskou armádu, a já jsem generál. Nebo přinejmenším rytíř-maršálek, což znamená, že velím všem generálům kolem.“

„Princ by ti dal svolení?“

„Princ by nosil zelené kalhoty a tančil ve městě na náměstí, kdybych mu řekl, že je to dobrý nápad.“

Miranda se té představě usmála.

„Edmund je dost dobrý chlapík, ale každý, kdo stojí pevně nohama na zemi, ví, že je to jen princ-správce, kterého sem vyslali, protože je tak neschopný, že tam na východě si z jeho ambicí nikdo nic dělat nebude.“ Erik zvážněl. „Až se vrátím – pokud se vrátím –

bude nám tu možná zuřit občanská válka. Zapřísahám tě, abys držela jazyk za zuby, ale král není zdravý.“

To Mirandu znepokojilo. Král byl mladý a neměl mužského dědice. „Co je mu?“

„To nikdo neví, ale mám podezření, že něco strašného. Byl se tu na něj podívat už každý kněz, jemuž se dalo věřit, a já možná požádám o pomoc i tebe nebo konkláve, pokud krále dokážu přesvědčit, že ti může věřit. Rok od roku vypadá o něco hůř, a on a královna zatím nemají žádné děti mužského pohlaví, a princezně je teprve sedm. Za posledních deset let jsme na krondorském trůnu měli hromadu královských bratranců a král udržuje bratrance v neustálém pohybu, aby nebyli ambicióznější.“

„Eriku, kdyby král zítra zemřel, co by se stalo?“

„Princ Edmund a tucet dalších z královského rodu by se vrátili do Rillanonu a stanuli by před Shromážděním lordů. Všichni by si činili nároky na trůn. A s nárokem na trůn by tu kromě něho stál další tucet z královského rodu. Dohadovali by se o království, jako když se můj starý přítel Rup handrkoval o pšenici a ječmen. A to mi vyprávěl dost historek o obchodu, abych věděl, že obchod je do posledního zrnka stejně špinavý jako válka. Pokud souhlas shromáždění nezíská žádný uchazeč o trůn, měli bychom tu frakce, a to by mohlo vést k otevřenému sporu.“

„K občanské válce,“ dopověděla Miranda.

„Ano, a už velmi dlouho jsme tu žádnou neměli.“

„Kdo je nejbližším mužským potomkem rodu conDoinů?“

„To je ten obtížný úkol,“ pravil Erik. „Je to lord Henry z Crydee, Harryho dobrý kamarád. Ale jeho předek, lord Martin, bratr krále Lyama, složil slib, že on ani jeho potomci nikdy nevznesou nárok na trůn. Jsem si jistý, že to v tu dobu vypadalo jako dobrý nápad, ale právě teď si přeji, aby tehdy držel jazyk za zuby.“ Erikovo podráždění bylo zřejmé. „Harry by měl bezpodmínečnou podporu šlechty Západu, nejen několika východních vladařů. Ale bez legitimního nároku mnozí z těch, kdo by ho podporovali, budou proti němu kvůli tomu slibu. Takže jediný chlapík, který by dokázal uchránit království před občanskou válkou, je s největší

pravděpodobností ten, kdo by způsobil, že by každý trval na svém nároku.“

„Nezávidím ti,“ podotkla Miranda.

„Jediný další mužský conDoin je v tuto chvíli je dítě. Princ Oliver, syn králova mrtvého bratra Richarda. Je mu šest.“

Miranda se otočila k oknu. Přicházela noc. „Opustím tě, lorde Eriku. Kdy můžeš přijít pomoci Tsuranům?“

„Dal jsem už do pořádku své záležitosti a můj nástupce zde bude zítra. Lord John deVres z Bas-Tyry dorazí někdy před polednem na rychlém oři ze Saladoru. Budu donucen přetrpět jednu z Edmundových recepcí a zítra dojde k formálnímu uvedení do funkce a mému odchodu do důchodu. Princ bude trvat na tom, že mi udělí jako léno pozemky, které nikdy nebudu mít čas vidět a z nichž budu mít příjem, který nikdy nebudu mít čas utratit. Krátce řečeno, budu připraven se k tobě připojit za tři dny.“

„Přijdu osobně, abych tě vzala k trhlině,“ slíbila Miranda. Odmlčela se. „Mám návrh.“

„Ano?“

„Pokud král nepřežije, mohlo by být pro prince Edmunda diplomatické jít do Rillanonu a navrhnout sebe za…“

„Regenta prince Olivera,“ zazubil se Erik. „Už jsem to probíral s lordem Jamesem z Rillanonu.“

„Nakor mi říkal, že jsi velmi chytrý – na kováře,“ podotkla Miranda.

Erik se zatvářil lítostivě. „Jsou dny – a vypadá to, že zítřek bude jedním z nich – kdy si přeji, abych nikdy neopustil kovárnu.“

„Rozumím. Takže za tři dny.“

„Tři dny.“

Miranda zmizela a Erik usedl, aby přemýšlel.

*

Kašpar táhl svým jezdcem. „Šach.“

Generál Prakesh Alenburga si povzdechl. „Vzdávám se.“ Opřel se zády o židli. „Pořád jsi tím nejlepším protivníkem, kterému jsem za celá léta čelil, Kašpare.“

„Měl jsem štěstí,“ přiznal Kašpar. „A ty jsi rozrušený, generále.“

„Pravda. Právě jsem mluvil s rádžou o tvém… návrhu.“

Kašpar už dlouho čekal na rádžovu odpověď. Dorazil před dvěma dny a našel hlavní město nového silného království Muboya, jak se raduje z období prosperity. Na útesu nad městem byl zbudován nový palác a nahradil tak starobylou pevnost, která Kašparovi trochu připomínala jeho vlastní domov v Olasku. Připadalo mu, že od doby, kdy tam žil, uplynula celá staletí.

„Jaká byla jeho reakce?“ zeptal se Kašpar.

Alenburga se opřel a jeho ostré rysy získaly přemýšlivý výraz. „Vzhledem k tomu, že ses s naším milovaným vladařem ještě nikdy nesetkal, určitě víš, jak odhadnout člověka.“

„Záleží na letech, kdy se snažíš zabránit sousedům, aby tě nerozmáčkli, zatímco se snažíš rozmačkat ty je,“ suše podotkl Kašpar.

Alenburga se zasmál. „Velmi dobře řečeno. Jak jsi navrhl posledně, když jsme se potkali, rádža provdal svou nejmladší sestru za druhého syna krále z Okanaly a zabezpečil naši jižní hranici. Ale jak to bývá, nová princezna z Okanaly nemůže vystát princův dotek a on očividně v žádném případě nemá nejmenší chuť se jí dotýkat. Raději chodí se svými kumpány za lehkými děvami, hraje o království svého otce nebo se plaví na lodích postavených pro závodění, pokud si takové utrácení zlata dovedeš představit. Takže náš vladař není spokojen s tím, jak se věci mají. Tvůj návrh na svolání vojska, které by mu chtělo přísahat věrnost, a představa umístění takové armády dole na jihu velmi blízko okanalské hranice, se rádžovi velmi líbí. Je však vyvážena starostí o to, komu asi jsou takoví vojáci věrní. Svým vlastním vůdcům nebo rádžovi?“ Alenburga rozpažil v gestu nejistoty.

Kašpar pokrčil rameny. Reakce byla v souladu s tím, co očekával. „Nepředpokládám, že by slovo cizince znamenalo mnoho… Oni jsou ta nejvěrnější parta, s jakou jsem se kdy setkal. Pokud by přísahali věrnost rádžovi, usekli by si na jeho rozkaz vlastní palce.“

„Věřím ti, Kašpare. Myslím, že během našich krátkých setkání jsem tě začal posuzovat lépe. Kdysi jsi byl velmi hrdý muž, kterého ponížili, a jsi více než schopný voják. Také vladař – myslím, žes jím někdy byl. Nebo někým z hodně vysoce urozeného rodu.“

„Odhaduješ mě velmi dobře,“ řekl Kašpar.

„Nikdy jsi mi nelhal, i když jsi pravděpodobně nikdy neměl důvod. Pokud bys měl, nepochybně bys lhal tak přesvědčivě, jako lže mladá prostitutka, když přemýšlí, jak přesvědčit bohatého starého muže, že se do něho zamilovala.“

Kašpar se zasmál. „Bylo o mně známo, že se vyhýbám pravdě, když se mi to hodí.“

„Takže co navrhuješ?“

„Pojď se mnou. Je toho hodně, co ti ještě nemůžu povědět, jsou však věci, které bys vědět měl. Pokud tě přesně odhaduji *já*, jsi muž, který je věrný nejen svému vladaři, ale také svému národu a lidu. Myslím, že si uvědomuješ, že tvůj mladý rádža hledá výmluvu, jak ukončit, co rozpoutal. To dobývání všeho tam dole, včetně Města na Hadí řece. Chce dokončit budování své říše. Ty umíš riskovat. Zatímco odpočíváš a přebudováváš, totéž dělají i tví nepřátelé včetně Okanaly.“

Alenburga si prohrábl šedivé vlasy. „Ach, Kašpare. Proč nemůžeš vstoupit do mých služeb? Udělal bych tě svým pobočníkem, druhým ve velení všech armád Muboyi.“

„Před nějakým časem jsem měl zájem o dobývání,“ odvětil Kašpar. „Vím, jaké to je, ale také vím, co cítí ti na druhé straně.“

„Dobrá, pak tedy vstup do Okanalových služeb,“ zasmál se Alenburga. „Mít tě proti sobě v poli by byla větší zábava než s těmi šašky, které zaměstnává král. Existovaly dva důvody, proč jsme nevyhráli. Došel nám čas a zlato.“

„A muži,“ dodal Kašpar, když si připomněl mrtvá těla Bandamina, jeho ženy Jojanny a chlapce Jorgana, jak leží u silnice, zatímco mistr schránek nad nimi pláče. „Došli nám muži.“

„Proto si myslíš, že bychom uvítali pár tisícovek sezónních válečníků?“

„Něco takového. I když jich je víc než pár tisíc.“

„O kolik víc?“

„Kolik bys chtěl?“

Alenburga se opřel a velice pozorně Kašpara pozoroval. Pak pronesl: „Mám podezření, že máš víc, než chci.“

„Myslím, že víc, než by chtěl každý rozumný člověk.“

„Kolik?“

Kašpar cítil, jak veškerá naděje odplouvá. „Generále, ve vší upřímnosti: z toho, co vím o situaci, které Tsurané budou čelit, poté, co se budou zabývat ohrožením svého světa, jim toho z armády asi moc nezbude. Ale pokud jsou chytří, sbalí si svých pět švestek a poběží. Což by znamenalo milion válečníků a třikrát tolik žen, dětí a civilistů.“

„Čtyři miliony?“ řekl generál s výrazem nefalšovaného údivu ve tváři. „Naše celá populace je menší než milion, Kašpare.“

„Já vím. Pochybuji, že ve Východních zemích ve všech královstvích a v městských státech žijí čtyři miliony duší.“

„Kolik je tam Tsuranů?“

„Nevím přesně, ale mají císařské sčítání lidu, které pořádají kvůli vyměřování daní. Řekli mi, že poslední sčítání před sedmi lety skončilo výsledkem dvacet milionů občanů a otroků v celé říši.“

„Slyšíš věci, Kašpare, a někdy je posuzuješ jako žvásty a pohádky, vyslovené těmi, kdo rádi přehánějí. Když jsem byl chlapec a naslouchal jsem příběhům z trhlinové války, bylo to něco jako legenda. Zde ve Východních zemích jsme občas potkali obchodníka z vašeho světadílu nahoře na severu. Věděli jsme, že tam nahoře jste, ale nikdy jsme se moc nepotkávali a trhlinová válka byla úžasným příběhem cizinců z jiného světa, kteří používají magii, aby napadli Ostrovní království. Desetiletý zápas a vrcholná bitva. Dost dobrý materiál pro ságy, ale nikdy jsme v tom všem nezaslechli ani drobeček informace o průběhu bitev, rozdělení sil či zásobování oddílů. Zásobování a obchod vojáka v akci, Kašpare. Pro nás to vše byla fantazie.“

„Ne pro ty, kdo tam nahoře umírali, generále. Možná je to až k nevíře, ale potkal jsem pár lidí, kteří tu válku zažili, a jednoho, který pak zničil tento kontinent, a můžu ti říci, že pro ně to žádná fantazie nebyla.“

„Ale miliony Tsuranů…“

„Povím ti vše, co musíš vědět, ale času je málo.“

„Kašpare, ty víš, že bych pravděpodobně doporučil Jeho Veličenstvu, abychom tvé tsuranské uprchlíky přijali, nebo alespoň

abychom přijali některé z nich, pokud bych mohl zaručit jejich dobré chování.“

„Pak by ses s nimi měl setkat,“ zamračil se Kašpar.

„Skutečně?“ Alenburga se opřel v křesle a podíval se na Kašpara přes šachovnici. „Jak předpokládáš, že to můžu udělat?“

„No, zařídil jsem pro tebe a tvůj velící štáb, abyste se na vlastní kůži zúčastnili demonstrace tsuranské schopnosti bojovat.“

„Kašpare, ty jsi ale hbitý.“

Kašpar se usmál. „Ano, to jsem. Povím ti tedy něco o Dasatech.“ Mluvil tiše a klidně a vyprávěl generálovi vše, co věděl o situaci na Kelewanu. Minuty se brzy proměnily v hodiny. Když se přišel podívat generálův sluha, jestli Alenburga něco nepotřebuje, byl odmávnut pryč. Než Kašpar dokončil vyprávění, z večera se stala noc a palác v Muboyi ztichl.

Generál pomalu a dlouze vydechl. „Kašpare, to je podivuhodný příběh.“

„Každé slovo je pravda, to přísahám.“

„Milionová armáda a žádné výkonné velení?“

„Potřebuji tě, generále,“ přiznal Kašpar. „Tsurané tě potřebují. Mám v záloze důstojníky, ale není jich dost. Mám jednoho zkušeného velitele, který vedl muže v poli a může stanovovat brilantní taktiku a který skvěle chápe logistiku. Erika von Darkmoora. Neříkám teď naplano, když ti povím, že se mi vyrovná. Ale potřebuji stratéga. Jestli můžeš přijít na Kelewan a pomoci jim s budováním obrany, pochopíš, jaký typ vojáků tam najdeš, a že budou připraveni poslouchat tvé rozkazy. Jsou houževnatí, věrní a nemají strach. Ale já potřebuji vysoké velení a na místě celý štáb. A vše již brzy.“

„Jak brzy?“

Něco v Kašparově váčku u opasku zabzučelo a Kašpar to rychle vytáhl. Byl to signalizační přístroj, který mu z Mirandina nařízení dal řemeslník na Čarodějově ostrově. Všichni členové s vojenským výcvikem jeden měli, a to od Kašpara až po chlapce, kteří s ním sloužili – Servana, Jommyho a další. Přístroje by teď měly bzučet u důležitých důstojníků v Roldemu, Rillanonu, Krondoru a v ostatních

městech. Znamenalo to, že k Mirandě dorazila zpráva o zahájení dasatské invaze na Kelewan.

Kašpar se na generála pevně podíval. „Potřebuji tě hned.“

XVIII

Invaze

Žena ječela.

„Pomozte mi!“ křičela a tiskla dítě pevně k hrudi. Byla celá od krve a potřísněná oranžovou tekutinou, aby ji nerozeznali průzkumníci.

Když se žena blížila, jejich koně nervózně hrabali do země. Jeden člen hlídky sesedl, zastavil vyděšenou ženu a podíval se na dítě. Jediným pohybem hlavy naznačil svému společníkovi, že dítě nespí, ale že je mrtvé.

Jezdec v sedle stejně strohým gestem ukázal, že odjíždí, a zanechal svého společníka, aby nasměroval ženu na jih, kde se soustředila armáda. Tam byli kněží s léčitelskými schopnostmi, kteří pro ženu udělají, co mohou. Další kněží se budou modlit za dítě.

Jezdec, který sesedl, se pokusil ženu uklidnit. Druhý popohnal svého oře po severní silnici. Před dvěma dny k nim dorazilo hlášení, že malá vesnice na úpatí hor byla srovnána se zemí. Zpráva byla poslána na jih po rychlém jezdci a pak pomocí kouzelných prostředků do Svatého města. Během několika hodin byl vydán rozkaz ke shromáždění a na výzvu odpověděli válečníci ze všech domů a klanů na severu. Shromaždiště bylo nevelké předsunuté místo, nacházející se nejblíže k hlášenému vpádu. Byla to malá opevněná jízdárna domu Ambucar. Nepříliš velká jezdecká jednotka, v níž bylo několik nejlepších jezdců říše, měla povinnost střežit úpatí kopců na severu.

Po staletí bylo prvotní povinností předsunuté hlídky bránit nájezdům kočovných Thünů ze severu, takže pro odpověď na vpád Dasatů se nacházela na vhodném místě. Jezdec pobídl koně, aby vystoupal strmým svahem na hřeben, a podíval se k severu. Část jím obvykle hlídané oblasti, tuto silnici a vesnici, jež se nacházela dole v údolí, znal stejně dobře, jako tvář svého syna. Většina budov byla nedotčená, ačkoli na vzdáleném konci návsi, která vznikla kolem obecní studny, hořela dvě stavení. Zvěd tušil, že plameny jsou zřejmě důsledkem nehlídaných ohňů v kuchyni, jinak by ostatní domy ve vesnici hořely také.

Žena, kterou zvěd potkal na silnici, byla jediným svědectvím, že je vesnice obsazena. Více než sto dvacet mužů, žen a dětí, všichni sloužící domu Ambucar, bylo pryč. Jako zkušený stopař okamžitě zjistil, co se právě stalo.

Vesnici napadla skupina nájezdníků v sedle… pokud se za ně dali považovat, říkal si, protože stopy v prachu neudělalo žádné zvíře, které by znal. Tyto otisky v blátě neudělal ani kůň, ani needra a ani thünský válečník. Zvěd se potuloval kolem vesnice několik dalších minut. Pak si všiml stop vlečení. Na chvíli ho to zmátlo a pak mu došlo, že vesničany uvěznili do velkých klecí a odtáhli pryč.

Byl dost starý a zkušený, aby pochyboval, že ho šálí zrak, ale nic z toho mu nedávalo smysl. Jako mladý voják sloužil v hlídkách v posádce za Krvavým mořem a bojoval proti otrokářům ze ztracených kmenů ze Tsubaru. Byli to zákeřní trpaslíci, kteří používali lidi jako otrockou sílu. Netáhli byste cenné otroky, neriskovali jejich zranění a smrt. Spoutali byste je do zástupu nebo sehnali do houfu a naložili na čekající vozy.

Vesnice, která se předtím stala dějištěm prvního poplachu, se nacházela jen půl hodiny rychlé jízdy na koni po silnici. Kdyby si pospíšil, mohl by dostihnout nájezdníky, obtěžkané zajatci. Existovala pouze jedna cesta, protože napravo v řadě peřejí a úžlabin tekla řeka Gagadžin, občas padající sto stop pod úroveň silnice, a nalevo se klenula řada strmých úbočí, což tak tak znamenalo prostor pro průjezd tří jezdců vedle sebe, nebo těžkého vozu.

O chvíli později uviděl skrz prach na silnici před sebou, že dostihuje jezdce, a pokud dokázal usoudit z krvavých cákanců podél

stezky, bylo na čase. Jestli byli vesničané zavřeni v klecích, jak předpokládal, mnozí zahynou rozdrceni váhou svých druhů nebo se umlátí, jak klece poskakovaly po zemi.

Nad svahem, z jehož vršku mohl vidět další vesnici, se vznášel prach. Zvěd popohnal svého již znaveného koně, a když dorazil na hřeben, zastavil.

Po silnici se hnali muži – pokud se jimi dali nazvat – v sedlech bytostí, které se nepodobaly ničemu, co kdy na tomto světě či na Midkemii viděl. Muži za sebou táhli sítě, v nichž bylo uvězněno tucet i více těl. Vzdálený křik mu prozradil, že v mase těl trpí několik ubožáků. Jeho pozornost však uchvátilo, když spatřil, k čemu míří.

Nad tím, co mělo být vesnicí Tastiano, se zvedala nevýrazná koule. Dosahovala výšky dobrých tří set stop a z jezdcova sedla vypadala jako polovina míče pohřbená v zemi. Což by znamenalo, že má šest set stop v průměru. Více než čtvrt míle napříč! Když viděl, jak první jezdec mizí za stěnou, jako kdyby projel vrstvou kouře, uvědomil si, že musí jít o nějaké dasatské kouzlo.

Dva dasatští jezdci se otočili a zvěd si uvědomil, že ho spatřili. Jejich divně vypadající oři přešli rychle do cvalu a zvěd bleskově obrátil koně. Pobídl ho ostruhami do cvalu. Jeho kůň byl zkušený, vyšlechtěný k vytrvalosti i rychlosti, a on jen doufal, že je rychlejší než monstra ženoucí se za ním. Musel doručit varování, neboť v posledním okamžiku, těsně než temnou kouli ztratil z dohledu, viděl, jak expanduje. Byla teď větší, než před chvílí.

*

Mág seslal kouzlo. Než dvojice dasatských kněží smrti stačila vztyčit ochranný štít, jednoho z nich zasáhla ohnivá koule. Výbuch následné exploze srazil zpátky Tomataku, tsuranského Ctihodného, který planoucí kouli vyčaroval. Kněz smrti stojící vedle zasaženého kolegy, byl odhozen stranou do vzdálenosti téměř třicet yardů. Narazil do skály tak silně, až mu to polámalo kosti.

Celé dopoledne zuřila bitva. Tisíce tsuranských válečníků proudily průsmykem, jenž vedl do malého údolí. Nacházeli se jižně od vesnice Tastiano v severním horském pásmu jménem Vysoká zeď, které ohraničovalo říši – nebo aspoň v místě, kde vesnice ležela

předtím, než ji pohltila černá koule. Řeka Gagadžin měla jeden ze svých dvou pramenů v horách vysoko nad tímto údolím, a to, co protékalo středem údolí, se jmenovalo Větší Gagadžin…

Dasatové si uměli vybrat, kde mají vybudovat předmostí, neboť sem vedl pouze jediný přístup, a to úžina několik set stop proti proudu řeky. Gagadžin plynula příliš rychle a úžina byla příliš malá, aby jí proti proudu propluly čluny užívané k převážení vojáků. Na jihu údolí mohli nájezdníci projít přímo do provincie Hokani a ohrozit tak staré sídlo Minwanabi, nyní patřící císařově rodině. Odtamtud by to bylo dolů do města Jamar, pak přes Město planin a přes Bitevní zátoku, kde ještě stále existovala velká trhlina, která kdysi umožnila původní invazi na Midkemii. Nebo mohli odbočit na jihozápad a zaútočit na město Silmani, nejsevernější osídlené sídlo na řece Gagadžin, pak protnout to, co zbylo ze Svatého města Kentosani, na Sulan-Qu a dolů do starobylého sídla Acoma, kde se ukrýval císař.

Tomataka byl jedním z tuctu mágů, kteří se dobrovolně přihlásili, že doprovodí masivní vojska, reagující na hlášení o invazi, jež bylo předchozího dne doručeno do Shromáždění. V říši zavládl zmatek, i když jistý pořádek byl nastolen jednoduchými prostředky pomocí vydaných císařských ediktů, a každý dům severně od Hokani uposlechl. Desítky tisíc válečníků byly na pochodu. Mnozí sice byli ještě vzdáleni několik dní chůze, ale prvních několik set doprovázelo Ctihodné, kteří vstoupili do úžiny v údolí dnes za úsvitu.

Ctihodný se vznesl. Po výbuchu mu ještě stále zvonilo v uších. Spatřil tucty dasatských válečníků, jak se hrnou z Černé hory. Měla velikost malého kopce a byla stejně černá jako saze o půlnoci – proto to jméno. Nevycházelo z ní žádné světlo a neměla ani dveře a ani okna, přestože se zdálo, že dasatští válečníci skrz ni snadno procházejí.

Tsuranští válečníci pospíchali po stovkách po stezce nahoře nad řekou a v podstatě obětovali své životy, aby zastavili postup Dasatů. Ctihodnému třeštila hlava a nebyl schopen se dostatečně soustředit, aby vytvořil nějaké kouzlo, které by pomohlo. Proto pomalu ustupoval z postupujících prvních řad, aby se dal dohromady. Když se však podíval k Černé hoře, se znepokojením si všiml, že je větší,

než když ji viděl poprvé. Na vzdáleném konci narůstající černé koule se předtím nacházel strom zasažený bleskem a podivná skalnatá formace. Ty teď byly pryč. Propočítal to a usoudil, že koule na téhle straně musí růst o více než tucet yardů za hodinu.

Ještě pořád se potácel, ale obrátil se a vyrazil dolů po stezce pryč od linie postupujících tsuranských pěšáků. Věděl, že někde dole na stezce by měla čekat tsuranská kavalérie. Na Kelewanu byli koně ještě stále vzácností, ale každý větší dům jich pár měl. Neplýtvali by s nimi a nenutili by je chodit po úzké stezce, ale drželi by je v záloze pro protiofenzívu pro případ, že by Dasatové dosáhli začátku stezky a velkých planin pod ní.

Mág věděl, že v tomto ohledu Dasatové uspějí. Viděl bojovat jejich rytíře smrti, viděl umírat své krajany a nepochyboval. Tsuranská říše a celý tento svět nemohl odolat síle udatnosti a zanícenosti Dasatů.

*

Nově ustanovený nejvyšší velitel Prakesh Alenburga se rozhlédl po místnosti. Kdysi dávno to býval dvůr lorda Sezua z Acoma a jeho dcery, legendární lady Mary, později známé jako Paní říše. Alenburga nechápal důležitost, jakou tato jména představovala pro dějiny, ale rychle dokázal ocenit význam tsuranské historie. Vše, co od příchodu na tento svět viděl, hovořilo o starých časech a o tradici, jež byla hluboká a bohatá. Byli to velcí lidé a on k nim cítil silnou náklonnost – snad proto, že jeho vlastní národ byl mladý a neměl nic z krás historie, které tito lidé rozdávali plnými hrstmi.

Alenburga se uklonil před císařem. Hlava ho ještě pořád bolela z kouzla, které použil kněz přivolaný Mirandou, aby je všechny během jedné hodiny naučil tsuransky. To bylo včera večer. Na konci oné hodiny však dokázal rozumět a domluvit se, a to za tu bolest stálo. „Dávám do zástavy svůj život, abych sloužil velké zodpovědnosti, kterou jsi vložil do mých rukou, Veličenstvo," řekl slavnostně.

Císař Sezu, poslední muž toho jména vládnoucí přímo tomuto domu, sklonil hlavu. „Jsme to my, kdo děkujeme tobě, vrchní veliteli." Rozhlédl se po místnosti. Kromě Alenburga tu stál Kašpar z Olaska a Erik von Darkmoor. Za nimi byl jejich pomocný štáb.

Jommy, Servan, Tad a Zane stáli vpravo od Alenburgova hlavního štábu, který byl tvořen dvacítkou důstojníků z Keshe, Roldemského království, Ostrovního království a z Východních království. Dva z chlapců budou přiděleni k Erikovi jako jeho pobočníci a ostatní budou sloužit ve stejné funkci u Kašpara. Císař kývl hlavou k tomuto týmu a dodal: „Děkujeme vám všem, kdo jste přišli na náš svět bojovat naším jménem.“

Císař se teď podíval na shromážděné tsuranské šlechtice, kteří se shlukli na druhé straně přijímací síně. Kdysi síň dobře sloužila vládnoucímu pánovi jednoho domu, ale davy svolanými na císařův rozkaz byla naprosto přeplněná. „Vy, přeživší vladaři velkých domů říše, máte také naše díky za pochopení naléhavosti naší situace. Na bedra těchto cizinců z jiných světů jsme vložili starost o říši. Naše nařízení zní: Při vedení této války budete poslouchat, jako jste poslouchali nás. Nyní jděte a seřaďte vaše vojáky, neboť jsme ve velkém nebezpečí. Za říši!“

„Za říši!“ odpověděli tsuranští vládcové. Bez ohledu na osobní pocity týkající se rozkazů nového nejvyššího velitele, budou tyto pocity kontrolovat a udělají, co se jim poručí.

„Vydejte rozkazy, pánové, a buďte ihned připraveni na pochod. Rozchod!“ zavelel generál.

Několik vůdců se slyšitelně nadechlo a jako jeden muž se podívali na císaře.

Alenburga se otočil a viděl, že Světlo nebes stojí zpříma a klidně a nedává na sobě nic znát. Jen mu zbělaly klouby, jak rukama svíral okraj trůnu. Generál si uvědomil, že porušil protokol, a sklonil hlavu. „Jestli Světlo nebes promine?“

Kratičký okamžik se císař ani nepohnul. Pak kývl na znamení souhlasu. „Shromáždíme se zde opět za hodinu, během níž bych požádal, aby k našemu zvážení byly připraveny nejnovější zprávy, které o nájezdnících máme. Všichni válečníci v říši se musí připravit na pochod, jakmile to bude možné, a s nejvyšším spěchem musí být zajištěno veškeré zásobování a další podpora. Musíme se přesouvat svižně a rozhodně.“

Takovému rozkazu dokázali tsuranští lordi porozumět. Jako jeden muž se uklonili, otočili se a opustili místnost. Alenburga se obrátil k

ostatním z Midkemie. „Potřebujeme několik minut, abychom prodiskutovali, jak to všechno hodláme udělat. Kašpar, Erik a generál Shavaugn z mého štábu jsou v tomto pořadí řetězem velení. Pokud by se mi něco stalo, Kašpar přebírá velení vojsk.“ Zcela slyšitelně si oddechl.

Obrátil se čelem k mladému vládci říše a s upřímnou omluvou v hlase pravil: „Vaše Veličenstvo, prosím, odpusť jakékoli budoucí narušení etikety, protože my jsme cizinci a musíme se starat o naše záležitosti. Jestli mi promineš?“

„Rozumíme,“ pravil císař. „Budeme dávat pozor, sledovat a budeme potichu.“

Kašpar lehkým kývnutím naznačil, že by měl generál mluvit dál. Rychle si mezi sebou zavedli titul nejvyššího velitele, a to ze dvou důvodů. Za prvé poskytnout co nejjednoznačnější možnou pozici a postavení Alenburgovi, a za druhé se vyhnout podezření, že by úřad válečného lorda byl svěřen někomu, kdo není Tsuran. Takový čin by mohl pobídnout ke vzpouře šlechtice, kteří byli více vázáni tradicí, a to i v předvečer invaze.

Zpráva o útoku na Svaté město a zničení Nejvyšší rady sotva stačila dorazit k širokému obyvatelstvu a zprávy o invazi mu byly ještě na hony vzdáleny. Alenburga se rozhlédl po místnosti. „Potřebujeme bitevní plán, a než ho dokážeme vytvořit, musím se seznámit s našimi zdroji a jejich rozmístěním.“ Podíval se na své podřízené velitele. „Co víme?“

Kašpar ukázal na mapu. „Vpád se uskutečnil zde, v malém údolí asi dvacet pět mil proti proudu řeky od úpatí kopců. Přibližně deset tisíc tsuranských válečníků je předsunuto podél dvou pochodových linií, tady a tady.“ Ukázal prstem na řeku a rovinu na východě. „Pokud Dasatové prolomí obranu a v celé síle se pohnou, mohou udeřit téměř všemi směry. Dle mého názoru by pro ně bylo nejlepší, kdyby vyrazili na jih a vydali se touto silnicí podél řeky. Jakmile se dostanou jižně od roklí a srázů, mohli by použít řeku. Pokud si přinesou nebo zhotoví čluny, získají možnost se rychle pohybovat a přepravovat s sebou nezbytné zásoby.“

„To si nemyslím,“ namítl Erik.

„Proč?“ zeptal se Alenburga.

„Museli by zřídit další předmostí někde po proudu, a tím by riskovali pořádný výprask. Jako jednotlivci jsou možná lepší vojáci, ale my je teď tam dole převyšujeme počtem a další rychle přicházejí. Takže jestli se pohnou podél řeky, mohou být napadeni z boku a budou v pasti, s řekou za zády. Myslím, že by pro ně bylo nejlepší dát se říční cestou a pak se obrátit na západ.“ Prsty poklepal na velkou oblast planin západně od říční cesty. „Potom se stočit na jih a dojít od severu přímo k Silmani. Není tam nic kromě farem a pastvin.“

Alenburga přimhouřil oči, jako by si na mapě představoval terén. „Zkusil bych to zde,“ zabodl prst severovýchodně od města Silmani. „Pokud čtu v téhle mapě dobře, všemi směry do vzdálenosti jedné míle je půl tuctu brodů a hustý les na jihu jim poskytuje dřevo pro obléhací stroje. Takto si nebudou muset dělat starosti, na které straně řeky jsou, pokud bychom provedli protiútok.“

Jommy se začal ošívat a když si ho nikdo nějakou dobu nevšímal, odkašlal si. Aniž by se Alenburga ohlédl, zeptal se: „Něco bys rád dodal, kapitáne?“ Tato hodnost byla přidělena čtyřem mladým mužům kvůli Tsuranům, aby je přijali coby zplnomocněné vydávat rozkazy ve jménu generálů.

„Bez urážky, generále, ale nepřehlížíš… nepřehlížíme něco?“

„Co by to mělo být?“

„Tihle Dasatové vlastně nejsou lidé, že?“

„Kam tím míříš?“ zeptal se generál netrpělivě.

„No, tady naši tsuranští přátelé jsou navzdory všem rozdílům pořád ještě stejně lidští jako my. Můžeme očekávat, že myslí hodně podobně jako my, ale tihle Dasatové, pane, to je něco jiného. Co když si při dobývání předmostí nelámou hlavu se ztrátami nebo s potřebou stavebního dříví pro dobývací stroje či nad plavením se přes oceán… co, pane?“

Alenburga stál chvíli bez hnutí a pak uznal: „Ten chlapec má pravdu. Proti nám nestojí lidské vojsko.“ Podíval se na císaře. „Veličenstvo, existuje nějaký způsob, jak by nás tví mágové dostali dostatečně blízko k frontě, abychom je mohli pozorovat?“

„Ihned o to požádám, generále,“ odpověděl císař.

Alenburga se postupně zahleděl všem do tváří a prohlásil: „Tak dobrá, počkáme, a zatímco budeme čekat, dáme si něco k pití. V hlavě mi pořád buší jako rány kladivem na kovadlinu.“

Erik se zazubil. „Vím, co tím myslíš.“

Sloužící donesli židle a hbitě přinesli občerstvení. Zatímco pro vojenské účely svolané velení říše Tsuranů čekalo na předvolané mágy, začali se jeho členové, všichni cizinci, vzájemně poznávat.

*

Kašpar ukázal prstem. „Podívejte se támhle!“

Bylo ráno den poté, co převzali velení tsuranských sil, a generál Alenburga se svým štábem se nacházel na vrcholku kopce s vyhlídkou na rozšířenou stezku nad řekou Gagadžin. Alenburga se zadíval směrem, kam ukazoval druhý nejdůležitější člen velení, a viděl, že se k boji připojuje nový proud dasatských rytířů smrti.

Miranda po Kašparově levici poznamenala: „Určitě otevřeli další portál v kouli.“

Černá hora nyní zabírala velkou část severního konce údolí a vyrostla výš než všechny kopce kolem. Zřetelně nabývala na velikosti, jak Miranda předpověděla tu noc po svém příjezdu z Midkemie. Ona a mnoho tsuranských Ctihodných se pokusili o všechny možné tajemné útoky na strukturu té koule, ale bez nějakého viditelného účinku. S čím se Miranda setkala, když unikala z první koule, zřejmě nebylo žádnou výhodou při pokusu zaútočit na tuto větší kouli. Zdálo se, že už se kněží smrti naučili odrážet lidskou magii.

Po několika minutách Alenburga utrousil: „Zatraceně.“

„Co?“ reagoval Erik.

„Jaký odhaduješ, že bude poměr ztrát, von Darkmoore?“ zeptal se nejvyšší velitel.

„Dvacet ku jedné,“ odvětil Erik.

„Spíš třicet ku jedné,“ ozval se Kašpar.

„Tsurané jsou přirozeně nejobávanějšími válečníky, které jsem kdy viděl,“ pravil starý generál z Muboyi. „Mám tu čest, že mi bylo nad nimi svěřeno velení.“ Udělal pauzu a uctivě sklonil hlavu k lordu Jeurinovi z Anasati, který byl sotva odrostlým chlapcem, ale přesto

vládnoucím lordem jednoho z nejdůležitějších domů v říši. Umístit jej ve štábu bylo politické rozhodnutí, ale Kašpar už poznal, že se rychle učí, a ustanovil ho třetím pobočníkem hned po Tadovi a Zanovi. Mladý lord ocenil, že generál jeho vojáky chválí.

„Ale nemám rád plýtvání životy, pokud k tomu není dobrý důvod," pokračoval Alenburga. Otočil se ke Kašparovi. „Zaujmi pozice na jih od kopců, kde se řeka rozlévá do roviny. Chci tě mít odsud dost daleko, aby tě Dasatové museli napadnout, ale zároveň natolik blízko, abych je mohl odříznout, pokud by se tě pokusili napadnout zboku směrem na jihozápad či jihovýchod. Tihle Dasatové sice nejsou lidé, ale vím, co jsou válečníci ve zbroji zač. Zatím jsem neviděl žádnou kavalerii ani dobývací stroje, takže očekávej výpad pěchoty." Miranda a Ctihodní předtím před generálem přemýšleli, zda kněží smrti použili nějaké kouzlo, které udržuje rytíře smrti naživu dost dlouho na to, aby vykonali zhoubné dílo na Tsuranech. Byli však buď váhaví nebo neschopní použít stejnou magii na oře rytířů smrti či na stroje z dasatské roviny reality. Miranda se mu pokusila vysvětlit, proč Dasatové musejí zůstat v kouli, aby přežili, nebo proč potřebují magii, aby se přizpůsobili kelewanské atmosféře a působení energií, ale generál mávl rukou nad detaily, jakmile pochopil základní princip. Pokud jsou Dasatové venku z koule, přemůže je energie této úrovně existence a po několika hodinách začnou umírat.

Kašpar přikývl. „Pokud na nás nepřiletí na létajících kobercích, budeme připraveni."

„A teď přijde ta ošidná část. Potřebuji, abys přišel s bitevním plánem, který by je zpomalil. Chci, aby jim zabralo tři dny, než projdou územím, které by jinak zvládli za jeden den. Můžeš to udělat?"

Kašpar kývl. „Už jsem dostal nápad."

„Dobrá. Vezmi si jednoho z těch mágů, aby ses dostal dolů na jih a začal zkoumat terén."

Jakmile Kašpar udělal, co mu bylo řečeno, Alenburga chvíli tiše stál a sledoval boj pod nimi. Oceňoval každé střetnutí a s udiveným obdivem sledoval hrdinství tsuranských válečníků. Pak promluvil jen tak hlasitě, aby ho slyšeli Erik s Mirandou. „Kdybych měl k dispozici

deset tisíc těchto chrabrých mužů, byl bych dobyl celý Novindus. Jaká udivující odvaha.“

„Zemřou do jednoho, aby zachránili tento svět,“ doplnil Erik.

Alenburga ztlumil hlas ještě víc. „To nedokážou.“

Erik se podíval na svého nového velitele, muže, jehož rychle začal uznávat coby možná nejlepšího stratéga, jakého kdy potkal, a stejně tak hodného přátelství, jako byl on poslušný.

Erik promluvil tak, aby ho nikdo další v těsné blízkosti neslyšel: „Proč?“

Alenburga se obrátil na Mirandu. „Jak Černá hora expanduje, Dasatové tvoří nové portály, že ano?“

Zmohla se jen na přikývnutí.

Erikovi se z obličeje vytratila barva. Téměř zašeptal: „Mohutnost jejich útoku bude jen narůstat…“

„A i když jsem nikdy matematiku nestudoval, což jsem jako chlapec měl, plocha té koule se neustále zdvojnásobuje, je to tak?“ zeptal se generál.

Miranda opět kývla. „Jde to exponenciálně.“

„Takže tam, kde jsou na konci tohoto dne asi čtyři brány, bude za několik dní zhruba osm, pak za týden šestnáct nebo čtyřiašedesát za měsíc?“

„Místo tuctů Dasatů vbíhajících každou minutu do tohoto světa jich budou tisíce,“ doplnila Miranda.

Alenburga přikývl, jako by to potvrzovalo jeho nejhorší obavy. „Musíme se přeskupit. Muži tam dole umírají zbytečně.“ Spatřil oslnivý záblesk poblíž okraje koule a doplnil: „A nejen vojáci. Dostaň odtamtud mágy, Mirando.“

Miranda, která nebyla zvyklá na vojenský protokol, okamžitě nevyskočila, aby splnila jeho příkazy. Místo toho řekla: „Proč? Způsobují Dasatům obrovské ztráty.“

Generál se jal trpělivě vysvětlovat. „Pravda, ale zabíjením rytířů smrti se unaví a stávají se pak snadnou kořistí kněží smrti. Tipuji, že Dasatové mají mnohem více kněžích smrti, jež mohou postrádat, než máme my mágů. Kromě toho mám pro naše mágy lepší využití než rozhazování obrovských ohnivých koulí všude kolem.“

„Jaké?“ naléhala Miranda, když se generál otočil a dal se do sestupu z kopce.

Otočil se k ní. „Jen zřídkakdy musím vysvětlovat,“ pravil, „ale ty nejsi voják a já potřebuji, abys měla jasno v tom, co navrhuji, a abys to dokázala vysvětlit tsuranským Ctihodným. Ze všech možných máme jednu výhodu, a tou je terén. Možná ho neznám dobře, ale lord Jeurin a ostatní tsuranští vojenští velitelé ano – a my tuto výhodu musíme využít. Druhou výhodou, kterou pro nás získáš, je něco, za co by každý vojenský velitel prodal svou duši. Rychlá komunikace. Když to nebudou tsuranští mágové považovat pod svou důstojnost, mohou bleskově doručovat rozkazy a zprávy mezi bitevním polem a mým hlavním stanem. Z toho budeme mít obrovský zisk. Bitevní plány a taktiky zřídkakdy přežijí první hodinu boje a generál, který se dokáže přizpůsobit nejrychleji a který dokáže zavelet svým jednotkám, aby se přemístily co nejrychleji do nejlepší pozice, toho dne vyhraje, i kdyby stál proti přesile.“

„Takže myslíš, že Dasaty můžeme porazit?“ zeptala se Miranda.

„Ne. To je nemožné. Na jednoho jejich ztrácíme třicet vojáků, a i když díky mocným mágům máme výhodu, jsou smrtelní a unaví se. Nakonec jich kvůli tomu dost padne, takže zdánlivě nekonečný tok kněží smrti přemůže ty, kdo zbudou. Ne, můžeme dělat jedině to, že je zpomalíme. Čím víc času získáme, tím víc času budeš mít ty.“

„Na co?“ zeptala se.

„Dostat skrz trhlinu a pryč z tohoto světa co nejvíce lidí, kolik dokážeš. My neuspějeme. Bez zásahu bohů tento svět nedokážeme udržet. Musíme evakuovat.“

Miranda chvíli mlčela a pak prohlásila: „Rozumím. Co nejrychleji se dostanu do Shromáždění a začnu pro nás připravovat cestu, abychom jich evakuovali, jak nejvíce zvládneme.“

„Nevím, kam je hodláš všechny umístit,“ podotkl starý generál z Muboyi, „ale všichni, které nedokážeš dostat skrz trhliny, zde zemřou.“

Když Miranda zmizela, Alenburga si všiml, jak se na něj Erik von Darkmoor zvídavě dívá. „Co?“

„Hodláš tady zůstat, že?“ otázal se Erik.

„A ty?“

„Jsem o dost starší než ty, můj nově nalezený příteli. Pokud tu má někdo zůstat až do konce, měl bych to být já.“

Alenburga se usmál. „A já, můj nově nalezený příteli, si myslím, že by bylo nemožné vrátit se, abych pak seděl u stolu se svým vladařem, poslouchal politické řeči a společenské drby a přitom věděl, že jsem tento zápas opustil příliš brzy. Neláká mě smrt, ale pokud mám přežít, budu poslední, kdo projde trhlinou, a jestli zemřu, ať to zachrání co nejvíce životů, jež dokáži zachránit.“

Erik přikývl, usmál se a položil generálovi ruku na rameno. „Kéž bychom se mohli potkat dříve.“

„To bych si také přál. Jsem unavený z toho, jak mě Kašpar poráží v šachu, a slyšel jsem, že nejsi v této hře nijak zvlášť dobrý.“

Navzdory krveprolití dole pod nimi se Erik zasmál. Ale po chvíli ho veselost přešla, když obrátil myšlenky ke krvavé řeži, která je čekala.

*

Pug zavřel oči. Martuch, Hirea, Valko a Magnus ho sledovali. „Dělal jsem to na svém světě jen několikrát. Tady nikdy,“ upozorňoval Pug. „Takže nevím, jestli se mi to podaří.“

Právě se pokoušel za použití mystického pohledu zjistit, co byl ten náhlý výbuch hluku nahoře nad tajnou místností v sadu Delmat-Ama. Znělo to, jako by sadem nad nimi probíhaly tisíce lidí. Byl to dokonce mnohem větší hluk, než při vyvrcholení Velké čistky.

Pug pronikl zrakem temnotou – byla to pevná půda pod lesíkem – a najednou dokázal vidět. Nikdy při provádění tohoto speciálního kouzla nebýval důsledný a neměl pro něj ani zvláštní nadání. Během okamžiku však neměl žádné pochybnosti, co se tam nahoře odehrává.

Otevřel oči. „Zabíjejí každého.“

„Kdo?“ zeptal se Martuch.

„Všichni,“ řekl Pug. „Tekaranova legie nahání všechny v houfu směrem k Černému chrámu. Připomíná to mlácení do smetáků při vyhánění škůdce z pole nebo nahánění lovné zvěře proti lovcům.“

Martuch a Hirea se podívali jeden na druhého. Hirea promluvil. „V dějinách našeho národa se nikdy nestalo něco takového jako tohle…“ zavrtěl hlavou. „Musíme něco udělat.“

Pug se opřel. Z té námahy byl unavený. „Myslím, že musíme ještě chvíli počkat.“

„Proč?“ dožadoval se Martuch. Vstal a očividně byl připraven vylézt po žebříku a podívat se sám, co se děje.

„Kdybys vedl tak obrovskou operaci,“ vysvětloval Pug a tón jeho hlasu napovídal, jak je netrpělivý, že to musí vysvětlovat, „a věděl, že někteří z podřadných, které vyhledáváš, jsou velmi zběhlí ve skrývání, co bys udělal?“

Hirea se podíval na Martucha. Dokonce i pro Puga a Magnuse bylo snadné číst z jeho obličeje. „Nechal bys vzadu rytíře smrti, aby šli za tebou o něco později a chytali ty, kdo vylézají na vzduch, ty hlupáku.“

Martuch vypadal, že snad vytáhne meč a obrátí jej proti svému starému společníkovi. Po chvíli tichého vnitřního boje však nechal ruku sklouznout z jílce zbraně a s pocitem zklamání ve tváři se posadil do křesla. „To je hnusné,“ řekl tiše.

Hirea souhlasil. „Proto děláme to, co musíme.“

„Co navrhuješ?“ otázal se Martuch Puga.

„Počkáme. Jsem si jistý, že brzy uslyšíme druhou vlnu těch, kteří před sebou ženou opozdilce.“

„Co pak?“

„Najdeme Valka a ostatní. Potom uvidíme, jestli existuje nějaká alespoň malá možnost, kam umístit Nakora s Bekem. Budeme se však muset opravdu přemístit, protože Temný právě plní svůj závazek. Používá desítky tisíc životů k rozšíření své invaze na Kelewan. A já jsem si jistý, že použije všechny životy na tomto světě, pokud si je bude muset vzít.“

„Všechny životy?“ podivil se Hirea. Přestože chápal mnohé z toho, co Pug vyprávěl o běsech a o stvoření známém jako Temný bůh Dasatů, stále mu nedocházela obludnost oné představy.

„Proč ne?“ pravil Magnus. „Má jedenáct dalších světů. Na Kosridi je mnohem více miliónů Dasatů k zabití, až mu dojdou tady. A až bude pusté i Kosridi, začne na dalším světě.“

„Jak jsme k tomu všemu přišli?“ zeptal se starý cvičitel.

„Generacemi lží a manipulací,“ vysvětlil Magnus.

Pug souhlasně kývl. „Nechte mě, abych vám pověděl, co vím o Válkách Chaosu.“ Začal vyprávět dvěma starým bojovníkům o vizi, kterou měl na Věži zkoušek na Kelewanu, a další historky a příběhy, spletené dohromady v dlouhé vyprávění o pádu Dvou slepých bohů počátku a o vzestupu Valheru na Midkemii, vypovězení Dračích vládců a o bitvě u Sethanonu po trhlinové válce. Vyprávěl ten příběh bez příkras a když skončil, oba staří rytíři smrti jen tiše seděli.

Konečně Martuch promluvil: „Myslíš, že se ta válka rozšířila až sem?“

„Myslím,“ uvažoval Pug, „že ta válka existovala v každé rovině reality. Myslím, že od Válek Chaosu až k zápasu, kterému čelíme dnes, je boj stále stejný. Rovnováha vesmíru byla zdeformována a my jsme se dostali do střetu s tím, jak ji obnovit. Nikdy mi nedávalo logický smysl, že jde jen o nějaký vnitřní zápas mezi silami, které nazýváme dobrem a zlem. I zlo totiž existuje v rámci formy, která vyžaduje rovnováhu s dobrem, neboť když vše je zlo, pak onen pojem ztrácí význam. Nikde v mé rovině reality neexistuje místo, kde zlo převládá natolik, jako tomu je v říši Dasatů. Přesto jste zde vy a s ostatními agenty Bílého hledáte obnovu rovnováhy. Protože zlo nemůže existovat bez dobra. S ním v kontrastu a s ním v rovnováze.“

„Nechápu,“ přiznal Hirea. „Přesto tvé vysvětlení přijímám.“

„Není to jednoduché,“ připojil se Magnus. „Ale někde před historií vznikl rozpor mezi tím, co je naším společným, skutečným vesmírem, zahrnujícím všechny roviny existence, a prázdnotou. To z prázdnoty vzešla bytost, kterou nazýváte Temným. Ten natolik překroutil rovnováhu tohoto vesmíru, rozvrátil danou normu a vložil se mezi proti sobě stojící strany tak vážně, že byl schopen vytlačit dasatskou božskou podstatu zla a po uchvácení místa nabýt moci a vystrnadit všechny původní dasatské bohy.“

Magnus poznal, že se Pug právě zmínil o talnoyích na Midkemii, a dodal: „Nikdy asi nebudeme vědět, kdo dasatským bohům poskytl bezpečný přístav na našem světě, ale zůstanou tam, a možná, pokud by se měli vrátit… možná by se rovnováha v této říši také obnovila mnohem rychleji.“ Pomalu vydechl. „Ale myslím, že aby k tomu došlo, musí být Temný zničen.“

Zvuk nad nimi způsobil, že všichni zmlkli. Za dupáním nohou nad jejich hlavami následovalo s krátkým odstupem další. „Brzy," pronesl Pug. „Můžeme se přesunout brzy."

„Doufám, že Valko a jeho rytíři jsou v bezpečí," podotkl Magnus.

„Jsou v bezpečí – jinak jsme všichni ztraceni," pravil Hirea.

„Kde jsou?" zeptal se Pug.

„Pro tento případ máme přichystáno jedno místo, které ještě nikdy předtím nebylo použito. Je velmi blízko starobylému vstupu do paláce, který nás dovede do srdce tekaranových soukromých komnat. Náš plán je vtrhnout do těchto komnat zespodu, zabít tekaranu, než nás jeho stráže talnoyů přemůžou, a vznést nárok na trůn."

„Vznést nárok na trůn?" podivil se Pug. „Je to možné?"

Martuch a Hirea si vyměnili pohledy a pak Martuch řekl: „Je snadné zapomenout, že navzdory vašemu vzhledu a ovládání našeho jazyka postrádáte základní znalosti naší kultury, člověče." Ukázal na svého přítele. „Kdybych zabil přítele v bitvě, je to jedna věc. Získám čest pro svůj dům a spolek, a můžu si z jeho těla vzít jako kořist z bitevního pole, co chci. Ale kdybych zabil svého otce, stanu se vládnoucím lordem svého domu, stejně jako se jím stal Valko, když zabil Aruka. A jestliže zabiju svého lenního pána, přemůžu ho a vezmu si jeho hlavu, pak jsem oprávněn držet vše, co bylo jeho."

„Když Valko zabije tekaranu," dopověděl Hirea, „stane se tekaranou *on*. Proč si myslíte, že tekarana u sebe pořád má vojsko fanaticky věrných talnoyů?"

„Ale to znamená…" začal Magnus.

„Že někdo musí zabít Temného boha," uzavřel Pug. „Jinak Valkova vláda coby tekarany bude velmi krátká."

*

„Co navrhuješ?" zeptal se Alenburga.

„Tsurané jsou stejně stateční jako všichni vojáci, které jsem kdy viděl," uznal Kašpar, „ale chybí jim smysl pro organizaci od úrovně setniny výš. Koordinovat je by mohlo být obtížné." Podíval se na mladého Jeurina z Anasati. „Příteli, mám pro tebe velmi obtížný úkol."

„Udělám cokoli, lorde."

Celá struktura tsuranského velení byla nyní umístěna do provizorního stanu postaveného na pahorku poblíž řeky necelé půl míle od místa, kde se řeka rozlévala do rovin. Zvedající se prach z bojiště kousek proti proudu byl dobře vidět a brzy by měli být schopni zaslechnout zvuky bitvy. Tsurané byli pomalu vytlačováni a Kašpar právě hledal plán na zmaření dasatského postupu, o který Alenburga předtím žádal. Miranda s půl tuctem mágů právě dorazila po zahájení evakuace a všichni stáli stranou připraveni udělat vše, o co generál požádá.

Generál sledoval Kašpara, jak hovoří s mladým tsuranským lordem. „Potřebuji, abys vzal předvoj támhle," Kašpar ukázal na pozici v polovině cesty mezi jejich současným postavením a prvními zvedajícími se kopci na obou březích řeky, „a chci dvě jednotky s tolika vojáky, kolik můžeme na obou březích shromáždit. Lorde Jeurine, musíme velmi pomalu ustupovat a navnadit Dasaty. Obklíčíme je a zmáčkneme."

Mladý šlechtic zasalutoval a pospíchal ven ze stanu. Vykřikoval přitom rozkazy na své přívržence.

„Co s těmi za předvojem?" zeptal se Kašpar.

Alenburga se otočil k Mirandě. „Můžeš je asi tak na hodinu zaměstnat?"

Miranda si povzdechla. „Můžeme to zkusit."

„Jak probíhá evakuace?" zajímal se Alenburga.

„Špatně," odpověděla. „Zatímco mluvíme, vyrábí se druhá trhlina. Ta povede na Novindus, ale zabere to nějaký čas, snad další den. Trhlina, která je otevřená teď, se nachází v malé komnatě ve Shromáždění. Můžeme skrz ni poslat jen několik tuctů uprchlíků najednou. A stejně se dostanou na ostrov v Moři snů ve sporných vodách mezi Keshí a Královstvím.

Jedinou dobrou zprávou je, že tisíce Tsuranů jsou už na cestě ke stanovištím s trhlinami, takže až budou připraveny se otevřít, budou schopni jimi ihned projít."

„Tisíce," zopakoval Erik von Darkmoor tiše. Nechával tak nevyřčeno, co každý věděl. Pokud se nestane nějaký zázrak, miliony Tsuranů zde budou ponechány, aby zemřely.

*

Ve tři hodiny odpoledne byl vydán rozkaz k ústupu. Zbytek tsuranských sil, bojujících v soutěskách říčního kaňonu, ustupoval. Dasatové dotírali, ale zastavili se, když viděli, jak se vojsko řadí na rovině necelé půl míle daleko.

Třicet tisíc tsuranských vojáků stálo ve vyrovnaných řadách, ve třech vojích po deseti tisících. Oblaka prachu za zadními voji svědčila o dalších tisících vojácích na pochodu a velitel tekaranových rytířů smrti si uvědomoval, že konečně stojí proti hrozivě velkému nepříteli. Až dosud bylo krveprolití ohromné. Rytíři smrti zabíjeli tsuranské vojáky z rozmaru, nepřizpůsobivost kelewanskému klimatu a energii této úrovně reality si začala vybírat svou daň. Na každého rytíře smrti zabitého tsuranskými zbraněmi dva onemocněli a museli se vrátit do Černé hory, aby se kněží smrti o ně buď postarali, nebo zabili ty, kdo byli příliš slabí, než aby se zotavili.

Nicméně z portálů každou hodinu vycházeli další rytíři smrti a koule se dál rozpínala. Kašpar odhadoval, že je v ní teď umístěn už celý hlavní stan a jeho názor sdíleli i všichni ostatní ze štábu.

Z toho, co Miranda vyprávěla o svém zajetí kněžími smrti, Kašpar věděl, že pravděpodobně nejde jen o místo invaze, ale také o bod, z něhož začnou přetvářet svět, aby celou tuto planetu proměnili v Dasaty obyvatelný svět. A všichni přítomní z Midkemie věděli, že z Kelewanu je to doslova jen jediný krok k dosažení jejich vlastního domovského světa.

„Brzy," pravil Erik. Byli dost daleko za liniemi, protože s rytíři smrti by se střetli, jen kdyby jejich plán úplně selhal.

Erik však ze zvyku vytáhl svůj meč. Během let už stál v čele příliš mnoha bitev, než aby necítil potřebu mít ho v ruce.

Miranda a tsuranští Ctihodní se přesunuli na pozice na vysokém kopci západně od nájezdníků. Z tohoto výhodného bodu mohla Miranda zjistit většinu z toho, co se děje. Čekali na smluvený signál, aby zaútočili na zadní dasatský voj a zasadili co největší ránu rytířům i kněžím smrti. Proti nim v malém údolí ukrytém před všemi zraky čekala tsuranská kavalerie. Šest tisíc jezdců připravených na rozkaz udeřit zezadu.

„Už jsou tady!" zvolal Alenburga.

Dasatové se začali přesouvat dopředu. Ale místo aby postupovali předchozím šíleným způsobem, pohybovali se v sevřeném útvaru.

„Dobrá," usoudil Erik. „Přijímají gambit."

„Doufejme, že nikdo z nich nehraje šachy," podotkl Alenburga.

Kašpar se zazubil. „Doufejme, že náš mladý tsuranský lord dokáže udržet své rytíře, aby nejednali jako Tsurané a zvládli svou roli."

Dasatové se pomalu blížili k čekajícím Tsuranům.

„Lučištníci!" zvolal nejvyšší velitel a přál si, aby tu měl taky houf praků a hmoždířů.

Vlajka zavlála a oddíl lučištníků z Lashiki zareagoval. Vypustili salvu šípů vysoko do vzduchu. Jako by Dasatové ignorovali lukostřelbu jako součást války. Šípy pršely dolů a stovky rytířů smrti, kteří byli propíchnuti jejich hroty, se zapotácely. Ti za nimi jen odsunuli raněné stranou, nebo se postavili na záda padlých a pochodovali stále vpřed.

„Počkej," zarazil Kašpar Alenburga, když se chystal vydat další rozkaz.

Nejvyšší velitel se na něj podíval. „Jak dlouho?"

„Další minutu." Kašpar se odmlčel a konečně řekl: „Teď!"

Alenburga dal znamení Jommymu, který čekal na koni u úpatí kopce. Jommy jednou kývl, pak se otočil, pobídl zvíře ostruhami a vyrazil jako o závod k zadnímu voji čekajících Tsuranů. Měl jediný úkol a věděl přesně, jaký má být. Přesto však nezmenšoval jeho zásluhy. Tam, kam právě jel, to mělo být velmi nebezpečné.

Na Dasaty dopadly další šípy, když Jommy zarazil koně vedle lorda Jeurina. „Rozkazy od nejvyššího velitele, pane! Teď nastal čas!"

Mladý vládce z Anasati zavolal: „Vpřed v útvaru! Vpřed!"

Tsurané už předtím dostali podrobné instrukce, jaký mají v této bitvě úkol. Věděli, že ti uprostřed řady dnes velmi pravděpodobně zemřou. Jako jeden muž však provedli bleskový krok vpřed a vydali se na pochod proti nepříteli, který byl silnější a dal se zabít mnohem obtížněji, než kdokoli, s kým se kdy střetli. Navíc proti nepříteli, který byl rozhodnut zabít všechno živé na tomto světě.

Ze svého výhodného místa na kopci za liniemi se Kašpar otočil ke svým společníkům. „Už to začalo,“ pravil tiše.

XIX

Protiútok

Pug dal signál.

Použil schopnost vyslat svůj zrak nahoru ještě jednou. Cesta před nimi byla volná a bez zjevných pastí. „Nastal čas," oznámil Valkovi. Bylo to teď, nebo nikdy.

Martuch, Magnus, Hirea a Pug právě dokončili nebezpečnou cestu ze své skrýše v sadu Delmat-Ama do Valkovy vyčkávací haly, což byla obrovská sněmovna, jež mohla lehce pojmout více než tisíc rytířů smrti Bílého, kteří se v ní shromáždili. Dokonce i teď při přípravě zahájení útoku na tekaranu se do sněmovny trousily tucty bojovníků.

Rozkazy pro ně byly jednoduché, ale Dasatové, kteří sloužili Bílému, je přijímali jen těžko. Bylo jim řečeno, že když obdrží zprávu, musí se stáhnout a nebojovat. Dokud jim nebude řečeno něco jiného, měli zalehnout a čekat, jako kdyby byli dětmi nebo ženami.

Podřadní, kteří sloužili Bílému a jimž se dalo věřit, dostali předtím rozhodující úkol předávat zprávy. A navzdory všem letům příprav už bylo téměř pozdě. Půl tuctu klíčových poslů už bylo shozeno do masivního stroje, aby posloužili jako oběti Černého chrámu, a byli považováni za ztracené. Další více než stovka rytířů smrti zemřela v boji s tekaranovou palácovou stráží. Nedostali žádnou šanci, protože každý rytíř smrti, kterého ve městě našli po svolání na seřadiště, byl považován za příznivce Bílého. Všichni ostatní totiž byli mnoho mil daleko a čekali na rozkazy k invazi na

Kelewan. Válečníci ve městě, kteří nebyli tekaranovými či chrámovými rytíři smrti, byli nepřátelé.

Valko nyní vytáhl meč a poručil svým mužům, aby pozorně naslouchali a byli zticha. Pug obdivoval disciplínu rytířů smrti Bílého, protože pozornost a ticho vůbec nepatřily k charakteristickým znakům dasatských válečníků.

Páka zabrala a masivní kamenná stěna sklouzla stranou a odhalila zející černý tunel, který vedl vzhůru. Valko vyrazil vpřed a Pug si opět uvědomil, že ho udivuje ostrost dasatského zraku a že nepotřebují louče, pokud se okolo nacházel alespoň malinký náznak světla či tepla.

Vkročili do temnoty.

*

Kašpar dal znamení Servanovi. Ten obrátil koně a rozjel se, jako by ho hnalo tisíc ďasů. Meč měl tasený a připravený k boji, pokud by to bylo zapotřebí. Jeho posláním však bylo doručit zprávu tvrdě sužovanému anasatskému velení, které neslo nápor dasatského útoku. Servan se dostal dost blízko k lordu Jeurinovi, aby zakřičel: „Teď! Můj pane, teď!“

Tsuranskému šlechtici bylo sotva sedmnáct let, když ho zastihla zpráva o otcově smrti. I přes ztrátu otce, který zahynul společně s prvním rádcem, velitelem ozbrojených sil a se všemi staršími veliteli na zasedání Nejvyšší rady, prokázal Jeurin obdivuhodnou inteligenci a odhodlání. Stál připravený se bránit, ale přemáhal se, aby nebojoval, dokud nedostane svolení. Teď mu řekli, aby vystavil své vojáky nebezpečí a vybojoval zdržení pro ústup. Už dál nebude nechávat vojáky, aby při jeho obraně umírali. Zasalutoval Servanovi a potom zavelel: „Spořádaný ústup! Ústup!“

Servan viděl, jak se žene kolem ustupujících anasatských válečníků, kteří měli co dělat, aby zadrželi dasatské rytíře smrti, zatímco stovky dalších se tlačily zezadu. Mladý vládce byl bez sebe zuřivostí a dával průchod svému vzteku, který od otcovy smrti držel na uzdě. Doskočil těsně vedle jednoho ze svých padlých mužů a mečem ťal dolů. Ochromil dasatského rytíře smrti, který po něm

natahoval ruku v drátěné rukavici, a minul mladého tsuranského válečníka o pouhé palce. „Zpátky!“ zvolal Jeurin. „Pomalý ústup!“

Další dasatský rytíř smrti skočil dopředu, ale dva anasatští válečníci po Jeurinově boku ho zastavili. Jako jednotlivci nebyli Tsurané pro rytíře smrti žádnými soupeři, ale tihle vojáci byli cvičeni celé roky a bránili život svého mladého vládnoucího lorda. Jeden voják zastavil úder, který by dokázal rozbít štít. Rána ho srazila na kolena, ale druhý muž využil mírného odkrytí a vrazil meč do volného podpaží rytíře smrti. Když trhnutím čepel uvolnil, vytryskla oranžová krev a všichni tři válečníci ustoupili o další krok.

Rytíř smrti se pokusil zvednout meč, ale nedokázal to. Zbraň mu vypadla z prstů, kterými ji už nebyl schopen uchopit, a on padl na kolena. Jeden z tsuranských válečníků se chystal postoupit vpřed a zasadit smrtelnou ránu, ale Jeurin ho popadl za zbroj v oblasti šíje a prudce trhl. „Ne!“ zakřičel. „Zpátky! Ustup pomalu zpátky!“ Pak s očima doširoka otevřenýma údivem si pro sebe i pro ostatní řekl: „Funguje to. Plán cizinců funguje.“

Tsurané dotírali ze všech stran – kromě středu, kde ustupoval Jeurin. To přinutilo Dasaty postupovat vpřed ve velkém kruhu, přičemž uprostřed zůstali chycení rytíři smrti neschopní dosáhnout na Tsurany. Náhle byla většina Dasatů přinucena bezmocně přihlížet, jak obklučující Tsurané sekají a srážejí před sebou všechny rytíře smrti. Když teď zatlačí dopředu, postrčí jen své vlastní muže do náruče čekající tsuranské linie.

Nejstarší rytíř smrti uprostřed se bezmocně rozhlédl. Nebyl si jistý, co dál, což byla zkušenost, s níž se žádný Dasat ještě nikdy nesetkal.

Alenburga tomu všemu obdivně přihlížel. „Ten mladík si zaslouží veškeré pocty, které mu císař chce dát,“ pravil Kašparovi a Erikovi.

„Oni všichni,“ poznamenal Erik.

Dasatové byli sehnáni dohromady do ještě těsnějšího chumlu. Alenburga čekal, až uvidí mezeru mezi těmi, kdo jsou právě obklíčeni Tsurany, a těmi, kteří neustále proudí z Černé hory. Když se mezera vytvořila, zavelel: „Dej znamení Mirandě, že nastal čas.“

Tsuranský voják stojící vedle zvedl pořádně vysokou tyč, na níž visel světle zelený prapor, a začal mávat tam a zpět.

Miranda na vzdáleném kopci zahlédla signál a vykřikla: „Teď!“

Tucet Ctihodných z tsuranského císařství, sehraní jako dvorští tanečníci, se vznesl, jako by je zvedla obrovská neviditelná ruka. Pomocí své magie zvedl každý z nich další dva mágy, takže se celkem třicet šest nejmocnějších mágů tohoto světa vznášelo nahoře na obloze. To jim poskytlo neomezený výhled na mezeru mezi korytem řeky a rovinami před úpatím kopců. Jak Miranda očekávala, spatřila přerušenou linii Dasatů. Ti v mezeře zpomalovali a vyčkávali, aby zjistili, co se děje v bitvě necelé půl míle před nimi, zatímco jejich velitelé se rozhodovali, co dělat dál. Miranda nestudovala vojenskou taktiku, ale byla svědkem dost velkého počtu bitev na to, aby si uvědomila, že v koordinaci velkého počtu válečníků jsou Dasatové ještě horší než Tsurané. Nebyla si přesně jistá všemi podrobnostmi Kašparova plánu, ale chápala z něho dost, aby si uvědomila, že funguje.

„Vpřed!“ vykřikla a dala signál, aby vyrazili.

Třicet sedm uživatelů magie obrovské moci uspořádaných do formace přelétlo, zaujalo postavení vysoko nad útočícími Dasaty a odtamtud začalo na nájezdníky dštít smrt.

*

Jommy se otočil k Tadovi a Zanovi. Servan spěchal zpátky z bitvy, aby se k nim připojil. „Podívejte se na to!“ volal. Nahoře, daleko za bitevním polem, se konala velká hra světel a energie. Věže z plamenů a sloupy dýmu se zvedaly a téměř oslepovaly pozorovatele.

Tad se na své společníky zašklebil. „Nerozzuřte Mirandu.“

„Honem,“ pobídl je Zane a ukázal k velitelskému stanovišti. „Musíme se dostat zpátky.“

Čtyři mladíci, kteří byli po několika měsících poprvé pohromadě, si užívali nové role jako vůdci mužů a současně testovali své schopnosti. Jommy si věřil ze všech nejvíc – byl taky nejstarší a nejzkušenější. Právě teď však byli všichni jen nezkušenými mladíky, kterým přidělili příliš velkou zodpovědnost.

Struktura tsuranského velení byla v troskách, protože až na několik výjimek byli všichni vládnoucí lordi při dasatském útoku na

Nejvyšší radu zabiti. Ti, kdo zůstali naživu, byli na klíčových pozicích po celé říši, ale přímo v této bitvě nebyl přítomen žádný z válečných velitelů-veteránů. A co bylo ještě horší, většina domů v říši ztratila své první rádce, vrchní velitele ozbrojených sil, velitele ozbrojených sil a další muže z družin mrtvých lordů, kteří by byli v tomto boji cenným přínosem.

Desítky tisíc tsuranských vojáků nyní očekávaly rozkazy od cizinců, které další cizinci doručovali k nezkušeným vůdcům, jimž byli ku pomoci vojáci přibližně hodnosti kaprála, či dle midkemijské terminologie rotmistra. Několik vrchních velitelů a velitelů ozbrojených sil, kteří přežili, bylo umístěno na kritické pozice, kde se odhodlaně snažili koordinovat vojáky, kteří se nacházeli pod jejich velením.

„Zatím se zdá, že to funguje," zhodnotil Zane a ukázal na místo, kde byli Dasatové právě obkličováni.

Všichni čtyři přejeli zpátky k velitelskému stanovišti – právě včas, aby slyšeli, jak generál Alenburga křičí: „Lučištníci! Zaměřte cíle!"

Zazněl povel a lučištníci z Lashiki, nejlepší v říši, vystřelili vysoko do vzduchu tak, že šípy padaly přímo do středu shluku Dasatů. Byli bezmocní, nedokázali se ubránit takovému útoku.

Jommy zastavil koně, seskočil a hodil otěže lokajovi. Spěchal ke shromážděnému generálovu štábu. Zasalutoval důstojníkům a řekl: „Rozkazy byly předány, generále. Čekají na tvůj signál."

„Ještě ne," pravil prohnaný starý voják z Novindu.

Kašpar se podíval z Erika na Alenburga a zahlédl v jejich tvářích stejné vražedné uspokojení, jaké cítil sám, že vlákali do léčky rozsáhlé síly Dasatů a že je bez větších ztrát zničili.

Na střed dasatské formace pršely další a další šípy a Erik prohlásil: „Připadá mi nemožné uvěřit, že nemají štíty."

„Ani se neodvažuji hádat, jak tyto bytosti myslí," pravil Alenburga. „Všechny jejich meče vypadají jako jedenapůlruční. Možná jsou vázáni tradicí a odlišnosti nejsou podporovány nebo dokonce nejsou dovoleny."

„Pokud je vize, kterou jsem měl,“ ozval se Kašpar, „skutečná, a zatím mi nic nenaznačuje, že by nebyla, jsou to podivní a pokroucení lidé, kteří se vzdali inovací už před staletími.“

„Nebo si možná jen myslí, že jsou nepřemožitelní,“ navrhl Erik.

Viděli, jak v dálce létající mágové neustále drtí sevřené síly Dasatů, jež byly obklíčeny podél řeky nad planinou.

Kašpar se hořce zasmál. „Další hodina magie pršící shora a oni o svou domýšlivost přijdou.“

„Snad,“ řekl Alenburga, „ale rád bych věděl, kde jsou jejich kněží smrti a proč neodpovídají na útok mágů.“

*

Miranda byla unavená, stále jí však dodávalo energii, že má možnost rozdávat rány nepříteli. Od války proti Smaragdové královně nepocítila takový vztek ani takovou koncentraci hněvu. Tam dole byli ti, kdo donutili jejího muže a staršího syna riskovat, ji zajali a podrobili ji mučení a potupě. Byla velmi šťastná, že je strůjcem jejich potrestání.

Zjistila však, že s každým okamžikem se soustředění stává neudržitelným, jak ji únava začala okrádat o tolik potřebnou energii. Udělala si přestávku, aby se podívala nejprve na jednu a pak na druhou stranu, a uviděla, že někteří z jejích kolegů také začínají jevit známky vyčerpání.

Miranda sebrala co nejvíce energie a vykouzlila z ní obrovskou karmínovou kouli. Měla dva cíle. Za prvé způsobit co nejvážnější škody velkému počtu Dasatů, kteří byli zadržováni v úžlabině řeky a kteří měli cestu dolů zahrazenu nehybnými silami před sebou a cestu zpět k Černé hoře zatarasenu těmi za sebou. A za druhé dát Alenburgovi znamení, že je čas vyslat kavalerii.

Ohromný červený blesk spatřil i lord z Tolkadeska, šestnáctiletý chlapec, který za celý svůj život ještě ani jednou nebyl v opravdovém boji, natož v bitvě. Snažil se, aby mu neselhal hlas, když zvedl meč a zakřičel: „Vpřed!“

Tisíc jezdců ukrytých v suchém korytu na západní straně a současně hned u zadního voje dasatské pochodové linie, jež byla rozdělena na dvě části, vyrazil v sevřeném útvaru. Chlapec, který je

vedl, byl možná nezkušený, ale jezdci čtyř domů, kteří ho následovali, nikoli. Všichni byli vojáky, zkušenými v sedle. Na Kelewanu se objevili koně během trhlinové války jako kořist z Království. Kasumi z Šinzawai byl první šlechtic, který pochopil hodnotu kavalerie a dům Šinzawai byl první, který na Kelewanu koně choval.

Stejně jako Kasumi se i řada dalších tsuranských šlechticů po celé říši rychle zbláznila do koní a během desetiletí dorazili obchodní cestou skrz trhlinu v Midkemii další ušlechtilá zvířata. Nyní se Tsurané pyšnili tím, že mají lehkou kavalerii rovnocennou midkemijské, včetně kavalerie legendárních ashuntských jezdců z císařství Velká Kesh.

Všichni jezdci byli stejně dychtiví odpovědět na útok na jejich národní suverenitu jako pěšáci. Toužili se připojit k bitvě a vyhnat nájezdníky. Když vyjel první tisíc, dva další prapory zaujaly pozici a byly připraveny posílit první tisícovku, jakmile dostanou povel.

Mladý lord Harumi z Tolkadeska se pomodlil k Čočokanovi, Bohu dobra. Žádal, aby nezahanbil své předky tím, že selže. Zvedl meč a vykřikl: „Útok!“ Nikdo z těch, kdo stáli poblíž, si nevšiml, že mu selhal hlas.

Kopyta udeřila o zem jako tisíc kladiv na kovadlinu a země se otřásla. Dasatští rytíři smrti na svém pravém křídle ucítili vibrace dřív, než zaslechli zvuk, protože na ně shora padala zkáza, jak mágové ve vzduchu neustále vrhali všechna zlá ničivá kouzla, která na ně dokázali seslat.

Tsuranská kavalerie udeřila na levé křídlo Dasatů a změnila tak pomalý ústup v převalující se masu zmatku. Každý dasatský pěšák se vyrovnal tuctu Tsuranů, ale když se střetli s kavalerií, nerovnováha v počtu se výrazně zlepšila ve prospěch útočníků. Dasatští rytíři smrti byli vyvedeni z míry a tlačeni do masy svých vlastních sil ustupujících vzhůru po stezce. Zuřivý útok hnal tucty rytířů smrti ze stezky a dolů k příkrému břehu. Mnozí skončili v řece, kde se pod váhou své zbroje utopili.

Lord Harumi z Tolkadeska mávl mečem a byl lehce odražen zkušeným rytířem smrti, který se pak rychle natáhl, popadl ho za nohu a stáhl ze sedla. Mladý vládce domu Tolkadeska tvrdě narazil

na zem. Neměl ani čas pozvednout meč na svou obranu, když rytíř smrti zarazil hrot svého meče do tradiční vyztužené kožené zbroje tsuranského vládce. Ukončil tak rodovou linii lordů z Tolkadeska, táhnoucí se více než tisíc let do minulosti. Spolubojovníci kolem chlapce zaznamenali, že nezahanbil své předky a když umíral, hlas se mu ani nezachvěl.

*

„Dobrá. Ustupují," pravil Alenburga. Otočil se k Zanovi. „Jeď dopředu a připomeň našim horlivým tsuranským kapitánům, že nemají vstupovat do zmíněného údolí u vyústění řeky, pokud se dostanou tak daleko." Když Zane zasalutoval a otočil se, aby se rozběhl ke koni, starý generál dodal: „A snaž se, aby tě nezabili."

„Pane!" Zane dokončil pozdrav prudkým pohybem ruky.

„Šlo to dobře," zhodnotil Erik.

„Ano," souhlasil Kašpar. „Ale byla to jen jedna bitva."

„A pokud Dasatové nejsou úplní idioti," přidal se Alenburga, „nenechají se znovu vehnat do stejného sevření. Nebudu hádat, jak přemýšlejí, ale kdybych byl jejich velitel, kul bych teď pikle, jak dostat do boje vlastní kavalerii." Povzdechl si. „Byl to dlouhý den." Slunce zapadalo a on se zeptal: „Víme, jestli bojují v noci?"

„O tom nemáme žádné zprávy," odpověděl Kašpar.

„Tvůj mladý Jommy má pravdu. Nemůžeme předpokládat, jak tyto bytosti myslí a jak jednají." Alenburga se obrátil k důstojníkům, kteří čekali za třemi staršími veliteli císařské armády, a dodal: „Chci vyčistit bitevní pole od raněných, jak nejrychleji to půjde, a ještě rychleji chci vztyčit obranné pozice. Budeme se chovat, jako bychom věděli, že po západu slunce přijde další útok."

Další útok přišel po západu slunce.

*

V obrovském tunelu Pug zvedl ruku. Zastavili se a naslouchali. Chopil se odpovědnosti a jako zkušený zvěd kráčel v předvoji přepadové jednotky. Magnuse, který byl v družině po Pugovi

nejmocnější, postavili vedle Valka a pověřili ho, aby jej za každou cenu chránil.

Od chvíle, kdy vstoupili do tunelu, slyšeli neustálý zvuk v pozadí. Sílil, když procházeli kolem tunelů, o nichž Martuch prohlásil, že vedou z palácového komplexu k Černému chrámu ve zhruba mřížovém schématu. Bylo těžké ten zvuk nějak pojmenovat, ale Pugovi způsoboval husí kůži.

Pug naznačil jednotkám za sebou, aby pokračovaly. Více než tisíc rytířů smrti věrných Bílému se s ostražitým spěchem posunulo vpřed. Nikdo zcela určitě nevěděl přesně, jak dlouho budou palácové stráže zaneprázdněny zabíjením početného městského obyvatelstva. Tento útok však museli provést dřív, než se jich podstatná část po splnění mise smrti vrátí.

Pug před sebou zaznamenal pohyb. Cítil, jak se mu zrychluje tep, protože předpokládal dlouho očekávaný přímý střet s kněži smrti, kteří chránili tekaranu. Když se na tento vpád připravovali, požádal Pug Valka a ostatní o co nejvíce informací, jež mu mohli poskytnout o tom, s čím by se mohli setkat. Ukázalo se, že je to při nejlepším jen nástin. O tomto starém opuštěném podzemním labyrintu, který byl propojen s nejbližším přístupem do tekaranova soukromého komplexu v rámci velkého paláce, bylo známo jen málo. Tekaranovi sloužilo tisíc vybraných talnoyů. Pug necítil potřebu sdílet své znalosti o skutečných talnoyích stále ukrytých na Midkemii, neboť ti zde byli jen muži ve zbroji, v níž vypadali jako starodávní zajatí bohové Dasatů. Tekarana žil ve skupině lidí, téměř zcela izolován od ostatních bytostí této planety. Měl své vlastní služebnictvo, oddělené od početnějšího služebnictva vychovatelů, cvičitelů, řečníků a dalších nižších podřadných, a harém žen vybraný z nejlepších domů v říši. Neexistoval žádný záznam, že by uznal syna. Navíc nebylo jasné, kdy a jak tento tekarana přemohl svého předchůdce. Řeči se hojně šířily, ale nikdo nevěděl, co je na nich pravdy. Mělo se za to, že bude vybrán jeden z planetárních karanů, aby posledního vládce nahradil, až nastane jeho čas, ale nikdo zvenčí kromě uzavřené společnosti vládců na tomto světě nevěděl přesně, jak systém funguje.

Pug dorazil k místu, které vypadalo jako slepá ulička. Holá zeď všudypřítomných černo-šedých kamenů používaných v říši jako téměř jediný stavební materiál. Naznačil Valkovi, aby k němu přistoupil a zeptal se: „Existuje cesta dovnitř, nebo to musím zbourat?“

Na Valka to zřejmě udělalo dojem – poprvé od jeho setkání s Pugem. „Ty to umíš zbourat?“

„Ne potichu.“

Poprvé Pug viděl, jak se Valko skutečně usmál. „Ne, existuje způsob.“

Martuch a Hirea předstoupili. Všichni tři se rozestoupili a položili ruce na stěnu, aby cítili něco, co Pug neviděl – bez ohledu na to, jaký druh svého magického zraku používal. Po několika minutách Hirea sáhl kamsi dolů a spustil mechanismus. Ozval se hluboký, ale překvapivě jemný hluk a masivní stěna se odsunula do kapsy na pravé straně. Odhalila tak další chodbu vedoucí vzhůru.

„Tudy,“ pravil Valko a Pug s Magnusem vstoupili do chodby vedoucí k paláci.

*

Nakor stáhl Beka zpátky. Bek byl oděn do podivně znepokojující zbroje talnoye. Ten pohled byl Nakorovi velmi známý z doby, kdy zkoumal deset tisíc bytostí ukrytých v obrovské jeskyni na Midkemii, což byla zkušenost hraničící s mystikou. Na těchto talnoyích však nebylo nic ani zdánlivě mystického, neboť každý byl jen fanatik věrný tekaranovi, oděný do starobylé zbroje. Černá zbroj s rudým lemem palácové stráže byla mnohem méně zdobená než zlatě olemovaná zrůdnost, kterou teď měl na sobě Bek. Obě byly mnohem okázalejší než skutečná zbroj talnoyů, kterou Nakor předtím viděl. Jako by služebníci Temného cítili potřebu více zapůsobit svým vzhledem než ti, které nahrazovali.

Nakor zaslechl svolávání do paláce dřív, než mohl Bek zareagovat, a jednoduše zatáhl svého mladého společníka do přístěnku vedle skladiště, zatímco stovky stráží-talnoyů pospíchaly, aby na volání odpověděly. Bek Nakorovým instrukcím neodporoval.

Nakor si však všiml, že je Bek po hodinách sezení v té malinké místnosti neklidnější. „Brzy. Budou tady brzy," řekl Nakor tiše.

„Kdo tady bude, Nakore?" zeptal se mohutný mladý muž.

„Pug a ostatní."

„Tak co budeme dělat, Nakore? Chci něco dělat."

„Brzy budeš moci něco dělat, příteli," zašeptal Nakor. „Bude to něco, co máš hodně rád."

*

Miranda cítila, jak ji zmáhá únava. Přesto se přinutila vytvořit ještě jedno kouzlo křišťálové koule. Pak vyvalila oči a hlavou trhla dozadu, jako by jí někdo vrazil facku.

„Co je to?" zeptal se generál Alenburga. Mhouřil oči v opáleném obličeji, zatímco ji studoval.

„Bolest."

„Jaká bolest?" zeptal se Kašpar z Olaska.

„Vztyčili uvnitř té věci jakýsi druh… bariéry proti křišťálové kouli."

Po ukončení první fáze bitvy těsně před západem slunce se shromáždily dva tucty dalších mágů. Byli vítanou posilou, protože Dasatové zahájili druhý útok hodinu po západu slunce. Tsurané tentokrát použili odlišnou taktiku. Byli přesvědčeni, že Dasatové neudělají stejnou chybu a nepokusí se zaútočit na stabilní pozici, kde by je mohli Tsurané obklíčit.

Alenburga přikázal jednotce tsuranských inženýrů, kteří dorazili ke konci bitvy, aby na otevřeném prostranství, kde se řeka rozlévala do roviny, vztyčili co nejvíce bariér. Dasatové stále mohli projít, ale ne v takovém počtu, pokud by se nejdřív nezastavili, aby bariéry odstranili, nebo by se nepokusili plavat po proudu.

Potom vyložili z vozů tucet těžkých balist a několik trebuchetů a vztyčili je, právě když Dasatové opět postoupili po stezce. Když jejich předvoj dorazil ke konci stezky, tsuranští lučištníci vysoko na kopcích na ně začali střílet, přičemž každý pátý šíp byl zápalný. Ti, kdo obsluhovali trebuchety, metali do úžlabiny obrovské sudy hořlavého oleje. Každý sud obsahoval padesát galonů oleje a při dopadu se měl rozpadnout, aby se olej rozstříkl všemi směry. Ohni

trvalo několik minut, než začal řádit. Jakmile se však uchytil, nastalo peklo, jež hodně rytířů smrti zatlačilo do řeky, kde se v rychle tekoucí vodě váhou své zbroje utopili, nebo jim k smrti pomohli tsuranští kopiníci, kteří používali násadce svých dlouhých kopí, aby udrželi Dasaty pod vodou, když se pokoušeli dostat na druhý břeh řeky.

Po uplynutí jedné hodiny zahájili Dasatové spěšný ústup vzhůru po stezce.

Generálové se teď pokoušeli předpovědět další postup Dasatů, a proto se Miranda snažila použít křišťálovou kouli. „Nikdy jsem vlastně v tomhle oboru nebyla moc dobrá," přiznala.

Nedaleko čekali čtyři mladí kapitáni. Všichni byli očividně unaveni. Zane málem spal vestoje a Tad do něj musel několikrát šťouchnout, aby ho udržel vzhůru. Generál Alenburga si toho všiml a řekl: „Pošlete zprávu, že setrváme na pozicích. Na úpatí kopců umístěte kůly do vzdálenosti jedné míle oběma směry. Budeme čekat. Udělejte si co největší pohodlí, a trochu si odpočiňte."

Čtyři mladí důstojníci spěchali splnit svou povinnost a oddechnout si.

Alenburga se obrátil na Mirandu: „Nemám ani ponětí, jak děláš to, co děláš, ale vypadáš, že bys dokázala prospat celý měsíc. Běž. Mám postavený stan asi míli vzadu. Je tam jídlo a pryčna na spaní." Určil vojáka, aby ji doprovodil a dodal: „Mé díky tobě i ostatním mágům. Pochybuji, že bychom tady stáli, kdyby nebylo vašich úžasných dovedností."

Miranda mu věnovala unavený úsměv. „Děkuji. Pokud pro mě pošleš, můžu tu být během minuty."

Alenburga vrhl pohled směrem k Černé hoře. „Pochybuji, že od našich nových přátel něco uslyšíme před rozedněním. Možná vidí ve tmě jako kočky, ale právě jsme jim dali dost, o čem mohou přemýšlet." Sledoval Mirandu, jak s doprovodem odchází, a svěřil se Erikovi a Kašparovi: „O to si dělám největší starosti."

„Co si myslí oni?"

„Ano," potvrdil generál.

„Během poslední bitvy mě něco napadlo," ozval se Erik.

„Tak ven s tím,“ vyzval ho Alenburga. „Nepřipadáš mi, že jsi stydlivý.“

Erik se usmál. „Nechtěl jsem spekulovat, dokud jsem neviděl, jestli se na nás nechystají potřetí.“

„Co je?“ zeptal se Kašpar.

„Proč podnikat další útok? Stačí jim, aby nás drželi mimo brod přes řeku a bránili nám dostat se blíž, a nakonec koule zabere celou tuhle oblast a oni budou moci vyrazit všemi možnými směry. A kromě toho, proč si nejdřív působit problémy s krveproléváním? Proč jen nerozšiřují tu kouli?“

Alenburga si přejel rukou po tváři. „Mám pocit, jako bych měl v očích pouštní písek.“ Podíval se nejdříve na Erika a pak na Kašpara. „Je zde plno otázek, na které nemám žádnou odpověď.“ Odmlčel se a pak pokračoval: „První z nich je, jak porazilo Království Tsurany.“

„O té válce jsem prostudoval všechny záznamy,“ přiznal Erik, „a nejlepší odpověď, kterou mohu dát, je, že ji Tsurané nebrali vážně.“

„Dvanáctiletá válka a oni ji nebrali vážně?“

„Zdá se, že to byla jen vedlejší záležitost v nějaké velké politické hře, kterou hráli doma.“

„Nerad bych se dozvěděl, co by se přihodilo, kdyby ji brali vážně,“ poznamenal Kašpar.

„Myslím, že bychom od narození všichni mluvili tsuransky,“ usoudil Alenburga. Zhluboka se nadechl. „Ale žádný z potomků Tsuranů nebude mluvit dasatsky, pokud nezvítězíme.“

„Co dál?“ zajímal se Kašpar.

„Počkáme.“ Generál se rozhlédl, kam by si mohl sednout, a našel velký kámen, o který se mohl opřít. Posadil se a řekl: „Opravdu špatné je, že nemám ponětí, co dalšího mám od těch netvorů v dómu čekat. Dobrá věc je, že až nastane zítřejší ráno, budeme mít proti nim třikrát tolik vojáků.“

„Něco mi říká,“ ozval se Erik a posadil se poblíž, „že je budeme potřebovat.“

Kašpar zůstal stát a díval se směrem ke kouli, jako by ji v té tmě mohl vidět. Tiše se zeptal: „Ale bude to stačit?“

*

Joachim z Ranu byl nervózní. Byl nervózní pokaždé, když na něm byla řada, aby sledoval deset tisíc nehybných talnoyů. Byl nervózní také proto, že jediný další mág z Čarodějova ostrova, který měl službu, nebyl starší než on, bylo mu sotva šestadvacet, měl jako mág ještě méně zkušeností a chrápal venku.

Konkláve se staralo o tyto… věci už nějaký čas, usuzoval Joachim. Ve skutečnosti toho kromě instrukcí moc nevěděl. A instrukce zněly: střídat se v hlídání talnoyů s dalšími mágy, kteří na Čarodějův ostrov přicházeli a zase odcházeli, nic nedělat, jen zajistit, aby se někdo dozvěděl, kdyby se v této obrovské jeskyni přihodilo něco nečekaného.

Joachim si nebyl úplně jistý, co přesně znamená »nečekané«, ale bylo mu naprosto jasné, že by se mu nelíbilo, kdyby to věděl. Nemohl si pomoci, že se tak cítil. Ty nehybné věci dole v obrovské jeskyni ho znervózňovaly. Stály vyrovnané v řadách jako obrovské figurky válečníků, všechny ve stejné zbroji a všechny nehybné jako okolní skály…

Zamrkal. Nepohnula se jedna z nich? Cítil, jak mu buší srdce a naskakuje husí kůže. Podíval se pořádně, ale nic neviděl. Usoudil, že to musel být nějaký trik stínů a hra mysli, přesto mu však srdce tepalo jako o závod.

Měl by zavolat Miltona, toho dalšího mága? Joachim se zhluboka nadechl, aby se uklidnil, a pomyslel si, že kdyby to udělal, sklidil by jen posměch. Věnoval se umístění jediné louče, zapíchnuté v přenosném držáku nad ním, a rozhodl se, že tu iluzi způsobil odraz světla. Není divu, že se mysl nechala ošálit. Znovu ho udivilo, jak daleko se nese obraz v této jinak černé podzemní díře. Aby se uklidnil, ještě jednou se nadechl a obrátil pozornost zpátky ke svazku na svém klíně. Po prvním přídělu hlídací služby zde se rozhodl, že aspoň bude držet krok ve studiu. Nebyl nejlepším studentem v konkláve a potřeboval osvěžit paměť ve vícero složitých čarodějnických tricích. Především měl potíže s jedním psaným keshansky, jelikož nebyl moc dobrý v jazycích.

Obrátil pozornost ke stránce a po chvíli se ztratil, jak se snažil zvládnout zvlášť podivnou stylistiku. Pak koutkem oka zahlédl další

záblesk pohybu a prudce zvedl hlavu. V přední řadě velmi dlouhé linie talnoyů…

Musel udržet svou představivost na uzdě. Všechno bylo přesně tak, jako před několika okamžiky… nebo nebylo? Srdce mu poskakovalo. Joachim si nebyl jistý, co má dělat, a tak čekal a sledoval každý další možný pohyb.

*

První z tekaranových strážců, který narazil na Valkovu ozbrojenou skupinu, zemřel, než mohl vůbec zaznamenat, co vlastně viděl. Pug se v tomto bodě rozhodl, že nebude jednat v rukavičkách, a prostě použije jedno základní kouzlo fyzikální kontroly, s jehož pomocí mrštil mužem co nejsilněji proti vzdálené kamenné zdi. Účinek byl stejný, jako kdyby muž dopadl z pěti set stop na tvrdou skálu. Zcela jistě ten zvuk přivolá ostatní, aby si ověřili, zda je něco špatně. Všemi směry do vzdálenosti několika yardů byly stříkance oranžové krve.

„Působivé," pravil Martuch Magnusovi. „Musím si pamatovat, že nemám naštvat tvého otce."

„Dobré rozhodnutí," schválil mu ho mladší mág, trochu překvapený Dasatovým suchým humorem v této situaci. Samozřejmě, ve srovnání s ostatními Dasaty, s nimiž se setkal, se Martuch choval skoro jako člověk. Podobně však Magnuse překvapil výbuch jeho otce a uvědomil si, že Pug od chvíle, kdy dorazili do této roviny, v sobě musel skrývat mnoho úzkosti. A protože Magnus věděl, že si Pug nikdy nedělá starosti o sebe, musel mít obavy o Magnuse, Nakora a dokonce i o toho velmi zvláštního mladíka, Ralana Beka.

Magnus věděl, že se tu odehrávají věci, do nichž ho otec nezasvětil, a že Nakor s Bekem hrají také nějakou úlohu, kterou neuměl předvídat. Za ta léta však otci bezvýhradně věřil. Magnus coby slibný talent už od dětství dostával příležitost zvládnout řemeslo vlastním tempem. Pobízeli ho, ale nikdy nepřetěžovali, a navzdory matce, která často ztrácela trpělivost, mu tento výcvik poskytl elegantní přístup k velmi obtížné praxi. Magnus věděl, že jednoho dne asi svými schopnostmi rodiče překoná, ale to až za

několik desetiletí. A právě nyní zde vyvstala velmi reálná otázka, jestli bude žít minuty, natož desetiletí.

*

Pug zahnul za roh vedoucí k obrovské galerii, v níž se zdržovala skupina strážných talnoyů, zřejmě záložní oddíl určený přesunout se na místo okamžité potřeby, neboť komnata měla tucet velkých průchodů směrem ven, uspořádaných jako paprsky kola. Několik strážců mělo sundané přilbice a během čekání se bavili. Opět si Pug uvědomil, kolik výhod pochází z iluze, kterou vyvolávají tyto postavy ve zbroji připomínající mýtické talnoye, neuvěřitelné vraždící stroje, z nichž mají všichni strach.

Pug neváhal. Zvedl ruku nad hlavu a nad ní se objevil obrovský shluk modré energie, ohromná bledá koule, v níž tančilo světlo. Hodil kouli doprostřed talnoyů-rytířů smrti. Jiskry energie vystřelily nejprve jedním a pak druhým směrem. Tančily od terče k terči a znehybňovaly každého válečníka, jehož se dotkly, a uvrhly ho do chvilkové křeče. Někteří v záchvatu upadli, zatímco druzí stáli zpříma jako ochromeni. Pugovo kouzlo zneškodnilo plnou třetinu oddílu.

Valko a jeho muži zaútočili.

Dvě stě zaskočených talnoyů nebylo schopno organizovaně zareagovat. Více než polovina talnoyů padla. Leželi v křečích na podlaze nebo se pokoušeli vstát. Ti, kteří se zmohli na nějaký odpor, byli rychle přemoženi. Dva nebo tři válečníci Bílého napadli všechny dosud stojící talnoye, a rázem bylo po všem. Pug bleskově prověřil škody. Zjistil, že dva Valkovi rytíři smrti jsou mrtví a tucet má lehká zranění, zatímco talnoyové jsou do posledního muže mrtví.

Pug se díval z jednoho tunelu na druhý. Přemýšlel, kterou cestou se dát, a zkoumal označení nad každým vstupem. Do kamene byly po dasatském způsobu vepsány piktogramy energie, jež označovaly použití tunelu a byly viditelné jen očím Dasatů. Něco jako silniční ukazatele s označením cíle. Pug všechny rychle prozkoumal a pak to uviděl. Piktogram z energie, který byl mnohem větší než ostatní. Musí to být tekaranova značka.

Jako by Valko slyšel Pugovu nevyřčenou otázku, ukázal přímo na onen piktogram a řekl: „Tudy.“

Pug se zahleděl do dlouhého tunelu. Nacházeli se čtvrt míle od tekaranových komnat. „Magnus by měl jít mezi námi,“ navrhl Pug, „protože jsme ještě neviděli žádného kněze smrti, a až nějakého spatříme, bude to jen předvoj hromady dalších.“

„Tvá magie je působivá, člověče,“ prohlásil Valko. „Jestli může být použita cíleněji, hodilo by se to. Někteří z nich mohou být agenty Bílého. Zde v paláci jich máme několik na vysokých postech. Mohli si vymyslet věrohodný důvod, aby nebyli zapojeni do vraždění v Černém chrámu. Věřím, že někteří z nich jsou ještě zde v paláci a jen co zaútočíme, přidají se k nám.“

„Naděje umírá poslední,“ zašeptal Pug. „Přesto budeme předpokládat, že tu nikdo z nich není, dokud nebudeme vědět opak.“ Naznačil synovi, aby se posunul před Valka. „Měj mě v dohledu, ale když bude potřeba, stáhni se, abys chránil lorda Valka.“

Magnus nic neříkal, zatímco jeho otec se hnal kupředu. Chvíli čekal a pak se vydal za ním.

*

Nakor vyčkával, naslouchal a pak to uslyšel. „Pojď se mnou, Beku. Půjdeme ti najít boj.“

„Dobrá, Nakore. To ustavičné čekání mě dost unavuje,“ odvětil mohutný mladý muž.

Pospíchali vpřed, napůl běželi a napůl klusali ve směru zvuků boje.

„Když se tam dostaneme,“ pravil Nakor, „můžeš zabít všechny, kdo mají na sobě stejnou zbroj jako ty, a ostatní nechat na pokoji, prosím?“

„Ano, Nakore.“

„Ach, a možná by sis měl sundat přilbici, aby Pug a ostatní věděli, že jsi to ty.“

„Ano, Nakore,“ řekl Bek a ihned si sundal přilbici a odhodil ji stranou.

Když se blížili ke zvukům boje, Nakor se zeptal: „Pamatuješ, co jsem říkal?“

„Ano, Nakore. Můžu už jít?“

„Ano, jdi,“ svolil čiperný malý hráč.

Chodba se zatočila a oni na vzdáleném konci spatřili obrovské nádvoří pod širým nebem. I z místa, kde stáli, viděli, že probíhá docela působivý boj. Z oslepujících blesků energie a ohlušujících zvuků odrážejících se v chodbě Nakor usoudil, že tam musí být Pug s Magnusem – v což také doufal. Cítil, že se rychle blíží čas, kdy všechny plány, na nichž celá léta pracoval, konečně dojdou svého naplnění.

Zbývala mu jediná obava. Bude Ralan Bek, naprostý šílenec, hrát svou roli? Vše, co Nakor potřeboval, aby se stalo, osud tří světů a životy všech, o něž se začal v průběhu posledních sto let starat, přijdou nazmar, pokud Leso Varen neudělá, co Nakor očekává. Jsou chvíle, pomyslel si, kdy být hráčem není vždy nezbytně dobrá věc.

XX

Návrat

Pug seslal kouzlo.

Exploze oslnivých světel kněze smrti na chvíli zmátla – právě ten čas však Magnus potřeboval, aby vyslovil další zaklínadlo. Z jeho dlaně vyšlehla jiskřivá světla, jako by vykouzlil deset tisíc droboučkých drahokamů, diamantů, smaragdů, rubínů a safírů. Krása tohoto kouzla však byla v přímém protikladu s jeho účinkem, neboť dasatskými knězi smrti proletěly jako maličké žiletky. Na jejich tvářích a obnažených rukou se nejdříve objevily oranžové skvrny krve. Tyto povrchové rány však nebyly podstatné, protože kněží měli mozek provrtaný tucty maličkých dírek a oči získaly prázdný výraz.

Do místnosti nyní spěchalo půl tuctu dalších kněží smrti. Opatrně se zastavili a pak jako jeden zahájili útok na zadní voj strážných ve zbroji talnoyů. Pug si všiml, že všichni muži nosí bílou šerpu, kterou si ve spěchu uvázali kolem pasu.

Když do místnosti vběhla další osoba, Valko se obrátil. Spatřil mohutného strážce ve zbroji talnoye, tento však přilbici neměl.

„Počkej!“ zvolal Pug. „To je Bek!“

Valko na okamžik zaváhal, ale pak o krok ustoupil. Bek kolem něj proběhl s šíleným výrazem na tváři, zvedl těžký meč a mávl jím, jako když dřevorubec kácí strom. Talnoy, který až dosud pomáhal druhému zatlačit k ústupu dva z Valkových rytířů smrti, byl rozetnut od ramen až k rozkroku. Obě poloviny jeho těla padly každá zvlášť v explozi oranžové krve. Bek popadl dalšího rytíře smrti zezadu za krk, jako by to bylo neukázněné štěně, a bleskově se otočil v téměř

taneční piruetě. Hodil ho přes polovinu místnosti na třetího válečníka. Bek se náhle otočil a rozřízl dalšího talnoye. Čepel prošla válečníkovou zbrojí se skřípavým zvukem praskajícího kovu a při dopadu od ní sršely jiskry.

Pug v bázni ustoupil. Bek byl nyní přírodním živlem, byl hrozivější než nejstrašlivější válečník, kterého kdy Pug viděl. Pug už od Tomase slyšel, jak mu dal Bek zabrat, když se ti dva poprvé střetli, ale teď si Pug říkal, jestli by i dědic zbroje Dračího pána přežil útok tohoto vtěleného boha války. Určitě bylo v Bekovi něco víc, než předtím očekával, protože ať je v něm ukryto cokoli, přinášelo to teď ovoce.

Valko došel k Pugovi a řekl: „To žádný smrtelník nedokáže. Co je zač?“

„Nevím,“ přiznal Pug. Viděl, že se rychle blíží vítězství, protože rytíři Bílého likvidovali ty strážné ve zbroji talnoyů, kteří se nevrhli na Beka, aby chránili tekaranu. Zhluboka se nadechl a pokračoval: „Když jsme ho poprvé našli, vypadal jako podivný mladý muž posedlý nějakou… silou, a my jsme mysleli, že jeho podstatě snad rozumíme. Ale od chvíle, kdy přišel sem… Nevím. Jako by to byla dasatská duše v lidském těle.“

„Jde z něj hrůza,“ pravil Valko. Vůbec si nebyl vědom, že skládá nejhlubší možnou poklonu, která byla dasatským rytířům smrti tak cizí.

Pug se ohlédl a spatřil, že ostatní z oddílu Bílého také přihlížejí, jak se Bek dostává do ráže a mává kolem sebe mečem. Jako by to byl obr mezi pouhými muži. Utržil několik zranění, ale nevšímal si jich, a když udeřil, pokaždé padl jeden strážný ve zbroji talnoye. Talnoyové rychle udělali něco, co ještě před několika okamžiky bylo nemyslitelné. Dali se na útěk. Bek zmrzačil dva zezadu, než stačili udělat krok, a pak se vydal pronásledovat hrstku, jež si snažila zorganizovat stanoviště na vzdáleném konci místnosti. Během půl tuctu kroků jim byl Bek v patách a s důkladností řezníka z jatek je na místě zlikvidoval. Potom v místnosti zavládlo ticho. Rytíři smrti Bílého stáli v tichém údivu nad tím, čeho byli právě svědky.

„Nepotrvá to dlouho,“ pravil Valko. „Bez ohledu na to, kolik zmatku je v paláci a ve městě kolem, jakmile projdeme těmito

dveřmi do tekaranových soukromých komnat, všichni věrní talnoyové a palácoví rytíři smrti se co nejrychleji seběhnou. Musíme se pohybovat rozhodně a bez váhání.“ Otočil se ke svému oddílu. Mnozí byli sotva schopni stát na nohou. „Nikdo za těmito dveřmi není náš přítel.“

Valko si prohlédl kněze smrti, kteří se k nim připojili, a poznal otce Juwona, jednoho z prvních, kdo ho začal cvičit pro službu Bílému. Měl vysoké postavení v Bratrstvu Temného jako nikdo jiný ze sloužících Bílému, a zároveň to byl mocný uživatel magie. Juwon přispěchal k Valkovi a řekl: „Tvá matka i sestra jsou v pořádku.“ Mluvil rychle. „Našli jsme zrádce, podřadného, který sloužil v kuchyni. Odhalil se jako kněz smrti a neměl lehkou smrt. Všichni, které jsi tam nechal, jsou v bezpečí. Sesterstvo kouzelnic krve je nedotčené a připravené sloužit, když bude zapotřebí.“

„Jak jdou věci jinde ve městě?“ zeptal se Pug, aniž by si všiml, jak divně se nejvyšší kněz tváří, když si podřadný dovolil promluvit bez vyzvání.

„To je lidský mág Pug,“ představil ho Valko. „A ten podřadný tam je také lidský mág.“ Ukázal prstem na Magnuse.

Za knězem se ozval další hlas: „A já taky.“

Rozhlédli se – stál tam Nakor. Malý muž pokračoval: „Myslím tím, že jsem člověk. Nejsem mág. Jsem hráč. Ale znám pár triků.“

Kněži smrti vypadali, že nevědí, kam Nakora zařadit.

„Nemáme moc času,“ upozornil Pug. „Jak si vedeme?“

„Šílenství překonává vše, s čím jsme se kdy setkali nebo o tom třeba jen slyšeli. Proti tomu, co se teď děje národům této planety, není Velká čistka, jíž jsme právě nedávno prošli, nic víc, než odstraňování hmyzu z malého křoví. Na celém světě nyní zavládlo všudypřítomné vraždění, Valko.“ Juwon na okamžik zavřel oči. Takové gesto Pug považoval za velmi lidské. Potom se kněz podíval na mladého rytíře smrti. „Zatímco velké shromáždění vojska trpělivě čeká, až vyrazí do říše lidí a zemře pro slávu Temného na jiném světě, všude jsou zabíjeny desetitisíce podřadných.“

„Všude,“ zopakoval druhý rytíř smrti. „Jako by žádná živá bytost na Omadrabaru nebyla v bezpečí.“

„Nic není v bezpečí,“ podotkl Pug. „Vím o podstatě trhlin a magických bran víc, než kterýkoli člověk žijící na mém světě či na světě Tsuranů. Ta věc, jež spojuje tento svět s Kelewanem, není nic, co bych kdy předtím zažil. Nemohu si být jistý, dokud se k ní nedostanu blíž. Ale jediná věc, kterou jsem zatím viděl a která to vzdáleně připomíná, je smrtící trhlina použitá šíleným lidským mágem, s jejíž pomocí se přesunul z Midkemie na Kelewan.“

„Co jsou zač ty trhliny, o kterých mluvíš?“ zajímal se Valko.

„Buď stručný, máme málo času,“ připomenul Nakor.

„Trhliny jsou brány, jestli chcete, mezi světy. Ty, kterým rozumím, jsou vytvořeny magií, jež je nejen mocná, ale i přesná. Ale tato trhlina, vybudovaná mezi našimi dvěma rovinami, je záležitostí smrtící magie, nekromacie o síle, o níž ani nejsem schopen uvažovat. Je spíš jako obrovský tunel umožňující cestovat oběma směry a je živen smrtí vašich lidí. Myslím, že musí existovat způsob, jak ji uzavřít, abychom zachránili mou rovinu reality před Temným. Nebudu to však vědět, dokud ji neuvidím. Temný je vypasené stvoření prázdnoty a téměř ztrácí rozum ze svého hladu po životě. Další rovina, můj domov, je na život mnohem bohatší. Proto raději pátrá po přesunu do mé roviny, než aby rozšířil svůj vliv na Dvanáct světů.“ Jen jakoby pro sebe dodal: „Jediná záhada je, jak našel prostředky k průniku do naší roviny z vaší.“ Pug se odmlčel a pak pokračoval: „Pán běsu právě hledá cestu do mé říše s pomocí smrti vašeho lidu. Pohlcuje váš lid už celé věky, buduje svou sílu a připravuje se na přesun do mé říše. Nyní používá toto rozsáhlé vraždění, aby dodal energii trhlině mezi našimi světy, a nestará se, jestli zabije všechny živé bytosti na tomto světě nebo na ostatních jedenácti, kde jeho jménem vládnou karanové. Když bude potřebovat dosáhnout na další rovinu reality, zničí třeba celou dasatskou rasu. Nic nedokáže změnit osud Dvanácti světů, pokud nenaplánujeme, jak Temného zničíme.“

Valko se zadíval směrem, kde čekal Bek. Tělo měl pokryté oranžovou krví a oči přilepené na dveře vedoucí do vnitřní svatyně tekarany. „On je Zabíječ boha?“

„Jestli není, pak nevím, kdo je,“ pravil Pug.

„Ne,“ řekl Nakor. „On není Zabíječ boha.“

Všechny zraky se obrátily na Nakora.

„Co jsi říkal?“ udiveně pronesl Pug.

„Říkal jsem, že on není Zabíječ boha. Bek je zde, aby dovolil Zabíječi boha zničit Temného, ale on není Zabíječ boha.“

„Já nerozu…“ začal Pug.

„Není čas,“ zarazil ho Nakor. „Beku, otevři ty dveře!“

Ralan Bek se natáhl a levou rukou uchopil mohutnou kliku. V pravé svíral meč, aby byl připraven zničit každého, kdo by čekal na druhé straně.

Pug zaslechl skřípavý zvuk kovových tyčí, jak se s protestem ohýbají. Když Bek zabral plnou silou, zámky na druhé straně dveří se rozlomily stejně snadno, jako by tam ani nebyly. To vše s mnohem menším odporem, než kdyby použili nějaký obléhací stroj či zařízení. Pug si nebyl jistý, jestli by s pomocí magie došel k cíli také tak snadno.

Za dveřmi čekalo tucet mužů ve zbroji talnoyů. Vrhli se na Beka jako jeden muž. Dva byli po smrti, ještě než stačili dokončit krok, a třetí zemřel, když se druhou nohou dotkl země.

Valko a ostatní rytíři smrti zaútočili.

Pug se točil na všechny strany. Pokoušel se zjistit, odkud přijde další možný útok. Chaos u dveří mu na chvíli zastínil výhled, když uskakoval masakru, jak Bek zabíjel každého, koho měl před sebou. Po obou stranách se hrnuli Valkovi muži, proudili do místnosti a jejich bojový křik se odrážel od klenutého kamenného stropu.

Pug věděl, že se zde střetne s nejmocnějšími kněžími smrti Temného, protože budou připraveni bránit tekaranu. Trůnní sál tvořila ohromná, podélně oválná místnost s dveřmi na jedné straně, jimiž právě vstoupili. Po obou stranách se zvedalo tucet masivních kamenných sloupů a na vzdáleném konci čekala spousta mužů.

Když se Pug s Magnusem vřítili dovnitř, zahlédli, jak se na vzdáleném konci místnosti shromažďují kněží smrti a obklopují mocně vyhlížející postavu v oranžové zbroji, tekaranu. Mezi tekaranou a útočníky stála skutečná armáda obránců. „Na tohle nemáme čas,“ utrousil Pug k Magnusovi.

„Rozumím,“ reagoval Magnus a vznesl se do vzduchu nad bitevní pole.

Stejně jako všechno ostatní v tomto temném a pokrouceném světě byly i tekaranovy osobní komnaty obrovské. On sám seděl na trůně na kulatém pódiu umístěném na dvanácti soustředně uspořádaných kamenech, které se zvedaly uprostřed podlahy. Stejně jako všechny ostatní místnosti v paláci byly stěny prosté všeho, co by připomínalo umění lidí – tady však byly stěny vyzdobeny trofejemi. Visely tam kosterní pozůstatky stovek válečníků a každý měl na sobě ještě svoji zbroj. Byla to tichá připomínka moci vládce Dvanácti světů.

Za trůnem se nacházel vstup do tekaranových osobních komnat, odkud zpoza dveří vykukovali vyděšení podřadní a ženy z harému oblečené do svůdných šatů. Když viděli Magnuse vznést se do vzduchu, mnozí z nich se otočili a utekli.

Pokud pohled na vznášejícího se podřadného vyvolal v některém z bojujících zaváhání, zaplatil za tuto prodlevu životem. Magnus házel oštěpy spalující energie, jež sežehly vše, čeho se dotkly, kromě kamenné podlahy a zdí. Plameny vyšlehly z oděvu a masa každého kněze smrti, který byl příliš pomalý, aby před poletujícím mágem vztyčil ochrannou bariéru.

Když kněží smrti udeřili vlnou magie, měl Magnus připravenu ochrannou zábranu. Z jejich dlaní se natáhly zhoubně čpící úponky a jako dlouhé plující stužky smrti se šířily celou místností. Kněží smrti nerozlišovali a zabíjeli nejen útočníky, ale i obránce, protože věděli, že obránci tekaranu neochrání, ale ochrání ho zabití každého tvora v místnosti, dokud nedorazí posily.

Pug vypustil oslnivě stříbro-bílý blesk, který se rozprostřel po místnosti a rozrušil všechny úponky. Kněží smrti se otřásli, jako by měli bolesti, a někteří křičeli, když byla jejich kouzla rozbita. Potom obrátili svou pozornost ke dvěma mágům. Ti, kdo byli schopní odpovědět, vyslali vpřed vířící kouř černých snítek, připomínajících hejno much – jinak to Pug nedokázal popsat. Vztyčil před sebe a Magnuse vlastní štít. Zatímco se Pug věnoval obraně, jeho syn podnikl na kněží smrti další ničivý útok. Dva další upadli a ječeli, když je zachvátily plameny.

Bek si probíjel cestu mezi obránci jako farmář, který kosí obilí, a rytíři smrti Bílého za ním se roztáhli, aby se utkali s talnoyi. Valko

postupoval po Bekově levici, připraven skočit vpřed a střetnout se s tekaranou.

Pug a Magnus společně pro kněze smrti představovali více než dostatečného protivníka. Otec se synem pracovali v souladu jako dvě bytosti jedné mysli. Zdálo se, že Magnusovi není nutné říkat, kdy je třeba se proti kněžím smrti bránit, a Pugovy protiútoky je rychle zabíjely nebo ochromovaly. Všechny magické hrozby v místnosti byly rychle zneškodněny.

Během několika minut chránila tekaranu jen hrstka zkrvavených obránců. Tekarana byl vysoký, mohutný válečník stejné postavy jako Ralan Bek. Držel skoro stejný meč jak Bek, až na to, že měl celou čepel zdobenou vzácnými kovy a na jílci se leskly drahokamy.

„Tvá mrtvola získá čestné místo nad mým trůnem!“ zakřičel na Beka, když se zvedl z trůnu a sestoupil po schodech dolů vstříc mohutnému mladému válečníkovi. Ukázal vyzývavě na Beka a zvolal: „Nikdy mě žádný válečník nevyzval v mém vlastním domě!“

Pug použil své umění, aby zvedl poslední dva kněze smrti a mrštil jimi přes místnost. Ukončil tak magické ohrožení, které představovali. Viděl, že se Magnus vrací a nedotčený přistává na kamenné podlaze, přestože byl umazaný a postříkaný oranžovou krví stejně jako všichni v místnosti.

Bek zaznamenal tekaranovu výzvu a smetl stranou zbývající stráže mezi sebou a vládcem Dvanácti světů. Nebyl k zastavení, mířil přímo k tekaranovi. Valko a zbylí rytíři smrti Bílého dorazili zbytek tekaranových talnoyů na křídlech a když Bek mávl mečem a síní zazvonilo řinčení zbraní, všechny zraky se otočily k zápasu. Bojovaly spolu dvě děsivé postavy moci.

Pug zvedl ruku, aby k útoku na tekaranu přispěl svou magií, ale Martuch se natáhl a škubl mu ramenem. „Ne! Nesmíš zasahovat!“

Pug viděl, že nikdo z ostatních rytířů smrti včetně Valka se nehrne kupředu, aby pomohl. Místo toho všichni zaujatě sledovali, jak bojují dva titáni. Každá rána byla vykryta a zvuky boje byly stejně šílené, jako když bůh kovářů zpracovává železo na mohutné kovadlině.

Celé minuty se Bek a tekarana pohybovali dopředu a zase dozadu. Byli to rovnocenní soupeři. Každý úder byl odražen a na

každý bylo odpovězeno, každý výpad narazil na kryt nebo ripostu. Nikdo nikoho nezranil, ani nebyl zraněn. Pugovi připadalo, že je v místnosti velmi dlouho ticho – až na zvuky pocházející od dvou zápasníků, kdy kov řinčel o kov a usilovné chrčení zvýrazňovalo lapání po dechu.

Potom se rovnováha vychýlila. Bek byl v průběhu boje v extázi. Jako by mu každá rána dodávala sil a činila ho silnějším. Na rozdíl od něj začal tekarana dýchat namáhavěji a zpomalovat. První známkou neodvratitelnosti osudu byl zásah, který tekarana utržil do levé paže, když Bekův meč rozřízl oranžovou zbroj, jako by to byl papír.

„Nemožné!“ řekl Hirea.

„Ne,“ pravil tiše Nakor. „Sleduj a uvidíš něco hodně zajímavého.“

Vedle Puga stál Valko a svíral meč. Pug ve tváři mladého dasatského lorda viděl, jaký svádí vnitřní zápas. Došlo mu, že Valko předpokládal, že to on je válečníkem předurčeným zničit tekaranu a připravit cestu pro Zabíječe boha – ne tento lidský válečník v masce Dasata.

Teď tekarana divoce máchl a poněkud to přehnal, takže ho Bek srovnal úderem vedeným od malíkové hrany. Zasáhl plně do spánku. Tekaranova přilbice odletěla a poprvé od chvíle, kdy získal trůn, spatřil jeho tvář někdo, kdo nepatřil k nejužšímu kruhu.

Vypadal… obyčejně. Jeho tělesná stavba byla mohutná a silná, ale ve tváři vládce Dvanácti světů nebylo nic, co by nasvědčovalo zvláštním kvalitám. Z rány do hlavy byl zmatený, z nosu mu tekla oranžová krev a zuřivě mrkal, jako by se snažil zaostřit, když se bezbranný pokoušel udržet na všech čtyřech. Bek udělal krok vpřed a nakopl Dasata přímo do obličeje. Vyrazil mu zuby a po podlaze se rozprskla další krev.

Tekarana byl omráčen, ale nebyl zneškodněn. Překulil se do bezpečné vzdálenosti a pak vyskočil s nožem v ruce. Udělal s ním výhružný výpad a volnou rukou sáhl po meči. Bek mávl prudce dolů. Když jeho čepel zasáhla kameny, zajiskřilo to. Tekarana tak tak stihl stáhnout ruku zpátky.

„Je po všem,“ zhodnotil Martuch.

„Ještě ne,“ namítl Nakor.

Bek se zasmál. Byl to pronikavý mrazivý zvuk, v němž všichni přítomní vycítili bojové šílenství. I Pug dostal chuť popadnout zbraň a připojit se k zápasu. Takový cizí pocit ještě nikdy nezažil. Podíval se na Magnuse a viděl, že syn cítí totéž. Jednou na něho kývl a oba mágové vyslovili rychlé kouzlo, které jejich mysl osvobodilo od dotěrných myšlenek a pocitů.

Bek udělal krok vzad. Naznačil tekaranovi, že může zvednout svůj meč. Toto malé gesto čestné hry bylo pro Dasata tak nezvyklé, že tekaranovi několik vteřin trvalo, než pochopil. Když však viděl, že si ho nikdo nedobírá, s překvapující rychlostí se natáhl a uchopil čepel. Při zvedání opsal mečem oblouk a náhle jím mávl dolů na Bekovu hlavu. Bek úder snadno vykryl. Lehce přitom udržel svůj dlouhý meč v jedné ruce a pak volnou rukou udeřil tekaranu tvrdě do brady. Zbitému válečníkovi se podlomila kolena, ale pevně se držel svého meče. Nohy se mu roztřásly a on šel do kolen, ale Bek natáhl levou ruku, popadl tekaranu za pravé zápěstí a zabránil mu v pádu. Drtil tekaranovi ruku. Z náhle ochromených prstů vypadl meč. Bek ho pomalu nechal klesnout, dokud bezmocně nekleče l přes mohutným válečníkem.

Bek uvolnil sevření a poražený válečník dopadl na záda. Pravou ruku měl nehybnou a na okamžik se mu bolestí zamlžily oči. Místo aby Bek udělal krok vpřed a tekaranu zabil, otočil se k němu zády a kráčel k Valkovi.

Tekarana zavrtěl hlavou a vzpamatoval se. Podíval se na záda ustupujícího válečníka, zamračil se a neporaněnou rukou sáhl dolů pro zbraň. Pevně sevřel meč a ztěžka se zvedl. Jeho cíl vystavoval záda a krk svému protivníkovi.

Bek stál bez hnutí. Potom se podíval na Valka a pravil: „Zabij ho.“

Tekarana zvedl meč, a ve chvíli, kdy byla čepel zcela nahoře, Valko vykročil vedle Beka a prohnal hrot svého meče tekaranovým hrdlem. Trhl zápěstím, čímž vládci Dvanácti světů téměř odřízl hlavu, a škubnutím čepel uvolnil.

„Co se to stalo?“ zeptal se Magnus.

„Bek právě odevzdal říši Valkovi,“ odpověděl Hirea.

Valko se podíval na všechny přítomné. Jeho výraz naznačoval, že stejně jako všichni ostatní je zmatený z toho, co a proč se právě stalo, ale chápal závažnost této chvíle. Zastavil se, zvedl tekaranův upadlý zdobený meč a pomalu kráčel k trůnu.

O necelou minutu později vběhl do místnosti oddíl stráží ve zbroji talnoyů, aby našel stovky kněží smrti Bílého klečet před trůnem, na němž seděl mladý dasatský lord. U jeho nohou leželo natažené tělo bývalého tekarany.

Když první talnoy zaváhal, Juwon v oděvu nejvyššího kněze Bratrstva Jeho Temnosti vykřikl: „Valko! Tekarana!“

Dasatský zvyk byl takový, že talnoyové v přítomnosti svého nového vládce okamžitě padli na kolena. Nekladly se žádné otázky, ani nezazněl žádný protest, protože podle řádu dasatského života ten, kdo zabije svého lenního pána, se stává vládcem. Valko byl nyní nejvyšším vládcem Dvanácti světů.

Pug se tiše zeptal Martucha: „Jak dlouho tohle vydrží?“

Starý rytíř smrti pokrčil rameny. „Kdo ví? Pokud to bude tak, jak jsi navrhoval, a Temný se o tuto říši nebude dál starat, pak tak dlouho, dokud Valko dokáže udržet hlavu na ramenou. Mnozí na něj budou nahlížet jako na mladého a zralého k zabití, a mnozí zemřou, aby ho udrželi na trůnu.“ Ukázal zhruba směrem k Temnému chrámu a pokračoval: „Ale pokud Temný bude na trůnu potřebovat loutkového panovníka, potom vydrží jen tak dlouho, dokud bude Temný zaneprázdněn. Jakmile ho zastihne zpráva, že ničemný rytíř smrti odstranil jeho oblíbence, všichni chrámoví rytíři smrti v říši si to namíří sem, aby ho zabili. Poslechnou spíše kněze Temného, než aby poslechli tekaranu. I když dokážeme porazit Temného, asi tu budeme mít občanskou válku. Jedinou otázkou bude, jestli to bude válka dlouhá nebo krátká.“

„Krátká?“ zeptal se Pug.

„Jediní přátelští rytíři smrti, kteří nejsou na shromáždění a nenapadají lidský svět, jsou tady. Pokud Temný přikáže svým silám, aby nás zde napadli, bude to velmi krátká občanská válka.“

Pug spočítal, že je v místnosti přibližně tisíc rytířů smrti včetně strážných ve zbroji talnoyů, kteří právě dorazili.

„Možná je kolem roztroušeno o něco víc palácových stráží, jež by poklekly před Valkem, ale Temný má pořád asi dvacet tisíc rytířů smrti ve městě a dalších pět tisíc v Černém chrámu," dodal Martuch.

Magnus se podíval na Beka, který stál téměř nehybně. Tvářil se uchváceně a nepřítomně, jako by ve vzduchu něco viděl. Magnus se otočil k Nakorovi a zeptal se: „Co se mu stalo?"

„Právě dorazil domů," sdělil mu Nakor. Malý hráč se rozhlédl po komnatě, kde stáli nezvykle vedle sebe rytíři smrti Bílého a tekaranovi talnoyové. Čekali na první rozkaz od nového vládce. Potom se Nakor podíval směrem k místu, kde seděl Valko, který také vypadal nejistě, a prohlásil: „Valko je mladý, ale zahájí zde změny, které potrvají možná staletí. Nakonec tito lidé najdou cestu zpět tam, kde kdysi byli, než Temný dorazil do této říše."

„Nakore," ozval se Pug, „ty máš očividně znalosti, které nám chybí. Brzy se střetneme s armádou rytířů smrti věrných Temnému a naše síly jsou vyčerpány." Pug se zahleděl starému příteli do očí. „Během těch let byla období, kdy jsem věděl, že se držíš zpátky a neříkáš mi vše. A já si myslel, že jsi prostě takový, ale teď ve jménu všech, které jsme obětovali, a všeho, co doufáme, že získáme, musíme vědět, co víš ty."

Nakor se zasmál. „Pugu, to je nemožné. Ale zasloužíš si pravdu." Požádal Magnuse: „Můžeš nás vzít k Temnému?"

„Ano," odpověděl Magnus. „Pamatuji si na tu vyhlídku, kde tekarana a jeho dvůr přihlížejí oslavám."

Nakor řekl Valkovi: „Vládce Dvanácti světů, můj čas zde je téměř u konce. Musíš přežít a vést svůj národ do nové doby." Ukázal na Beka. „Zůstane s tebou o něco déle, ale brzy musí jít za svými vlastními záležitostmi." Poté se Nakor postavil před Beka. „Sbohem, Ralane Beku," rozloučil se tiše.

„Sbohem, Nakore,"

„Víš, co musíš udělat?"

„Vím," odvětil mohutný mládenec. Zazubil se stejně široce, jako to dělával Nakor. „Konečně vím to, co mám vědět." Podíval se dolů na svého maličkého společníka a zeptal se: „A ty víš, co musíš udělat?"

„Vím,“ odpověděl Nakor. Natáhl se a postavil na špičky. Zakryl Bekovi rukou oči. Mladý muž chvíli stál bez hnutí, potom trhl hlavou dozadu, jako by ho někdo udeřil, a chvilku mrkal. Pak se usmál. „Děkuji, malý člověče,“ pravil očividně rozradostněn. Rozhlédl se. „Budu tohoto chlapce chránit, dokud sem nedorazí ostatní.“

„Dobrá,“ schválil Nakor. „Dávám ti sbohem, Ralane Beku.“

„A já dávám sbohem tobě, Nakore Isalánče.“

„Martuchu, Hireo,“ vyzval je Nakor, „dohlédněte na toho mladíka.“

„A to ostatní?“ zeptal se Pug.

„Dost brzy uvidíš,“ odpověděl Nakor. Magnuse vyzval: „Pojď, tři z nás mají co dělat a času je málo. Pojďme do jámy Temného.“

Magnus poslechl a Pug s Nakorem ucítili, jak se přemisťují. Téměř slabě lechtivý pocit, jak opustili jedno místo a dorazili na druhé. Najednou všichni tři stáli před tekaranovým trůnem na vyhlídkovém pódiu a byli svědky šílenství, jež přesahovalo vše, co zažili.

Shora padaly tisíce Dasatů. Někteří naráželi na skálu, jiní padali přímo do hořícího moře oranžové energie a zelených plamenů. Další přistáli na vypasené věci, na Temném bohovi, a několik ubožáků při dopadu stále ještě žilo. Temný je za použití kouzla zvedl a vřískající Dasaty si strkal do ohromné tlamy. Beztvará hlava byla bez výrazných znaků, až na dvě hořící rudé oči, jež sledovaly příští oběť. I když nebylo ústa vidět, oběť zmizela ve tváři Temného, který celého Dasata spolkl v jednom kuse.

„Tohle je zbytečné,“ poznamenal Nakor. „Nestvůra může sát životní energii dotekem. Požírání je… divadlo.“

„Hrůza je nástrojem běsů,“ pravil Pug. Otočil se, aby na Nakora viděl. „Proč jsme zde? Každým okamžikem si nás můžou všimnout, a ani tři dohromady nedokážeme přemoci tisíc kněží smrti nebo tu věc v jámě, pokud se na nás bude sápat.“

Galerie za místem, kde stáli, a okraj jámy nad nimi stejně jako tucet otvorů na různých úrovních dutiny byly přecpány knězi smrti a chrámovými rytíři smrti.

„Čekáme,“ vysvětlil Nakor. „Čekáme na Zabíječe boha, a jakmile dorazí, musíme každý provést nám určený úkol.“

„Nakore,“ zeptal se tiše Magnus, „co nám teď neříkáš?“

Malý hráč si sedl. „Jsem unavený, Magnusi. Tvůj otec dost dlouho chápal, že nejsem zrovna tím, čím se zdám být. Měl však tu slušnost, že mě nechal hrát hlupáka, když se mi to hodilo, a nekladl příliš mnoho otázek.“

„Byl jsi vždy dobrý přítel a spolehlivý spojenec,“ poznamenal Pug.

Nakor si povzdechl. „Můj čas zde je skoro pryč a sluší se, abys znal pravdu.“ Podíval se z Puga na Magnuse. „Ty zdědíš závazek po svém otci – a bude to těžký závazek. Ale já myslím, že na ten úkol stačíš. Pokud ti to nevadí, potřebuji teď být chvilku s tvým otcem o samotě.“

Magnus přikývl a poodešel, aby jim poskytl trochu soukromí.

„Musíš splnit svůj slib a nést své břímě, příteli,“ řekl Nakor Pugovi, „ale jestli budeš odhodlaný, vše proběhne, jak má. Nakonec náš svět zachráníš a pomůžeš nastolit tolik potřebnou rovnováhu.“

Pug se na Nakora ostražitě podíval. „Mluvíš o…“

„Nikdo neví o tvém ujednání s bohyní smrti, Pugu, kromě ní a tebe.“

„Ale ty víš,“ zašeptal Pug. „Jak je to možné? Ani Miranda to neví.“

„Ani nemůže, stejně jako žádný jiný smrtelník,“ odvětil Nakor.

„Kdo jsi *ty*?“ zeptal se Pug.

„To je velmi dlouhá historie,“ odpověděl Nakor. Potom se známým způsobem zazubil a pokračoval: „Vše ve správném čase. Teď musíme čekat.“ Zahleděl se na hrůznou scénu v srdci jámy a dodal: „Doufám, že naše čekání bude krátké. Tohle místo není zábavné.“

*

Muži vykřikli bolestí a šokem, když Černá hora v jediném gigantickém záchvatu křeče náhle expandovala. V jednu chvíli byla půl míle daleko a v příští se nejasně rýsovala nad velitelským stanovištěm, sotva míli od Alenburgova hlavního stanu. Miranda dokázala vztyčit obranný štít, bylo však už příliš pozdě.

Křik skončil stejně rychle, jako začal. Koule svým nárůstem zřejmě rozmačkala muže postavené pod velitelským stanovištěm u úpatí kopce. Krev a lidské ostatky lemovaly povrch koule.

„Musíme se stáhnout!“ vykřikla Miranda.

Generál Alenburga při pohledu na Černou horu zkameněl. Nyní však zavelel: „Ústup!“ Obrátil se ke čtyřem mladým kapitánům, kteří čekali, aby doručili jeho instrukce. „Zamířit na jih. U řeky je pahorek, který do ní vystupuje. Popadněte tolik map, kolik unesete, a vezměte je tam.“ Kašparovi a Erikovi řekl: „Pánové, je čas jít.“ A Mirandě: „Madam, jestli ty a tví přátelé mágové můžete nějak objasnit tento vývoj, pak čím dříve, tím lépe.“

Velitelé tsuranské armády provedli spořádaný, přesto však spěšný odchod.

Miranda si byla jistá, že koule nebude nějakou dobu expandovat. Její zvědavost však neznala mezí. Zavřela oči, zatímco ostatní kolem ní zahájili spěšný ústup, a vyslala svou mysl vpřed.

Narazila na tajemnou magii proti křišťálovým koulím, která ji odrazila už předtím. Pokusila se ji ještě jednou neutralizovat. Když odpočívali, prodiskutovala tento problém s několika dalšími mágy a dostala několik užitečných rad. Uvědomila si, že jedna vyslovená poznámka byla možná nejdůležitější. Nebyla to bariéra, ale spíše protikouzlo, které mělo ublížit, zranit či zabít, jestliže by došlo k násilnému proniknutí. Pokud by to byl tento případ, dokázala by mu čelit tak dlouho, jak dlouho by mohla vydržet určité nepohodlí.

Přinutila mysl vykouzlit sílu vůle, aby mohla proniknout tajemným zrakem skrz bariéru, a když tak učinila, ucítila ostrou bodavou bolest. Bojovala s ní a vztyčila vlastní obranné kouzlo proti útoku na svoji mysl. Pak se podívala, co se děje uvnitř koule. Pocítila hnus, jakmile její mysl zaznamenala scénu před ní, a instinktivně uskočila. Málem omdlela, když stáhla mysl zpátky na svou stranu bariéry.

O nepostřehnutelný okamžik později Miranda zjistila, že nad ní stojí Erik von Darkmoor, a uvědomila si, že leží na zemi. „Jsi v pořádku?“ zeptal se klidně uprostřed organizovaného zmatku.

„Viděla jsem…“ začala slabě, zatímco jí starý válečník podával ruku, aby jí pomohl na nohy.

„Co jsi viděla?“ povzbudil ji, podpíraje ji jednou paží.

„Musíme…“

„Co?“

Oči měla zamlžené a myšlenky zastřené. „Musíme odejít.“

„Právě odcházíme,“ upozornil ji. „Ustupujeme, abychom se přeskupili.“

„Ne,“ pravila Miranda. „Musíme opustit… tento svět.“

„Mirando,“ začal klidně, když ji vedl dolů z kopce tam, kde lokaj držel jejího oře. „Co to říkáš?“

Viděl, že přichází k sobě. Navzdory zřejmému vyčerpání se Mirandě rozšířily zorničky a tvářila se vyděšeně. „Eriku! Právě otevřeli… Nevím, jak to nazvat. Není to trhlina, jakou znám, ale spíš… tunel! Je to nějaký druh průchodu mezi dvěma rovinami a zabírá to skoro celý vnitřek té koule!“ Ohlédla se na obrovskou Černou horu, která rostla na pozdně odpolední obloze jako strašný tmavý vřed na povrchu planety. „Ústí tunelu je obrovská jáma jen asi sto yardů od okraje té koule. Musí expandovat současně s ní.“ Zašilhala přimhouřenýma očima a zhluboka se nadechla. „Většina tvých oddílů… určitě spadla do té prázdnoty… tunelu, ať je to cokoli.“

„Bohové,“ vydechl.

„Eriku,“ rozhlédla se Miranda kolem a uvědomila si, že Alenburga a Kašpar už odešli. „Musíš jim říct. Všem… musíme evakuovat tolik lidí, kolik dokážeme. Uvnitř té věci jsou kněží smrti a znehybní ty, kdo spadnou dovnitř, tvé muže. Mají rytíře smrti, kteří je házejí do ústí toho tunelu…“ Zavřela oči, jako by si to chtěla připomenout. „Eriku, oni to *krmí*. Používají tvé vojáky, aby to udělali silnějším a větším.“

Erik zbledl. „A když se to stane dost silné, zase to poskočí?“

„Ano,“ potvrdila Miranda, téměř neschopná dát dohromady slova. „Ta koule bude větší… a větší…“ Hlas jí slábl a roztřásly se jí nohy. „Dokud nepokryje celý tento svět…“

„Ale nemůže to přece růst… navždy.“

Miranda byla v obličeji sinalá. „Ne, jen se potřebuje zvětšit tak, aby skrz ni mohlo projít cosi z druhé strany…“

„Co?“

„Temný bůh Dasatů,“ zašeptala Miranda. Kolena se jí podlomila a jen Erikův pevný stisk zabránil tomu, aby upadla.

„Ty!“ zakřičel na vojáka poblíž. „Sežeň nosítka! Odneste ji k nejvyššímu veliteli!“

„Ano, pane,“ zasalutoval tsuranský velitel, na něhož se Erik obrátil.

Erik se díval na kouli a vyčkával. Proti vojskům Smaragdové královny na Hřebeni záhuby přežil s tím, co měl. Tentokrát však cítil bezmoc. Tentokrát asi nepřežije nikdo.

*

Pug a Magnus si zacpali uši, aby je ochránili před ječivým zvukem. Nakora jekot srazil na podlahu.

Celá jeskyně se otřásala a vibrovala a mnozí z těch, kdo byli blízko okraje jámy, přepadli a ječeli, když padali vstříc smrti. Nakor se posadil a ukázal. „Podívejte!“

Nad nimi se točil sloup vzduchu jako obrovitý větrný trychtýř a skrz něj padala další těla. Paprsky v podobě blesků prorážely šero a ozařovaly obrovskou dutinu oslňujícím stříbrným světlem. Nad obří jámou se objevil vrchol trychtýře a z něj začala padat další těla.

„To jsou Tsurané!“ zvolal Magnus.

Zbroj a lidské tvary se nedaly s ničím splést, jak dírou proudily tisíce mužů jako vodopád. Náhle se obrovité tělo Pána běsu otřáslo a začalo se lesknout a dmout jako hedvábí ve větru.

Pak se z povrchu zhoubné bytosti zvedly úponky čpícího kouře, proudily do trychtýře, splývaly s ním a jako by mu nějak přidávaly na objemu.

„Co se to děje?!“ volal Pug na Nakora.

„Pán běsu právě otevřel průchod mezi tímto světem a Kelewanem,“ zakřičel mužík. „Není to jako tvé trhliny, Pugu? Nebo jako portály používané pro vybudování základen? Teď je tento svět propojen s Kelewanem a až Pán běsu získá na síle, protlačí nahoru oblast, kterou kontroluje. Čím větší povrch Kelewanu pokryje, tím víc lidí pod kontrolou jeho dómu zemře. Čím větší počet mrtvých, tím větší dóm. Kelewan se má stát jeho příštím domovem. Používá sám sebe, svou energii, kterou v sobě shromažďuje z tisícovek let

smrtí, a využívá ji, aby se dostal na Kelewan. Někde v tomhle postupu – a já se obávám, že brzy – zahájí cestu oním tunelem na Kelewan.“

„A co Dasatové?“ ozval se Magnus.

„Jsou to hlupáci, oklamaní podvodem nepředstavitelného rozsahu.“ Nakor se podíval na Puga. „Tvůj otec dospěl k poznání pravdy o Temném, Magnusi. Temný bůh využívá Dasaty jako prostředek k získání přístupu do další, vyšší roviny reality. Představa, že právě otevírá novou říši pro Dasaty, je lež. On opustí tento svět a přestěhuje se, ale ne dřív, než z tohoto světa vysaje veškerý život. Jakmile se usadí na Kelewanu, vztyčí chrám Temného, jako je tento, pak vrátí planetu do dřívějšího stavu a všem náznakům lidstva, jež na ní existují, bude dovoleno množit se, znovu osídlit a vytvořit nové společnosti, zatímco Pán běsu bude spát. Bude spát po staletí, ale jeho sny si budou držet vliv na vyvíjející se lidské kmeny. Vysměje se Kelewanu pro jeho dřívější velikost, promění Tsurany ve vraždící uctívače smrti jako Dasaty a začne je stěhovat na další vyšší rovinu.“

„Jak tohle všechno víš?“ zeptal se Pug.

„Protože se to už předtím stalo, Pugu,“ odpověděl Nakor. „Na jiných místech a tady na tomto světě.“ Nakor jim naznačil, aby se přesunuli do relativního úkrytu, který představovalo pódium za tekaranovým trůnem. Nakor se za něj odplazil po čtyřech a oni se probojovali proti větru a přikrčili se k němu. Malý muž dodal: „Je to ten dlouhý příběh, jak jsem se zmínil.“

„Nastal čas nám ho říct?“ zajímal se Pug.

„Ano,“ rozhodl Nakor. „Nastal čas pravdy.“ Zvedl ruku a čas se rázem zastavil.

*

„To je hodně dobrý trik, Nakore,“ zhodnotil Magnus s výrazem opravdové bázně v hlase.

„Ano, to je,“ souhlasil Pug.

„Nemůžu to držet příliš dlouho, ale aspoň budeme mít chvíli klid,“ pravil malý hráč. Posadil se na kameny. „Jsem velmi unavený, Pugu. Myslím, že jsem měl zemřít už dávno, ale ty víš lépe, než kdo

jiný, že někdy se bohové nestarají, co si myslíš, že by se mělo či nemělo stát.“

„Jakou pravdu se nám to chystáš říct, Nakore?“ naléhal Pug.

„Existují některé věci, které nevím, a některé věci, o nichž ještě pochybuji a nedokáži je předpovědět. A dokonce i pár věcí, které mám zakázáno ti říct.“

Pug hleděl na svého dlouholetého přítele a nic neříkal.

Po chvíli Nakor pokračoval: „Mám v sobě něco, Pugu. Podobně jako Bek, ale co nese on a co nesu já, není totéž. Uvnitř Beka je stopa něčeho velmi mocného.“

„Říkal jsi, že si myslíš, že v něm může být stopa Bezejmenného,“ podotkl Magnus.

Nakor se zašklebil a zavrtěl hlavou. „Ne, lhal jsem. Tak to není. Když byl chlapcem, myslím, že to byl prostě zlý kluk, klacek, lupič nebo zabiják, na kterého čekala šibenice či podříznutí hrdla… ale nějak se zapletl do téhle záležitosti stejně jako my, do tohoto zápasu na znovuustavení rovnováhy v… zkrátka ve všem.“

„Pokračuj,“ vyzval ho Pug.

„Tu první noc, kdy zůstal se mnou venku před jeskyní s těmi všemi talnoyi schovanými uvnitř, byl zvědavý – což jsem očekával, že bude – a protáhl se dovnitř, aby se podíval. Předstíral jsem, že spím. Věděl jsem, že ho pak budu muset buď zabít, nebo použít. Tak jsem mu něco provedl.“

„Co?“

„Sáhl jsem do něj a tam jsem našel cizí a úžasnou moc. Byla mi povědomá a já měl sen.“ Nakor se usmál. „Možná spíš vizi. V každém případě se pak čas zastavil, nebo jsem místo vteřin měl celé hodiny k přemýšlení, ale najednou jsem věděl… všechno. Bek ke mně přišel, protože bylo předurčeno, že se tak stane. Ta věc, která s ním hýbala, byla stejná, co hýbala se mnou, když jsem byl mladý. Oba jsme byli nástrojem bohů, ale s odlišným cílem. Já měl být jeho průvodcem a on měl být nádobou, která přinese zpátky na Omadrabar něco, co bylo ztraceno. Tak jsem z něj tu nádobu udělal.“

„Nádobu?“ zeptal se Magnus. „Na co?“

„Na to, co bylo uvnitř jednoho z talnoyů v jeskyni.“

Pug ztratil řeč. Dasat s Macrosovými vzpomínkami mu řekl, že každý z talnoyů je domovem duše ztraceného dasatského boha. „Tys do něj vložil boha?“

„Jen malinký kousíček, ale stačilo to.“

„Stačilo to k čemu?“ zeptal se Magnus.

„Stačilo to, aby bylo jisté, že tekarana zemře, i kdyby ho nezabil Valko, a aby se sem vrátilo něco velmi důležitého.“

„Co?“ otázal se Pug. Nyní byl výkladem malého mužíka úplně zmatený.

„Bohové, Pugu. Pamatuj, všichni bohové na všech rovinách jsou jen projevy stejné základní síly a všichni bohové z naší roviny a z těch nad ní a pod ní jsou zajati v zápasu s nestvůrami prázdnoty. Když se Temný dostal k moci, odehrál se šílený promyšlený plán, který způsobil, že deset tisíc dasatských bohů se ukrylo před jeho zraky.“

„Talnoyové.“

„Ano. Temný je mocný, ale na Pánech běsu není nic inteligentního. Dokonce ani nevím, jestli se o nich dá říci, že myslí stejně jako my. Existují, jednají, mají cíle, ale… jsou za hranicemi našeho chápání. Takže Pán běsu nejdříve rozvrátil uctívače bohyně smrti, Bakaly, a začal s Temným chrámem. Když zde zuřily Války Chaosu, dasatským bohům byl přidělen úkryt.“

„Na Midkemii,“ doplnil Magnus.

„Ano, v té jeskyni, kde setrvávali po… více let, než dokážu spočítat.“

„Co ten jeden, kterého našel Kašpar?“

„Toho tam dal Macros na přání… no, kohosi, kdo je ve skutečnosti za tím vším, s čím tady zápasíme. Macros byl jen jeden z dalších agentů bohů. A Bek je prvním z pradávných dasatských bohů, který se vrací domů. Pro tyto lidi je Kantas-Barat. Na našem světě by byl Onan-ka.“

„Bůh bitvy,“ pravil Pug.

„Zdálo se to tak pro tento národ správné. Šťastný válečník se právě vrátil domů. Bek tu chvíli zůstane, ale jeho dny smrtelníka jsou pryč. Je už pozřen bohem, který je v něm. Bek, kterého jsme znali,

když se poprvé objevil, už není. Ve skutečnosti byl už mrtvý od chvíle, kdy jsme přišli do této roviny.“

„Jak jsi vložil… malinký kousek boha do Beka, Nakore?“ zeptal se Magnus.

„To je těžké vysvětlit,“ odvětil Nakor. Ukázal prstem na svou hruď. „Mám něco tady a někdy… to převládá. Někdy si pamatuji, že to dělá věci, triky, které neznám, a jindy… mám prostě prázdnou hlavu. Jdu spát na jedno místo a probouzím se na jiném. Někdy se na mě lidé velmi zlobí, jindy mám věci, které jsem předtím ve svém vaku neměl.“

„Víš, kdo to dělá?“ zajímal se Pug.

„Ach, ano,“ zazubil se Nakor. „A ty to musíš vědět, protože ho musíš vzít zpátky.“

„Vzít zpátky koho?“ podivil se Magnus.

„Ban-atha.“

Pug se posadil vedle Nakora. „Boha zlodějů?“

„Midkemijského boha zlodějů,“ potvrdil Nakor. „Nemůže být bez ochranné nádoby…“ Nakor si ukázal na hruď, „…jinak by zahynul. No, vlastně nezahynul, ale ta malinká část z něj, která je ve mně. A to, co se tu naučil, se musí taky dostat zpátky. Na chvíli se musíš stát jeho nádobou, dokud se nedostaneš domů.“

„Ale proč ho nedoneseš zpátky ty?“ podivil se Magnus.

Nakor se zašklebil. „Protože já se nevrátím. Nadešel můj čas.“ Rozhlédl se po obrovské jeskyni a dodal: „Je to podivné místo ke smrti, nemyslíte? Aspoň že mám velkou společnost, lidi a také Dasaty.“

„Proč musíš zůstat, Nakore?“

„Protože se musí stát něco opravdu velkého a opravdu důležitého, a já musím být zde, abych viděl, že tomu tak bude. Bude mi zbývat právě tolik triků, abych se ujistil, že ta bytost jde tam, kam by měla jít, a potom já… skončím.“ Pomalu vstal. Pug se také zvedl. Nakor se rukou dotkl své hrudi a pravil: „Možná ti odpoví na některé otázky, možná si bude myslet, že ti toho hodně dluží. A možná ne.“ Náhle odtáhl ruku od své hrudi a položil ji na Pugovu. Ten okamžitě ucítil, jak mu cosi z Nakorovy ruky proudí do těla.

„Co…?“

„Hodlám teď odpočívat,“ zarazil ho Nakor. „Ty máš něco, co musíš udělat, a to brzy.“

„Co?“ zeptal se Pug.

„Musíš jít do jeskyně na Novindu a říci tam něco talnoyům s tím krystalem, který jsem vyrobil, nebo s tím prstenem. Dá se použít obojí.“

„Co jim musím říct, Nakore?“ zeptal se Pug, zatímco příteli pomáhal, aby si opět sedl.

Malinký hráč měl náhle unavené oči a vrásčitou tvář. Podíval se na přítele a řekl: „Musíš otevřít trhlinu na Kelewan poblíž místa dasatské invaze. Potom jim řekneš jednu věc, řekneš jim, aby šli domů.“

„Musíme najít Martucha,“ ozval se Magnus, „a přimět ho, aby nás poslal zpátky.“

„Není třeba,“ pravil Nakor. „Řekl by vám to, co vám právě říkám já. Přestaňte se tak usilovně snažit.“

„Co?“ podivil se Magnus.

Nakor se zašklebil ještě víc. „Tvůj otec rozumí.“

Magnus se podíval na Puga, který se začal smát. „To vše je vtip, že, Ban-athe?“

Někdy, odpověděl hlas v jeho hlavě.

Pug se natáhl a vzal syna za ruku. „Se všemi těmi věcmi, které nás učil Martuch na Delecordii, jsme se začali snažit být tady. Abychom se nyní dostali domů, musíme se jen…“

„Přestat snažit,“ dokončil Magnus.

Pug pevněji stiskl synovu ruku. „Jen to nechat být, Magnusi.“ Podíval se dolů na starého přítele. „Budeš mi chybět, hráči.“

„Budeš mi také chybět, mágu.“ Nakor zívl. „Konec přichází rychle, jak musí. To je dobré, protože jsem unavený a potřebuji si odpočinout. Bůh zlodějů mi dal mnohem delší příděl, než má většina lidí, takže se necítím ošizen, že to nyní končí.“ Opřel se zády o zadní část opěradla trůnu. „Znovu nechám běžet čas, takže nastane hluk a nepříjemnosti. Asi byste teď měli jít.“ Zvedl ruku a rázem se vrátil vítr a hluk.

Pug zopakoval svému synovi ještě jednou: „Nechat být, Magnusi.“

Magnus zavřel oči a pokusil se uvolnit. „Otče, je to, jako bych celý rok svíral pěst. Nemůžu uvolnit prsty.“

„Pomalu. Nech to probíhat pomalu.“

Pug s Magnusem stáli bez hnutí a soustředili se tou částí, kterou kontrolovali magii a která jim umožňovala setrvávat na druhé rovině reality. Najednou tu byla škubavá bolest, jako když jejich mysl spaluje oheň. Potom jim začaly hořet plíce a po kůži jako by tančily blesky.

Oba muži padli na kolena a vzápětí leželi natažení na zemi. Když bolest odtekla pryč a oni konečně mohli otevřít oči, zjistili, že už nejsou v hluboké jámě. Místo toho se nacházeli v kráteru zaplněném kamením a sutí. Hluk a zápach hluboké jámy byly pryč.

Pug cítil, jak se mu plíce při dýchání málem hroutí bolestí, ale s každým nádechem se bolest zmenšovala. Po chvíli se posadil a uviděl, že jeho syn vypadá tak jako dřív. Magnus zasténal, pak se rozkašlal a konečně se také dokázal posadit. Pug si všiml, že synova iluze je pryč a že zase vypadá jako člověk.

„Kde jsme?“ zeptal se Magnus otce.

Pug stál na nejistých nohou a rozhlížel se. „Poznávám to tu! Jsme ve sklepení…“

„Ale nad námi nic není,“ přerušil ho syn.

„Já vím, ale kdysi to byla nejnižší úroveň velké arény ve Svatém městě.“

„Jsme zpátky na Kelewanu?“

„Zjevně,“ řekl Pug, když se rozhlížel kolem. „Vzhledem k podobnosti těch dvou světů dává smysl, že jsme jen vyměnili rovinu, v níž jsme se nacházeli. Neměl by tu být žádný důvod, proč měnit místo.“ Ukázal prstem na suť kolem nich. „Dasatský vpád… byl spíš dokonalá destrukce.“

V Pugově hrudi a hlavě propukla bolest a on zakolísal. Zůstal na nohou jen díky synově pomoci.

„Co je to, otče?“

„Ban-ath,“ pravil Pug. „Připomíná mi, že se musím dostat zpátky na Midkemii.“

„Dokážeš vykouzlit trhlinu domů, nebo mám s námi letět do Shromáždění?“

„Dokáži udělat trhlinu a vzít nás tam, kam musíme jít,“ odvětil Pug, přestože byl téměř na hranici úplného vyčerpání.

Zavřel oči a Magnus se rozhlédl po kráteru, jenž kdysi býval základy velké arény ve městě Kentosani. Kameny kolem nich byly stále ještě nasáklé magií střetu a Magnus zaznamenal další energii. Zuřila zde velká bitva. Jak mágové, tak kněží různých řádů bojovali proti vpádu Dasatů. Pokud zprávy, které zastihly Valka, byly pravdivé – a to očividně byly – Dasatové zničili velkou část populace poté, co zabili všechny z tsuranské Nejvyšší rady. Odpověď Tsuranů byla slabá. Předběžné rané odhady udávaly smrt padesáti tisíc Tsuranů, válečníků i prostého obyvatelstva. Ale když se Magnus díval na spoušť kolem nich, dalo se lehce uvěřit, že byl zahuben větší počet, protože toto byl výsledek tsuranské magie, ne smrtící magie provozované Dasaty. Nějaká skupina mágů a kněží doslova obrátila před Dasaty tuto arénu vzhůru nohama. Zatímco jeho otec pracoval, Magnus použil své vlastní umění, aby se zvedl do vzduchu a získal tak lepší výhled.

Jakmile mohl vidět přes sutiny, které kdysi bývaly skořápkou velké arény, přál si, aby se nepodíval. Celé srdce Svatého města leželo v troskách. V některých částech města ještě stále hořely ohně opuštěné těmi, kdo zde žili, a nikde poblíž nemohl Magnus zaznamenat žádné známky života. Ve větru byl pořád cítit lehký zápach hniloby, jak nespálená těla ležela tam, kde upadla. Zvířata živící se mršinami ukončila většinu své hostiny před několika dny. Na kamenech však ulpělo dost smrti, aby to Magnusovi napovědělo, že nyní jde o mrtvé město.

Cítil se ohromen, a to i po tom všem, čím si prošli. Mohli opravdu zabránit Temnému pánovi v dosažení tohoto světa?

Snesl se dolů právě v okamžiku, kdy otec skončil s kouzlem vytvářejícím trhlinu. Ve vzduchu se objevil šedý ovál velikosti dveří. Aniž by Pug synovi něco říkal, vstoupil do oválu a Magnus ho následoval.

*

Caleb stál v šoku, když jeho otec a bratr vkráčeli trhlinou do otcovy kanceláře. Pak se rozběhl, když se otec zhroutil na podlahu.

Magnus se také sotva držel na nohou a musel se rukou opřít o stěnu, aby nabral rovnováhu.

„Matka bude šťastná, až vás uvidí," pravil Caleb, když klečel vedle Puga. „Pokud máš dobré vychování a neumřeš mi v náručí, než se vrátí."

Magnus se usmál. Užíval si bratrova smyslu pro černý humor. „Taky tě rád vidím, bratříčku."

Pug, nyní napůl v bezvědomí, potřeboval pomoc obou svých synů, aby se zvedl na nohy. Jakmile se postavil, prohlásil: „Cítím se špatně. To ten přechod."

Magnus se cítil stejně špatně, jako když se poprvé přenesli na Delecordii.

„Jdi pro léčitele," požádal Pug Caleba. „Nemáme času nazbyt. Nemůžeme si dovolit ležet celé dny v posteli."

„Pro jednoho pošlu," slíbil Caleb, „ale než dorazí, do postele s vámi oběma."

Caleb zavolal pomoc a dvojice studentů přišla odvést Magnuse do jeho komnat, zatímco Caleb pomáhal otci do jeho pokojů.

Jakmile Caleb opustil otce čekajícího na léčitele, Pug pocítil svíravou bolest ve spáncích a prohnul záda v agónii. Pak bolest zmizela.

Vedle postele stál muž. „Promiň," řekl. Byl Pugovi povědomý. Měl krátké a křivé nohy a na sobě roztrhaný oranžový oděv. Přes jedno rameno mu visel batoh a v druhé ruce držel hůl. Mávl rukou a Pugova bolest a únava se zmenšily.

„Nakore?" podivil se Pug.

„Ne doopravdy, ale myslel jsem, že dáš přednost této podobě před jinými, které jsem během let používal," odpověděla postava. „A kdyby na nás někdo natrefil, ušetří nám to spoustu otázek."

„Ban-athe?"

Postava se s úklonou usmála. „K tvým službám, Pugu. Nebo raději, ty k mým. A ty jsi ještě neskončil, ale už se blížíme k cíli."

Pug se posadil. Cítil se, jako by odpočíval celé dny. „Co jsi udělal?"

„No, jestli jde všechno podle plánu, právě jsem zachránil svět a všechny v něm, stejně jako podstatný kousek tohohle celého

vesmíru,“ odpověděl bůh v Nakorově podobě. „Vypadáš příšerně, mágu, a na práci ti toho ještě zbývá dost, takže se uprav, zatímco ti budu něco vyprávět.“

„Další lži a manipulace?“

„Ó, nakonec téměř jistě, ale nyní jsem ochoten omezit se na pravdu, protože právě teď mi poslouží nejlíp.“

„Pravdu?“

„Ano, mágu, tentokrát uslyšíš pravdu.“

XXI

Pravda

Pug naslouchal.

„Uspěcháním nic nezískáme, ale čas nás tlačí. Přece jen po tom všem, co sis za ta léta vytrpěl…“

„Za ta léta?“ přerušil ho Pug.

Bůh, který vypadal jako Nakor, zvedl ruku. „Pamatuješ si tu bajku, kterou ti vykládal Nakor, podobenství o škorpionovi a žábě?“

„Škorpion zabije žábu, která mu pomáhá přes řeku, a když se ho zeptá proč, tak odpoví: »protože je to má přirozenost«. Ano, pamatuji si ji.“

„Dobrá,“ pravil Ban-ath. „Protože je mou přirozeností pokaždé lhát, manipulovat, krást, klamat a ignorovat právo a pravidla. Byl jsem to já, kdo tě poslal tam, kde tě mohl Macros najít, Pugu. Já jsem ho provázel do Crydee a nechal ho, aby si myslel, že nápad tě hlídat je jeho. Byl jsem to já, kdo manipuloval každým krokem Macrosovy cesty a nechal ho, aby si myslel, že slouží ztracenému bohu magie.“ Zahleděl se do prázdna a jeho tvář prozrazovala chvilkové zamyšlení. „Dojde na to, že se Sarig vrátí. Stejně jako se vrátí ostatní, i dasatští bohové se vrátí do své říše… Pokud přežijeme dostatečně dlouho. Macros však nebyl Sarigovým služebníkem. Sloužil mně. Jeho domýšlivost byla mým největším spojencem. Vůbec nikdy by nepřiznal, že když něco udělal, nemuselo by to být produktem jeho vlastního génia. Zmanipuloval jsem jeho magii, abych pronikl do starobylé zbroje nalezené Tomasem v dračí jeskyni, takže má magie mohla překlenout čas a prostor, dopravit Tomasovy

vzpomínky zpátky k Ashen-Shugarovi a ovlivnit jednoho z nepřátel bohů, aby válka, v níž prohráváme, mohla být odložena.“

„Cože?“ Pug byl nedůvěřivý.

„Co označujete jako Války Chaosu, je jen malá část mnohem rozsáhlejšího konfliktu, o němž se právě dozvídáte a který zuřil už dávno před vznikem lidstva a dokonce i před vznikem bohů. Na úsvitu nové epochy, kdy jsme my, vaši bohové, povstali a zaměstnali tyto síly, na něž myslíte jako na Dva slepé bohy počátku, kdy Valheru povstal proti nám, vše tohle… no, řeknu to neotesaně, tehdy jsme… nebo ještě lépe, *já* byl na straně, která ztrácela.“

Pug dokázal na Nakorovu podobu jen zírat.

„Tak jsem podváděl.“

Pug se najednou rozesmál. Nemohl si pomoci, ale v tu chvíli si uvědomil, že bez ohledu na to, jak nesmírný a vážný ten konflikt je, bez ohledu na to, jak zlé následky má pro miliony inteligentních bytostí, pro tohoto jedince, tohoto »boha« to byla jen hra, která neměla větší cenu než hra lin-lan v zadní místnosti krčmy v Krondoru.

Nakorův obličej se zazubil. „Aha, oceňuješ dobrý vtip, že?“

„Vtip?“ vystřízlivěl Pug. „Směji se čirému šílenství toho všeho. Směji se, aby mi to zabránilo natáhnout se a uškrtit tě.“

„Nedoporučoval bych ti to zkoušet, Pugu,“ zvážněl náhle Banath. „Chápej, já jsem škorpion a nemůžu prostě svou povahu změnit, stejně jako ty se nemůžeš stát žábou.“

Pug nad tou poznámkou mávl rukou. Ozvalo se klepání na dveře a Nakorova postava najednou zmizela. Dveře se otevřely a objevil se Caleb v závěsu s mladou ženou, léčitelkou jménem Mianee.

„Jsem v pořádku, opravdu,“ bránil se Pug. „Doneste mi jídlo, jestli vám to nevadí, a nějaké pivo. Jsem pořádně vyhladovělý.“

Mianee nebyla ten typ, který by se nechal odehnat, a tak Pug protrpěl rychlé vyšetření, po němž prohlásila, že je v pořádku. Odešla a Caleb se vrátil s jídlem a pivem. Když stál podnos na stole vedle postele, Pug prohlásil: „Rád bych byl chvíli sám, synu. Zavolám tě, když budu něco potřebovat.“

Caleb se chystal položit otázku, ale pak si to rozmyslel. Odešel a zavřel za sebou dveře. Pug se podíval ode dveří zpátky a uviděl, že u

podnosu stojí cizinec a bere si kousek sýra. Byl štíhlé postavy a měl kadeřavé hnědé vlasy. Pugovi chvíli trvalo, než ho poznal. „Jimmy?“

„Samozřejmě, že ne,“ řekla postava uždibující sýr. Byl nyní dvojčetem mladého lorda Jamese, Jimmyho Ručky, když poprvé vstoupil do služeb prince Aruthy jako páže. „Je to moc dobré.“

„Ban-ath,“ poznal ho Pug.

„Nebo jestli dáváš přednost jinému jménu, tak Kalkin, Antrhen, Isodur nebo libovolný počet dalších jmen, která mi přisuzují lidé. Kojot je jedno z mých nejoblíbenějších. Ale na jméně nezáleží, já jsem já.“ Teatrálně se uklonil, což Pugovi velice připomnělo bývalého zloděje, který vyrostl a oženil se s jeho dcerou a stal se jednou z legendárních postav historie Království.

Pug se opřel a začal jíst. Po chvilce mlčení Ban-ath promluvil. „Jak jsem říkal, prohrávali jsme válku se starodávnými silami a Valheru nám hodně zatápěli. Ze sto menších a tuctu větších podstat božích sil přetrvalo jen tucet menších a čtyři větší. Musíš pochopit, že ti právě dávám omezenou perspektivu, záblesk mnohem většího celku – celku, jenž přesahuje dokonce i tvou nepředstavitelnou intelektuální schopnost ho pochopit. Tvá mysl je možná největší myslí v historii lidské rasy na Midkemii, Pugu.“ Pug začal něco namítat, ale Ban-ath ho přerušil. „Vyjma tvé upřímnosti, protože i když to možná většina lidí považuje za příjemnou vlastnost, já to tak nevidím. Domýšliví lidé jako Macros se dají lehce ovládat. Existuje úsloví »nemůžeš ošidit čestného člověka«, a čestný člověk přiznává své vlastní nedostatky. S tebou musím přistupovat k jistým úkolům odlišně, než jsem to dělal s Macrosem. Snadno jsem ho dokázal přesvědčit, že za všemi těmi pastmi a intrikami je jeho geniální mysl. Na druhou stranu ty jsi výkonnější, když pracuješ pro něco, v co věříš. A i když říkat ti pravdu není taková zábava, je to účinnější. Přesto chci být občas čestný, jelikož jsem bytost holých faktů a možností. A co je nejlepší, ty víš, co nevíš a toužíš se to dozvědět. Proto jsi z velké části inteligentnější než většina lidí.“ Ban-ath na něj mávl, aby vstal z postele. „Obleč se.“

S božím lusknutím prstů byl Pug náhle oblečen do čistě vypraných šatů.

„Jídlo?“

Další lusknutí prstů a Pug už neměl hlad. „S postavením přicházejí výhody. Můžeme si promluvit cestou. Musíme toho hodně navštívit.“

Další lusknutí a byli někde jinde.

*

Byla to prázdnota, ale ne taková, jakou zažil, když zničil původní tsuranskou trhlinu na konci trhlinové války. Z této měl jiný pocit. Spíše než nepřítomnost ničeho cítil na tomto místě, jako by byli obklopeni vším, ale rozemletým na jemný prášek, proti němuž bylo i to nejjemnější prachové zrnko groteskně velké a hrubé. „Kde jsme?“ zeptal se Pug.

„Jsme na čtvrté rovině reality pod vaší rovinou, nebo na čtvrté úrovni pekla, jak ji označují vaši básníci, dramatici a početné duchovenstvo.“

Pug přemýšlel o tom, co zahlédl za portálem do pátého kruhu, když Macros bojoval s Maargem, králem démonů, a co zažil on sám na druhé rovině u Dasatů. Pak řekl: „To není to, co jsem očekával.“

„Ani to není to, s čím by ses setkal před několika tisíci lety, kdybys měl důvod to tu navštívit.“ Pug zaznamenal podivný tón v bohově hlase. Zněl lítostivě. „Pro svět Dasatů bylo to, co je zde, totéž, čím je jejich svět pro vás. Žily zde bytosti, Pugu, dle vašich měřítek trochu civilizovanější než démoni, ale ne o moc. Přesto měli společnost, nebo jich spíše měli velký počet, protože byli rozšířeni všude po tomto vesmíru, podobně jako je lidstvo rozšířeno v naší rovině.“

„Co se stalo?“

„Temný,“ pravil Ban-ath stručně.

„Co tím myslíš?“

„Nikdo neví, nebo aspoň nikdo, koho znám, neví, a já znám hodně lidí… ve skutečnosti miliardy.“

Pug mrkl po zdroji hlasu. Očekával, že opět spatří Nakora, ale kolem něj nebylo nic, než prázdnota. „Co právě vidím?“

„Rovinu reality tak prostou života, že byl redukován na jemný prvotní písek. Vidíš místo, kde každý jednotlivý kousek reality je stejnoměrně rozptýlen po celém objemu této reality.“

„Jak je to možné?“

„Vše, co si dokážeš představit jako pravděpodobné, je v nekonečném vesmíru někde možné.“

„Pak je tato celá rovina úplně prostá všeho kromě tohoto… jemného prachu?“

„No, nic není věčné, nebo to aspoň nikdy nezjistíme. Dokonce i bohové, jak o nás přemýšlíš, mají omezené možnosti svého vnímání a existence. Může se stát, že z jednoho či druhého důvodu se srazí a spojí dvě zrnka, pak se k nim přidá třetí, a tento proces bude pokračovat, až se jich víc zmáčkne do koule. Nakonec vše, co je tady, bude stlačeno dohromady a když to dosáhne určitého stupně hustoty…“

„Vybuchne to,“ dopověděl Pug. „A vznikne nový vesmír. To nám ukazoval Macros…“

„V Zahradě Věčného města, když Pantathiané chytili tebe a Macrose. A Tomas tam byl s tím drakem, ano, pamatuji.“

„Ty si to pamatuješ?“

Bůh zlodějů se smál. „Já to řídil!“ Ban-ath zvážněl a dodal: „Nikdy mi asi úplně neporozumíš a ani mi zřejmě neodpustíš. Z toho si ale nic nedělám. Avšak mnoho bolesti, kterými jsi prošel, a mnoho divů, jež jsi spatřil, byly součástí mnohem většího plánu, který tě připravoval na to, co teď musíš udělat. Vidět obraz toho, jaký byl počátek vašeho vesmíru, je jen tvá první lekce, abys ocenil, jak nesmírné věci to jsou a jak je důležité to, co se chystáš udělat. Protože musíš udělat něco, čeho bys až dosud nebyl vůbec schopen. Musel jsi uvidět zrod vesmíru, sledovat lidi umírat – a to i ty, které jsi miloval – cestovat do Síně světů a udělat tolik dalších nepravděpodobných věcí, Pugu. Musíš totiž vykonat ještě svízelnější a náročnější úkoly a učinit rozhodnutí, které žádný smrtelník zcela jistě nikdy neudělal.“

„Jaké rozhodnutí?“

„Až přijde čas. Právě teď se musíš naučit víc.“

„My nejsme doopravdy tady, že ne?“

„Ne. Jsme v podstatě pořád ve tvém pokoji a ty sedíš klidně na posteli a zíráš do prázdna. Ale kvůli tomu, co přijde dál, si představuj, že jsi na úžasné cestě.“

Ban-ath luskl prsty.

*

Zablesklo se a najednou se ocitli v jiné realitě. Kolem nich svištěly velkou rychlostí masivní kusy skal a trosek. Tentokrát Pug viděl oblohu, jež v mnohém připomínala tu z dasatského vesmíru. Bylo to místo barev a energií živých pro oči, ale mimo lidské vnímání. Tady se však nacházely obrovské závěsy barev s masivními proudy energie, jež pulsovala po jejich povrchu, a Pug věděl, že je svědkem čehosi neuvěřitelně vzdáleného. Plochy jiskřících barev, červené, nachové, fialové a tmavě modré, blikaly v nepředstavitelné vzdálenosti a pokrývaly nespočitatelné oblasti oblohy. Vedle nich se skácela obří skála velikosti hory, po jejímž povrchu tančila energie a vysílala proudy magmatu vybuchující do prostoru. V obrovské vzdálenosti ozařovaly nebeskou klenbu hvězdy, ačkoli jich bylo mnohem méně, než na noční obloze u něj doma.

„Kde to jsme?“ zeptal se Pug.

„Tohle je třetí rovina, poměrně nedávno zabraná Temným. Jak vidíš, nechal za sebou dost velkých kusů, takže tato úroveň reality má možnost se přetvořit o něco rychleji než rovina, kterou jsme právě opustili. V tomto vesmíru jsou místa, kde ještě existuje život. Ve skutečnosti jde o pár menších civilizací. Snad vydrží dostatečně dlouho, aby dosáhly do jiných světů.“

„Proč je zde méně zkázy?“

„Z různých důvodů,“ pravil Ban-ath. „Jak sis bez pochyby všiml, stav energie je mnohem vyšší v naší, takzvané první rovině, která je těmi, kdo žijí v rovině nad námi, mimochodem považována za první kruh pekla.“

Pug se zasmál. „Hádám, že záleží na úhlu pohledu.“

„Tak nějak.“ Ban-ath zněl zasmušile. „Ty jsi prokletý a současně požehnaný, Pugu z Crydee. Víc než kterýkoli jiný smrtelník po Macrosovi.“

„Začínám tomu rozumět.“

„Macros byl nedokonalá nádoba. Byl to náš první pokus a v mnoha směrech byl špatnou volbou.“

„Proč?“

„Jde o vlastnosti, jež ho činí snadno manipulovatelným. Domýšlivost, arogance a základní nedůvěra k ostatním. Na druhou stranu ty jsi byl nová duše, nenarušená tolika věcmi, které Macrose v předchozích životech poznamenaly. Ty jsi výsledek promyšleného plánu bohů, protože jsme tě potřebovali.“

„Proč?“

„Protože jsi z určitého pohledu zbraň a nástroj, a vnášíš do téhle situace jednu vlastnost, kterou bohové nemohou mít, a tou je lidskost. My jsme tví otroci, stejně jako jsme tvými pány, Pugu. Vztah mezi bohy a lidstvem je jeden z mála poctivých obchodů. My poskytujeme výraz vaší nejhlubší víře a potřebám, vy nám dáváte formu a podstatu.“

„Proč ty?“ zeptal se Pug. „Kdyby se mě předtím někdo zeptal, který bůh bude zodpovědný za nastolení věcí v této říši tak, jak by měly být, asi bych odhadoval Ishapa, protože rovnováha je rozhodující. Nebo bych možná vybral někoho z nižších bohů – Astalona pro jeho spravedlnost, nebo Killian pro její vztah k přírodě. Ale ty?“

„Kdo jiný?“ pravil Ban-ath a zarachotil v něm hluboký smích. „Macros myslel, že nějak pracuje pro ztraceného boha magie, Sariga, a Nakor předpokládal, že je nástrojem Wodan-Hospura, ztraceného boha vědomostí.“ Odmlčel se. „Zatím jsi zahlédl jen maličký projev bohů, Pugu, ale viděl jsi víc než většina. A slyšel jsi víc od lidí jako je Nakor a Jimmy. Víš, že i bohova vzpomínka nebo boží sen či ozvěna boha může přijmout formu a podstatu a může jednat, jako kdyby bůh byl stále přítomen. Já jsem zde, abych ti představil svou podstatu, poskytl ti iluzi, která tě bude instruovat, ale zároveň také naslouchám jakémusi zloději v Roldemu, kterého se právě chystá najít městská hlídka a který mě prosí o pomoc. Sleduji také muže, jak lže své ženě, když odchází za svou milenkou, a ta mu lže, že ho miluje, zatímco jeho zlato dává svému milenci. Sleduji i lupiče, který ve mne tak úplně nevěří, ale který jednou za měsíc váhavě nechává měďák v děkovné schránce v mé svatyni v La Mutu, jen tak pro jistotu. Taky zrovna naslouchám prosbám hráče, že prohrál poslední minci a že bude pozdě v noci zbit nebo zabit, když nebude moci zaplatit za zlato, které si půjčil od agenta Jízlivců v Krondoru, čímž z

ného Spravedlivý muž udělá odstrašující příklad. Sedím s obchodníkem, který právě předal zlato do rukou jednoho z mých kněží, aby mě prosil o udržení mých uctívačů na uzdě, zatímco posílá loď cenného koření z Muboyi do Města na Hadí řece. Slyším každého, kdo se modlí, a všem jim odpovídám, ačkoli většinou zní má odpověď »ne«. Také vidím každý čin spáchaný mým jménem a nekonečnou řadu možností u každé provedené volby. Lidstvo ke mně mluví neustále, Pugu. Všichni mě znají pod rozličnými jmény, pod jinou maskou či podstatou. Jsem bůh zlodějů, lhářů a hráčů. Ale jsem také bůh těch, kdo podstoupí neuvěřitelné výpravy, i bůh beznadějných případů. A proto jsem to já, kdo jedná v zájmu bohů Midkemie, neboť jestli tu kdy byl beznadějný případ, je to zastavení postupu běsů do našeho světa, Pugu. Existují pravidla a bohové jsou jimi vázáni stejně jako smrtelníci. Astalon, Killian, Guis-wa a Lims-Kragma s veškerou mocí nemohou tato pravidla ignorovat. Zákony vesmíru říkají, že jsme připoutáni v této říši, že nezávisle na tom, jak důležití a mocní zde snad jsme, v jiných říších jsme narušiteli zákona a nemáme žádnou váhu. Takže potom se ptám, kdo by měl lépe vstoupit do další roviny a způsobit změnu, než já?“

„Bůh, který ignoruje zákon a porušuje pravidla,“ shrnul Pug.

„Ano,“ rozkašlal se Ban-ath. „Podvodník. Šprýmař. Jen já mohu udělat, co je potřeba, protože je to v mé přirozené povaze, stejně jako je přirozeností škorpiona bodnout tu pitomou žábu, aby zemřela!“

Najednou stáli na kopci, na okraji pastýřského údolí, jímž plynul potok a nad jeho hladinu vyskakovaly ryby.

„Kde to jsme?“ zeptal se Pug.

„Někde, kde už jsi předtím jednou byl.“

„Kdy?“

„Vzpomínej,“ vyzval ho Ban-ath a Pug vzpomínal.

„Macros, Tomas a já jsme se tu zastavili během naší zpáteční cesty přes Síň světů, když jsme opustili Věčné město – před bitvou u Sethanonu.“ Pug se rozhlédl kolem. Na loukách se pásli býložravci podobní jelenům a ve stromoví prozpěvovali ptáci. V mnoha směrech tento svět připomínal Midkemii. „Proč jsi mě sem vzal?“

„Aby sis tohle místo zapamatoval,“ odpověděl Ban-ath a pak zmizel. Z prázdného vzduchu zazněl hlas bez těla. „Považuj to za

malý dárek za vykonané služby. Tsurané mě nijak nezajímají, protože nejsou mým národem, ale tebe ano, jak dobře vím. Tohle není žádný trik, ale upřímný výraz vděčnosti. Možná jsem přírodní živel bez soucitu, ale občas je příroda shovívavá.“

„Co teď dělám?“ zeptal se Pug.

Najednou byli zpátky v jeho pokoji a on ležel v posteli. Jídlo bylo snězené, takže měl za to, že zatímco byl na záhadné cestě, ve skutečnosti jedl.

„Zachraňuješ tento svět,“ zazněl Ban-athův hlas ze vzduchu kolem Puga.

Pug zaváhal jen na okamžik, potom se vyhrabal z postele a oblékl si čistý oděv. „Calebe!“ zavolal a čekal, až se syn objeví.

*

Lidé s křikem prchali před burácející hordou dasatských rytířů smrti v sedlech varninů. Ať už bránilo Dasatům používat válečné oře v časných počátcích této války cokoli, bylo to očividně překonáno, protože teď jednotky dasatských jezdců vyrazily z neustále se rozšiřující Černé hory. Veškerý odpor Tsuranů byl marný, protože dokázali postup Dasatů nanejvýš pozdržet a přitom stál životy mnoha obránců. V horším případě byli přemoženi a Dasatové dosáhli svého cíle. Cíl byl teď už zřejmý – bylo jím zajmout co největší počet Tsuranů a odvléci je do Černé hory.

Miranda stála vedla Alenburga a podrobně studovala kouli. Nyní měla míli v průměru a dominovala celému obzoru. „Počítám,“ pravila Miranda, „že za poslední hodinu narostla asi o další míli.“

Alenburga si povzdechl. „Nemůžu plýtvat životy vojáků. Musí existovat nějaký jiný způsob.“

„Já i všichni členové Shromáždění jsme použili veškerou magii, kterou máme k dispozici. V boji už jsme ztratili více než dvě stovky mágů, a ti zbylí rychle ztrácejí naději.“

„Pokud nevysypeš z rukávu zázrak,“ pravil starý generál z Novindu, „myslím, že je čas říci císaři, že musí začít evakuovat.“

„Myslím, že mu to musíš říct sám,“ usoudila Miranda.

Alenburga se podíval na Kašpara, který souhlasně kývl. Pak se otočil směrem k Erikovi, který řekl: „Jen běž. Budeme sledovat, co se děje.“

Alenburga se obrátil k Mirandě. „Vezmi mě tam.“

Miranda položila generálovi ruku na rameno a najednou stáli v míle vzdálené zahradě uprostřed staré acomské usedlosti. Bílo-zlatě odění císařští strážci tasili své zbraně, než si uvědomili, že narušitelé jsou žena-mág a cizácký generál. Potom se pohnuli, aby návštěvníky doprovodili.

Uvnitř velkého domu čekal Chomata, císařův první rádce.

„Generále,“ sklonil hlavu na uvítanou. Poté poznal Mirandu. „Ctihodná.“ Hubený, asketicky vyhlížející starý muž s pleší na temeni hlavy vypadal, jako by nespal celý týden. „Něco nového?“

„Pro císaře,“ oznámil generál, „a obávám se, že nic dobrého.“

„Bude vás chtít hned vidět,“ pravil Chomata.

Císař večeřel sám ve svých soukromých komnatách. Alenburga se uklonil a totéž udělala Miranda. Pak generál prohlásil: „Veličenstvo, přináším špatné zprávy.“ V rychlosti shrnul situaci a nastínil co nejpřesnější odhad, jak dlouho bude trvat, než dasatský dóm ohrozí přímo tuto usedlost.

„Neopustím svůj lid,“ prohlásil císař klidně. „Kolik jste jich dosud evakuovali trhlinami?“

Miranda cítila, jak se jí svírá srdce. „Pouze asi dvacet tisíc, Veličenstvo.“

„V říši jsou jich miliony, a co ti bez… a vzpomněli jste si na Cho-ja?“

Miranda si uvědomila, že nevzpomněli. Kromě lidí měl Kelewan několik dalších inteligentních ras, podobně jako Midkemie, ale byly zde odlišné vztahy. Thünští nájezdníci ze severu byli stálou pohromou nejsevernějších posádek a příležitostně pronikali průsmyky Velké zdi, aby pustošili tamní usedlosti. Cho-ja byli kulturou připomínající hmyzí úly. Každému úlu vládla královna. Jestli tomu však Miranda rozuměla, byli všichni nějak komunikačně propojeni. O ostatních rasách toho věděla jen málo. Rasa divokých trpaslíků za Krvavým mořem ve Ztracených zemích, cizí rasa stvoření připomínajících ještěrky, která žila na ostrovech za velkým

mořem na západě… Cítila se poražená. „Veličenstvo, žádám o odpuštění, že jsem smrtelná bytost a že jsou mé schopnosti omezené. Ne, na tyto bytosti jsem nepomyslela. Má první myšlenka byla porazit monstra, která ohrožují váš i náš svět. Nyní pátrám, jak zachránit tsuranský národ. Co se týká těch ostatních, co bys chtěl, abych udělala?“

„Můžu pomoci,“ ozvalo se za Mirandou.

Miranda se otočila a oči se jí zalily slzami. Dvěma kroky vběhla do náruče svého muže a pevně ho oběma pažemi objala kolem krku. „Měla jsem takový strach,“ zašeptala. Slova, o nichž Pug věděl, že je žádný jiný smrtelník nikdy od jeho ženy neuslyší. Potom se zeptala: „Magnus?“

„Ano,“ zašeptal zpět. „Je v bezpečí na našem ostrově.“

Jednou vzlykla. „Díky bohu.“ Potom se zeptala: „Nakor?“

„Ne,“ odvětil měkce a cítil, jak ztuhla. Chvíli byla tiše a pak se zhluboka nadechla.

Otočila hlavu k císaři a prohlásila: „Navzdory tomuto přerušení musím pokračovat v naléhání, aby ses připravil vyhledat útočiště na Midkemii, Veličenstvo.“

„To nebude nezbytné,“ pravil Pug.

Všechny zraky se obrátily k němu. „Co to říkáš, Milambere?“ zeptal se císař. „Dokážeš porazit Dasaty?“

„Ne,“ přiznal Pug, slyšící na své tsuranské jméno. „Ale našel jsem přístav.“

„Přístav?“

„Je to krásný svět.“ Usmál se. „Řekl bych, že je dokonce trochu pohostinnější než Kelewan. Jsou tam lesy a údolí, širá moře s krásnými plážemi, hory a pouště. Zvěře je tam nadbytek, mnoho míst pro farmy a ovocné sady, i místo pro chov dobytka a stavbu měst. A nikdo jiný tam nežije.“

„Není jiné cesty, Milambere?“ vyzvídal Sezu. Poprvé od svého setkání s císařem Pug viděl, že maska císařova sebevědomí spadla a že za ní vidí nejistého mladého muže.

„Kéž by bylo, Veličenstvo. Kéž bych mohl říci, že hrůza, kterou jsem viděl, může být poražena, ale nemůžu. Může to být jen zklamání, a abychom zachránili jiné světy v tomto vesmíru,

Kelewan…“ Váhal říci, co věděl, že je pravda. Že tento svět musí být zničen, aby se Temnému zabránilo založit jakoukoli další základnu v této rovině reality. Nakonec řekl: „Kelewan musí být opuštěn. Je to jediná naděje pro tvůj lid.“

Císař se tiše zeptal: „Co mám dělat?“ Nejdříve se podíval na svého staršího prvního rádce, potom na Puga a Mirandu. Konečně Pug odpověděl: „Když jsem procházel magickým výcvikem, Veličenstvo, stál jsem na Věži zkoušek a část rituálu mi vyjevila, co je známo o historii tsuranského národa. Vše začalo Zlatým mostem, kdy na Kelewan poprvé přišli lidé. Prchali na tento svět obrovským portálem před nějakým bezejmenným terorem.“

„To je naše legenda,“ potvrdil Chomata.

„Tsuranský národ nepovstal na Kelewanu,“ dodala Miranda.

„Tsuranský národ může přežít na jiném světě,“ doplnil Pug. „Tsuranuanni nejsou vaše města a chrámy, vesnice a městečka, protože můžete znovu stavět. Ani to nejsou tituly a pocty, protože ty mohou být znovu uděleny. Tsuranská říše je tvůj lid. Pokud přežijí, bude ukována i nová říše Tsuranů.“

Císař velmi dlouho mlčel a pak přikývl. „Má se státi.“

„Máme toho hodně na práci,“ upozornil Pug Mirandu. „Promluvím si s Thüny a musím mluvit s Cho-ja. Nejprve půjdu do Shromáždění a uvidím, jestli má někdo ze zbývajících povědomí o trpaslících za mořem nebo o jiných inteligentních rasách. Potom musím jít do Síně a najít ten svět, který jsem před tak dlouhou dobou navštívil. Až tam budu, otevřu co největší trhlinu mezi oním světem a původní trhlinovou stranou poblíž Města planin. Ať Ctihodní z říše začnou budovat trhliny ve všech velkých městech a na každém bezpečném místě daleko od Dasatů. A řekni lidem, aby shromáždili, co mohou, protože říše musí být připravena, národy musí být připraveny, lidé musí být připraveni! Zbývá nám málo času.“

„Kolik?“ zeptal se císař.

„Méně než týden, Veličenstvo. Pokud se zdržíme, zemřeme, a s námi nakonec zemřou i další světy. Viděl jsem to. Je to pravda.“

„Jdi,“ vyzval ho Sezu, který teď opravdu vypadal jako zdrcený mladý muž. Mladý muž nosící plášť velení, který na něj byl náhodně vložen při narození. Každému v místnosti bylo jasné, že by byl

raději, kdyby tentokrát břímě leželo na ramenou někoho jiného. Učinil však rozhodnutí a byl připraven jednat. „Udělejte to tak,“ pravil.

XXII

Varování

Foukal studený vítr.

Pug zopakoval postup, který už používal po mnoho let. Přemístil se za pomocí magie na místo v obrovské tundře Thünů. Procházel směrem na sever už skoro hodinu, jeho černý šat tvořil ostrý kontrast k holé šedobílé půdě pod nohama. Nacházel se na jednom z mála míst na tomto světě, které znalo chlad a led a které působilo zvláštně.

Hodinu před západem slunce se objevila skupina Thünů a rozjela se k němu. Byly to bytosti podobné kentaurům, ale spíše než spojení člověka a koně vypadali jako saaurští válečníci naroubovaní k tělům válečných koní. Každý nesl kruhový štít a meč a hlasitě hulákali podivné bojové písně.

Pug byl připraven pokusit se o stejnou taktiku, jakou použil pouze jednou, když navštívil tento daleký sever. Vztyčil pasivní bariéru, aby mu nemohli ublížit a ani ho donutit se zuřivě bránit.

Tentokrát však došli dostatečně blízko, aby zahlédli černý šat. Otočili se a zamířili zpátky cestou, kterou přišli. Pug neměl čas čekat, až pošlou postradatelného emisara. Sledoval je řadou magických skoků a zůstával za nimi jen tak daleko, aby nevyprovokoval útok.

Za necelou hodinu se v dohledu objevila vesnice. Pug uviděl více než dvacet mohutných drnových chatrčí s rampami vedoucími ke dveřím. Proto usoudil, že domy musejí být napůl pod zemí. Skrz otvory stoupal kouř a mezi budovami se pohybovaly thünské děti a ženy.

Zazněl poplach a mláďata okamžitě pelášila do bezpečí chatrčí. Samice zaujaly místa ve dveřích, očividně připravené chránit svá mláďata, pokud by byli samci poraženi. Pug si uvědomil, že všechna thünská střetnutí s lidmi v černém hábitu byla trestnou výpravou – až na jediné, kdy s nimi posledně mluvil on. V povaze Thünů bylo potulovat se v zimě na jih od hor a Tsurané je po tisíce let vytlačovali.

Pug měl v plánu je přesvědčit, aby opustili země, které byly jejich domovem už od dávnověku.

Vztyčil kolem sebe štít a pomalu se blížil. Několik z nich použilo prak a vrhalo po něm kameny. Jeden na něj vystřelil šíp. Když se však střely neškodně odrazily od štítu, přestali s tím. Několik jich předstíralo útok a vyběhlo na krátkou vzdálenost, jako by se na něj chtěli vrhnout. Všichni však dupali a vyzývali ho.

Pug se zastavil těsně za hranicí vesnice a promluvil silným, klidným hlasem: „Hledám dohodu s Lasura.“ Použil slovo, kterým se sami označovali a které jako u mnoha jiných národů znamenalo »lidé«. *Thün* bylo tsuranské slovo.

Skoro deset minut se nic nedělo. Pug mezitím nehybně stál a thünští válečníci vykřikovali cosi, co považoval za výhružky a výzvy k boji. Věděl, že jde o rituál a předstírané hrdinství, ale on a Thünové také věděli, že i průměrný tsuranský Ctihodný by dokázal na tuto vesnici dštít oheň a Pug průměr daleko převyšoval.

Konečně se přiblížil starší samec a tsuranštinou s tvrdým přízvukem řekl: „Mluv, Černý, jestli musíš.“

„Mluvím o velkém nebezpečí, nejen pro Lasura nebo Tsurany nebo Cho-ja, ale pro celý tento svět. Poslouchejte a dávejte pozor, neboť k vám přicházím jako přítel a nabízím vám únik.“

Pug hovořil skoro celou hodinu tak dobře, jak jen mohl, a snažil se mluvit soustředěně a v přijatelných pojmech, protože věděl, že vyvstanou vážné pochyby, zda nejde o nic jiného, než o tsuranskou léčku, jak vylákat Thüny na jih do záhuby. Nakonec řekl: „Musím odejít a mám ke sdělení jen toto. Pošlete do vašich dalších vesnic rychlé běžce a povězte jim, co jsem právě řekl. Jestli tady zůstanete, zahynete za méně než osm východů slunce. Ale pokud chcete žít, jděte na místo v rovinách, kde se zvedá z hor na jihu sedm

skalnatých prstů. Tam zanechám magický průchod. Vkročte do něj a ocitnete se na travnaté planině s bujnými stromy a teplým vánkem.“

„Proč by to Tsurané pro Lasura dělali?“ zeptal se starý samec. „Jsme nepřátelé a vždy jsme byli.“

Pug se vyhnul vysvětlování, že se nenarodil jako Tsuran, byla by to zbytečná komplikace. Místo toho pravil: „Než přišli Tsurané, byla tato země vaše, a já bych to rád dal do pořádku. Pojďte tam, kam prchají Tsurané, do nového světa, a já pro vás zřídím domov. Budete mít slib tsuranského císaře, že přímo tato země, o níž mluvím, bude jen vaše. Žádní Tsurané vás nebudou obtěžovat, protože budou za obrovským mořem, a nebudete se o ni dělit s nikým jiným. To je můj slib Ctihodného říše, a proto je to i závazek tsuranského Světla nebes. Pozorně naslouchejte mým slovům, protože nyní musím odejít.“ Pak se přenesl zpátky do Shromáždění.

Když byl Pug sám v místnosti, vyhrazené pro něj a pro Mirandu v době, kdy pobývali u Tsuranů, zavřel na chvíli oči. Doufal, že Thünové poslechnou. Byl si ale téměř jistý, že ne.

*

Miranda se v doprovodu císařské stráže přiblížila ke vchodu do úlu. Dělnice z úlu Cho-ja cupitaly kolem acomských statků tak, jako to dělaly po celá staletí. Miranda věděla, že existuje nějaký zvláštní vztah mezi císařovou prababičkou, Marou z Acoma, a královnou úlu a později mezi mágy Cho-ja ve vzdáleném Čakahu, městě Cho-ja ve tvaru skleněné spirály daleko za východní hranicí říše. Nevěděla přesně, co je to za vztah, ale chápala, že od té doby Cho-ja užívali statutu autonomie v rámci hranic říše.

U vstupu si Miranda uvědomila, že nikdy předtím nebyla tak blízko Cho-ja. Podle jejího názoru to byl hmyz, obrovští mravenci, přestože se horní část jejich trupu zvedala jako u lidí a měla podobnou svalovinu na hrudníku, ramenech a pažích. Jejich obličeje připomínaly kudlanky a oči vypadaly jako fasetové kovové koule, ale místo čelistí měli Cho-ja ústa, která velmi připomínala lidská. Na slunci měli modře-zelenou barvu, hrající duhovými odstíny. „Smím mluvit s vaší královnou?“ požádala Miranda.

Stráž stála dlouho bez hnutí. Potom se tsuransky zeptala: „Kým je ten, kdo žádá audienci u naší královny?“

„Jsem Miranda, žena Milambera ze Shromáždění mágů. Žádám audienci u vaší královny, abych všem Cho-ja doručila zprávu o vážném nebezpečí.“

Stráž zacvrlikala mlaskavým jazykem a pak prohlásila: „Bude posláno oznámení.“ Strážný se otočil a hlasitě zaklapal do síně. Několik procházejících dělnic Cho-ja se otočilo a podívalo na Mirandu. Po několika minutách se u vchodu objevil další Cho-ja s jakýmsi druhem pláště přehozeným přes ramena. Provedl imitaci lidské úklony a pravil: „Jsem ten, kdo radí, a poslali mě, abych tě doprovodil. Prosím, následuj mě a buď opatrná, chůze zde není snadná pro tvoje nohy.“

Miranda byla příliš zabraná do svého poslání, než aby ji pobavila podivná stavba vět a laskavost varování. Následovala rádce Cho-ja do tunelu. Jejím prvním dojmem byl vlhký zápach. Závan koření a oříškové vůně. Uvědomila si, že je to pach Cho-ja a že není nepříjemný.

Tunely byly osvětleny jakýmsi druhem fluorescence vyzařující z cibulovitých výrůstků, jež visely z podivných podpěr, které vypadaly, že nejsou ani ze dřeva, ani z kamene. Když Miranda procházela dlouhým tunelem, viděla kopáče Cho-ja hloubit boční tunel a zahlédla malého Cho-ja vysunovat cosi z čelistí. Jeho tváře se neuvěřitelně nadmuly, když plival obsah na stěnu. Pak hmotu vytvaroval a Miranda si uvědomila, že tyto tunelové podpěry musí být zhotoveny z nějakých tělesných sekretů.

V hlubší komnatě Miranda spatřila podivná malá Cho-ja, visící ze stropu. Bytosti měly dlouhá průsvitná křídla, kterými chvílemi zuřivě bily a pak zase odpočívaly. Mávaly křídly střídavě, takže přinejmenším jeden ze skupiny se vždy pohyboval. Miranda si uvědomila, že s takto hlubokými mílovými tunely a s tisíci Cho-ja žijícími v těchto obrovských úlech, musejí udržovat vzduch v pohybu, jinak by ve spodních tunelech hrozilo udušení.

Chůze trvala dlouho, ale konečně Miranda dorazila do královské komnaty. Byla to obrovská, dobrých pět pater vysoká jáma s množstvím tunelů vedoucích všemi směry. Uprostřed této veliké

místnosti ležela královna Cho-ja, odpočívající na vyvýšené hromadě země.

Byla ohromná. Její členité tělo bylo od hlavy ke konci hrudníku nejméně třicet stop dlouhé. Chitinový povrch vypadal jako ošetřovaná zbroj vyleštěná dočerna, a ze znetvořeného vzhledu jejích nohou Miranda usoudila, že se nikdy nepohnula z místa. Tělo měla zahalené do překrásného vlněného gobelínu, který měl starobylý tsuranský původ. Dělnice ze všech stran pečovaly o její mohutné tělo. Leštily chitinový krunýř, ovívaly ji svými křídly, přinášely jí jídlo a vodu. Zezadu a nad ní se tyčil zavalitý samec, který stál na vyvýšeném místě a kymácel se dopředu a zase dozadu, jak se s ní pářil. Obklopovaly ho malé dělnice a hlídaly ho, zatímco ostatní samci trpělivě čekali stranou, aby odehráli svou roli v neustálém a nekonečném množení Cho-ja.

Tucet samců Cho-ja bylo seřazeno před královnou. Někteří měli přilbice s hřebeny, ostatní je měli bez viditelných ozdob. Všichni Mirandu pozdravili zdvořilými tichými úklonami. Na obou stranách komnaty ležely na břiše malé verze královny a ošetřovatelky měly kolem každé z nich napilno. Miranda věděla, že jsou to nižší královny snášející vejce a že tato neplodná vejce jsou předána královně, která je celá spolkne, oplodní uvnitř svého těla a pak opět naklade.

Miranda se před shromážděnými Cho-ja hluboce uklonila. „Čest tvému úlu, královno."

„Čest tvému domu, Mirando z Midkemie."

„Přináším nejstrašnější varování, Veličenstvo," začala Miranda. Klidným hlasem vyložila vše, co jí Pug vyprávěl o přicházejícím Pánu běsu a plánech na přesun Tsuranů do jejich nového světa. Nakonec Miranda řekla: „Ten svět je bujný a v nadbytku a je tam pro Cho-ja spoustu místa. Chápu, že co jedna královna slyší, slyší i všechny ostatní královny, a že má slova v tuto chvíli slyší i tvůj rod ve vzdáleném Čakaha. Tví mágové jsou legendární a my bychom uvítali jejich pomoc při přípravě trhlin do tohoto nového světa, neboť čas se krátí a k evakuaci zbývá příliš mnoho bytostí."

Královna pokračovala ve svých obvyklých povinnostech. Konečně promluvila: „My, Cho-ja, děkujeme Mirandě z Midkemie

za její varování a děkujeme všem, kdo se starají, aby byli Cho-ja v pořádku.“ Na dlouhou dobu se odmlčela a Miranda uvažovala, jestli existuje nějaký druh tiché komunikace mezi touto královnou a ostatními královnami. Pak královna pokračovala: „Ale musíme odmítnout tvou laskavost.“

Miranda nevěřila vlastním uším. „Cože?“ vyhrkla.

„Zůstaneme a zahyneme.“

V tomto konstatování byl naprostý nedostatek emocí, tím podivnější však byla jeho rozhodnost. „Ale proč, Veličenstvo? Ze všech na Kelewanu jste jediní, kdo jsou schopni uskutečnit svou vlastní evakuaci. Máte mocné uživatele magie a můžete vytvořit vlastní trhliny, jimiž uprchnete.“

„Mara z Acoma přišla a přinesla mě, když jsem se vylíhla,“ začala stará královna. „Říkala, že jsem hezká a že proto jsem sem přišla. Od té doby mě mnohokrát navštívila, stejně jako její syn a jeho syn, a pak jeho syn. Radovala jsem se z těch návštěv jako všechny královny, které sdílejí zkušenost se mnou, Mirando. Ale ve skutečnosti žádný člověk nikdy nepochopil naši podstatu. My jsem z tohoto světa. Nemůžeme přežít nikde jinde. Byli jsme na tomto světě, když sem kdysi přišli první lidé, a zemřeme s tímto světem. Tak to musí být. Vytrhla bys kořeny a přesadila je? Vylovila bys moře a přesunula stvoření z hlubin do cizích vod, abys je zachránila? Přemístila bys každou skálu z Kelewanu, abys ji zachránila? Vy lidé jste zde návštěvníky a vždy jste jimi byli. Je správné, že se přestěhujete, ale my jsme z tohoto světa.“ Na chvíli se odmlčela a pak zopakovala: „My jsme z *tohoto* světa.“

Miranda ztratila řeč. Královnina slova byla tak přesvědčivá, že Miranda poznala, že je diskuse bezpředmětná. Cítila se poražena a tiše řekla: „Jestli budeš mít v srdci změnu, uděláme, co můžeme.“

„Jen zopakuji, že děkujeme za tvou starost.“

„Půjdu, protože musím dohlédnout na mnoho věcí.“

„Čest tvému domu, Mirando z Midkemie.“

„Čest tvému úlu, královno Cho-ja.“

Miranda cítila, že má být ztraceno něco velmi krásného a důležitého. Bylo však třeba udělat ještě tolik věcí, že zapudila bolest

v hrudi a začala se vracet na povrch, kde na ni čekala císařská stráž, aby ji doprovodila zpátky k císaři.

*

Pug pocítil chlad, který neměl co do činění s neobvyklým studeným větrem z vysočiny. Kelewan byl ve srovnání s Midkemií horký svět, ale tato vysočina byla domovem drsných zim a studených nocí. Pug stál bez hnutí a čekal, až k němu dojde skupina pěti Thurilů. Čekal na okraji města zvaného Turandaren, jež se postupně stalo velkým obchodním centrem mezi Thurilskou konfederací a říší. Bývalá vesnice na hranicích se během let rozrostla, až se posunula k nejbližšímu tsuranskému osídlení na vysočině.

Více než stoletý mír mezi oběma národy neumenšil nedůvěru, kterou choval jeden k druhému, jelikož tomuto míru předcházela staletí války a dobyvatelské snahy Tsuranů. Staré zdi se možná drolily, stále si však zachovávaly obranyschopnost. Thurilové byli zkušení horští válečníci, které si Tsurané nikdy nepodrobili.

Vůdce pěti mužů byl dle vzhledu starý válečník. Dlouhé šedé vlasy měl spleteny do copu a na hlavě měl malou vlněnou čapku s dlouhým perem visícím dolů za levým uchem. Horní část těla nesla znaky klanu a stará zranění naznačovala, že i když je mír s říší skutečný, nevylučuje thurilskou krevní mstu a výpady přes hranice. Bandité na obchodních stezkách byli běžnou záležitostí. Muž měl na sobě tmavě modrý pléd a nesl štít a dlouhý meč, oba připevněné na zádech. Ostatní čtyři muži vypadali spíše jako obchodníci, než jako válečníci. Vůdce se zastavil přímo před Pugem a prohlásil: „Stojíš, jako bys čekal na pozvání ke vstupu do města, Černý hábite.“

Pug se usmál. „Myslel jsem, že když zde budu nápadně čekat, dojdu k výsledku rychleji, než kdybych se potuloval kolem města a kladl otázky.“

Vůdce se zasmál. „To není špatný odhad.“ Promnul si bradu. „Tak, já jsem Jakam, hetman Turandarenu, a toto jsou významní muži.“ Pug zaznamenal, že se nenamáhal je představit. „Co pro tebe můžeme udělat, Tsurane?“

„Musím najít radu konfederace,“ prozradil Pug, „a co je nejdůležitější, musím mluvit s Kaliane.“

Při zmínce o Kaliane Jakam kývl, jako by prokazoval úctu. „Rada se schází u Horkých pramenů Shatandy, poblíž města Tasdano Abear. Znáš to tam?“

„Můžu to najít, když mi ukážeš správný směr.“

„Dej se východní silnicí vzhůru do hor a v soutěsce na hřebeni najdeš dvě cesty směřující dolů. Vydej se tou severnější a sleduj ji asi týden chůze, pokud nemáš koně či magii. Dovede tě do údolí Sandramu a na severním konci najdeš Tasdano Abear a Horké prameny Shatandy. Radu bys měl najít docela snadno, bude ve všech těch stanech a chýších roztroušených kolem pramenů. Ale měl by sis raději pospíšit. Rada končí za šest dní a vůdcové klanů se vrátí do svých domovů.“

„Budu tam dřív, než padne noc,“ vysvětlil Pug.

„Černé hábity,“ zabručel Jakam, jako by to byla kletba. „Ještě něco?“

„Mé díky a varování.“

Čtyři obchodníci ustoupili a Jakamovi vylétla ruka před hruď, jako by chtěl vytáhnout meč zpoza ramene. „Varování?“

„Ano. Připrav svůj lid na cestu, protože brzy by měla od rady přijít zpráva, že thurilský národ musí opustit tyto země.“

„Cože? Ztratil jsi rozum? Tsurané si opět činí nárok na tyto země?“

„Ne,“ ujistil ho Pug a v hlase mu zazněla lítost. „Oni také odcházejí. Do tohoto světa přichází něco hrozného a všichni musí utéct. Jen věz, že čím lépe se tví lidé připraví, tím více budou schopni si vzít s sebou.“ Jakam se chystal položit další otázku, ale Pug věděl, že další rozhovor nemá smysl. Vybral si vzdálené stoupání, kde jasně rozpoznal stezku a přemístil se tam. Byl to starý způsob cestování, který kdysi používal – skoky z místa na místo, kam až dohlédl. Bylo to unavující, ale účinné, neboť stejně jako všichni mágové – až na Mirandu a Magnuse – neuměl skočit na místo, které nikdy předtím neviděl.

Jak předpokládal, dorazil k cíli, jakmile padla noc. Na úbočí kopce kolem pramenů zahlédl mnoho ohňů a vydal se cestou do města. Na rozdíl od Turandarenu bylo Tasdano Abear klasickým thurilským městem tvořeným proutěnými a hlínou vymazanými

budovami. Pouze hospody dělaly ústupky modernějšímu vybavení. Na vrcholku kopce nad městem se nacházela pevnost, thurilské střelecké postavení obklopené příkopem plným trnitých šlahounů a křoví. Thurily bylo nemožné si podrobit, protože prostě odmítali zemřít při obraně určitého kousku země. Pevnost byla určena spíše ke zmlácení nájezdníka před rychlou evakuací, než aby vydržela dlouhé obléhání. Tito horalé se dívali na všechny náhorní plošiny, údolí, louky a hory jako na svůj domov a příliš se nestarali, kde se v daném ročním období usadí. Město jako Tasdano Abear bude kvést po desetiletí, ale jakmile lidi unaví tam obchodovat, zmizí. Přesto hlášení z vysočiny za poslední století naznačovala, že mír má dlouhodobý efekt při přeměně napůl kočovného národa ve stálé osadníky některých oblastí.

Klany si tradičně činily nároky na pásma hor a louky, ale kdo v tomto klanu držel práva na konkrétní část, bylo často velmi obtížně ustanovitelné a určovalo to politiku klanů. Protože měla většina rodin několik krevních pout ke všem ostatním rodinám v klanu, krveprolití mezi rodinami v klanech bylo zřídkavé. Rvačky však byly běžnou součástí života horkokrevných horalů.

Pug vstoupil do krčmy a rozhlédl se. Jak očekával, byla přeplněna řadou mladých válečníků, kteří zde byli jako podpora vůdců klanů v radě konfederace. A přestože byla nálada z větší části slavnostní, s tolika mladými muži z mnoha různých rodin nebylo nikdy daleko ke rvačce.

Thurilové byli ve srovnání se Tsurany zvláštní rasou. Zatímco Tsurané byli málomluvní až k bodu blízkému mlčení, Thurilové byli strašně upovídaní lidé. Urážka byla považována za uměleckou formu a uměním bylo chovat se co nejhlasitěji, vychloubačně a nepřístojně, aniž by vedlo ke rvačce.

Než Pug usedl za dlouhý stůl na jedno z neobsazených míst v rohu, místnost zmlkla. Kam až paměť nejstaršího žijícího thurilského válečníka sahala, nikdy nevkráčel tsuranský Ctihodný do hospody během rady konfederace a nesedl si.

Konečně se jeden ze starších válečníků, očividně opilý, zeptal: „Zabloudils?“ Byl to zrzavý snědý chlápek s rudými tvářemi a dlouhými převislými kníry. Na krku nosil tepaný měděný náhrdelník,

který se ve světle loučí leskl. Na tomto světě, chudém na kovy, to byl velmi cenný kus šperku.

Pug zavrtěl hlavou. „Myslím, že ne.“

„Pak tedy víš, kde jsi?“

„Tohle je Sandramské údolí, správně?“

„To je.“

„A tohle je město Tasdano Abear, je to tak?“

„Ano, to je.“

„A tam nahoře na kopci u Horkých pramenů Shatandy je rada konfederace, že?“

„Ano, to je.“

„Pak jsem nezabloudil.“

„Tak potom, Tsurane, pokud ti nevadí, že se ptám, co tě přivádí na tohle místo?“

„Musím mluvit s radou a zvlášť s Kaliane.“

„Ach, s Kaliane, hm?“

„Ano,“ potvrdil Pug.

„A předpokládáš, že tě ona bude chtít vidět?“

„Myslím, že bude.“

„A proč by měla?“

„Protože jí musím říct něco, co zcela jistě bude chtít slyšet.“

„Tak proč sedíš tady, ty nepovedený potomku musonga,“ použil Thuril jméno obzvlášť stupidního škůdce doupat, který byl zhoubou pro všechny kelewanské farmáře, „a nebatolíš se tam nahoru, abys jí řekl, co máš na srdci?“

„Protože, ty nadutý synu nadmuté needry a v bahně se válejícího balooa,“ kontroval Pug dvojicí domácích zvířat, hloupým a špinavým tažným zvířetem a zvířetem sice hloupým, ale s chutným masem, „bych prokázal špatné způsoby, kdybych se »batolil« na audienci bez pozvání. Což bys věděl, kdyby tvoje matka porodila nějaké děti, které by řekly, že je denní světlo, zatímco ty stojíš venku a zíráš do slunce, a kdybys měl půlku rozumu, co bohové nadělili pytli s kamením. Říká se tomu »slušné chování«.“

Válečníci málem vybuchli smíchy. Tenhle Tsuran nejenže mluvil plynule thurilsky, ale když urážel, měl i styl.

Zrzavý válečník nevěděl, jestli se má smát nebo se cítit dotčeně, ale než se dokázal rozhodnout, Pug pokračoval: „Buď příjemný hostitel a zeptej se Kaliane, jestli vyslechne zprávy Milambera ze Shromáždění, bývalého manžela thurilské ženy Kataly.“

Místnost ztichla. Starý muž sedící v rohu vstal a přešel k Pugovi. „Jak je to možné? Jsi mladý muž a Katala byla žena z mého kmene a zemřela, než jsem se narodil. Říká se, že se provdala za Černý hábit.“

„Tím mužem jsem já,“ prohlásil Pug. „Žiji dlouho. Zůstávám tak, jak mě vidíš, a byl jsem takový, jaký jsem, když jsem se s ní oženil. Byla mou ženou a matkou mého prvorozeného syna. Stále za ni držím smutek.“

Starý muž se otočil k mladším válečníkům a vyzval je: „Běžte za Kaliane a řekněte jí, že z tsuranských zemí právě dorazil důležitý muž, aby promluvil s ní a s radou. Dovolává se příbuzenství. Já se zaručím, že je to pravda.“

Mladý válečník uctivě kývl starému muži, který se posadil vedle Puga. „Milambere ze Shromáždění, poslechl bych si příběh o tobě a ženě mého rodu.“

Pug si povzdechl, neboť šlo o vzpomínky, které přivolával jen zřídkakdy. „Když jsem byl jen o trochu víc než chlapec, Tsurané napadli mou domovskou zemi a odvedli mě jako otroka velkého domu Šinzawai. Tam jsem potkal Katalu z Thurilu, kterou prodali do otroctví pohraniční nájezdníci. Jednoho dne jsme se setkali…“ Vyprávěl pomalu a zeširoka celý příběh a brzy bylo jasné, že vzpomínky jsou pro něho stejně živé, jako byly před lety, a že obraz jeho první ženy není během času zamlžen.

Když skončil, válečníci plakali nad příběhem jejich rozloučení. Hrdý thurilský válečník se totiž nestydí projevit silné emoce. Místnost utichla, když se posel vrátil a oznámil: „Kaliane si přeje, abys přišel, a vítá tě na radě, Milambere ze Shromáždění.“

Pug se zvedl a vyšel z hospody. Následoval svého průvodce k vrcholku stezky, za nímž se otevírala ohromná louka pokrytá maskovanými stany, jež byly vztyčeny kvůli setkání rady. Na louce vyvěraly přírodní teplé prameny, jež v noci vysílaly oblaka páry a vydávaly lehce kovový zápach.

Noční ptáci zpívali a Pug si připomněl, že když sem poprvé přišel jako tsuranský zajatec, byl pro něj Kelewan cizí, a pak na něj po dobrých osm let myslel jako na svůj nový domov. Potkal zde svou ženu a zplodil svého prvorozeného. Sem se Katala vrátila zemřít na chorobu, kterou žádný kněz ani ranhojič nedokázal vyléčit.

Jak Pug procházel mezi roztroušenou skupinkou chýší, konečně se ocitl před starobylým srubem. Znal dostatečně thurilskou tradici, aby si uvědomil, že tento srub je zde po desetiletí, možná po staletí jako místo, kde se starší mohou přijít radit a hledat uklidňující vliv teplých pramenů.

Jakmile byl Pug uvnitř dlouhé síně, viděl přes čtyřicet thurilských vůdců, jak na něj čekají. Uprostřed seděla velkolepá žena pokročilého věku s dlouhými kovově šedými vlasy staženými do dvou copů. Měla na sobě jednoduché šaty z tmavě červené látky a přes ně torkéz z tepané mědi posázený vzácnými drahokamy. Ostatní, muži i ženy, na sobě měli tradiční pokrývky hlavy z peří a brků, košile, kalhoty, kilty a šaty z vlny doma upředené. Vzduch v místnosti byl hustý kouřem, který stoupal z velkého ohně v jámě vyložené kameny uprostřed místnosti a z loučí na stěnách.

„Vítej, Milambere ze Shromáždění," pravil starý náčelník sedící po pravici Kaliane. „Jsem Wahopa, náčelník národa Pazourkového vrcholku. Je mou ctí hostit letošní radu. Nabízím ti uvítání."

Žena po jeho levici pronesla: „Jsem Kaliane. Přál sis s námi mluvit?"

„Ano," potvrdil Pug. „Přináším zprávy, varování a naděje." Pomalu se rozpovídal. Tohle nebyl hloupý národ, ale on vysvětloval záležitosti, obtížně pochopitelné i pro mágy, natož pro válečníky z vysočiny. Oni však naslouchali bez přerušování a když Pug skončil, dodal: „Bezpečný průchod bude poskytnut tolika lidem z vašeho národa, kolik se jich zde může shromáždit během týdne. Vezměte dobytek a movité věci, zbraně a nástroje, protože jde o otevření nového světa, který nebude vyžadovat mnoho, ale bude dávat hodně nazpátek."

„Pověz nám o tom novém světě, Milambere," vyzvala ho Kaliane.

„Je to krásné místo s velkými pláněmi trávy, hlubokými jezery a převalujícími se oceány. Jsou tam hory, které se dotýkají oblohy a velká údolí na vysočině, kde se mohou stáda volně pást. Je to země s nadbytkem zvěře a ryb, a co víc, nikdo tam nežije.“

„Ale vy jste Tsurané a váš lid tam jde. Proč byste nabízeli, že ho budete sdílet s nepřáteli?“ podivil se náčelník z druhé řady. V hlase mu zněl podezíravý tón.

„Já nejsem Tsuran. Jsem mág z jiného světa, Pug z Crydee. Během války ve světě jménem Midkemie mě Tsurané zajali.

Byl jsem to já, kdo osvobodil thurilské válečníky při Velkých hrách a zničil velkou arénu. Byl jsem to já, kdo se oženil s Katalou z Thurilu, z jejíhož kmene jsem sotva před hodinou potkal dole ve městě jednoho muže. Do tohoto nového světa vezmeme každého, kdo si přeje žít,“ objasnil klidně Pug. „Právě jsem mluvil s Thüny…“ To vyvolalo zuřivou odpověď, neboť Thünové byli pro Thurily většími škůdci, než pro Tsurany. „Právě teď předkládají ostatní stejnou nabídku Cho-ja, trpaslíkům za Krvavým mořem, a všem ostatním rasám, jež si přejí uniknout zničení.“ V jeho hlase narůstaly vášně, když říkal: „Byla to Mara z Acoma, kdo k vám přišel hledat způsob, jak se setkat s velkými mágy v Čakaha. To ona byla matkou této linie císařů. Navzdory příležitostným konfliktům jste měli s Tsurany století příměří. Konflikty však nebyly víc než vaše vlastní klanové zápasy. Svět, o němž mluvím, je obrovský a vysočina je velmi daleko od místa, kde se usadí Tsurané. Pokud si přejete, můžete je ignorovat celé další století.“

Několik náčelníků přikývlo, jako by to byla dobrá věc.

„Nebo můžete dosáhnout dohody a uzavřít smlouvu, která potrvá generace. Ale nic z toho se nestane, pokud neopustíte tuto vysočinu, neboť smrt se rychle blíží a padne na vás náhle.“

Kaliane vstala. „Promluvila bych s tímto Ctihodným o samotě,“ řekla a její tón naznačoval, že nežádá o svolení. „Kráčej se mnou ven, Milambere.“

Vedla ho a Pug následoval. Jakmile byli venku, vydala se pomalu po stezce vedoucí k jednomu z mnoha větších pramenů v oblasti. „Hovoříš pěkně, Milambere, ale mnozí ti neuvěří,“ začala. „Budou si

myslet, že je to úskok Tsuranů, aby nás dostali z našich zemí nebo chytili do pasti a předhodili nás smrti.“

Pug byl unavený. Prošel tvrdými zkouškami, jež dosud žádný člověk nezakusil, a navzdory posilující magii, kterou použil Ban-ath, se cítil vyčerpaný v srdci i na duši. Zhluboka se nadechl a pravil: „Já vím. Mohu udělat jen tolik. Nemohu zachránit všechny. Předložím jednoduchou nabídku, Kaliane. Během dvou dnů otevřu trhlinu.“ Rozhlédl se a pak ukázal na mýtinu kousek od nich. „Tam. Povede na louku na vysočině ve světě, o němž jsem hovořil.“ Zhluboka se nadechl. „Thünové budou umístěni na kontinent za velkým mořem, daleko od všech lidí. Bude trvat roky, desetiletí, možná dokonce staletí, než se lidští uprchlíci a Thünové opět setkají. Možná pak uzavřete s Tsurany mír. Nevím, co Cho-ja, protože je vyhledal někdo jiný. Vysočina, na níž otevřu trhlinu, je hodně daleko od místa, kam dorazí Tsurané. Můžete se jim vyhnout nebo je vyhledat, pokud budete chtít, a buď válčit nebo uzavřít mír, anebo můžete zůstat zde a zahynout.“ Únavou měl nakřáplý hlas. „Je to všechno vaše volba. Já mohu dělat jen tolik.“

„Věřím ti,“ prohlásila. „Budu tlačit na náčelníky, aby vyslali běžce a shromáždili klany.“ Zkřížila ruce na prsou a rozhlédla se po vrcholcích pod nimi. „Toto byly naše domovy od časů Zlatého mostu, Ctihodný. Pro některé bude těžké odejít.“

„Někteří zemřou,“ varoval Pug. „Některé nezastihne zpráva včas, aby se sem dostali, a jiní budou příliš nemocní, než aby cestovali. Někteří odmítnou odejít. Ti všichni zemřou. Je na tobě, abys zachránila zbytek.“

„Proč děláš tuhle věc, mágu? Proč zápasíš, abys zachránil tolik lidí?“

Pug se zasmál, spíš z pocitu marnosti než z humoru. „Kdo jiný by to měl dělat? Je to můj osud. A dělám to, protože je správné, že to dělám.“

Přikývla. „Jsi dobrý muž, Ctihodný. Nyní jdi a já udělám, co mohu. Uvidím tě zase?“

„Jen bohové vědí,“ odvětil Pug. „Jestli budu moci navštívit vysočinu, kde máte žít, navštívím ji, ale pokud ne, budeš vědět, že k tomu mám dobrý důvod.“

„Jdi s bohy,“ pravila. Otočila se a kráčela zpátky do dlouhé síně, aby zahájila debatu, která bude zcela jistě dlouhá a bouřlivá.

Pug vytáhl ze šatů kouli, nastavil ji na návrat do Shromáždění a byl pryč.

XXIII

Útok

Jim vrhl dýku.

Přikrčil se za skálu, když čepel zasáhla dasatského rytíře smrti do obličeje a on spadl ze sedla svého varnina. Okamžitě byl ušlapán ostatními jezdci, kteří se řítili kaňonem a padlého spolubojovníka si nevšímali.

Jim se přiblížil k mysu, kde čekali jeho společníci, a prohlásil: „Je čas jít!“

Jommymu, Tadovi, Zanovi a Servanovi nemusel říkat dvakrát. Co před necelou hodinou byl týl, místo, odkud oddíly vyrážely do bitvy a kde odpočívaly jednotky stažené z linie, byla náhle fronta. Před hodinou si všech pět mladých mužů ošetřovalo bolavá těla. Poprvé během dvou dnů jedli skromné jídlo a těšili se na dobře zasloužený odpočinek. Po jídle si našli kousek stínu pod vozem, kde se dalo spát. Byli už zvyklí na needry, šestinohá tsuranská tažná zvířata, na jejich neúnavné chrochtání a cizí pach. Byli tak unavení, že trvalo jen několik minut, než usnuli.

Jim byl první, koho probudil křik. Stěží se stáhli, aby je nezadupali dasatští rytíři smrti, a unikli jejich síti jen díky úprku na skalnaté úbočí, jež je zavedlo na hřeben, který sloužil jako přirozená obranná bariéra na Laenburgově levém křídle. Jediný problém byl, že všichni ostatní z hlavního stanu odešli jiným směrem.

V posledních dvou dnech neustále ustupovali. Černá hora měla expandovat v pravidelných intervalech a tsuranští mágové se snažili

odhadnout její velikost, aby mohli pro všechny předpovědět bezpečnou vzdálenost k ústupu.

Taktika obránců se změnila. Už se dál nepokoušeli vytlačit útočící Dasaty, ale raději se snažili vybojovat vzadu ochrannou clonu pro ústup, aby se uprchlíci mohli dostat včas do bezpečí nejbližších trhlin. Pug ráno zřídil trhlinu mezi Kelewanem a dalším světem, a byl vydán císařský výnos. Mágové doručili rozkaz do všech částí říše a nastala mobilizace obyvatelstva. Bude nemožné dostat všechny skrz trhliny včas, ale oni jich chtěli zachránit co nejvíce.

Jakmile byla zřízena první větší trhlina, Pug vytvořil na vzdáleném kontinentu druhou. Potom vykouzlil bránu pro Thüny. Třetí byla vytvořena na vysočině Thurilů. Poté ostatní mágové vytvářeli k těmto místům vedlejší brány. Jiní Ctihodní byli zaneprázdněni tvorbou menších trhlin po říši. Tyto trhliny končily blízko první hlavní tsuranské trhliny u Města planin. To místo zvolili, protože oblast kolem trhliny byla obrovská a dalo se tam otevřít několik tuctů menších trhlin, čímž byl dán prostor pro masivní proud uprchlíků, aniž by ušlapali jeden druhého.

Zdálo se, že problém tkví ve vytvoření dostatečného počtu trhlin pro dosažení nového světa. Pug byl jedním z mála mágů schopných vytvořit takovou trhlinu bez pomoci. Jakmile založil trhlinu, další trhliny v blízkosti ji přirozeně následovaly do nového světa. To bylo užitečné, ale stále ještě dva či tři mágové měli čtyři až pětkrát delší dobu co dělat. V posledním hlášení bylo zaznamenáno sedm funkčních trhlin do nového světa. Na doslech mladých kapitánů však Kašpar poznamenal, že ani sedmdesát by nestačilo.

Takže bylo třeba zpomalit Dasaty, kteří zřejmě měli v úmyslu zajmout co nejvíce vězňů, odvléci je k Černé hoře a hodit do jámy jako potravu pro monstrum na jejich domovském světě. Nikdo se nechtěl zabývat tím, jak se situace stala děsivou. Tsurané byli dle tradice a temperamentu válečníky a vždy se soustředili na to, co je před nimi a ne za nimi. Odhady však vyšplhaly na dvacet až třicet tisíc Tsuranů, kteří během posledních dvou dnů skončili v jámě. Z toho, co zatím mladí kapitáni viděli, usoudili, že jde o nízké číslo. Dasatové byli všechno možné, jen ne hloupí. Rychle přizpůsobovali

svou strategii i taktiku, aby odpovídala situaci, a teď byly jejich výpady mohutné a nečekané.

Byla to pravděpodobně nešťastná náhoda, že je nejnovější výpad dovedl téměř k okraji tsuranského hlavního stanu.

Jommy se rozhlédl, protože zaslechl dunění dasatských jezdců na druhé straně hřebenu. „Kde jsme?“

„Tad byl poslední, kdo viděl mapu,“ prozradil Zane. Podíval se na svého nevlastního bratra a zeptal se: „Kde jsme?“

Štíhlý blonďatý mladík nastavil dlaň s prsty mířícími dopředu. „Tohle,“ ukázal na prostředníček, „je hřeben za námi. Támhle,“ ukázal na prsteníček, „šli všichni ostatní. Musíme se dostat odsud tam.“

„S pár tisíci dasatskými rytíři smrti mezi námi,“ dodal Servan.

„Počkejte, mám nápad,“ ozval se Jim Dasher.

„Co?“ zeptal se Jommy. Po doručení zpráv pro lorda Erika byl Dasher převelen ke štábu generála Alenburga a připojil se jako kapitán k Jommymu, Tadovi, Zanovi a Servanovi.

Ukázal na jihozápad. „Dasatové jdou tudy.“

„Ano,“ potvrdil Tad.

„Tak pojďme tudy,“ ukázal na severovýchod. „Střihneme to přes údolí a jsme na druhé straně, kde můžeme dohonit generála a ostatní.“

„Brilantní nápad,“ zhodnotil Jommy, „ale přehlížíš jednu věc.“

„Jakou?“

„Všichni ostatní v hlavním štábu jsou na koních. Mají koně. My ne. Nikdy je nedoženeme.“

„Dobrá,“ pravil Zane, „určitě je nedoženeme, když zůstaneme zde a budeme se o tom hádat. Říkám, že uděláme to, co navrhl Jim. Generál nakonec zřídí jiný hlavní štáb, a když budeme jen sledovat linii ústupu, dříve nebo později ho najdeme.“

Nemaje lepšího plánu, chlapci souhlasili a vyrazili zpátky na hřeben, z něhož právě seběhli dolů. Dorazili na vrchol, zastavili se a přikrčili se hned za obrysy vrcholku. Slyšeli zvuky Dasatů v sedlech, ale zkušenost je už naučila, že Dasatové mají často další hlídky, které vyrážejí po nájezdu, aby chytili každého, kdo se schovává.

Jim se chystal vystrčit hlavu nad stoupání, když něco zaslechl. Udělal rukou znamení, aby dávali pozor, a poslouchal. Potom ten zvuk poznal. Někdo si broukal!

Vykoukl a spatřil osamělou postavu pohybující se po stezce v černém šatu tsuranských mágů, která si pobrukovala melodii. „Co je to?“ zeptal se Jim.

Ostatní vykoukli a viděli postavu mizící nahoru po stezce. Jommy se ujistil: „Zpíval si?“

„Pobrukoval,“ opravil ho Jim Dasher. „Hlasitě.“

„Neměli bychom jít za ním?“ zajímal se Zane.

„Ne,“ zamítl Tad. „Jestli je to mág, dokáže se o sebe postarat sám. A podívej, kde je!“

Kde byl? Právě se blížil k vnější hraně »bezpečné« oblasti kolem Černé hory. Nacházel se tak blízko, že bylo pravděpodobné, že se ocitne uvnitř dómu, pokud by někdy brzy expandoval. Sledovali muže v hábitu na stezce a potom se přesunuli přes hřeben a dolů na dno údolí.

„Když jsem se posledně díval, mířili generálové tímhle směrem,“ ukázal Jommy na jihovýchod.

„Pak tedy půjdeme tam,“ rozhodl Dasher. „Víte, myslím, že už toho mám dost.“

„Čeho?“ zeptal se Servan.

„Války?“ hádal Tad.

„To určitě,“ potvrdil Dasher. „Ne, mám na mysli celou službu Království.“

„No, nikdo tě nenutil to dělat,“ usoudil Zane.

„V podstatě někdo ano,“ řekl Jim.

„Kdo?“ zajímal se Jommy.

Dasher pokrčil rameny. „Vy mládenci jste už určitě přišli na to, že nejsem jen zloděj z Krondoru.“

Jommy se zasmál. Vlekli se dál, stále na pozoru před plenícími Dasaty. „Trochu jsme si všimli, když ses předváděl s doručením královského poselství pro lorda Erika. Obvykle takové zprávy nesvěřují do rukou příležitostným kapsářům a ranařům a neříkají jim, aby uháněli skrz nejbližší trhlinu do války na jiném světě.“

„Nu, ve skutečnosti to byl můj dědeček, kdo mě dostal do »rodinného podniku«. Hádám, že by se to dalo tak říct.“

„Nenech nás hádat,“ pravil Servan. Mluvil suše a nevypadal přesvědčeně. Znal už Jima Dashera dost dlouho na to, aby ho považoval za nenapravitelného lháře.

„Můj dědeček je James, lord Jamison, vévoda z Rillanonu.“

Jommy se zasmál. „To je nádherná povídačka.“

„Ne, myslím to vážně,“ trval na svém Dasher. Zvedl kámen a hodil ho. Zasáhl skálu o trochu dál. „Už mě unavuje riskovat život, mám dost lupičů, hráčů, lehkých žen a všeho ostatního, a jsem připraven se usadit a založit rodinu.“

„Ty?“ smál se Jommy. „Rodinu?“

„Ano,“ přikývl Jim. Začínal být podrážděný. „Dokonce si myslím na jedno děvče.“

„Tohle musím slyšet,“ poznamenal Servan. „Koho z aristokracie Království má na mysli vévodův vnuk?“

Ostatní se rozesmáli.

„Jestli to musíš vědět,“ pravil Jim, „je to lady Michele de Frachette, dcera hraběte z Montagrenu.“

Smích ustal.

„Myslíš to vážně? Michele?“ zeptal se Servan.

„Ano, proč?“

Čtyři bývalí studenti univerzity se podívali jeden na druhého. Jommy vyzval Tada: „řekni mu to ty.“

„Ty bys to měl říct, Jommy,“ řekl Zane.

„Ne,“ odporoval Jommy. „Vážně si myslím, že bys to měl být ty, Tade. Ty jsi první, s kým…“ Podíval se na Jima Dashera a potom dodal: „…tančila na královské recepci.“

Jommy si povzdechl a zastavil se. „Ach, Jime, my všichni jsme měli potěšení z její… ehm… společnosti. Zúčastnila se recepce na královském dvoře v Roldemu, když jsme Tad, Zane a já byli jmenováni rytíři královského dvora.“ Zazubil se. „Tam jsem také potkal Servanovu milovanou sestru.“

Servan se zamračil. A byl to Tad, kdo řekl: „Ona je, ach…“

„Krásná dívka,“ napověděl Zane. „Opravdu.“

„Mluvíte o Michele, nebo o mé sestře?“ Servan se netvářil zrovna vesele.

Tad mu skočil do řeči. „O obou. O krásné dívce, ale nevšímej si ho,“ řekl a ukázal na Jommyho. „Jen se mu líbí tvoje sestra, aby tě naštval.“

„To není pravda,“ protestoval Jommy. „Ona *je* nádherná.“ Výsměšně se mračil na Servana. „Jak vy dva můžete být děti stejných rodičů, to je mi záhadou.“

„Dost,“ zarazil je Dasher. „Michele?“

„Ach ano, Michele. Krásná, ale… ambiciózní,“ pravil Jommy. „Dalo by se říci, že hledá dobře situovaného manžela.“

„To je to, co jsem říkal,“ souhlasil Servan.

„A nikdo by neměl tak dobré postavení jako vnuk vévody z Rillanonu, že?“ nabídl Zane.

„Ale předtím byla… otevřenější ostatním nápadníkům,“ napovídal Zane.

„Řekněme tedy, že my všichni jsme měli potěšení z… její společnosti,“ doplnil Tad.

Jim se zatvářil nebezpečně. Začal v něm narůstat hněv a tváře mu zrudly. „Kdy?“

„Druhý den,“ odpověděl Jommy. „Recepce byla na sklonku pátého dne.“

„První,“ ozval se Tad.

„Skutečně?“ podivil se Jommy. „Myslel jsem, že jsem s ní večeřel první já.“

„Ne, to já,“ sdělil mu Tad.

„A ty?“ obrátil se Jommy na Zana.

„Čtvrtý.“

Jim vypadal, že se chystá nad sebou úplně ztratit kontrolu. „Tak vy mi tu říkáte, že tři z vás…“

„Ach, čtyři,“ opravil ho Servan. Podívali se na něj a on dodal: „Třetí den.“

Jommy položil Jimovi ruku na rameno a pevně ho stiskl. Nejpřátelštější gesto, jakého byl schopen. „Podívej se na to takhle, synu. Zachránili jsme tě před obrovskými potížemi, že? Ať si ji

vezme kdokoli, stane se terčem dvorských vtipů. To se pro vévodova vnuka nehodí, ne?“

Jim se zadíval z jednoho na druhého a obličej mu začal blednout. Od přírody nebyl idealista, ale vystavěl si z Michele velmi krásný ideál. Je lepší na to přijít teď, uznal. Konečně potřásl hlavou a řekl: „Ženy.“

Znovu se dali do chůze a Jommy řekl: „Ano.“

„Víš,“ ozval se Tad, „co mniši La-Timsy na univerzitě říkají o ženách, ne?“

Jommy, Servan a Zane slyšeli ten starý vtip už tucetkrát a unisono odpověděli: „Ženy! Nemůžete žít s nimi a nemůžete žít bez nich.“

Jim zavzdychal. Uvědomil si, že mniši La-Timsy jsou řád s celibátem. „Myslím, že zůstanu u lehkých žen.“

„Jak znám mladé ženy u královského dvora v Roldemu a řekl bych, že je to pravděpodobně lacinější.“

„A budeš obelháván méně často,“ doplnil Zane.

„No, to je všechno dobré a vůbec,“ prohlásil Jommy, „ale neviděli jste nějaké známky ustupující armády?“

„Tudy,“ ukázal Jim na nepořádek z rozsypaných věcí. „Jdeme po stopách toho, co zahodili.“

„Doufejme, že Dasatové ne. Netoužím narazit na jejich zadní hlídku,“ pravil Tad.

Jak se plahočili po úbočí a přes další hřeben, konverzace ustala. Po chvíli se ozval Jim: „Znáte tu melodii, kterou si pobrukoval ten mág?“

„Co je s ní?“ zeptal se Servan.

„Právě jsem si uvědomil, že ji znám! Běžně ji zpívají v pivnicích na Konci světa a v Port Vykoru.“

„Takže?“ ozval se Tad.

„Takže, kde se tsuranský mág naučil melodii zpívanou opilými námořníky dole na Konci světa?“ Nikdo nedokázal odpovědět.

*

Leso Varen se cítil velmi optimisticky naladěn, i když vůbec nedokázal vysvětlit proč. Tak velká část jeho života se skládala z

podivných nutkání, která nedokázal vysvětlit. Už dávno se proto vzdal hledání rozumných vysvětlení. Věděl, že vše začalo amuletem, který našel před mnoha lety, a sny, jež se pak dostavily. Dvakrát amulet zahodil a potom strávil celá léta, aby ho znovu našel. Jednou si myslel, že ho zničil, jen aby našel střepy a opravil ho. Přitom zabil půl tuctu klenotníků. Něco s tím amuletem…

Ten prokletý pirát Medvěd, ten vražedný netvor ho měl na sobě, když zemřel, a byl teď ztracen kdesi v Hořkém moři. Varen po tom amuletu skutečně toužil. Když ho nosil, poskytoval mu první náznaky možností, jak jsou smrt a život úzce propojeny, a neexistoval žádný silnější zdroj moci, než život sklouzávající do smrti.

Nikdy amulet nenašel, přestože ho v tom moři hledal už před lety… Myšlenky mu zase utíkaly.

Byl si jistý, že zde pracuje nějaká vyšší moc, protože jakmile dostal nějaký nápad, neměl klid, dokud ho neuskutečnil. Několikrát mu ostatní zmařili plány, ale nějak vždy přežil.

Jak Varen šplhal po cestě, viděl po celé krajině mrtvá těla. Možná proto se cítil tak dobře. Všude bylo tolik smrti, že byl schopen ze všech stran nasávat život. Když došlo na magii smrti, byli tihle Dasatové jako děti. Velmi mocné a nadané děti, ale schopnost nalézt jemnou stránku magie jim chyběla a oni fungovali velmi neúsporně. Ale aspoň jejich plýtvání zanechávalo v okolí dost životní síly, jež ho fyzicky omlazovala na úroveň, kdy už nepotřeboval vycházkovou hůl. I když po pravdě řečeno, nebyl Wyntakata opravdu nic moc. Jakmile by si Varen našel dobrý úkryt, začal by připravovat věci, které potřeboval, aby se zmocnil dalšího těla. Uvažoval přitom, co by mohl vykonat s úrovní krveprolévání, jaké dosahovali tihle cizinci.

Říkal si, proč cítí potřebu se vracet a znovu navštívit Dasaty.

Jeho počáteční kontakt s nimi se zdál být úžasnou příležitostí, ale jakmile vybudovali první malý dóm na tomto světě, a pak, když jim dodal Mirandu ke studiím, byli vysloveně nepřátelští.

Odešel bez rozloučení. Byl si naprosto jistý, že se chystají studovat *jeho*. A byl si jistý, že o něm smýšlejí hůře, když cestou ven ze dveří zabil dva jejich kněze smrti.

Přesto čas s nimi strávený nebyl úplně marný, protože věděl, že dokáže pracovat s magií působící odumření, o čemž si oni mohou nechat jen zdát. A nyní zřejmě nadešel nejvhodnější čas, aby tak učinil, protože dasatská hlídka duněla po silnici jemu vstříc.

Použil jiskru vzteku, kterou v sobě ukrýval, aby vyvolal rozsáhlou zásobu životní síly, jíž nedávno nabyl, a čekal. V sedlech proti němu jelo dvanáct rytířů smrti. Jak se blížili, zpomalovali. Asi přemýšleli, proč by osamocený člověk jen stál a čekal na ně.

„Nazdar," pozdravil poměrně dobrou dasatštinou. Naučil se ji od kněží smrti, s nimiž vyjednával, jakmile objevil jejich malé průzkumné stvoření.

Vůdce na něj ukázal mečem. „Ty mluvíš naším jazykem?"

Leso Varen si teatrálně povzdechl. „Bohové, vy jste ale mistři v chápání." Ruka mu vystřelila a z ní vyšlehlo tucet výhonků zelené energie. Každý z nich se omotal kolem hlavy rytíře smrti. Jezdcům okamžitě vypadly meče, když zvedli ruce a drásali pokrývky hlavy, které je dusily.

Během chvilky padali ze sedel a svíjeli se v agónii, neboť jim hořely plíce. Varen cítil, jak jejich životy pulsují vzhůru oněmi výhonky a jak jeho vlastní vitalita stoupá. Jen aby byl Varen důkladný, udělal totéž i se zmatenými varniny. Vysál z nich život a všechny je zabil. Když byl mrtvý i poslední z nich, usmál se. „To bylo ale osvěžující."

Pokračoval v trmácení se k Černé hoře a zase si začal broukat písničku.

*

Pug byl na hranici vyčerpání. Ani po zpáteční cestě z druhé roviny reality se necítil tak prázdný. Tvorba trhlin byla hodně obtížná, i když se prováděla za normálních podmínek. Ale podmínky, jaké panovaly teď, byly normální jen stěží.

Zhluboka se nadechl a kývl na Magnuse. Na synovi byla ještě stále patrná cena zaplacená za výpad do druhé roviny, ale trval na tom, že rodiče doprovodí a poskytne jim všemožnou pomoc.

Magnus zvedl otce tak, aby dohlédl na tisíce lidí proudících přes planiny. Daleko na severu se nejasně rýsovala Černá hora. Za

poslední dny opět narostla na dvojnásobek. Poslední přírůstek ji posunul o míle blíž. Pug počítal, že nyní překrývá dvě větší města a množství městeček podél řeky, a že současně přečnívá obrovský kus nad severní planinu. Zvedala se tak vysoko, až její vrchol mizel v oblacích. Pugovi připadala úplně jako obrovská černá stěna, která na ně shora padá.

Pokynul Magnusovi a ten ho spustil dolů.

„Můžeme udělat víc?“ zeptala se Miranda.

„Ne,“ odvětil Pug. „Mohli bychom otevřít další trhlinu nebo dvě na západním konci, ale tam není tolik lidí.“ Vzdychl si. „Obávám se, že můžeme už jen čekat a sledovat, kolik jich dokážeme dostat skrz trhlinu a jak bude ještě dlouho trvat, než ji budeme muset zavřít.“

Magnus se zahleděl do prázdna. „Ta věc na nás padne během dvou nebo tří dnů.“

Pug se podíval na první, nejrozsáhlejší trhlinu do nového světa a viděl, jak skrz ni proudí lidé. Čekalo tam však tolik bázlivých, unavených a hladových lidí, že řada byla míle dlouhá. Předtím Pug každému vysvětlil, že až budou za trhlinou, budou se muset posunout dál, protože údolí na druhé straně trhliny není pro všechny dost velké. Také věděl, že brzy budou procházející lidé příliš vyčerpaní, než aby se posunuli dost daleko, až budou na druhé straně. Obrátil se na Magnuse. „Zadrž je na několik minut.“

Magnus předal rozkaz císařským hlídkám, které zavelely, aby se lidé zastavili. To vyvolalo u jinak poslušných a uctivých Tsuranů okamžité reptání a stěžování si.

„Příště, až to uděláš, tu budeme mít vzpouru,“ upozornila Miranda.

Pug přikývl.

„Kolik už jich prošlo?“ zeptala se.

Zavrtěl hlavou. „Opravdu nevím. Dnes možná dvě stě tisíc. Polovina toho počtu, když jsme začali.“

„Ani ne obyvatelé jednoho slušně velkého města.“

„Dost na to, aby založili novou civilizaci,“ řekl Magnus.

Miranda se podívala na syna a uvědomila si, že se v nich snaží vzbudit pocit, že už něco bylo vykonáno. „Jen když jim nebude vadit, že stráví příští dvě či tři generace v blátivých chatrčích.“

Zahleděla se přes planinu. S nastupujícím večerem na ní zapalovali ohně. „Možná některým z nich pomůže nějaké jídlo a krátký odpočinek.“ Jak se ohně objevovaly na horizontu nejprve na východě a pak postupně na západě, dodala: „Je jich tolik…“

„Ještě dorazí miliony,“ podotkl Pug. „O většinu z nich přijdeme.“

„To nevíme, otče.“ Magnus ukázal prstem. „Půjdu a pomůžu otevřít další trhlinu do nového světa. Projdu tímto portálem, přenesu se míle daleko a otevřu další…“

„V celé oblasti jich máme roztroušeno šest. Zabere jim týdny, než najdou jeden druhého a vytvoří nějaký druh komunikace.“ Rozhlédl se. „Abychom stihli poslat Světlo nebes skrz trhlinu, nemůžeme čekat už o moc déle.“

„Půjde?“ zajímala se Miranda. „Když jsem s ním naposledy mluvila, zdálo se, že je rozhodnut projít trhlinou jako poslední.“

Magnus se usmál. „Myslím, že si tu čest bude muset vybojovat s generálem Alenburgou.“

„Na tom nezáleží,“ pravil Pug tiše. „Poslední, kdo půjde…“ Zahleděl se na táborové ohně, jež se nyní rozhořely na všech stranách. „Každý, kdo bude předpokládat, že projde jako poslední, tady zemře, Magnusi.“

Jeho syn mlčel.

*

Varen se šoural silnicí. Sledoval, jak se Černá hora zvedá a každou hodinu je větší. Přesto jako by se vůbec nepřibližovala. „To je opravdu velké,“ řekl si v duchu.

Nejméně čtyřikrát za poslední hodinu zničil malou skupinu rytířů smrti. Když však přešel přes hřeben stoupání a uviděl jich dobrou stovku vyjíždět z kotliny, cítil, že už toho má dost. Zalitoval, že nemá některou ze svých hraček ze staré studovny v Kašparově citadele v Olasku, a vyčaroval iluzi, o niž se nepokusil už léta. Byla to stará záloha a dost snadná k vykouzlení. Každý Tsuran by se určitě zastavil, aby prozkoumal obrovský starý uschlý dub, který najednou stál vedle silnice. Dasatové však neměli žádnou představu, že strom je v tomto světě stejně cizí, jako oni. Projeli kolem, a když byli

bezpečně dál na cestě, Varen se znovu objevil a iluze stromu zmizela.

Pokračoval dál a uvažoval, jak dlouho mu bude trvat, než dojde k okraji koule. Výhled byl obtížný, protože mu jednotvárná krajina neposkytovala nic, podle čeho by dokázal odhadnout vzdálenosti. Ke druhé straně hřebene to mohla být míle, nebo taky pět.

Pak byla najednou tma. Začal namáhavě dýchat, v uších mu zvonilo a oči ho pálily. Také měl pocit, jako by pán všech hromů explodoval přímo nad jeho hlavou.

A vtom ho popadly čísi ruce.

Varen viděl, že dvojice rytířů smrti má železný držák na koncích obou paží a že ho ženou dopředu a chystají se ho zneškodnit. Ale on už předtím v dasatském dómu byl a věděl, co má udělat. Najednou mohl dýchat lehčeji. Dovolil Dasatům, aby ho hnali tím, co před pár minutami byla silnice v krajině ozářená sluncem. Nyní to byla cesta zahalená do temnoty. „Ach, to je tak chytré!“ zvolal.

Dva rytíři smrti ho sevřeli pevněji a jeden se na něj podíval. Ten měl zemřít jako první.

Varen jednoduše svou myslí sáhl do mužovy hrudi a zastavil mu srdce. „Ach, miluji tohle místo!“ sdělil dosud stojícímu rytíři smrti. Válečník Varena pustil a vytáhl meč. Leso si uvědomil, že mluvil tsuransky. Přešel do dasatštiny: „Říkal jsem: »Ach, miluji tohle místo!«“

Rytíř smrti zvedl meč k úderu. Varen natáhl ruku a rytíře smrti obklopily další zelené výhonky energie ničící život.

Když rytíř smrti umíral, Varen se nehýbal. Další rytíři stojící poblíž uviděli jednoho člověka, jak stojí se dvěma mrtvými rytíři smrti u nohou, a s rozběhem na něj zaútočili. Varen lehce z každého z nich vysál život, až nebyl v dohledu žádný další živý rytíř smrti.

„Nikdy jsem nedokázal udělat něco takového!“ vykřikl Varen, potěšený svou nově získanou mocí. „To musí být tímhle místem!“

Rozhlédl se a přizpůsobil své vnímání. Kamkoli se podíval, viděl životní energii hrnoucí se do středu velké koule. „Tam musím být,“ prohlásil.

Nikdy ani na okamžik neuvažoval, odkud přicházejí impulsy, které ovládaly jeho život. Přijímal je a věděl, že když podlehne svým

nejodpornějším a nejničivějším choutkám, čím více bolesti způsobí a čím větší zmatek vyvolá, tím bude šťastnější. Občas se v minulosti ocitl velmi často sám a v zaplísněných starých jeskyních či vlhkých chatrčích v jedovatých bažinách. Jindy si obratně našel cestu k pohodlí a životu v přepychu coby host hlupáků, jako byl baron z Konce světa nebo vévoda z Olaska. Cestou si také protrpěl svou dávku bolesti a zjistil, že umírání není vůbec žádná zábava, a to i když se o chvíli později probudil v novém zdravém těle. Také zjistil, že být probodnut mečem zezadu patří k jeho nejméně oblíbeným způsobům smrti. Zhluboka se nadechl. Kdyby jen měl přístup k té neuvěřitelné životní energii, kterou nachází zde, nebo raději k neuvěřitelné chvíli udivující moci, kdy se život mění ve smrt… kdyby jen vlastnil ty znalosti a moc už před lety, vládl by teď Midkemii.

„Musím zjistit, co to je!“ pronesl nahlas. Vydal se vstříc svazku veškeré té cizí a nádherné magie smrti.

*

Nakor se pohnul. Ležel v bezvědomí za trůnem, z něhož by tekarana sledoval zabíjení tisíců. Neměl ani ponětí, jak dlouho už uplynulo od chvíle, kdy se rozloučil s Pugem a Magnusem. Podle suchých rtů šlo přinejmenším o celý den, pokud to nebylo několik dní. Přinutil se zvednout a sáhl do svého vaku. Byl prázdný. S povzdechem ho odložil a odsunul stranou. Doopravdy hlad neměl a šátral po pomeranči jen ze zvyku. Zakroužil měchem s trochou vody, který měl u opasku. Pomyslel si přitom, jak je divné, že navzdory suchým rtům ani nemá žízeň. Pak si uvědomil, co se děje. „Ach. To je… skvělé!“

Otočil hlavu, aby se podíval, co se odehrává v jámě. Ten pohled ho rozesmutněl. Každou minutu padaly dolů stovky těl a stále větší část Pána běsu se proměňovala v mlhavý kouř, který se kroutil v šílené smršti větru, jenž stoupal ze dna jámy.

Nakor se přitiskl k trůnu. Nemohl už déle vydržet pohled na Pána běsu. Tolik z jeho bytí bylo obětováno divokému proudu událostí, aby dosáhl Kelewanu a připoutal k němu tento svět.

Zasáhla ho náhlá závrať a on věděl. „Je téměř čas!“ zašeptal. Obešel tekaranův trůn a s pobaveným úsměvem na něj usedl. Nemyslel si, že by to Valkovi vadilo.

Čekal.

*

„Proč nepřicházejí?“ zeptal se Martuch.

Už dva dny čekali válečníci Bílého a strážci ve zbroji talnoyů na útok z chrámu rytířů smrti věrných Temnému. Ale žádný útok se neuskutečnil.

Těch pár podřadných, kteří zůstali naživu v tekaranových soukromých komnatách, dostalo za úkol připravit jídlo pro ty, kdo seděli na místě a čekali.

Bek stál nehybně ve stále stejné pozici a čekal na vpád. Celé dva dny nejedl, nepil vodu a ani si neulevil. I nejvíce v bitvě zoceleného rytíře to začalo znervózňovat.

Zničehonic Bek prohlásil: „Oni nepřijdou.“

„Jak to víš?“ zajímal se Valko.

Mohutný válečník se otočil a s úšklebkem, jenž byl téměř démonický, pravil: „Vím to. Jste v bezpečí. Temný má hodně práce a nevrátí se. Brzy tento svět opustí. Teď můžu jít.“ Kolem velkého válečníka náhle zazářilo karmínové světlo a on se svalil.

Zazněl hlas bez těla: „Jsem Kantas-Barat! Vrátil jsem se.“

Rytíři smrti se podívali jeden na druhého a otec Juwon zvolal: „Staří bohové se vracejí!“

Hirea přichvátal k Bekovi a vyšetřil ho. Vzhlédl a prohlásil: „Je mrtvý!“

Martuch zavrtěl hlavou. „Myslím, že ten byl mrtvý už dlouho. Ať v něm bylo cokoli, nemá pro něj už žádné další použití. Doufám, že zemřel pro dobrou věc.“ Pro ostatní shromážděné zvýšil hlas. „Pojďte, je čas ukončit toto šílenství a začít znovu budovat náš národ.“

Většina provolávala slávu. Valko se přidal, ale pak vyhlédl z okna na město ve zmatku, s požáry a všudypřítomným kouřem. Věděl, že navzdory předstíranému optimismu není konflikt ještě pryč.

*

Pug dřímal. S trhnutím se probudil a rozhlédl se. „Cože?“

„Otče,“ pravil Magnus. „Co je?“

„Něco…“ Pug vstal a vyhlédl do noci. „Něco se mění.“

Ležel uvnitř stanu, který spěšně postavili poblíž velitelského pavilonu, kde pobýval císař a jeho generálové. Pug se rozhlédl a o kus dál uviděl mohutnou trhlinu. Světlo loučí proměňovalo celou scénu do tajuplného šerosvitu, který zvýrazňovalo blikání žluté a červené záře.

Z proudu uprchlíků se nyní stala řeka a jak Pug mlčky přihlížel, stovky jich kráčely skrz trhlinu do dalšího světa.

„Kolik?“ zeptal se Magnuse.

„Nikdo neví, otče. Do této chvíle možná milion skrz všechny brány. Možná víc.“

„Možná míň.“

Magnus odevzdaně zavrtěl hlavou. „Děláme vše, co můžeme.“

„Kde je koule?“

„Je asi padesát mil severně od Města planin.“

Pug skoro zaplakal. Když se zeptal posledně, byla více než sto mil daleko. Dlouze vydechl. „Pokud se nestane nějaký zázrak, přijdeme o trhliny zítra pozdě odpoledne.“

Magnus věděl, co otec říká. Všechny trhliny na tomto světě museli zavřít dřív, než na ně dosáhne Temný. Pokud si měl vzít Kelewan, ať si ho vezme. Mohli se přesunout na Midkemii a rozhodnout se, jak ho co nejlépe omezit na tomto světě, pokud to bude možné.

Kdyby však dokázal získat přístup do nového světa Tsuranů nebo na Midkemii, hrůza, kterou sledovali celé dny zde, by se nakonec opakovala.

Náhlý poryv větru hnal vše zpět, když kolem nich zazněl obrovský hromový zvon. Na povrchu Černé hory tančily blesky. „Teď! Dostaňte císaře skrz bránu!“ zakřičel Pug.

Císařská hlídka běžela do velitelského stanu.

„Co se stalo?“ zeptal se Magnus.

„Nevím, ale čas až do zítřejšího pozdního odpoledne nemáme.“

Černá hora už nebyla padesát mil severně od města. Nacházela se teď necelou míli na sever od trhlin, což znamenalo, že právě pohltila nejméně milion lidí.

Pug cítil, jak se mu do očí hrnou slzy.

XXIV

Zapomenutí

Dasatové zaútočili.

Výkřiky zburcovaly Puga i ostatní mágy, kteří se předtím shromáždili kolem císařova pavilonu. Už dobrou hodinu probíhala hádka. Všechna společenská pravidla a hodnosti byly zapomenuty.

Mladý vládce byl ohledně setrvání do poslední chvíle nekompromisní. Pug konečně řekl: „Veličenstvo, nikdo z přítomných nepochybuje o tvém srdci a tvé odvaze. Víme, že umíráš pokaždé, když někdo z tvých poddaných padne, ale tví lidé více než kdy jindy potřebují tvé vedení."

Ukázal na moře tváří v davu kolem velkého stanu, jež nahlížely velkým otvorem a čekaly, až uslyší rozkaz Světla nebes. Pug viděl kněze včetně těch vyšších všech řádů, kteří zůstávali poblíž pro případ, že by jim císař přikázal bojovat na smrt. Pug rukou opsal ve vzduchu oblouk zahrnující všechny venku. „Tví stateční tsuranští šlechtici jsou z větší části mrtví a každý z nich položil svůj život draze. Zanechali tě jen s dětmi, které si činí nároky na tituly vládnoucích lordů, a s vystrašeným obyvatelstvem. Tví lidé jsou dobří, čestní a tvrdě pracující, ale budou potřebovat vedení. Dej rozkaz svým mágům a kněžím a všem zbylým šlechticům, aby nyní prošli trhlinou."

Slyšel, jak se blíží boj, vzdálený ne více než několik set yardů. „Brzy zavládne panika a nikdo se nebude moci dostat skrz trhlinu… než ji budu muset zavřít!"

Císař vypadal, že je rozhodnut. „Ne, Ctihodný. Budu bojovat."

Pug se cítil rozzlobeně. Tohle nebyl čas na pubertální vzdor. Ale uvědomoval si, že hovoří s mladým mužem, jehož všechny vrtochy byly po většinu jeho života vyplněny. „Pane, slyšel jsi příběh o Ičindarovi, jedenadevadesátkrát císaři, při prvních mírových jednáních mezi říší a Ostrovním královstvím?“

„Ne,“ přiznal mladý vládce. Najednou si nebyl jistý, kam tato konverzace směřuje.

„Dobrá,“ pravil Pug a natáhl ruku. Mladý císař obrátil oči v sloup a zhroutil se. Půl tuctu císařských stráží vytáhlo meč a Pug zakřičel: „Zadržte! Světlo nebes jen spí.“

Císařův první rádce Chomata se zachechtal. „Znám tu historku, Ctihodný. To Kasumi z Šinzawai srazil císaře Ičindara do bezvědomí, aby ho mohli odnést trhlinou zpátky do bezpečí.“

„Dobrá,“ pravil Pug. „Můžeš mu to vysvětlit, až se probere.“ Dvěma strážným rozkázal: „Zvedněte císaře a proneste ho skrz trhlinu.“

Generál Alenburga se podíval na Puga a pak se obrátil čelem k davu před vchodem. S odkrytým plachtovím stanu měl výhled na téměř celé vzdálené bojiště. Zadíval se do tváří těch, kdo čekali, až jim řekne, co dál. „Vy, kněží a mágové a zbývající vládnoucí lordi, pokud milujete svůj národ, nastal čas. Projděte trhlinou a starejte se o svůj národ. Vystavějte novou Tsuranskou říši. Jděte!“

Mnozí váhali, ale řada z nich se ve chvíli, kdy rozkaz zazněl, pohnula směrem k malé trhlině, kterou Pug připravil, aby dostal velitelský štáb do bezpečí. „A co ty, otče?“ promluvil Magnus.

„Zdržím se trochu déle,“ odvětil Pug. „Tady už je po všem, ale jsou věci, které můžu udělat jen já sám a které se udělat musí.“

„Co mám říct matce?“

„Řekni jí, že se sem nesmí za žádných okolností vrátit.“ Zahleděl se na vzdálené bojiště. „Řekni jí, že ji miluji a že budu brzy doma.“

Magnus zavrtěl hlavou. „Víš, že když jí řeknu, aby sem nechodila, že přijde.“

„Přesvědči ji. Řekni jí, že za několik minut budu procházet trhlinou.“

„Víš, že bych jí nikdy nedokázal lhát.“

„To není lež. Já projdu bránou, ale ne touto.“ Ukázal do temnoty. „Projdu první bránou do Akademie.“ Ztišil hlas. „Řekni jí, že brzy už nebude žádné »tady«.“

„Tak dobře,“ souhlasil Magnus a Puga objal. „Nenech se zabít, otče.“

Magnus odešel a Pug se obrátil ke zbytku generálova štábu. Alenburga, Kašpar, Erik a mladí důstojníci čekali, dokud Pug neřekl: „Je po všem, pánové.“

Erik von Darkmoor pohlédl na vzdálené bojiště. „Ano, konečně.“

Alenburga se obrátil k mladším důstojníkům a k tsuranským vojákům. „Projděte trhlinou do nového světa. To je rozkaz.“

Zasalutovali jako jeden muž a odešli. Potom generál řekl Jommymu, Servanovi, Jimu Dasherovi, Tadovi a Zanovi: „Mladí pánové, vaše povinnosti zde skončily. Děkuji za vaše hrdinství.“ Dívaje se na Jima Dashera pak dodal: „A za příležitostný kus bezstarostnosti. Teď jděte. Běžte domů.“

Pug ukázal na trhlinu do Akademie. „Budu vás potřebovat tam. Použijte tuto trhlinovou bránu.“

Jommy se podíval na své společníky, kteří přikývli. „My zůstaneme, když zůstáváš ty.“

„Jommy,“ ozval se Kašpar, „jsi docela sympatický chlapík, ale jsi příšerný důstojník. Jdi!“

Jommy na okamžik zaváhal, ale pak se otočil a šel. Ostatní ho následovali.

U vchodu Erik natáhl ruku a zadržel Jima Dashera. „Vyřiď dědečkovi mé srdečné pozdravy, Jime. A řekni mu, že má důvod být na tebe hrdý.“

Jim se koutkem oka podíval na starého vojáka. „Děkuji, pane.“

Kašpar a Alenburga si Erika prohlíželi. Alenburga se zeptal: „Půjdeš?“

Erik zavrtěl hlavou: „Ne. Myslím, že zůstanu. Jestli dokážu zpomalit jen jednoho rytíře smrti aspoň na minutu, mohl by skrz trhlinu projít další tucet nebo dva. Už mám za sebou několik let poskytnutého času navíc a měl bych vrátit, co jsem dostal.“ Zahleděl se na Puga a dodal: „Jestli uvidíš toho otravného malého hráče, řekni mu »děkuji«.“

Pug mohl pouze kývnout, protože nikomu neřekl o Nakorově rozhodnutí zůstat na Omadrabaru. Věděl to pouze Magnus. Stěží dokázal odpovědět: „Vyřídím, Eriku.“

Starý rytíř-maršálek z Krondoru vytáhl z pochvy meč a cílevědomě mávl směrem ke zvukům bitvy. Když zmizel v davu, Kašpar pronesl: „Hle, velký to muž.“

Pug mohl pouze kývnout, nebyl schopen najít slova. Nakonec se přinutil promluvit: „A co vy dva?“

Alenburga měl ruku položenou na jílci meče a zřejmě byl připraven následovat Erikova příkladu. „Je těžké si představit, že bych šel zpátky,“ pravil tiše a hlas se mu navzdory vřavě venku stále nesl. Panika narůstala, jak ti, kdo se snažili dostat k nejbližší trhlinové bráně, slyšeli zezadu zvuky blížící se bitvy. „Nechat všechny tyhle lidi za sebou…“

Kašpar položil generálovi ruku na rameno. „Nebude jim ku prospěchu, když umřeš s nimi, Prakeshi. Ty máš domov.“

„Bude příliš tichý, Kašpare.“ Podíval se na svého společníka z posledních několika týdnů. „Poté, co jsme zde vykonali, snažit se dobýt Okalu s tlupou sirotků z ulice nevypadá jako pořádná výzva.“

Byl to Pug, kdo promluvil. „Pak projdi trhlinou do nového světa, generále.“

„Cože?“

„Tsurané jsou ochromený národ. Budou potřebovat silné vedení.“

„Nemyslím, že budou v brzké době potřebovat vůbec nějakého generála,“ odpověděl, ale Pug zaznamenal jiskru v jeho očích.

„Pak tedy ještě Tsurany skutečně neznáš, generále,“ pravil Pug. „Než skončí první den, objeví se dost úskoků a intrik, aby tě zaměstnaly po celé příští století. Válka není nic ve srovnání s intrikami Velké hry rady. Vyprávěl ti už císařův první rádce příběh trhlinové války z tsuranského pohledu? Byl to jen promyšlený plán v jejich hře, nic víc.“

„Běž a chop se velení. Budou tě potřebovat,“ vyzval ho Kašpar.

Alenburga váhal, pak se otočil, sevřel Kašpara do náruče a pořádně ho zmáčkl medvědím stiskem. „Budeš mi chybět, Kašpare z Olaska.“

„Ty mi také budeš chybět, generále.“

Generál vyšel rozhodným krokem ze stanu a Pug se ozval: „Kašpare?“

„Netoužím se stát pro nikoho mučednickým hrdinou, Pugu. Půjdu s tebou.“

Pug pokynul Kašparovi, aby ho následoval. Vyvedl ho zadní částí stanu ke starobylé trhlinové bráně. Stružka lidí se pořád snažila dostat skrz, ale zaháněly je pryč tsuranské stráže a směrovaly je k větší bráně do nového světa. Když strážci uviděli muže v černém oděvu, ustoupili stranou. Než Pug vkročil dovnitř, prohlásil: „Teď běžte. Vaše povinnost zde je splněna.“

Dva vojáci ve zbroji acomského domu zasalutovali a vyrazili. Oba běželi s tasenými meči za zvuky boje. „Zatraceně, je to ale úžasná parta,“ utrousil Kašpar s obdivem.

„Ano, to je,“ souhlasil Pug.

Vstoupili do trhliny.

*

Varen nahlédl přes okraj jámy a zjistil, že ho odpuzuje a současně přitahuje. Část z něj mu říkala, že by se měl otočit a uhánět pryč, jak nejrychleji dokáže, ale další část cítila potřebu do ní skočit. Zhluboka se nadechl a rozhlédl se kolem.

Bývalo tu město, pomyslel si. A kolem něj byly farmy a údolí, kopce a vesnice. Nyní tu prostě byla jen díra. Prázdná. Tunel. Ať to bylo cokoli, bylo to obrovské. Tunel tak veliký, že zákruta v něm se zdála být skoro rovnou čárou, když jste stáli u okraje.

Moc! pomyslel si. Byl jí zaplaven. Představovala mistrovství smrti o tolik převyšující jeho sny – a že měl za všechny ty roky několik hodně neuvěřitelných snů. Vzbuzovalo to závrať. Kdyby nějak dokázal těmhle Dasatům nasadit ostruhy a přinutit je, aby mu sloužili, mohl by dobývat světy.

Nutkání skočit se stávalo téměř neúnosným. Kdybych jen měl důvod, pomyslel si. A potom prostě skočil.

*

Pug se objevil na druhé straně jeskyně s Kašparem po boku.

„Kde jsou stráže?“ zajímal se Kašpar.

„Odvelel jsem dva mladé mágy zpátky na ostrov, když jsem potřeboval co nejvíce pomoci. Mezitím jsem se dozvěděl, že už tyto bytosti nemusíme hlídat.“

Kašpar pokrčil rameny. „Když to říkáš…“

Vstoupili do prvního tunelu a šli ke galerii. Pod nimi stálo deset tisíc postav oděných ve zbroji a trpělivě čekalo. „Co jsou ve skutečnosti zač, Pugu?“ zeptal se Kašpar. Byl první, kdo zde na Novindu talnoye našel a odnesl ho s sebou ke konkláve.

„Jsou to spící bohové, Kašpare. Jsou to ztracení bohové Dasatů.“

„Jak se sem dostali?“

„To je část příběhu, kterou se asi nikdy nedozvíme, ale věřím, že nějaká vyšší síla se tady s nimi spojila.“ Pug myslel, že bude lepší se nezmiňovat o roli, kterou hrál Ban-ath. „Toto bylo útočiště.“ Podíval se dolů na truhličku ležící vlevo u dveří. „Dlouhou dobu jsem si myslel, že Temný nějak vlákal tyto bytosti do pasti, ale teď si tím jistý nejsem. Věřím, že se možná bohové tří světů domluvili, aby zachránili tento vesmír před věcí, která ničí Kelewan, zatímco tu spolu hovoříme.“

Kašpar jen stál v tichém uznání. Pug zvedl truhličku a otevřel ji. Uvnitř byl prsten a krystal. „Nakor vyrobil tento krystal jako prostředek k ovládání těchto… bytostí.“ Vytáhl prsten.

„Nedělej to!“ varoval ho Kašpar. „Když ho budeš mít příliš dlouho, zešílíš!“

Pug si nasadil prsten. „Neměj obavy. Nebudu ho mít dlouho.“ S úsměvem dodal: „Možná by sis mohl na chvíli zacpat uši a asi kvůli prachu zavřít oči.“

„Jakému prachu?“

Pug zvedl ruce nad hlavu a točitá spirála světla, bílého se zářivými náznaky stříbrné barvy, vystřelila ke stropu jeskyně. Točila se a začala provrtávat strop. Brzy se objevila díra, skrz niž procházelo světlo. Pug zvětšil rozpětí rukou a světlo se začalo točit rychleji, dokud Kašpar nespatřil, že provrtává vršek mohyly, pod níž po staletí spočívali talnoyové.

Poletoval prach a Kašpar mhouřil oči, ale nedokázal od toho pohledu odtrhnout zrak. Po téměř pět minut tak Pug používal svou

magii a když skončil, zela nad jejich hlavami dostatečně široká díra, aby jí prošly tucty stvoření.

„Co teď?“ zeptal se Kašpar, vykašlávaje prach.

„Pojď na chvilku ven,“ vyzval ho Pug.

Kašpar následoval Puga ven z ústí jeskyně a kousek po úbočí kopce, dokud neviděli dírou dolů. Ve slunečním svitu zbroj talnoyů zářila, jako by byla nově vycíděná.

„To je ale pohled,“ pravil Kašpar z Olaska.

„To tedy je.“

Pug natáhl ruku a zavřel oči. Přibližně pět minut se nic nedělo. Kašpar se však už dávno předtím naučil být trpělivý, když se jednalo o magické záležitosti. Náhle se ve vzduchu zhmotnil zářivý ovál jiskřící stříbrem.

Pug ukázal na Talnoye a vyzval je: „Jděte domů.“

Talnoyové se všichni najednou otočili směrem k mágovi. První z nich se vznesl a stoupal vzhůru. Jakmile dospěl k okraji jeskyně, nabral rychlost a vletěl do oválu, který byl nově vytvořenou trhlinou. Pak prošel druhý a po něm další, a jak se postupně zvedali, tempo se zrychlovalo, dokud talnoyové nevylétávali z jeskyně tak rychle, že byli pro lidské oko jen šmouhou.

„I při této rychlosti to chvíli zabere, než se jich deset tisíc dostane skrz,“ pravil Pug.

„Kam jdou?“

„Na Kelewan a do Černé hory, a pak dolů do druhé roviny reality. Dávní bohové Dasatů se vracejí, aby si činili nároky na svůj domov.“

„Úžasné.“

„Co teď budeš dělat, Kašpare?“ zajímal se Pug. „Zasloužíš si volbu. Ať byly tvé zločiny jakékoli, už ses před konkláve více než očistil. Pokud bys zůstal, uvítali bychom tě. Jsi vynalézavý muž s velkým talentem.“

Kašpar pokrčil rameny. „To si nemyslím, Pugu, ale děkuji ti za nabídku. Myslím, že budu následovat příkladu Tala Hawkinse. Jestli už mě nepotřebujete, budu se stejně jako Tal snažit pomáhat, ale teď si myslím, že si musím najít nový život.“

Pug se usmál. „Dole v Muboyi je mladý král, který potřebuje nového generála.“

Kašpar se zazubil. „Víš, měl jsem stejný nápad. Alenburga mi o tom chlapci vyprávěl nad šachovnicí dost, abych měl dobrý nápad, co se tam musí udělat.“

„Dobývání a válka?“

„Ne, tahle část už je pryč. Aspoň dokud jeden ze sousedů Muboye nezblbne. Ale potřebují teď mír a schopné správce.“

„Tak ať už potřebují cokoli, budou mít štěstí, když tě přijmou do svých služeb.“

„Děkuji, Pugu.“

„Za co?“

Kašparovi se dojetím leskly oči. „Že jsi mi umožnil získat zpátky svou duši. Nebýt tebe, pověsili by mě ve chvíli, kdy jsem dobyl citadelu v Olasku. Tvůj syn a Tal Hawkins jsou lepší muži, než jakým doufám, že někdy budu. Pokusím se však dál žít v duchu tvé velkomyslnosti.“

„To už děláš, Kašpare.“ Pug sledoval, jak talnoyové stále vlétávají do trhliny a dodal: „Chceš, abych tě přenesl dolů do Muboyi?“

Kašpar zavrtěl hlavou. „Den je tady ještě dlouhý a nedaleko odtud je vesnice, kde si můžu koupit koně. Po tom všem, čím jsme si prošli, bych uvítal pár hodin klidu. Projížďka mi udělá dobře.“

„Rozumím,“ napřáhl Pug ruku. Potřásli si. „Sbohem, Kašpare z Olaska.“

„Sbohem i tobě, mágu.“ Kašpar se otočil a kráčel dolů po stezce. Než došel k úpatí kopce, poslední talnoy byl pryč a Pug také. Když se bývalý vévoda ohlédl, trhlina ve vzduchu zmizela.

Kašpar z Olaska děkoval bohům, že je naživu, a cílevědomě kráčel po stezce. Zahájil tak další etapu svého života.

*

Pug se objevil ve své pracovně, kde čekali Miranda, Magnus a Caleb. Miranda se vrhla manželovi do náruče a pevně se k němu přitiskla. „Je po všem?“ zeptala se.

„Ne úplně.“

Udělala krok zpátky a zkoumala jeho výraz. „Ty se chystáš zpátky!“ Bylo to spíš obvinění, než otázka. Než mohl odpovědět, prohlásila: „Půjdu s tebou.“

„Ne!“ Vyštěkl hruběji, než zamýšlel. Vyčerpaná a odmrštěná žena se chystala k vážné hádce s manželem. „Potřebuji tě tady. Bez tebe se nemůžu dostat zpátky.“

Pomalu se její nálada měnila. „Proč?“

„Protože chci udělat něco, co jsem předtím udělal jen jednou.“

„Co?“

„Zavřít trhlinu, když jsem uvnitř.“

Miranda na něj zírala. „Musí existovat jiný způsob.“

„Kéž by byl, ale máme jen hodiny, možná minuty, než cosi projde tím tunelem z dasatské říše do této a my nad trhlinami ztratíme kontrolu. Musím jít zpátky a zavřít je, ale poslední nemůže být uzavřena z téhle strany. Ty to víš. Dá se zavřít jen z Kelewanu.“

„Nebo zevnitř,“ dodal Magnus. Neovládal sice magii trhlin tak dobře jako otec, ale studoval je mnohem usilovněji než jeho matka. „Otče, co od nás potřebuješ, abychom udělali?“

„V mých komnatách jsou dvě hole. Prosím, přines mi je.“

Magnus spěchal pryč a Pug se obrátil na svoji ženu. „Budu v pořádku, když prostě zůstaneš zde a splníš svůj úkol.“

Mirandě se zalily oči slzami a zjistila, že nedokáže mluvit. Jen oběma rukama pevně držela manžela za šaty, jako by se ho bála pustit. Nakonec pouze kývla.

Přešel k nim Caleb. „Můžu ti věřit, že se bezpečně vrátíš zpátky?“ zeptal se.

Pug se zasmál. Položil ruku kolem krku mladšího syna a pevně ho stiskl. „Ty jsi byl vždycky nejroztomilejší dítě, Calebe, a navzdory tomu, že jsi silný muž, na kterého by každý otec byl hrdý, je dobré vidět, že tam někde je ještě pořád ten malý chlapec.“

Caleb tiše zašeptal: „Jsi můj otec. Mám tě rád.“

„A já tebe.“

Magnus se vrátil a Pug oznámil: „Nemáme moc času. Venku, prosím.“

Vyšli z budovy a zastavili se kousek dál na cestičce v malé zahradě vedle domu. Pug vzal jednu z holí a předal ji své ženě.

„Vyrobil jsem je ze starého bleskem zasaženého dubu na druhé straně tohoto ostrova. Jsou to dvojčata a já potřebuji, aby jedna byla tady v půdě na tomto místě jako kotva.“

Miranda zasadila silnější konce hole do půdy. Pug se podíval, kde stojí Magnus s bratrem a zeptal se: „Můžete, prosím, pomoci matce, chlapci?“

Magnus a Caleb uchopili hůl a přikývli.

„Ať se děje, co se děje, následující hodinu nepouštějte tu hůl. Držte kotvu v zemi. Je to moje jediná cesta zpátky.“

„Kde ses to naučil?“ zajímala se Miranda.

„Od tvého otce.“

Obrátila oči v sloup, ale nic neříkala.

„Vrátím se,“ slíbil. Potom zmizel.

Matka a synové stáli bez hnutí. Miranda, Caleb a Magnus pevně drželi hůl.

*

Pug se objevil na straně trhliny v Akademii a zjistil, že půl tuctu mágů znepokojeně hledí na proud uprchlíků, který se z ní valí. Jeden z nich, vysoký mág jménem Malcolm z Tyr-Sogu, zvolal: „Pugu! Nemůžeme to vydržet. Nedokážeme je dostat pryč z ostrova dost rychle a v Shamatě začínají vzpoury o jídlo!“

„Pak vezměte zbytek z nich nahoru do Landrethu!“ Pug ukázal na dvojče trhliny směřující ven a požádal: „Jakmile skrz ni projdu, zavřete ji. Je to jasné?“

„Ano, ale co s touhle?“

Ti, kdo skrz ni přicházeli, byli na hranici paniky. Tlačili se, křičeli a skoro přepadávali jeden přes druhého. „Zavřu ji z druhé strany.“ Pug se zhluboka nadechl. „Zavřu všechny trhliny.“

Pospíchal ze situace, jež byla téměř mimo kontrolu. S holí přes rameno vkročil do trhlinové brány na Kelewan.

Vkráčel do scény šílenství a chaosu.

*

Boj probíhal necelých sto yardů od trhlinové brány do nového světa. Tolik lidí se snažilo probojovat skrz, že slabí byli ušlapáváni silnými. Pug se přemístil nahoru do vzduchu, aby měl lepší výhled.

Dasatové byli všude. Černá hora se nezvětšila od chvíle, kdy ji opustil, ale věděl, že je to jen otázka času. Použil magický zrak, aby se podíval, která trhlinová brána je v největším nebezpečí, a viděl, že ta nejblíže k němu bude s největší pravděpodobností zabrána nejdříve.

Pug zaváhal. Každý okamžik, kdy by čekal, by další Tsurané prošli trhlinou do nového světa. Byl by to pro tyto uprchlíky těžký život, ale byl by to život. Ve chvíli, kdy uzavře tuto trhlinu, vydá smrti každého, kdo se snaží k ní dojít. A většinu z nich vydá strašlivému osudu, jehož byl svědkem v jámě v srdci Omadrabaru. Viděl, jak dasatští rytíři smrti přicházejí na základnu dlouhé rampy vedoucí nahoru k trhlině a vyslal blesk spalující bílé energie, která způsobila, že postava ve zbroji vzplanula.

To se ukázalo jako chyba, protože dva kněží smrti stojící poblíž vyslali směrem k němu smrtící magii. Stěží stačil včas vztyčit ochrannou bariéru, ale nyní nemohl zaútočit na Dasaty, aniž by sám sebe neučinil zranitelným. Chvíli zvažoval, že se opět udělá neviditelným, ale věděl, že práce, která ho čekala, mu pravděpodobně vezme všechnu sílu a neměl by žádnou nazbyt.

Zavřel oči. Jednak aby si ušetřil pohled na ty dole, kteří si najednou uvědomí, že všechna naděje je pryč, a jednak aby se soustředil. Natáhl se k trhlině. Nikdo z Midkemie ani z Kelewanu nerozuměl trhlinám tak, jako Pug. Tuto trhlinu stvořil on a on znemožnil, aby šla jednoduše zavřít někým, kdo ví jak. Teď si Pug přál, aby přestala existovat.

Jednu vteřinu tam byla šedá prázdnota se stříbrným světlem třpytícím se na povrchu, maják naděje a průchod do bezpečí, a v další vteřině byla pryč. Nářek zoufalství, který se zvedl, rval Pugovi srdce a on bojoval s vnitřní touhou udeřit na Dasaty. Byly to bytosti stejně zle zneužité Temným jako všichni ostatní a Pug věděl, že všichni rytíři i kněží smrti na Kelewanu jsou společně se zbylými Tsurany odsouzeni k smrti. Ale přesto to nezmenšilo jeho vztek.

Přemístil se k další trhlině a zavřel ji.

Když dav viděl, že se trhliny začínají jedna po druhé vytrácet, propukla hysterie a panika. Matky pevně svíraly své děti, jako kdyby je mohly nějak ukrýt před stvůrami, jež se nyní blížily s touhou zabíjet. Manželé utíkali, zanechávajíce ženy vzadu, nebo se vrhali na rytíře smrti a mlátili do nich holými pěstmi či na ně útočili domácími nástroji. Staří, slabí a hodně mladí rychle umírali.

Pug těžce polkl a uzavřel další trhlinu. Přesunul se k další. Měl spoustu práce a čas běžel.

*

Nakor se pohnul. Konečně si zvykl, jak se cítí jeho tělo. Byla to velmi zajímavá situace a on si přál, aby si jí mohl víc užít. Věděl však, že má brzy udělat něco velmi důležitého.

Vstal a přešel k okraji jámy. Pán běsu se nyní zvedal z moře oranžových a zelených plamenů a vzdorovitě přitom řval, jako by přijímal výzvu. Nakor uvažoval, jestli to bohové na Kelewanu mohou slyšet. Ne že by na tom záleželo, protože ti bohové byli staří, unavení a nebyli schopni chránit svou říši. Přemýšlel, jestli půjdou s tsuranským národem do nového světa, nebo jestli vzniknou noví bohové. Uvažoval, zda je v tom opravdu nějaký rozdíl. Byla škoda, že to nezjistí.

Studoval měnící se tvar dole v jámě. Současně se totiž odehrávaly dvě věci. Pán běsu uvolňoval většinu z energie, kterou do tohoto dne uskladňoval, nechával ji stoupat vzhůru a provádět jeho rozkazy, vytvářet mocný průchod mezi světy. Při tom se jeho neurčitý tvar měnil do podoby připomínající člověka, třebaže značné velikosti. Z hroudy těla se zvedala ohromná hlava, následoval mohutný krk a pak obrovská ramena. Tělo, jež rostlo do výše, se vysmívalo lidským tvarům, ale přesto je oslavovalo, jelikož to byla bytost vytesaná mistrem. Následovaly paže a do výše se zvedala pěst a výhružně hrozila, jak se Pán běsu chystal, že se pozvedne do další roviny reality. Nakor zjistil, že je to svým způsobem zábavné a uvažoval, jestli to má co dělat s tím, že on sám už není mezi živými.

Nakor přemítal, zda by třeba necítil úlevu, kdyby byl ještě naživu, ale došel k závěru, že ne. Byl to jedinečný zážitek. Bůh lhářů mu ponechal jen takové množstvím magické energie, aby byl čilý,

schopný rozlišovat a logicky myslet. Nakor měl podezření, že všechny emoce, které cítí, jsou s největší pravděpodobností ozvěnami jeho vlastního života. Nejsou ani pravé a ani upřímné, ale jsou něčím, o čem jeho čilá mysl předpokládá, že je nutnou součástí probíhajícího zážitku. Přesto byly tyto pocity velmi vzdálené, potlačované až k bodu lhostejnosti. Celý zážitek však ve skutečnosti probudil jeho zvědavost a on byl rád, že si stále zachovává schopnost být zvědavý.

Mezi padajícími těly se rychle něco blížilo. Pán běsu se už ve své chuti k jídlu neomezoval. Než aby jen krmil svou nenasytnost, používal nyní energii právě zemřelých jako zdroj síly pro vytvoření průchodu. Nakor shledával zajímavým, že když se Pán běsu zvedal a jeho tělo se stávalo hubenějším a hladovějším, stával se zřejmě chytřejším. Kdyby měl Nakor čas, byla by to další zajímavá věc, jež by stála za prozkoumání.

To, co se blížilo, spadlo shora, ale než si toho Pán běsu stačil všimnout, Nakor se jedním ze svých několika zbývajících triků natáhl a stáhl to k sobě. Byl to muž v černých šatech, a i když ten obličej Nakor nikdy předtím neviděl, přesně věděl, kdo to je.

*

Leso Varen se udiveně podíval na Nakora Isalánce. Malý muž prostě natáhl svou mysl a přitáhl si ho k tomu hloupému trůnu. A nic, o co se Leso pokusil, tomu nedokázalo zabránit.

Varen byl zřídkakdy rozumný i za nejlepších podmínek a v tuto chvíli se daly podmínky stěží považovat za nejlepší. Ve skutečnosti byly asi tak špatné, jaké vůbec kdy zakusil. Navíc byl velmi rozzlobený, přestože si zatím nebyl úplně jistý proč. „Nevím, kdo jsi, malý muži, ale tohle jsi neměl dělat!“

Varen udeřil svou nejničivější magií smrti, ale malý muž tam jen stál a zubil se na něho. „Je těžké zabít někoho, kdo už je mrtvý, že?“

Varenovi běžel mozek na plné obrátky. Už mrtvý? Jako mistr nekromancie se nikdy v životě s něčím takovým nesetkal. Během let už oživil několik tuctů těl a setkal se s jedním či dvěma umrlci, ale i ti nejchytřejší mezi nemrtvými obvykle nebývali příliš bystří, byli

vždy pomatení. Pokusil se nad Nakorem získat kontrolu, jak by to udělal s každým nemrtvým, ale malý muž se na něj pořád zubil.

„To je zábavné, ale tvůj čas je pryč. Potřebuji něco, co máš," pravil Nakor.

Leso Varen na něj zíral. „Co…?" začal, ale Nakor se natáhl a zdálo se, že rukou pronikl do Varenovy hrudi. Varen vytřeštil oči, jako kdyby prožíval omračující bolest. Podíval se dolů, když Nakor ruku vytahoval.

Nakor rozevřel prsty a v dlani mu ležel malinký krystal. Byl černý a na všech koncích zašpičatělý. Vypadal jako mnohotvarý drahokam. Hluboko uvnitř krystalu hořelo tlumené světlo a pulsovalo karmínovou září. „My jsme jen nádoby, ty a já," vysvětloval Nakor. „Tady jsme jen z jediného důvodu. Abychom v sobě přenesli něco, co by jinak na tomto místě nemohlo existovat. Já mám v sobě maličkou jiskru Ban-atha. A tohle," Nakor držel drobný krystal, aby na něj Varen dobře viděl, „je maličká jiskra Bezejmenného. Tvůj pán tě sem poslal, abys zničil Temného. Je sice uvězněný, šílený a vzdálený nespočet mil od svého domovského světa, ale pořád je dost rozzlobený, že mu někdo jiný chce vzít jeho svět. Proto tě vytvořil. Ty jsi jeho zbraň, Leso."

Varenovi se zamlžil zrak a Nakor ho odstrčil. „Už tě nepotřebujeme, protože teď držím Zabíječe boha!"

Bývalý mistr nekromacie se zhroutil na zem. Konečně byl mrtvý. Dlouhou chvíli se Nakor díval na to, co držel v ruce. Pak se zahleděl na Pána běsu. „Ještě několik minut," slíbil. „Pak budeme hotovi."

*

Pug se vznesl vysoko na oblohu. Zahnal pocit smutku, který ho málem přemohl. Každým okamžikem pod ním umíraly tisíce lidí. Podíval se na tu věc, jež byla Černou horou, a srdce se mu zastavilo. Nyní pokrývala stovky mil říše. Měl podezření, že při současné rychlosti bude celý svět zabrán během dalšího měsíce, možná dřív.

Nevšímal si hrůzy pod sebou a stoupal výš, dokud neucítil, že se vzduch ochladil a zřídl. Vytvořil kolem sebe vzduchovou kapsu. Věděl, že to nebude trvat dlouho. Stále stoupal, dokud neuviděl, jak se pod ním svět zakulacuje.

Trápil se, protože i když pro něj zůstával Kelewan v tolika věcech cizí, léta býval jeho domovem. Tsurané byli jedinečným a hrdým národem, vtělením toho nejlepšího i toho nejhoršího z lidskosti. Uměli být krutí, vražední a odporní, ale také dokázali být velkomyslní a čestní, a dali by své životy za to, čemu věřili. A měli velkou schopnost milovat.

Dumal nad tím, když se v Černé hoře něco pohnulo. Pug použil svůj kouzelný zrak, vybroušený pobytem ve světě Dasatů, aby nahlédl hluboko do srdce dómu. Spatřil tam hrůzný výjev, tak skutečný, že stěží dokázal udržet svůj vztek.

Stovky rytířů smrti projížděly na svých obrovských varninech uzavřenou krajinou a táhly za sebou sítě naplněné mrtvými a umírajícími Tsurany. V pravidelné vzdálenosti od okraje koule se nacházela ohromná jáma, jež tvořila tunel do druhé roviny reality a do dasatského světa Omadrabaru, takže rytíři smrti vykrývali jen tuto vzdálenost, než koule zase expandovala. Jáma byla nyní nedozírná. Napříč měřila stovky mil. A Pug spíše cítil, než viděl, že se uvnitř něco pohybuje.

*

Nakor přihlížel, přitahován zvědavostí. Připadalo mu, že když je mrtvý, nezajímá ho v podstatě nic jiného, než co se právě děje. Uvažoval, jestli by neměl cítit lítost, protože si pamatoval, že býval zvědavý, když byl naživu. Pak si uvědomil, že nemá na přemýšlení čas.

Pán běsu teď používal svou moc, aby vysál všechny živé bytosti v okolí. Především věrní kněží smrti a chrámoví rytíři smrti padali bez života k zemi. Jejich těla, která sestupovala tunelem z Kelewanu, byla mrtvá už dávno předtím, než se k němu dostala. Pán běsu stál bez hnutí. Jeho postava se přelévala a měla neurčité tvary. Pak se náhle proměnil v noční můru.

Byl majestátní. Vypadal teď tak, jak si Nakor představoval, že by měl Pán běsu vypadat. Měl mohutné, dobrých třicet stop vysoké tělo, a tvar měl lidský, i když nohy byly rozhodně zvířecí. Vypadaly jako kozí či koňské a měly spíš koleno a hlezno, než kyčel a koleno. Hlava byla bez zvláštních znaků, až na náznak uší, když se pohnul

určitým směrem. Kolem hlavy se mu vznášel malý kroužek stříbrného světla zvýrazněný zlatými plameny a tvořil démonickou korunu. Oči byly jako dva planoucí uhlíky.

Potom z jeho hřbetu vypučela stínová křídla a Nakor si uvědomil, že tyto mystické perutě ho mají vynést tunelem na Kelewan. Když se Pán běsu chystal vznést vzhůru, Nakor vystoupil ze skrýše za trůnem a přitom překročil mrtvé tělo Leso Varena.

Pán běsu vzlétl nahoru k tunelu. Zanechal za sebou náhle tichou a prázdnou jámu. Pak následoval hlasitý otřes, jako kdyby se v tunelu srazily dvě robustní bytosti. Nakor pochopil a připravil se.

Seshora sestupovalo deset tisíc postav v černé zbroji. Dotkly se studené kamenné podlahy, kde se jen krátce předtím převalovalo moře dasatské životní energie. Deset tisíc dasatských bohů se právě vrátilo domů. Každý z nich se dotkl dna a jeho zbroj vybuchla v záři světel – ve stříbrnou, zelenou, zlatou, ve všechny představitelné barvy – jak se uvolnila moc uvězněných bohů. Nakor by kdysi při tom pohledu pocítil bázeň, ale nyní prostě jen přihlížel. Cítil, že jeho úkol je u konce.

Věděl, že to pravděpodobně bude poslední čin jeho existence. Na rozevřené levé dlani držel černý klenot a pravou rukou do něj udeřil, jako když dítě hází kamínkem žabky na hladinu. Černý drahokam letěl přímo a sledoval let Pána běsu nahoru do tunelu. Jak Zabíječ boha stoupal, jako by do sebe natahoval energii tunelu a účinně ho za Pánem běsu pečetil. Touto cestou se nikdy nemohl vrátit na Omadrabar. Pán běsu byl konečně pryč z druhé roviny reality, a to pro všechny cíle a účely, neboť pro Dasaty byl Temný vlastně mrtvý.

Nakor se posadil a cítil, jak od něj začíná mysl proudit pryč. Jeho poslední myšlenkou bylo, že prožil velmi zajímavý život.

*

Něco se blížilo!

Pug zíral dolů do Černé hory a snažil se zaostřit zrak. Pak pochopil, že je to Pán běsu. Právě používal tento průchod mezi rovinami reality, aby opustil Omadrabar a přesunul se na Kelewan! Veškerá představa času, kterou Pug předtím možná měl, byla úplně

chybná. Neměl k dispozici měsíce nebo týdny, či dokonce dny, aby se na tohle připravil. Nestvůra dorazí za chvíli…

Pug se snažil každičkým smyslem, který měl, nalézt v Černé hoře slabé místo. Nemohl žádné najít. Kdyby měl dny nebo týdny, aby ji mohl studoval, použít s Mirandinou pomocí to, co se dozvěděla při svém útěku z první koule, potom by možná dokázal najít prostředky, jak tuto ohromnou věc zavřít. Ale v hloubi duše věděl, že by mohl studovat léta, a nikdy by nenašel, co hledá. Měl pouze jedinou možnost. Možnost, kterou odmítal od chvíle, kdy tato situace nastala. Pug se obrnil a začal manipulovat energií kolem sebe.

Zapátral svou myslí a v nesmírné dálce ve vesmíru našel, co hledal. Seslal jedno z nejmocnějších kouzel, jaké kdy stvořil. Kouzlo, jež si představoval, ale nikdy ho nenapadlo, že ho někdy použije. Kolem Kelewanu obíhal jeden měsíc, uzavřený na dokonalé oběžné dráze rovnováhou sil mezi sluncem a planetou. Pug ťukl do této rovnováhy.

Miliony mil daleko se ve vesmíru před měsícem objevila ohromná trhlina a přesně uvnitř vrcholu dómu Černé hory se zjevilo její dvojče. Pug se snesl dolů k trhlině, která vedla zpátky domů. Věděl, že musí jednat rychle.

Nemohl nechat tuto poslední trhlinu otevřenou, protože pokud by to udělal, potkal by Midkemii stejný osud, jaký postihl Kelewan.

Miliony mil daleko narazil měsíc do trhlinové brány. Dovnitř se ho vmáčkla jen část, ale jeho rychlost stačila, aby na Kelewan ve zlomku vteřiny prošlo neuvěřitelné množství kamenů o velikosti nejvyšší hory. Pug vstoupil do trhliny právě ve chvíli, kdy se obrovský střep měsíce objevil uvnitř Černé hory a nezměřitelnou rychlostí dopadl do jámy. Pán běsu měl jen okamžik, aby vycítil, že je něco strašně špatně. Ohromný nárůst tlaku vzduchu kolem Temného gigantickou bytost popadl, jako by ji zmáčkla obrovitá ruka. Pak na něj na kratičký okamžik dopadla světelná stěna.

Střep z měsíce a střep černého drahokamu, který hodil Nakor, dopadly ve stejnou chvíli. Pán běsu nebyl smrtelnou bytostí, ale v tu chvíli ho to rozdrtilo.

Vesmír se začal trhat.

Nikdo na povrchu planety nepocítil bolest. V jednu chvíli byl svět krajinou hrůzy, zápasu a smrti, a v další bylo vše pryč. Kolem vzdáleného žluto-zeleného slunce, kde před několika minutami existoval svět a jeho měsíc, plul oblak horkého plynu.

*

Pug se ocitl v šedé nicotě. Byl zbaven veškerého vnímání světla, tmy, chladu či horka. Už jednou něco takového zažil. Tenkrát natáhl svou mysl, aby našel svého starého učitele Kulgana.

Tentokrát měla jeho mysl neodolatelnější cíl. Ženu a syny. Pevně se chytil hole, jež byla dvojčetem té druhé doma. Nechal své magické smysly probíhat starým dřevem a vnímal tam venku Mirandu, Caleba a Magnuse. Tři lidi, jež miloval víc, než kohokoli jiného na celém světě. Cítil je… někde… tam! Pocítil ve své ruce ozvěnu hole a dotek jeho milovaných na ní a natáhl se za nimi. Potom s mučivou bolestí stál vedle nich a třásl se, jako by byl právě vystaven té nejhlubší možné zimě.

„Hotovo," řekl. Pak se zhroutil do synovy náruče.

Epilog

Byla to tichá odpolední svačina. Pug prospal celý den, celou noc a celé dlouhé dopoledne, než vstal. Cítil se otupělý a věděl, že celá váha toho, co se stalo, z něj nespadne po několik dalších dnů či možná týdnů. Byl dost starý na to, aby chápal, že rozum i srdce se uzdravují svým vlastním tempem a že když budou připraveni se zabývat tím, co prožil, tak to udělají.

Caleb, jeho žena Marie a chlapci Jommy, Tad a Zane společně s Magnusem a Mirandou se potichu bavili jako členové rodiny, kteří jsou rádi, že mohou být spolu. Venku panoval zamračený den, ale pochmurné počasí připadalo Pugovi vhodné.

Konečně se Mirandy zeptal: „Kolik Ctihodných nakonec prošlo?“

Miranda na chvíli přestala žvýkat a pak polkla. „Věřím, že jedenačtyřicet se jich dostalo trhlinou na Akademii a snad dalších sto trhlinou do nového světa.“

„Budou muset pro to místo vymyslet nějaké jméno,“ pravil Jommy. „Nemůžou ho přece pořád nazývat »nový svět«, že?“

Pug se usmál. Velmi ho těšilo, že jeho tři nevlastní vnukové přežili.

„A co ostatní?“ zajímal se.

„Nemáme žádné oficiální počty,“ odpověděla Miranda. „Možná deset tisíc Tsuranů se dostalo skrz trhlinu sem a další jeden tisíc nahoru do La Mutu. Jsem si jistá, že ke králově úlevě chce většina z nich jít na nový svět, ačkoli pár jich chce zůstat v La Mutu. Mnozí, kdo byli s Kašparem, s ním pořád zůstávají dole na Novindu. Bude tam mít úplnou armádu, až dorazí do služeb rádži z Muboyi.“

Ozval se Magnus. „Otče, budeme někdy vědět, kolik…?“

Pug jen krátce zavrtěl hlavou. „Zemřelo? Ne, to nikdy nebudeme.“

Nejoptimističtější odhady byly, že přes dva miliony Tsuranů stihly projít do nového světa. To však znamenalo, že na každého, kdo se zachránil, jich pět zemřelo rukama Dasatů nebo při vypaření planety. Pug se podíval na Mirandu. „A Thurilové?“

Miranda se přinutila usmát. „Zjevně jsou trochu praktičtější, než jsme odhadovali. Zdá se, že většina z nich se dostala skrz trhlinu včas. Vzhledem k jejich kultuře se pravděpodobně přizpůsobí novým vrchovinám rychleji, než Tsurané na zbytku kontinentu.“

„A Thünové?“

„To nikdo neví. Budeme tam dolů muset někoho poslat, aby se podíval.“

Pug se neptal na Cho-ja, protože odpověď už znal. Velmi ho zarmoutilo, že tak majestátní cizí rasa si přála zemřít se svým světem. Dlouho hleděl skrz deštěm skrápěné okno, a pak pomalu upil vína. „Ten malý podvodník mi bude chybět.“

Caleb se zasmál. „Ne když budeme hrát karty, to tedy ne.“

„Nebo při hře v kostky,“ dodal Jommy.

Pug vzdychl. „Já vím, že jsem žil skoro padesát let, než jsem ho potkal,“ pravil, „ale mám pocit, jako by tu byl pořád.“

Miranda se natáhla a sevřela manželovi ruku. „Určitým způsobem tu stále je.“

Pug zvedl svůj pohár. „Na Nakora.“

„Na Nakora!“ přiťukli si všichni.

„Ztratili jsme ten den dva dobré přátele,“ poznamenal Jommy.

„Nakor byl Erikův nejstarší dosud žijící přítel, věděl jsi to?“ pravil Pug.

„Ne,“ přiznal Jommy. „Vsadím se, že o těch dvou existují nějaké příběhy.“

„Jeden nebo dva,“ připustil Pug a vstal. „Mám pár věcí, o které bych se ve své pracovně rád postaral, a myslím, že si pak chvilku odpočinu.“ Když ostatní začali vstávat, naznačil jim, aby zůstali, kde jsou. „Jsem unavený, ne zraněný. V klidu se najezte.“

Šel nahoru do pracovny a otevřel dveře. Za psacím stolem v křesle seděl tmavovlasý muž.

„Ban-athe!“

„Ano,“ potvrdil bůh zlodějů. „Cítil jsem, že si zasloužíš vědět jednu věc. Temný je zničen, nebo alespoň zničen tak, jak Pán běsu může být. Kouzlo ho poslalo zpátky do prázdnoty, takže pro všechny záměry a cíle je pryč.“

„Jak? Určitě ne…“

„Tvůj malý trik se zapálenou planetou? Velmi nečekané a přiznávám, že to na mě udělalo dojem. Myslel jsem, že se pokusíš otevřít puklinu v zemi a necháš Svaté město dopadnout do rozžhaveného srdce planety a s ním půjde i Pán běsu, nebo ho zavlečeš na dno moře. Ale obrátit celý svět v prach, to bylo… pozoruhodné.“

„Takže jsme konečně v bezpečí?“ zajímal se Pug.

Ban-ath se zasmál. „Nikdy,“ prohlásil a pak zmizel.

Pug tam stál a přál si, aby měl prostředky a mohl poznat, jestli to, co právě bůh lhářů řekl, je pravda nebo ne. Potom uviděl truhličku. Přešel k ní, na okamžik zaváhal a pak ji otevřel. Uvnitř ležel svitek. Pug cítil, jak se mu svírá žaludek, když ho vytahoval a rozbaloval.

Byl to vzkaz psaný jeho vlastním rukopisem.

„Také si možná zasloužíš vědět dvě věci,“ četl. „Nepsal jsi tyto zprávy a neposílal je zpátky v čase. To já.“ Byl tam podpis. „Kalkin.“ Pug se posadil a snažil se nesmát.

Raymond E. Feist

ZLOBA ŠÍLENÉHO BOHA

/WRATH OF A MAD GOD/

překlad © 2009 Simona Holubcová
obálka © 2009 Milan Fibiger
1. české vydání © 2009 Václav Soukup – Wales
Veškerá práva vyhrazena
Vydalo nakladatelství Václav Soukup – Wales
jako svou 176. publikaci
ISBN 978-80-86939-70-4
Doporučená maloobchodní cena: 349,-
Cena Klubu čtenářů SF: 319,-

distribuce tel.: 241 741 952
e-mail: info@wales.cz
web: http://www.wales.cz